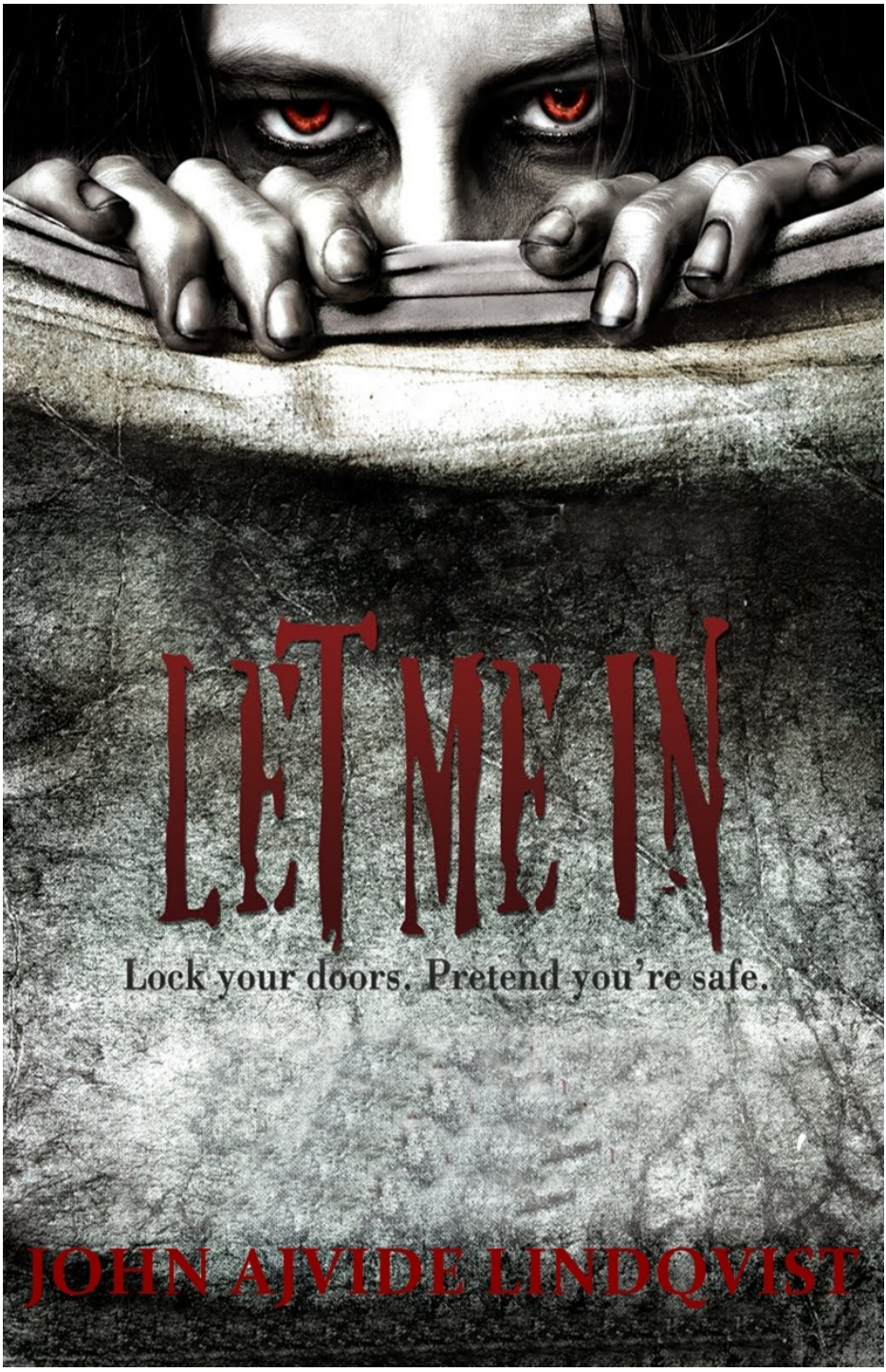
LET ME IN
Lock your doors. Pretend you're safe.
JOHN AJVIDE LINDQVIST

JOHN AJVIDE LINDQVIST

Lasă-mă să intru

Traducere din suedeză şi note de
Gabriella Eftimie

Pentru Mia, Mia mea

CUPRINS

Locaţia: Blackeberg

PARTEA ÎNTÂI

Miercuri, 21 octombrie 1981

Joi, 22 octombrie

Vineri, 23 octombrie

Sâmbătă, 24 octombrie

PARTEA A DOUA a

Miercuri, 28 octombrie

Joi, 29 octombrie

Vineri, 30 octombrie

Sâmbătă, 31 octombrie

PARTEA A TREIA

Joi, 5 noiembrie

Sâmbătă, 7 noiembrie

Sâmbătă, 7 noiembrie (seara)

Sâmbătă, 7 noiembrie (noaptea)

PARTEA A PATRA

Duminică, 8 noiembrie

Duminică, 8 noiembrie (seara)

Duminică, 8 noiembrie (seara/noaptea)

Luni, 9 noiembrie

PARTEA A CINCEA

Luni, 9 noiembrie

Marţi, 10 noiembrie

Miercuri, 11 noiembrie

Joi, 12 noiembrie

Epilog Vineri, 1 3 noiembrie

Locaţia: Blackeberg

Unii se gândesc la prăjiturelele[1] cu cocos, alţii la droguri. La „o viaţă decentă”. La staţii de metrou sau suburbii. Şi după aceea nu se mai gândesc la nimic. E un loc ca oricare altul, cu oameni, ca peste tot. Doar de asta l-au construit; pentru oameni. Ca să aibă unde să stea.

Nu vă gândiţi la un loc prosper, care se dezvoltă după un ritm natural. Nici vorbă. Aici totul a fost planificat cu grijă încă de la început. Oamenii au fost nevoiţi să se mute în clădiri gata finisate şi utilate. În blocuri de beton, vopsite în culori neutre, pământii, răspândite pe spaţiile verzi.

Blackeberg există de treizeci de ani, de când începe povestea. Imaginaţi-vă o atmosferă de pionierat, deschizătoare de drumuri. *Mayflower,* un tărâm necunoscut. Exact. Imaginaţi-vă apartamentele goale care-şi aşteaptă locatarii.

Şi, iată-i că vin!

Uitaţi-i cum mărşăluiesc în şir lung peste Tranebergsbro, cu soarele în ochi şi capul plin de vise. Mamele îşi poartă copiii în braţe, îi împing în cărucioare sau îi conduc ţinându-i de mână. Taţii n-au lănci şi săbii în mâini, în schimb cară roboţi de bucătărie şi piese de mobilier ultra-funcţionale. E posibil să şi cânte ceva. *Internaţionala,* poate. Sau un psalm[2], în funcţie de dispoziţie.

E mega-important. E nou. E ceva *modern.*

De fapt, nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

Locatarii au ajuns aici cu metroul. Cu maşina sau cu camionetele în care îşi transportau mobila. Unul după altul. Ca un roi de furnici, au năvălit în apartamentele lor gata finisate, cu lucrurile lor. Au aşezat totul în unghere şi rafturi fabricate în serie şi şi-au grupat piesele de mobilier pe linoleum. Apoi au cumpărat câteva lucruri noi ca să umple golurile rămase.

Când au terminat, au ridicat privirea şi au privit bucata de

---

[1] La Blackeberg există o fabrică renumită care produce unul dintre cele mai comune dulciuri din Suedia, numit kokosball, un fel de „negresă” învelită în nucă de cocos.

[2] Se, vi gå upp till Jerusalem în orig., psalm compus de Paul Nilsson în 1906.

teren pe care au primit-o de la stat. Apoi au ieşit pe uşile lor şi şi-au dat seama că pământul fusese deja împărţit. Trebuiau să se mulţumească, deci, cu ce aveau.

Exista deja şi un centru. Şi terenuri de joacă suficient de mari pentru copii. Spaţii verzi cât vedeai cu ochii, după colţul blocurilor. Şi multe alei pentru pietoni, fără maşini.

Aşadar, era un loc potrivit. Asta îşi spuneau oamenii la masa din bucătărie, la câteva luni după ce s-au mutat.

„Am ajuns într-un loc bun."

Un singur lucru le lipsea. Trecutul. La şcoală, copiii nu primeau teme suplimentare cu compuneri despre *istoria* cartierului Blackeberg, pentru simplul motiv că locul în care trăiau nu avea o istorie. Şi mai era ceva, cu o moară[3]. Şi cu un tip care făcuse avere cu o fabrică de *snus*[4]. Şi câteva clădiri vechi şi ciudate, lângă apă. Dar asta se întâmplase de mult şi nu mai avea nicio legătură cu prezentul.

Mai demult, pe locul blocurilor cu trei etaje de acum, nu era nimic în afară de păduri.

Nimeni nu avea acces la misterele trecutului; oamenii n-aveau nici măcar o biserică.

Asta spune ceva despre modernitatea locului şi despre spiritul raţional. Şi despre cât de eliberat se simţea omul de fantomele şi teroarea trecutului.

Ceea ce explică parţial şi de ce era atât de nepregătit.

Nimeni nu i-a văzut când s-au mutat în cartier.

În decembrie, când poliţia a dat de camionagiul care i-a ajutat să-şi transporte lucrurile, acesta nu prea avea ce să le spună în plus faţă de ce ştiau. Omul îşi notase doar atât în agendă: „18 oct. Norrkoping-Blackeberg (Stockholm)". Şi-a amintit că fusese vorba de un bărbat şi fiica lui, o dulceaţă.

— Ah, da, bineînţeles. Îmi aduc aminte că nu aveau mai nimic. O canapea, câteva fotolii, un pat. O cursă uşoară, din punctul ăsta de vedere. Aşa, şi… voiau să fac transportul noaptea. I-am zis tipului c-o să-l coste mai mult, cu tariful pentru ore suplimentare şi aşa. Zicea că nu-i nicio problemă. Important era să ne deplasăm noaptea. Da' ce s-a întâmplat?

---

[3] Referinţă la începuturile aşezării, care iniţial fusese o fermă, demolată şi apoi înlocuită de o moară, care poate fi vizitată şi în prezent.

[4] Tutun în formă de pudră.

Camionagiul a fost informat despre ce era vorba, pe cine transportase el cu maşina. A făcut ochii mari şi s-a holbat la literele din agenda lui.

— Ce mama dracului…

Gura i s-a strâmbat într-o grimasă, ca şi când s-ar fi scârbit de propriul său scris.

18 oct. Norrkoping-Blackeberg (Stockholm)

El îi dusese acolo. Pe bărbat şi pe fetiţă.

N-avea de gând să povestească nimănui despre asta. Niciodată.

PARTEA ÎNTÂI

Fericit cel ce are un prieten ca el

Dragoste, năbădăi,
necaz mare,
flăcăi!

Siw Malmkvist – „Karleksgrubbel”

N-am vrut niciodată să ucid,
Nu sunt rău din fire.
Fac asta
Pentru-a ta iubire.
Am dat greş?

Morrissey –
„The Last Of The Famous International Playboys”

Miercuri, 21 octombrie 1981

— Şi asta ce credeţi că e?

Gunnar Holmberg, comisarul de poliţie din Vallingby, ridică o pungă mică de plastic plină cu un praf alb.

Poate heroină, dar nimeni nu îndrăznea să spună ceva. Nimeni nu voia să fie luat în vizor pentru că recunoscuse aşa ceva. Mai ales dacă persoana în cauză avea şi un frate sau dacă fratele avea un prieten care era încurcat în treburi din astea. Care băga în venă. Până şi fetele tăceau. Poliţistul scutură punga.

— Praf de copt, ce credeţi? Sau făină?

Un *nu* mormăit. Poliţistul ăsta să nu-şi închipuie că elevii din a 6-a B sunt tâmpiţi. Da, adevărat, nu puteai discerne ce era în punga aia, dar subiectul lecţiei de azi erau drogurile, aşa că puteai să tragi uşor concluziile. Poliţistul se întoarse spre domnişoara profesoară.

— De fapt, ce le predaţi la practică?

Domnişoara zâmbi şi ridică din umeri. Clasa izbucni în râs; era OK gaborul, până la urmă. Câţiva băieţi primiseră permisiunea să pună mâna pe pistolul lui înainte să înceapă lecţia. Neîncărcat, bineînţeles. Dar… orişicât.

Oskar fierbea pe dinăuntru. Ştia răspunsul la întrebarea poliţistului. Şi-l durea că nu poate să răspundă. Să-i spună că *ştie.* Ar fi vrut să-i atragă atenţia. Să se uite la el şi să-i spună ceva după ce i-a răspuns corect. Ştia că-i o prostie şi totuşi ridică mâna.

— Da?

— E heroină, nu?

— Da, fix asta e.

Poliţistul îi aruncă o privire prietenoasă.

— Cum de-ai ghicit?

Întoarse capul spre el, curios să vadă ce-o să-i zică.

— Păi… am citit o grămadă despre asta, şi-aşa.

Poliţistul dădu din cap.

— Foarte bine. Că citeşti mult, spuse, scuturând punguliţa. Dar dacă te apuci de astea, nu prea-ţi mai rămâne timp de citit. Cam cât valorează doza asta, voi ce credeţi?

Oskar nu mai fu nevoit să răspundă. Avusese parte de atenţia dorită. Ba chiar apucase să-i spună poliţistului şi că citeşte mult. Îşi depăşise aşteptările.

Începu să viseze cu ochii deschişi. Îşi imagină că după ore, poliţistul avea să vină la el, să se aşeze lângă el şi să se ocupe numai şi numai de el. Şi atunci Oskar avea să-i povestească totul. Şi poliţistul avea să-l înţeleagă. Avea să-l mângâie pe cap, să-i spună că-i un băiat bun, să-l ridice, să-l ţină în braţe, să-i zică…

— Clănţăul naibii.

Jonny Forsberg îl împunse cu degetul. Fratele lui Jonny umbla cu o gaşcă de drogaţi şi Jonny cunoştea o grămadă de cuvinte din alea pe care băieţii din clasă şi le însuşeau la rândul lor imediat. Probabil că ştia *exact* cât valora punga aia, dar nu-şi bătuse gura aiurea. Nu stătuse la taclale cu copoiul.

Clopoţelul sună şi Oskar zăbovi pe lângă cuier, neştiind ce să facă. Jonny voia să-i facă rău – cum ar fi putut s-o şteargă fără să-l observe? Să rămână pe coridor sau să iasă în curte? Jonny şi ceilalţi colegi de clasă se năpustiră spre curtea şcolii de îndată ce sună.

Ah, da! Poliţistul zicea c-o să parcheze maşina în curte şi cine voia să se uite era bine-venit. Jonny n-o să îndrăznească să se lege de el în prezenţa poliţistului.

Oskar coborî şi se opri lângă uşile de la intrare, apoi se uită pe geam. Toţi colegii lui se adunaseră în jurul maşinii de poliţie, cum bănuise. Lui Oskar i-ar fi plăcut să se uite şi el, dar acum nu era o idee prea bună. Cineva o să-i tragă un genunchi în burtă sau o să-i tragă pantalonii în sus, cât să-i intre în fund, cu sau fără poliţist. Totuşi, aveau să-l păsuiască puţin, din cauza pauzei. Oskar ieşi în curtea şcolii şi se furişă în spatele clădirii, spre toalete.

Ajuns înăuntru, începu să tragă cu urechea şi-şi drese glasul. Sunetul răsună printre cabine. Scoase repede Pişbalonul din chiloţi, mingea din cauciuc buretos cam cât o mandarină, pe care o decupase dintr-o saltea veche şi o găurise special ca să aibă unde să-şi bage puţa. O mirosi.

Da, bineînţeles, se pişase pe el şi azi, ca prostul. Clăti mingea în chiuvetă şi încercă s-o stoarcă bine.

Incontinenţă. Aşa se numea chestia. Citise despre asta într-o broşură pe care o şutise de la farmacie. Era o boală pentru babe şi moşi.

Şi pentru mine.

Existau medicamente, cel puţin asta scria în broşură, dar *nu* avea de gând să-şi cheltuie banii de buzunar pe aşa ceva şi să se şi umilească în faţa farmacistei. Şi în niciun caz n-avea să-i povestească mamei; sigur i-ar fi fost milă de el că s-a îmbolnăvit.

Avea Pişbalonul care funcţiona bine-mersi, atâta timp cât situaţia nu se înrăutăţea.

Afară se auzeau paşi, apoi voci. Strânse mingea în mână şi se furişă într-o cabină. Uşa de la intrare se deschise chiar în clipa în care încuie. Se urcă încet pe capacul toaletei şi se ghemui într-un colţ ca să nu-l vadă, în caz că se uitau pe sub uşă. Încercă să-şi ţină respiraţia.

— Porcuşooooorule?

Jonny, bineînţeles.

— Porcuşorule, eşti aici?

Şi Micke. Cei mai periculoşi dintre toţi. De fapt, nu, Tomas era şi mai rău, dar de obicei nu prea se implica în bătăi şi chestii de genu', era prea deştept pentru asta. Probabil că era pe afară şi îl pupa în cur pe poliţist. Dacă ar fi descoperit Pişbalonul, Tomas ar fi fost cel care ar fi profitat cel mai bine de situaţie ca să-şi bată joc de el, mult timp. Jonny şi Micke i-ar fi tras una, dar atât. Aşa că, într-un fel, avea totuşi baftă…

— Porcuşorule? *Ştim* că eşti aici.

Încercară să deschidă uşile. Le zgâlţâiră. Bătură cu pumnul în ele. Oskar stătea cu braţele în jurul genunchilor şi strânse din dinţi ca nu cumva să ţipe.

Plecaţi de aici! Lăsaţi-mă în pace! De ce nu vreţi să mă lăsaţi în pace?

Jonny vorbea pe un ton drăgăstos.

— Porcuşorule, o să te prindem după ore dacă nu vrei să ieşi acum. Vrei să ţi-o iei?

Preţ de o clipă, se făcu linişte. Oskar expiră încet.

Cei doi se aruncară peste uşă trăgându-i şuturi şi pumni. Răsuna în toată încăperea şi zăvorul începu să se îndoaie spre înăuntru. Ar fi fost mai bine dacă ar fi deschis şi-ar fi ieşit la ei înainte să se enerveze pe bune. Dar nu era în stare, pur şi simplu.

— Porcuşooooorule?

Ridică mâinile, indicându-le că era acolo şi că nu putea să facă nimic. Era interzis, oricum. Pentru el. Puteau găsi o grămadă de motive pentru care merita să fie pedepsit: era prea gras, prea urât, prea scârbos. Dar problema cea mai mare era că exista, şi de fiecare dată când le amintea asta, însemna că

încalcă regulile.

Probabil că o să-l „boteze” şi atât. O să-i bage capul în vasul toaletei şi o să tragă apa. Indiferent de ce le trecea prin cap, se simţea întotdeauna uşurat când terminau. De ce nu trăgea zăvorul care avea să sară de acolo oricum, de ce nu-i lăsa să-şi facă damblaua cu el?

Se holbă la zăvorul care ieşise din lăcaş pocnind, la uşa care se dădu de peretele cabinei, la zâmbetul triumfător al lui Micke Siskov şi îşi dădu seama de ce.

Pentru că prin asta ar fi încălcat regulile jocului.

Nici el nu trăsese zăvorul şi nici ei nu se căţăraseră pe peretele cabinei ca să pună mâna pe el în trei secunde pentru simplul fapt că nu voiau să încalce regulile.

Rolul lor era să simtă exaltarea vânătorului şi el, teama celui vânat. În clipa în care îl prindeau, distracţia se termina, iar pedeapsa în sine nu era decât o sarcină pe care trebuiau s-o îndeplinească. Dacă ceda prea devreme, exista riscul ca ei să se concentreze mai mult asupra pedepsei, în loc de vânătoare. Ceea ce ar fi fost mai rău.

Jonny Forsberg vârî capul înăuntru.

— Dacă vrei să te caci, tre’ să ridici capacul, să ştii. Acum guiţă ca porcul.

Şi Oskar guiţă ca porcul. Se strădui mai mult decât de obicei, de frică să nu-l oblige să-şi ridice mâinile şi să-i descopere secretul dezgustător.

Îşi turti nasul ca să-l facă să semene cu un rât, apoi grohăi şi guiţă, grohăi şi guiţă. Jonny şi Micke izbucniră în râs.

— Pfuai, Porcuşorule. Mai tare.

Oskar continuă. Îşi ţinu ochii strâns închişi şi continuă. Îşi strânse pumnii până când unghiile îi intrară în piele, scoţând mai departe sunetele alea. Grohăi şi guiţă până când simţi un gust ciudat în gură. Atunci se opri şi deschise ochii.

Cei doi plecaseră.

Oskar rămase pe loc, ghemuit pe capacul veceului, şi se holbă la gresia de pe jos. În faţa lui se vedea o pată roşie. În timp ce se holba, din nasul lui se scurse încă un strop. Rupse o bucată de hârtie igienică şi o ţinu apăsată pe nară.

Chestia asta i se întâmpla uneori când îi era frică. Începea să-i curgă sânge din nas, aşa, pur şi simplu. Îl salvase de câteva ori când voiau să-l bată, îi făcuse să se răzgândească, văzând că sângera oricum.

Oskar Eriksson stătea ghemuit, cu o bucată de hârtie într-o

mână şi cu Pişbalonul în cealaltă. Îi curgea sânge din nas, se pişa pe el şi îi umbla gura aiurea. Se scăpa pe el din toate găurile. În curând o să se şi cace pe el. Ca porcul.

Se ridică şi ieşi din cabină. Nu şterse pata de sânge. N-au decât s-o vadă şi să se întrebe ce s-a întâmplat. Să creadă că cineva a fost omorât – pentru că asta s-a şi întâmplat. Cineva *chiar* a fost omorât. Pentru a o suta oară.

*

Hakan Bengtsson, un bărbat în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu început de chelie şi burtă, fără domiciliu stabil în registrele autorităţilor, stătea în metrou şi studia prin geam ceea ce avea să devină cartierul lui.

La drept vorbind, era cam urât. Norrkoping îi plăcuse mai mult. Şi totuşi, suburbiile astea din vest nu semănau deloc cu cele de lângă Stockholm, pe care le văzuse la televizor; Kista, Rinkeby sau Hallonberg.

„Următoarea staţie: Racksta."

Clădirile erau mai rotunde, mai prietenoase. Deşi era un zgârie-nori în toată regula.

Dădu capul pe spate ca să vadă şi ultimul etaj al complexului de birouri în care-şi aveau sediul cei de la Vattenfall[5]. Nu-şi amintea să fi văzut o clădire ca asta în Norrkoping. E adevărat că nu fusese niciodată în centru.

Trebuia să coboare la următoarea, parcă… sau nu? Verifică harta cu toate liniile, lipită deasupra uşilor. Îhâm, da. La următoarea.

„Atenţie, se închid uşile."

Doar nu s-au uitat la el?

Nu, în vagon se aflau doar câţiva călători, majoritatea ascunşi după ziare de scandal. Mâine aveau să citească despre el.

Hakan rămase cu privirea aţintită spre o reclamă pentru lenjerie intimă. O femeie poza în chiloţi şi sutien negru, de dantelă, într-o poziţie provocatoare. Ce nebunie. Peste tot, oameni în pielea goală. Şi nimeni nu zicea nimic. Cât de tare-i afecta chestia asta, cât de tare le zăpăcea minţile, cât de mult le distorsiona felul în care percepeau iubirea?

Mâinile începură să-i tremure şi încercă să le ascundă între genunchi. Era al dracului de nervos.

„Chiar nu există alte metode?"

[5] Companie suedeză furnizoare de energie electrică.

„Crezi că te-aş obliga să faci asta dacă ar exista?”

„Nu, dar…”

„Nu există alte metode.”

Nu, nu existau. N-avea cum să procedeze altfel. Decât aşa. Şi n-avea voie s-o dea în bară. S-a uitat pe harta din cartea de telefoane, a ales o zonă împădurită care părea potrivită, după care şi-a luat geanta şi a plecat.

Decupase sigla mărcii Adidas cu cuţitul, care acum se afla pe fundul genţii de la picioarele lui. Data trecută, la Norrkoping, era s-o păţească rău de tot din cauza asta. Cineva îşi amintise de marca genţii şi poliţia a găsit-o în containerul în care o aruncase, *nu departe de blocul lor.*

Azi o să ia geanta acasă. Poate o să o facă ferfeniţă şi o s-o arunce la veceu. Nu aşa procedau de obicei?

De fapt, cum se proceda?

„Ultima staţie, vă rugăm, coborâţi.”

Metroul scuipă şi ultimii călători şi Hakan îi urmă cu geanta în mână. I se păru grea, cu toate că singurul obiect care cântărea ceva, cât de cât, era recipientul aflat sub presiune. Se strădui să meargă normal, nu ca şi când s-ar fi îndreptat spre plutonul de execuţie. Nimeni nu trebuia să-l observe.

Dar picioarele îi erau din plumb, de parcă s-ar fi lipit de peron. Şi dacă s-ar fi oprit acolo? Dacă n-ar fi clipit, n-ar fi mişcat niciun muşchi şi ar fi stat acolo, pe loc? Dac-ar fi aşteptat lăsarea nopţii, să-l observe cineva, să-i sune pe… să îl ia de acolo. Dacă l-ar fi dus altundeva.

Continuă să păşească în ritmul obişnuit. Stânga, dreapta, stânga, dreapta. N-avea voie să dezamăgească. Dac-ar fi dezamăgit, s-ar fi întâmplat lucruri oribile. De neconceput.

Ajuns sus, la bariere, se uită în jurul lui. Avea un simţ al orientării destul de prost. Oare în ce direcţie ar trebui s-o ia ca să ajungă la zona împădurită? Normal că nu putea să întrebe vreun trecător. Asta era, trebuia să se descurce. Trebuia să meargă mai departe. Stânga, dreapta, stânga, dreapta.

Trebuia să existe o altă metodă.

Dar nu-i venea nimic în cap. Existau anumite condiţii, anumite *criterii.* Şi asta era singura cale prin care le putea întruni.

Făcuse asta de două ori până acum şi de fiecare dată o dăduse în bară. În Vaxjo nu atât de mult, dar suficient cât să fie nevoiţi să se mute. Azi, avea să se descurce perfect. Şi avea să primească multe laude.

Poate şi nişte mângâieri.

De două ori. Era oricum pierdut. Ce mai conta o a treia oară? Nu mai conta deloc. Pedeapsa era aceeaşi, probabil. Închisoare pe viaţă.

Şi partea morală? De câte ori poţi să-ţi învârţi coada, rege Minos?

Aleea din parc cotea spre pădure. Trebuie să fi fost pădurea pe care o văzuse pe hartă. Inhalatorul şi cuţitul se ciocniră în geantă. Încercă s-o ţină astfel încât să nu se scuture.

Un copil apăru în faţa lui, pe potecă. O fetiţă de vreo opt ani, în drum spre casă, cu ghiozdanul lovindu-i-se de şolduri.

Nu! Nici în ruptul capului!

Avea şi el o limită. Copii atât de mici, niciodată. Mai bine s-ar fi omorât pe el. Fetiţa fredona o melodie. Hakan grăbi pasul ca s-o prindă din urmă şi s-o audă. „Raza soarelui care pătrunde, prin fereastra casei mele…” *Mai* cântau copiii cântecul ăsta? Probabil că fetiţa avea o învăţătoare bătrână. Ce frumos că nu dispăruse, că erau copii care-l mai cântau. Ar fi vrut să se apropie mai mult ca s-o audă mai bine, da, atât de mult încât să-i poată simţi parfumul din păr.

Încetini. N-avea de gând să se agite. Fetiţa părăsi aleea şi îşi continuă drumul pe o potecă din pădure. Probabil că locuia într-una din casele de pe partea cealaltă. Ce fel de părinţi erau ăştia care o lăsau să umble prin pădure, singură-singurică?

Se opri şi o lăsă să se îndepărteze de el, până când o pierdu din ochi.

Mergi mai departe, micuţo. Nu te opri, nu te juca în pădure.

Aşteptă aproximativ un minut, ascultă cântecul piţigoiului dintr-un copac apropiat, apoi porni pe urmele copilului.

*

Oskar era în drum spre casă; capul îi atârna greu. Se simţea întotdeauna mai prost când scăpa de pedeapsă *în felul ăsta;* imitând un porc, sau ceva de genul. Era mai rău decât dacă l-ar fi pedepsit. Ştia c-o să se simtă aşa şi cu toate astea, nu era în stare să-şi accepte pedeapsa. Prefera să se umilească în toate felurile. N-avea pic de mândrie.

Spre deosebire de Robin Hood sau Omul-Păianjen. Dacă Sir John sau Doctor Octopus i-ar fi înghesuit într-un colţ, ar fi scuipat pericolul în faţă, chiar dacă n-ar fi avut nicio şansă să evadeze.

Dar ce ştia Omul-Păianjen? El, care scăpa *oricum* din orice situaţie, indiferent că era posibil sau nu. Era un personaj de

benzi desenate care trebuia să supravieţuiască până la următorul număr. Şi la fel cum el îşi folosea forţele de păianjen, aşa făcea şi Oskar cu grohăitul lui. Orice, numai să supravieţuiască.

Oskar avea nevoie să fie consolat. Avusese o zi tâmpită şi acum trebuia să o compenseze cu ceva. Deşi s-ar fi putut întâlni cu Micke şi cu Jonny, Oskar o luă spre centrul cartierului Blackeberg, spre Sabis. O rupse la fugă pe trotuarul plin de cotituri, în loc s-o ia pe scări, şi încercă să se adune. Trebuia să pară calm, să nu transpire.

Fusese deja prins pentru furt cu un an în urmă, în Konsum[6]. Paznicul voia s-o sune pe maică-sa, dar Oskar nu ştia numărul ei de la serviciu, nu, nu, nu. O săptămână întreagă a tresărit de fiecare dată când suna telefonul, dar până la urmă, au primit o scrisoare pe numele mamei.

Ce tâmpenie. Scriseseră pe plic „Poliţia Capitalei” şi Oskar s-a prins imediat şi l-a deschis, a citit tot despre fapta pe care o săvârşise şi a trimis scrisoarea înapoi, semnată în numele mamei, drept dovadă c-o citise. O fi procedat ca un om laş, dar nu ca un prost.

Şi până la urmă, de ce să fi fost laş? Acum, de pildă, era tot laş? Îşi umplu buzunarele cu ciocolată Dajm, Japp, Coco şi Bounty. Şi ascunse şi o pungă cu bomboane gumate în formă de maşinuţe în pantaloni, între curea şi burtă, apoi se îndreptă spre casă şi plăti pentru o acadea Dumle.

Merse spre casă cu capul ridicat şi pasul uşor. Nu mai era Porcuşorul pe care-l băteau toţi. Era Maestrul Hoţilor care privea pericolul în ochi şi scăpa nepedepsit. Îi păcălea pe toţi.

Când ajunse în curtea interioară dintre blocuri, se simţi în siguranţă. Niciunul dintre duşmanii lui nu locuia în curtea aceea în formă de cerc neregulat, aflată în interiorul cercului mai mare pe care îl forma strada lui, Ibsengatan. Un cerc dublu, cu atât mai greu de pătruns. Era în siguranţă. În curtea asta nu i se întâmplase niciodată nimic rău. Cel puţin, nu foarte rău.

Aici crescuse şi-şi făcuse primii prieteni înainte de-a începe şcoala. Abia prin clasa a cincea au început să se ia de el. Pe la sfârşitul clasei a cincea, toată lumea îl considera o victimă uşoară, chiar şi cei care nu erau colegi cu el. Îl sunau tot mai rar ca să-l întrebe dacă vrea să se joace cu ei.

---

[6] Lanţ de magazine din Suedia, Coop Konsum, Coop Extra, Coop Forum.

Cam pe atunci începuse să lipească poze în albumul lui. Albumul lui de care avea să se bucure imediat ce ajungea acasă.

Vâââjjjj!

Se auzi un bâzâit şi ceva se ciocni de picioarele lui. O maşinuţă roşie, teleghidată dădu în marşarier, se întoarse şi urcă pe dealul din faţa blocului său cu o viteză incredibilă. În spatele tufişurilor cu ghimpi, în dreapta barierei, îl zări pe Tommy care ţinea o antenă în dreptul burţii şi râdea.

— Te-am speriat, nu-i aşa?

— Ce viteză a băgat, tare de tot!

— Da. Vrei s-o cumperi?

— … cu cât?

— Trei sute.

— Nee. N-am atâţia.

Tommy îi făcu semn lui Oskar să se apropie şi întoarse maşina, o teleghidă cu viteză maximă, o opri în faţa lui, o ridică, o şterse de praf şi spuse încet:

— În magazin costă nouă sute.

— Aha.

Tommy se uită la maşină, apoi îl cercetă pe Oskar din cap până-n picioare.

— Da’ cu două sute? O iei? E nou-nouţă, să ştii.

— E superfrumoasă, dar…

— Dar…

— Nu.

Tommy dădu din cap, puse maşina jos şi o ghidă spre tufişuri, astfel încât roţile mari, disproporţionate se clătinau, ocoli fierul de bătut covoare şi o direcţionă spre alee, în jos.

— Pot să încerc şi eu?

Tommy se uită la Oskar ca să-şi dea seama dacă merita această onoare sau nu, apoi îi întinse telecomanda şi arătă spre buza lui superioară.

— Ai mâncat bătaie sau ce? Ţi-a curs sânge. De-aici.

Oskar îşi trecu degetul arătător peste buze şi şterse sângele închegat.

— Nu, doar am…

Nu-i spune nimic. N-ar avea niciun rost. Tommy era cu trei ani mai mare decât el. Şi mai dur. I-ar fi zis să nu stea, să dea şi el şi Oskar i-ar fi răspuns, da, sigur, iar prin asta n-ar fi făcut decât să scadă şi mai mult în ochii lui Tommy.

Oskar mai dirijă puţin maşina, apoi se uită la Tommy, care preluă telecomanda. Şi-ar fi dorit să aibă două sute de coroane

ca să facă *afacerea.* Afacerea lor. Duse mâinile la buzunarele gecii şi îşi aduse aminte de dulciuri.

— Vrei un Dajm?

— Nu, nu-mi place.

— Atunci un Japp?

Tommy ridică privirea de la telecomandă şi zâmbi.

— Ai şi… şi…?

— Da!

— Le-ai şutit, bănuiesc.

— … da.

— OK.

Tommy întinse mâna şi Oskar îi puse în palmă o ciocolată Japp, iar Tommy o vârî în buzunarul din spate al blugilor.

— Mulţumesc. Salut.

— Salut.

Ajuns acasă, Oskar împrăştie dulciurile pe pat. Avea să înceapă cu Dajm şi să continue cu cele duble. Preferata lui, ciocolata Bounty, avea s-o lase la urmă. După care o să schimbe gustul din gură cu bomboanele gumate în formă de maşinuţă.

Aşează dulciurile pe podea, aliniate, în ordinea în care urma să le mănânce. În frigider găsi şi o sticlă de cola pe jumătate plină, sub capacul căreia mama pusese o bucată de folie. Perfect. Îi plăcea *mai mult* coca-cola puţin răsuflată, mai ales când mânca dulciuri.

Scoase bucata de folie şi aşeză sticla pe jos, lângă dulciuri, se întinse pe burtă în pat şi studie raftul cu cărţi. O colecţie aproape completă din seria „Fiori pe şira spinării”[7], completată pe alocuri cu „Romane de groază” din colecţia cu acelaşi nume.

Majoritatea cărţilor din colecţie le cumpărase cu două sute de coroane, în urma unui anunţ pe care-l găsise în *Gula tidningen*[8]. Luase metroul până la Midsommarkransen şi urmase indicaţiile tipului până când găsise apartamentul. Îi deschisese un bărbat gras, cu faţa palidă, bolnăvicioasă, care, atunci când îi vorbise, păru că rosteşte cuvintele printre dinţi, cu un uşor sâsâit. Din fericire, nu-l invitase înăuntru, ci îi adusese cărţile în două sacoşe de hârtie la uşă, luase cele două bancnote de o sută şi spusese dând din cap: „Lectură plăcută”, după care închisese.

---

[7] Kalla Karar - colecţie clasică de romane de groază, publicate în Suedia.

[88] *Ziarul Galben,* o variantă a *Paginilor Galbene,* care conţine doar anunţuri de mică publicitate.

Oskar se speriase rău. Căutase luni în şir numerele vechi din colecţia respectivă în toate anticariatele de pe Gotgatan. La telefon, tipul susţinuse că tocmai despre ele era vorba. I se păruse prea uşor.

De îndată ce s-a îndepărtat suficient cât să nu fie văzut, Oskar a lăsat sacoşele jos şi le-a cercetat conţinutul. Culmea, nu fusese păcălit. Patruzeci şi una de cărţi de la numărul 2 până la numărul 46.

Cărţile alea nu se mai găseau nicăieri. Şi totul la doar două sute de coroane!

Nu era de mirare că i se făcuse puţin frică de tipul ăla. Oskar se simţea ca eroul din poveşti care furase comoara de la troli.

Şi totuşi nu se comparau cu albumul lui.

Scoase albumul din locul secret, de sub teancul de benzi desenate. Albumul în sine nu era altceva decât un bloc de desen de format mai mare, pe care-l şutise din Ahlens[9], cel din Vallingby; ieşise, pur şi simplu, cu el sub braţ – să mai zică cineva că era un laş – dar conţinutul…

Desfăcu ambalajul ciocolatei Dajm şi muşcă cu poftă din ea, bucurându-se de scârţâitul familiar dintre dinţi, apoi deschise albumul. Primele imagini erau decupate din *Hemmets Journal:* un caz din anii ’40, din America, povestea unei femei care reuşise să otrăvească patruzeci de babe şi boşorogi cu arsenic, înainte de-a fi prinsă, judecată şi condamnată la moarte prin electrocutare. Femeia ceruse să i se facă injecţia letală, bineînţeles, dar statul în care comisese crimele folosea scaunul electric şi nimeni n-a mai stat la discuţii.

Oskar visa să vadă pe cineva murind pe scaunul electric. Citise undeva că sângele începea să fiarbă, că trupul se îndoia în cele mai ciudate unghiuri. Îşi imaginase că le lua foc şi părul, dar deocamdată nu găsise nicio confirmare în scris pentru fenomenul cu pricina.

O chestie tare de tot, în orice caz.

Oskar continuă să răsfoiască albumul. Următoarea poză o decupase din *Aftonbladet.* Un ucigaş din Suedia care îşi ciopârţea victimele. O fotografie mediocră, tip paşaport. Un bărbat ca oricare altul. Cu toate acestea, omorâse doi homosexuali care se prostituau, îi ciopârţise cu ferăstrăul electric în sauna din casa lui şi îi îngropase apoi în spatele

[9] Lanţ de magazine din Suedia, care cuprinde mai multe magazine mici de îmbrăcăminte, încălţăminte, cosmetice şi papetărie.

cabinei. Oskar termină ciocolata şi cercetă faţa bărbatului. Putea fi oricine.

Poate chiar eu peste douăzeci de ani.

*

Hakan găsise un loc perfect de unde putea să stea la pândă şi să aibă o vedere bună asupra potecii, din ambele direcţii. Undeva mai încolo, în adâncul pădurii, găsise o râpă mică, ferită de trecători, cu un copac în mijloc, tocmai bună ca să-şi ascundă geanta în ea. Inhalatorul mic cu halotan[10] atârna pe sub palton.

Acum trebuia doar să aştepte. *„Vreau şi eu să mă fac mare, deştept şi prevăzător ca părinţii mei."*

Nu mai auzise pe nimeni cântând cântecul ăsta de pe vremea când fusese elev. Cum o chema pe cântăreaţă, Doamne? Alice Tegner? Oare câte cântece frumoase au dispărut pentru totdeauna, nemaicântate de nimeni? Câte lucruri frumoase au dispărut, în general?

Nu mai exista respect pentru frumos. Era ceva caracteristic pentru societatea contemporană. Capodoperele maeştrilor erau folosite cel mult drept referinţe ironice sau în reclame. În *Crearea lui Adam,* de pildă, în care Michelangelo îl înfăţişează pe Dumnezeu dându-i flacăra vieţii lui Adam, nişte deştepţi înlocuiseră flacăra cu o pereche de jeanşi.

Mesajul imaginii cu pricina, după părerea lui, cel puţin, se concentra în tensiunea dintre cele două corpuri monumentale sau, de fapt, dintre degetele lor arătătoare care *mai aveau puţin* şi se atingeau. Erau despărţiţi de un spaţiu de doar câţiva milimetri şi spaţiul acesta conţinea însăşi Viaţa. Bogăţia detaliilor şi trăsăturile sculpturale grandioase ale picturii funcţionau ca un cadru, ca un suport prin care pictorul scotea şi mai mult în evidenţă spaţiul acela minimal din mijloc. Punctul gol în jurul căruia gravita totul.

Şi în locul spaţiului ăluia, cineva a pus o pereche de jeanşi.

Pe potecă se apropia cineva. Hakan se lăsă pe vine cu inima bătându-i parcă în urechi. Nu. Era un bărbat în vârstă, cu un căţel. Ar fi fost o greşeală dublă. Mai întâi, din cauza câinelui, care trebuia redus la tăcere, apoi, din cauza bărbatului. Marfă de proastă calitate.

Prea multe ţipete, blană puţină, spuse cel care tundea porcul.

Se uită la ceas. În aproximativ două ore o să fie deja

[10] Anestezic general a cărui administrare se face prin inhalare, folosind diferite tehnici.

întuneric. Dacă într-o oră nu trecea nimeni care să-i fie pe plac, trebuia să se mulţumească cu primul care se potrivea cât de cât. Trebuia să ajungă acasă înainte să se însereze.

Bărbatul spuse ceva. Oare-l văzuse? Ah, nu, vorbea cu câinele.

— Daaa, voiai să faci *pişuuuu,* bombonica mea. Când ajungem acasă, o să-ţi dau pateu de ficat. Tata-ţi dă cea mai mare felie de pateu pe care-ai văzut-o, da, da.

Inhalatorul cu halotan îi apăsă pieptul când se aplecă pentru a-şi ascunde faţa în palme ca să nu se audă că suspină. Săracii oameni. Săracii oameni singuri, într-o lume fără frumos.

Hakan tremura de frig. Spre după-amiază, vântul devenea şi mai tăios şi Hakan se gândi c-ar fi bine să se ducă după pelerina de ploaie din geantă, s-o pună peste palton ca să se apere puţin împotriva vântului. Nu, era o idee proastă. O să-l încurce exact când o să trebuiască să se mişte cel mai rapid. În plus, putea să trezească bănuieli.

Două fete, în jur de douăzeci şi ceva de ani, trecură pe lângă el. Nu. Nu s-ar fi descurcat cu două. Prinse fără să vrea câteva fragmente din conversaţia lor.

— … că o să-l păst*reze pân*ă la urmă.

— … e un dobitoc. Tre' să priceapă că e…

— … e vina ei că n-a… anticoncepţionale…

— Dar trebuie să facă… gen…

— … imaginează-ţi-l… ca tată…

Vreo prietenă care rămăsese însărcinată. Şi un băiat care fugea de responsabilitate. Aşa se întâmpla de fiecare dată. Absolut tot timpul. Lumea îşi vedea de propriul interes. Fericirea *mea,* succesul *meu,* altceva nu mai auzeai. Iubirea însemna să-ţi depui viaţa la picioarele altcuiva, iar asta era peste puterile omului contemporan.

Frigul îi pătrunse prin membre şi asta avea să-i încetinească mişcările, indiferent ce-ar fi făcut. Se uită la ceas. Încă o jumătate de oră. De dragul vieţii şi al iubirii. Scoase mâinile de sub palton şi apăsă pistonul inhalatorului. Se auzi un şuier. Funcţiona, deci.

Sări pe loc şi făcu câteva mişcări circulare cu braţele, ca să se încălzească. De-ar veni cineva. Şi să fie singur. Încă o jumătate de oră. De-ar veni cineva. De dragul vieţii şi al iubirii.

„Şi-aş vrea să fiu copil bălai,
căci toţi copiii ajung în rai."

*

Afară se întunecase aproape de tot. Oskar parcursese albumul cu poze decupate şi mâncase toate dulciurile. Simţea că-i explodează stomacul şi-l încerca un sentiment de vinovăţie oribil, ca de fiecare dată când exagera cu dulciurile.

Mama o să ajungă acasă abia peste două ore. O să mănânce împreună. Apoi o să-şi facă temele la engleză şi la mate. După asta, poate o să citească o carte sau o să se uite la televizor cu mama. În seara asta nu era nimic special la televizor. Şi apoi o să bea ciocolată caldă, o să mănânce prăjituri şi o să discute puţin. Apoi o să se ducă să se culce şi o să se foiască în pat, cu gândul la ziua de mâine.

Dacă ar avea pe cine să sune. Bineînţeles că *l-ar fi putut* suna pe Jonas şi să spere că nu avea niciun plan.

Jonas era colegul lui şi, când erau împreună, se distrau destul de mult, dar, dacă putea să aleagă pe altcineva, se descotorosea imediat de Oskar. De obicei, Jonas era cel care îl suna pe Oskar când se plictisea, şi nu invers.

Era aşa de linişte în casa asta. Nu se întâmpla nimic. Pereţii de beton se închideau în jurul lui. Stătea pe pat cu mâinile pe genunchi, cu stomacul greu de atâtea dulciuri.

Avea să se întâmple ceva. Chiar acum.

Îşi ţinu respiraţia şi ascultă. Dintr-odată, simţi un fior de groază. Cineva sau ceva se apropia de el. Un gaz incolor se infiltra printre crăpături, ameninţându-l, pregătindu-se să ia o formă şi să-l înghită. Oskar înlemni, îşi ţinu respiraţia şi ascultă. Aşteptă să vadă ce se întâmplă.

Momentul trecu. Oskar începu iar să respire normal.

Ieşi în bucătărie, bău un pahar de apă şi desprinse cuţitul de bucătărie cel mai mare din suportul cu magneţi. Îl testă dacă era suficient de ascuţit, trecându-l peste unghia de la degetul mare. Nu tăia deloc bine. Luă pila de ascuţit şi trase cuţitul de câteva ori, apoi îl verifică din nou. Din unghia de la degetul mare se desprinse o aşchie microscopică.

Foarte bine.

Înfăşură cuţitul într-un ziar pe care-l folosi pe post de teacă provizorie, lipi ziarul cu scotch şi îl ascunse între căptuşeala pantalonilor şi osul stâng al şoldului. Se vedea doar mânerul. Merse câţiva paşi. Lama îl incomoda când păşea cu piciorul stâng, aşa că-l trase mai spre vintre. Nu era nici acum comod, dar măcar putea să se mişte.

Ieşi în hol şi îşi puse geaca. Apoi îşi aminti de toate ambalajele de hârtie care zăceau împrăştiate pe jos în camera

lui. Le adună şi le îndesă în buzunarele gecii, în caz că mama se întorcea mai devreme decât el. O să le ascundă sub o piatră, undeva prin pădure.

Mai verifică o dată dacă lăsase vreo urmă după el.

Jocul începuse. Era un criminal în serie temut. Omorâse deja paisprezece oameni cu cuţitul său ascuţit, fără a lăsa vreun indiciu. Niciun fir de păr, nicio hârtie de ambalaj. Poliţia se temea de el.

Acum o să se ducă în pădure şi o să-şi caute următoarea victimă.

În mod ciudat, deja ştia cum se chema şi cum arăta victima lui. Era Jonny Forsberg, cu părul lung şi ochii ăia ai lui mari şi răi. Ce-o să se mai roage de el să-l cruţe, ce-o să mai guiţe ca un porc… da, dar, degeaba. Cuţitul o să aibă ultimul cuvânt şi pământul o să-i absoarbă sângele.

Oskar citise fraza asta undeva şi-şi aminti că-i plăcuse mult.

Pământul o să-i absoarbă sângele.

Repetă asta de câteva ori ca pe o mantra, în timp ce încuie şi ieşi pe uşa principală, strângând mânerul cuţitului.

Pământul o să-i absoarbă sângele. Pământul o să-i absoarbă sângele.

Bariera prin care trecuse când intrase în curte se afla în partea dreaptă, dar acum o luă spre stânga, trecu pe lângă două blocuri şi ieşi prin aleea de acces pentru maşini. Părăsi prima fortificaţie. Traversă Ibsengatan şi coborî pe o pantă. Părăsi fortificaţia externă. Îşi continuă drumul spre pădure.

Pământul o să-i absoarbă sângele.

Pentru a doua oară în ziua aceea, Oskar se simţi aproape fericit.

*

Hakan mai avea vreo zece minute din timpul pe care şi-l impusese singur când zări un băiat apropiindu-se pe potecă, neînsoţit. Avea în jur de treisprezece, paisprezece ani, din câte-şi dădea seama. Perfect. Hakan se pregăti să se furişeze spre celălalt capăt al potecii şi să-i iasă în faţă victimei sale.

Dar de data asta piciorul i se blocase de tot. Băiatul înainta nepăsător pe potecă, aşa c-ar fi fost cazul să se grăbească. Fiecare secundă ce trecea scădea şansele unei execuţii perfecte. Şi, cu toate astea, piciorul refuza să-l asculte. Stătea paralizat şi se holba pe când cel ales, cel perfect continua să înainteze spre el. În curând aveau să se întâlnească. În curând avea să fie prea târziu.

Dacă n-o să reuşească să facă ce avea de făcut, trebuia să se sinucidă. Nu putea să se întoarcă acasă fără. Asta era. Trebuia să aleagă: băiatul sau el.

Se puse în mişcare, dar prea târziu. O luă drept înainte printre copaci şi se apropie de el, împiedicându-se la fiecare pas, în loc să-i fi ieşit în cale pe potecă, frumos, calm, cum şi-a propus. Cretin ce era. Trosc, cu bâta-n baltă. Băiatul o să devină suspicios şi o să ţină garda sus.

— Alo! Băiatu'! strigă. Mă scuzi!

Puştiul se opri. Măcar n-o rupse la fugă, slavă Domnului. Putea să-i vorbească, să-l întrebe ceva. Se îndreptă spre băiatul nedumerit.

— Ă, da, scuză-mă, ăăă… ştii cumva cât e ceasul?

Puştiul se uită pieziş la ceasul de la încheietura lui Hakan.

— Da, ceasul meu s-a oprit.

Trupul băiatului părea încordat în timp ce se uita la ceas. Nu mai era nimic de făcut. Hakan vârî mâna sub palton şi îşi aşeză degetul arătător pe pistonul inhalatorului, aşteptând răspunsul lui.

*

Oskar coborî panta şi trecu pe lângă tipografie, apoi coti spre poteca din pădure. Senzaţia de preaplin din stomac fu înlocuită de o tensiune ameţitoare. În drum spre pădure, fantezia începu să-i zburde liberă, realitatea nu mai exista.

Îşi închipui lumea prin ochii unui ucigaş, sau, cel puţin, aşa cum credea el că arăta prin ochii unuia, cu imaginaţia lui de copil de treisprezece ani. Era o lume frumoasă. O lume în care el era cel care deţinea controlul, o lume care tremura de frica lui.

O luă pe poteca din pădure, căutându-l pe Jonny Forsberg.

Pământul o să-i absoarbă sângele.

Începuse să se lase întunericul şi copacii îl înconjurau ca o mulţime de oameni tăcuţi, atenţi la cel mai mic gest al ucigaşului, speriaţi că următoarea lui victimă avea să fie unul dintre ei. Dar ucigaşul trecu mai departe; victima îl aştepta în mijlocul drumului.

Jonny Forsberg stătea pe o ridicătură de pământ la vreo cincizeci de metri de drum. Îşi ţinea mâinile în şolduri şi zâmbea ironic, ca de obicei. Credea c-o să-i meargă şi de data asta, ca mai demult. C-o să-l poată pune pe Oskar la pământ, c-o să-l ţină de nas şi o să-i bage muşchi şi scoarţă de copac în gură sau ceva de genul ăsta.

Dar se înşela. Nu Oskar se apropia de el, ci Ucigaşul, şi mâna Ucigaşului apucă şi strânse tare mânerul cuţitului, pregătit să atace.

Ucigaşul se apropie cu paşi lenţi şi siguri de Jonny Forsberg, îl privi drept în ochi şi spuse:

— Salut, Jonny.

— Salut, Porcuşorule. Ai voie afară la ora asta?

Ucigaşul scoase cuţitul şi îl înfipse în el.

*

— Ă… e cinci şi un sfert.

— OK. Mulţam fain.

Băiatul nu se clinti din loc. Stătea şi se holba la Hakan, care încercă să facă un pas la rândul lui. Toată treaba asta se dusese naibii. Băiatul mirosi pericolul, bineînţeles. Ce să creadă despre un tip care iese cu spatele dintre copaci şi-l întreabă cât e ceasul, iar acum stă în faţa lui ca Napoleon, cu o mână ascunsă sub palton?

— Ce aveţi acolo?

Băiatul dădu din cap spre pieptul lui. Mintea lui Hakan se golise, habar n-avea ce trebuia să facă. Scoase inhalatorul şi-l arătă băiatului.

— Ce dracu'-i aia?

— Halotan.

— De ce umblaţi cu aşa ceva?

— Pentru că…

Hakan pipăi muştiucul acoperit cu cauciuc buretos şi încercă să găsească o replică potrivită. Nu ştia să mintă. Ăsta era blestemul lui.

— Da, e ceva… e pentru serviciu.

— Ce serviciu?

Băiatul se mai relaxase puţin. În mână avea o geantă sport asemănătoare cu cea pe care el însuşi o ascunsese în adâncitura aceea din pădure. Arătă spre ea cu mâna cu care ţinea inhalatorul.

— Te duci la antrenament, nu-i aşa?

Când puştiul coborî privirea, Hakan îşi încercă norocul.

Scoase ambele mâini de sub palton, îl apucă pe băiat de ceafă cu mâna liberă, împinse muştiucul în gura lui şi apăsă pistonul până la fund. Se auzi un şuier, un sâsâit scos parcă de un şarpe gigantic şi băiatul încercă să-şi elibereze capul, dar acesta era prins între mâinile lui Hakan, ca într-o menghină exasperantă.

Băiatul se aruncă pe spate şi Hakan se aruncă după el. Sâsâitul şarpelui acoperi toate celelalte sunete când aterizară pe poteca acoperită cu rumeguş. Hakan apăsă spasmodic capul băiatului cu mâinile, încercând să nu mişte muştiucul, în timp ce se rostogoliră pe potecă.

După ce inspiră de câteva ori, băiatul începu să se înmoaie în strânsoarea lui. Hakan ţinu muştiucul nemişcat şi aruncă o privire rapidă în jurul lui.

Niciun martor.

Şuieratul inhalatorului îi umplu creierul ca o durere de cap teribilă. Dădu drumul pistonului şi-şi eliberă o mână, desfăcu banda de cauciuc şi i-o înfăşură băiatului în jurul capului. Muştiucul era fixat unde trebuie.

Se ridică şi se uită la prada lui. Îl dureau braţele.

Puştiul zăcea cu braţele întinse, muştiucul îi acoperea nasul şi gura şi recipientul cu halotan atârna pe pieptul lui. Hakan se mai uită o dată în jur, apoi ridică geanta băiatului şi o aşeză pe burta lui, după care ridică tot pachetul şi îl cără în braţe spre adâncitura din pădure.

Băiatul era mai greu decât se aştepta. Muşchi, mulţi muşchi. Greutatea corpului inconştient.

Gâfâia din cauza efortului, în timp ce şuieratul dinspre inhalator îi zgâria urechile, ca un cuţit cu lama dinţată. Începu să gâfâie şi mai tare, dinadins, ca să acopere zgomotul.

Ajunse în pădure cu braţele amorţite şi cu spatele leoarcă de transpiraţie. Îl culcă pe băiat în locul cel mai adânc, apoi se întinse lângă el. Închise valva care elibera halotanul şi îndepărtă muştiucul. Se făcu linişte. Pieptul băiatului se umflă şi se dezumflă. În maxim opt minute ar fi trebuit să se trezească. Dar nu şi de data asta.

Stând culcat lângă puşti, Hakan îi cercetă faţa, apoi o mângâie cu degetul arătător. Se apropie mai mult, luă în braţe corpul flasc şi se lipi de el. Îl sărută tandru pe obraz, îi şopti „iartă-mă” şi se ridică.

Aproape că-i dădură lacrimile când se uită la corpul lipsit de apărare. Ar mai fi avut timp să se răzgândească.

Lumi paralele. Un gând consolator.

De fapt, exista o lume paralelă în care el nu făcea ce trebuia să facă acum. O lume în care acum se ridica şi pleca de acolo, lăsându-l pe băiat să se trezească şi să se întrebe ce s-a întâmplat.

Dar nu şi-n lumea asta. În lumea asta se ducea la geanta lui

şi o deschidea. Trebuia să se grăbească. Îşi trase repede pelerina de ploaie peste haine şi-şi scoase instrumentele. Cuţitul, o sfoară, o pâlnie mare şi un bidon de plastic de cinci litri.

Puse totul jos lângă băiat şi aruncă o ultimă privire asupra corpului tânăr. Apoi luă sfoara şi se apucă de treabă.

*

Băgă cuţitul în el. Încă o dată. Şi încă o dată. După prima lovitură, Jonny îşi dădu seama că de data asta n-o să mai fie ca înainte. Cu sângele şiroind dintr-o rană adâncă de pe obraz, încercă să fugă, dar Ucigaşul se mişcă mai rapid. Îi tăie tendoanele în doi timpi şi trei mişcări, şi Jonny se prăbuşi la pământ şi-l imploră să-l cruţe, zvârcolindu-se pe muşchiul umed.

Dar Ucigaşul nu se lăsă impresionat. Jonny începu să… guiţe ca un porc în clipa în care Ucigaşul se aruncă peste el. Pământul îi absorbi sângele.

O lovitură pentru chestia de la toaletă. Una pentru că m-ai păcălit şi m-ai făcut să joc poker cu pedepse. Şi o să-ţi tai şi buzele pentru toate căcaturile pe care mi le-ai spus.

Jonny sângera puternic şi nu mai putea să spună sau să facă nimic rău. Murise de mult. Oskar termină ca la carte, împungându-i ochii ieşiţi din orbite, *ţâc, ţâc,* apoi se ridică şi-şi admiră capodopera.

Bucăţi mari de scoarţă începură să zboare din copacul doborât şi pe jumătate putrezit, care-l întruchipa pe Jonny, şi trunchiul era plin de tăieturi. În jurul copacului sănătos, care-l reprezentase pe Jonny stând în picioare, era plin de aşchii.

Mâna dreaptă, cea în care ţinuse cuţitul, sângera. Aproape de încheietură se vedea o rană mică; probabil că lama alunecase când a înţepat trunchiul. Nu era un cuţit bun pentru un ucigaş. Îşi linse mâna, încercând să cureţe rana. Era sângele lui Jonny pe limba lui.

Şterse ultimele urme de sânge cu teaca făcută din hârtie de ziar, ascunse cuţitul în teacă şi porni spre casă.

Pădurea care acum câţiva ani i se părea ameninţătoare, un ascunziş pentru duşmani, era acum casa şi adăpostul său. Copacii se fereau din calea lui, plini de respect, când trecu pe lângă ei. Nu se mai temea de ziua de mâine, indiferent de ce avea să-i aducă. La noapte o să doarmă bine.

Odată ajuns în curte, se aşeză un pic pe marginea nisiparului, ca să se liniştească, înainte să urce. Mâine, avea să facă rost de un cuţit mai bun, unul din ăla cu dispozitiv de protecţie sau cum

dracu’ se numea… cu gardă, ca să nu se mai taie. Pentru că, de-acum încolo, o să facă asta de mai multe ori.

Da, era un joc super.

Joi, 22 octombrie

Mama avea lacrimi în ochi când îl apucă pe Oskar de mână şi i-o strânse tare, deasupra mesei din bucătărie.

— Nu mai ai ce căuta în pădure, ai înţeles?

Un băiat de vârsta lui Oskar fusese omorât în Vallingby, ieri. Toate ziarele de seară au tipărit ştirea şi mama era complet distrusă când ajunse acasă.

— Puteai fi… nici nu vreau să mă gândesc.

— Dar ziceai că s-a întâmplat în Vallingby.

— Şi vrei să spui că unul care omoară copii se sfieşte să ia metroul două staţii? Sau să meargă pe jos? Să vină aici, în Blackeberg şi să facă înc-o dată ce-a făcut? Tu te mai plimbi prin pădure?

— Nu.

— N-ai voie să ieşi din curte cât timp… Cât timp e în libertate.

— Şi să nu mă duc nici la şcoală, sau cum?

— Ba da, la şcoală te duci, cum să nu. Dar, după ore, vii direct acasă şi nu pleci din curte cât nu sunt acasă.

— Şi după aia?

Privirea mamei, care până acum era doar îngrijorată, se întunecă.

— Tu chiar *vrei* s-o păţeşti? Spune! Vrei să te duci în pădure şi să mă laşi să te aştept aici şi să-mi smulg părul în timp ce tu zaci pe undeva… ciopârţit de vreun psihopat?

Îi dădură lacrimile. Oskar îşi puse mâna pe mâna ei.

— N-o *să mă duc* în pădure. Promit.

Mama îl mângâie pe obraji.

— Puiuţul meu. Numai pe tine te am, ştii doar. O să mor, dacă ţi se întâmplă ceva.

— Îhâm. Cum s-a întâmplat?

— Ce anume?

— Chestia aia. Crima.

— De unde să ştiu? L-a înjunghiat un nebun cu cuţitul. A murit. Pentru părinţii lui… s-a terminat.

— Nu scrie în ziar?

— N-am fost în stare să-l citesc.

Oskar luă *Expressen* şi începu să citească. Patru pagini, toate dedicate crimei.

— Să nu citeşti porcăria aia.

— Nu, doar mă uitam. Pot să-l iau?

— Să nu citeşti despre aia. Nu-ţi face bine, cu toate romanele alea de groază pe care le citeşti.

— Mă duc să văd dacă-i ceva la televizor.

Oskar se ridică să se ducă în camera lui, cu ziarul. Mama îl îmbrăţişă stângaci şi îşi lipi pometii umezi de obrajii lui.

— Puiuţul meu mic. Ştii că-mi fac griji, nu-i aşa? Dacă ţi se întâmplă ceva…

— Ştiu, mamă. Ştiu. O să am mare grijă.

Oskar o îmbrăţişă în fugă, se strecură pe sub braţele ei şi se duse în camera lui, în timp ce-şi şterse obrajii umezi.

Chestia asta era tare de tot.

Din câte înţelesese, tipul l-a omorât pe puşti chiar când el se juca în pădure de-a criminalul. Păcat că nu l-a omorât pe Jonny Forsberg. Pe băiatul ăla din Vallingby nu-l cunoştea.

În Vallingby era ca la înmormântare. Văzuse afişele din faţa chioşcurilor de ziare, înainte să ajungă acolo, şi poate că-şi închipuise doar, dar oamenii din piaţa principală vorbeau şi mergeau parcă mai încet decât de obicei.

Şutise un cuţit de vânătoare, superfrumos, din magazinul de articole de menaj, care costa trei sute de coroane. Avea deja discursul pregătit, în cazul în care l-ar li prins.

— Iartă-mă, nenea. Mi-a fost aşa de frică de ucigaş.

Ar fi putut să stoarcă şi câteva lacrimi, probabil, dacă ar fi fost necesar. L-ar fi lăsat în pace, mai mult ca sigur. Sută la mie. Dar nu l-au prins şi acum cuţitul se afla între paginile albumului cu poze decupate.

Trebuia să se gândească.

Era cumva posibil ca jocul lui să fi avut de-a face cu crima? Nu prea credea, dar nu reuşea să-şi alunge gândul. Ista. Cărţile pe care le citise gemeau de ciudăţenii de genul ăsta. Un gând formulat într-un loc făcea să se întâmple ceva într-altul.

Telechinezie. Voodoo.

Dar unde exact şi, mai ales, *cum* s-a petrecut crima? Dacă era vorba despre mai multe lovituri cu cuţitul pe un corp întins pe jos, ar fi fost cazul să se ia în serios. Poate chiar avea superputeri, cine ştie? O putere cu care trebuia să se obişnuiască şi pe care trebuia să înveţe s-o *stăpânească* perfect.

Sau poate că… poate COPACUL… e liantul, transmiţătorul.

Copacul putrezit pe care l-a omorât cu cuţitul. Poate că era un copac special care… răspândea ceea ce-i făceai.

Detalii.

Oskar citi mai multe articole despre crimă. Poliţistul care fusese la ei în vizită şi le vorbise despre droguri se vedea într-una dintre fotografii. Dar nu putea să dea declaraţii. Specialiştii de la SKL[11] au intervenit pentru a da un ajutor în protejarea şi examinarea indiciilor. Deocamdată n-aveai ce să faci, decât să stai şi să aştepţi. Poză cu copilul omorât, luat din albumul clasei. Oskar nu-l mai văzuse niciodată. Părea genul Jonny sau Micke. Poate că exista un Oskar şi la şcoala din Vallingby, care acum răsufla uşurat.

Puştiul se ducea la antrenament, la handbal, dar n-a mai ajuns niciodată la sala de sport din Vallingby. Antrenamentul începea la cinci jumate. Puştiul plecase de acasă pe la cinci, probabil. Cam atunci s-a întâmplat, între cinci şi cinci jumate. Pe Oskar îl apucă ameţeala. Era exact cum şi-a închipuit. A fost ucis în pădure.

Să fi fost chiar aşa? Să fi fost EU cel care…

O fată de şaisprezece ani găsise cadavrul băiatului pe la opt seara şi sunase imediat la poliţia din Vallingby. Conform ziarului, fata era în „stare de şoc şi traumatizată” şi primise îngrijiri medicale. Despre starea în care fusese găsit cadavrul, nimic. Dar chestia asta cu „starea de şoc” şi „traumatizată” îi dădea de înţeles că băiatul fusese mutilat într-un fel sau altul. Altfel ar fi scris doar „în stare de şoc”.

Şi, de fapt, ce căuta tipa aia în pădure, pe întuneric? Probabil că nu conta. Aduna conuri de brad, naiba ştie.

Dar de ce nu scria nimic despre *felul* în care fusese omorât băiatul? Singurul lucru demn de atenţie era o poză de la locul crimei. Banda de nailon a poliţiei, în culorile unei acadele, întinsă deasupra unui şanţ dintr-o vale din pădure, cu un copac mare în mijloc.

Mâine sau poimâine o să apară poza următoare cu acelaşi loc plin de lumânări aprinse şi pancarte cu „DE CE?” şi „NE LIPSEŞTI”. Oskar cunoştea tot ritualul; avea o grămadă de poze cu cazuri asemănătoare în albumul lui.

Era o simplă coincidenţă, mai mult ca sigur. Şi dacă *totuşi…*

Oskar trase cu urechea. Mama spăla vasele. Se întinse pe burtă şi scoase cuţitul de vânătoare. Acesta avea un mâner

[11] Statens Kriminallaboratorium, laborator criminalistic naţional.

ergonomie şi cântărea, probabil, cel puţin de trei ori mai mult decât cuţitul de bucătărie de ieri.

Se ridică şi se postă în mijlocul camerei, ţinând cuţitul în mână. Era frumos, te făcea să te simţi puternic.

Dinspre bucătărie se auzi clinchetul farfuriilor. Oskar săgetă de câteva ori aerul cu cuţitul. Ucigaşul. După ce o să înveţe să-şi folosească puterile, o să se ocupe el de Jonny, Micke şi Tomas, o dată pentru totdeauna. Se pregăti să atace din nou, dar se răzgândi. Cineva putea să-l vadă din curtea blocului. Afară era întuneric şi la el era lumina aprinsă. Aruncă o privire înspre curte, dar nu zări decât propria imagine reflectată în geam.

Ucigaşul.

Puse cuţitul la loc, în ascunzătoare. Era un joc bun ăsta. Chestiile astea nu se întâmplau în viaţa de zi cu zi. Dar trebuia să afle şi cel mai mic detaliu. Trebuia să afle *acum.*

*

Tommy stătea şi răsfoia o revistă cu motociclete, dând din cap şi mormăind. Din când în când ridica revista şi le arăta câte o poză interesantă lui Lasse şi Robban, care stăteau pe canapea, făcând comentariile de rigoare referitoare la capacitatea cilindrică sau viteza maximă a vehiculului cu pricina. Becul gol care atârna din tavan se reflecta în hârtia lucioasă şi arunca reflexe slabe peste pereţii din ciment şi plăcile de lemn.

Îi lăsă să aştepte povestea cu sufletul la gură.

Mama lui Tommy era împreună cu Staffan, care lucra la poliţia din Vallingby. Tommy nu-l prea avea la suflet pe Staffan, ba chiar deloc. Era genul atotştiutor, linguşitor. Şi, pe deasupra, mai era şi religios. Dar Tommy afla tot felul de lucruri prin maică-sa, lucruri pe care Staffan n-ar fi trebuit să le povestească maică-sii şi nici maică-sa lui Tommy, dar…

Aşa aflase, spre exemplu, despre stadiul anchetei referitoare la spargerea magazinului de echipamente audio din Islandstorget. Spargere pe care a comis-o chiar el, împreună cu Lasse şi Robban.

Şi niciun indiciu referitor la făptaşi. Maică-sa s-a exprimat fix aşa: „Şi niciun indiciu referitor la făptaşi”. Cuvintele lui Staffan. Nu avea nici măcar semnalmentele maşinii.

Tommy şi Robban aveau şaisprezece ani şi erau în clasa a zecea. Lasse avea nouăsprezece şi nu era tocmai sănătos la cap. Lucra la LM Eriksson în Ulvsunda, sorta maşini vechi. Important era că avea permis de conducere. Şi un Saab-74, al cărui număr de înmatriculare l-au schimbat cu un marker înainte de

spargere. Fără rost, se pare, pentru că nimeni nu văzuse maşina, oricum.

Prada au ascuns-o într-un şopron nefolosit de la subsol, locul în care-şi făceau veacul de obicei. Au spart lanţul de la uşă cu un cleşte şi l-au înlocuit cu un zăvor nou. Acum nu prea ştiau cum o să scape de tot echipamentul ăla. Spargerea în sine fusese punctul culminant. Lasse vânduse un casetofon unui coleg de serviciu pentru două sute, dar cam asta a fost.

În afară de asta, s-au gândit c-ar fi mai bine să stea cu capul la cutie pentru moment. Şi, mai ales, să nu-l lase pe Lasse să se ocupe de vânzări. Asta pentru că lui Lasse… *îi cam fila o lampă,* vorba maică-sii. Dar, de la spargere, trecuseră între timp două săptămâni şi-n plus poliţia era ocupată cu chestii mai grave acum.

Tommy răsfoi revista şi zâmbi ca pentru sine. Da, da. Mult mai grave. Robban îi trase câteva palme peste picior.

— Haide, băi, ce faci? Zi, cum a fost?

Tommy întoarse revista spre el.

— Kawasaki. Trei sute de metri cubi. Motor cu injecţie directă şi…

— Hai că eşti culmea. Zi, cum a fost?

— Ce… aaa, chestia cu criminalul?

— Da!

Tommy îşi muşcă buza gânditor.

— Cum era, frate… deci… da…

Lasse se aplecă pe canapea cât era el de lung şi se îndoi ca un briceag.

— Băăăi! Zici odată sau nu?

Tommy lăsă revista din mână şi îi aruncă lui Lasse o privire pătrunzătoare.

— Eşti sigur că vrei să auzi? E destul de înspăimântător, să ştii.

— Ete, na!

Lasse încercă să-şi facă curaj, dar Tommy observase tremurul neliniştit din ochii lui. Ajungea să te strâmbi mai urât sau să îţi îngroşi vocea şi să nu-l asculţi când te ruga să termini, că Lasse se speria de moarte. Odată, Tommy şi Robban s-au machiat ca nişte zombi, cu rujul şi dermatograful mamei lui Tommy, au deşurubat becul şi l-au pândit pe Lasse. Povestea s-a terminat destul de prost pentru că Lasse s-a căcat pe el, Robban s-a ales cu o vânătaie sub ochi, cam în acelaşi loc în care se machiase cu dermatograf albastru. După care, s-au gândit de

două ori înainte de a-l mai speria pe Lasse.

Acum Lasse se fâţâia pe canapea şi-şi puse braţele în cruce peste piept, semn că era gata să se ia la bătaie, dacă era luat de prost din nou.

— Ăăă, da, păi… nu po' să zici c-a fost o crimă-crimă, cum ar veni. Puştiul atârna… într-un copac când l-au găsit.

— Cum adică… L-a spânzurat nebunu'? întrebă Robban.

— Da, l-a spânzurat. Dar nu de gât. De picioare. Era cu capul în jos, cu alte cuvinte. Şi atârna din copacul ăla.

— Ei, dar din atâta nu se moare.

Tommy îi aruncă o privire lui Robban, de parcă ar fi vrut să-i spună că da, era şi ăsta un punct de vedere, după care continuă:

— Nu. Nu se moare. Dar tipul îi tăiase şi gâtul. Şi de la asta se moare *sigur.* Avea gâtul tăiat, de jur împrejur. Ca şi când ai tăia… un pepene.

Îşi trecu degetul peste gât ca să le arate traiectoria cuţitului.

Lasse duse mâna la gât instinctiv, ca şi când ar fi vrut să-l protejeze, apoi dădu încet din cap.

— Dar de ce l-a agăţat aşa?

— Păi, tu ce crezi?

— Nu ştiu.

Tommy îşi ciupi buza inferioară cu o mină gânditoare.

— Dar vreţi să auziţi ceva şi mai ciudat? Ştiţi că dacă cineva îi taie gâtul cuiva, ăla moare sigur. Şi îi curge şi sânge, o grămadă. Sau cum?

Lasse şi Robban dădură din cap. Tommy încercă să prelungească momentul acela în care amândoi se uitau la el cu sufletul la gură, înainte de a lansa bomba.

— Dar pe jos… în locul ăla de sub el, peste care atârna. N-au găsit aproape niciun strop de sânge. Ceea ce înseamnă c-ar fi trebuit să pompeze câţiva litri din el. Cât a stat acolo, atârnat.

În camera de la subsol se făcu linişte. Lasse şi Robban se uitară în gol, apoi Robban se îndreptă şi zise:

— Staţi că ştiu. L-a omorât altundeva şi abia după aia l-a agăţat acolo.

— Îmm… Dar atunci de ce l-a agăţat cu capul în jos? Tocmai, c-ar fi trebuit să *scape* de cadavru cât mai repede, în mod normal.

— O fi vreunu'… dus cu capu'.

— Poate. Dar eu vă zic altceva. Vă amintiţi cum arată carcasele alea agăţate în cârlige la măcelărie? Carcasele alea de porci? Măcelarul trebuie să scurgă tot sângele, înainte să

porţioneze carcasele. Aşa că le agaţă cu capul în jos, în cârlig. Şi face o crestătură undeva pe la gât.

— Vrei să zici că… ce, că tipul… ucigaşul, adică… vrei să zici c-a vrut să-l facă bucăţi?

— Cuum?

Lasse se uită confuz, ba la Robban, ba la Tommy, ca să vadă dacă-şi bat joc de el. Păreau serioşi, aşa că Lasse îi întrebă:

— Pe bune? Aşa fac cu porcii?

— Da' ce credeai?

— Păi… că-i taie c-o maşină sau ceva de genu'.

— Şi asta sună mai bine, după părerea ta?

— Nu, dar… şi ce, sunt *vii… când îi* agaţă acolo?

— Da. Sunt vii. Şi se zbat. Şi guiţă.

Tommy imită un porc care guiţă şi Lasse se îngropă în canapea cu privirea aţintită asupra genunchilor. Robban se ridică, făcu doi, trei paşi şi se aşeză din nou.

— Dar nu are sens nicicum. Dacă ucigaşul a vrut să-l măcelărească, ar fi trebuit să existe şi urme de sânge, sau nu?

— *Tu* ziceai că a vrut să-l ciopârţească, nu eu. Nu cred că asta a vrut.

— Aşa. Şi atunci, ce crezi?

— Eu cred că sângele îi trebuia lui, nu altceva. De asta l-a omorât. Ca să-i ia sângele. Ceea ce a şi făcut, până la urmă.

Robban dădu încet din cap şi începu să-şi zgândăre o rană din colţul gurii.

— Dar de ce? Ca să-l bea, sau ce?

— Da. De exemplu.

Tommy şi Robban se adânciră în gânduri, încercând să-şi imagineze crima şi ce s-a mai întâmplat după aceea. După un timp, Lasse înălţă capul şi le aruncă o privire întrebătoare. Avea lacrimi în ochi.

— Şi porcii ăia… mor *repede?*

Tommy îl privi în ochi cu o expresie serioasă.

— Nu, deloc.

*

— Mă duc puţin pe-afară.

— Nu te…

— Mă duc doar în curte.

— *Nicăieri* altundeva, ai înţeles?

— Da, da.

— Te strig când…

— Nu. O să urc eu. Am ceasul la mine. Să *nu* mă strigi.

Oskar îşi trase căciula pe cap şi-şi puse geaca. Cu un picior în bocanc, se opri. Se întoarse în cameră păşind încet, scoase cuţitul din locul secret şi-l ascunse în geacă. Se legă la şireturi. Vocea mamei se auzi din camera de zi.

— Vezi că-i frig afară.

— Mi-am pus căciula.

— Pe cap?

— Nu, în picioare.

— Nu te ţine de glume că ştii ce…

— Ne vedem mai târziu.

— … păţeşti la urechi.

Oskar ieşi şi se uită la ceas. Şapte şi un sfert. Mai erau patruzeci şi cinci de minute până să înceapă emisiunea aia la televizor. Probabil că Tommy şi ceilalţi erau deja în şopron, dar acolo chiar că nu îndrăznea să se ducă. Tommy era de treabă, dar tipii ăia… Şi dacă mai şi fumau, le veneau idei destul de ciudate.

Se duse la terenul de joacă aflat în mijlocul curţii. Mai erau doi copaci noduroşi care serveau uneori drept poartă la meciurile de fotbal, o căsuţă de lemn cu un tobogan şi un nisipar cu un leagăn cu trei anvelope atârnate în lanţuri. Oskar se aşeză pe una dintre ele şi începu să se legene încet.

Îi plăcea locul acela seara. În jurul lui, sute de pătrate mari, iluminate, şi el stând singur pe întuneric. În siguranţă, şi totuşi, singur. Scoase cuţitul din teacă. Lama era atât de lucioasă, încât geamurile iluminate se oglindeau în ea. Şi luna.

O lună sângerie…

Oskar se ridică din leagăn şi se furişă lângă unul din cei doi copaci.

— La ce te uiţi, idiotule? Vrei să mori? îi spuse.

Copacul nu-i răspunse şi Oskar îl străpunse uşor cu cuţitul. Nu voia să strice lama lucioasă.

— Asta păţeşti. Dacă te holbezi la mine.

Răsuci cuţitul până când o aşchie mică se desprinse din trunchi. O bucată de carne. Oskar şopti:

— Şi acum guiţă ca un porc.

Se opri. I se păru că auzise un sunet. Ţinând cuţitul lipit de şold, aruncă o privire în jurul lui. Ridică puţin cuţitul, se uită îndeaproape la el. Vârful era la fel de strălucitor ca înainte. Folosi lama pe post de oglindă şi o întoarse într-un unghi care-i permitea să vadă toboganul. Văzu pe cineva. Cineva care acum câteva minute nu era acolo. O siluetă cu conturul şters

reflectată de oţelul lucios. Oskar lăsă cuţitul jos şi se întoarse spre căsuţa cu tobogan. Da, nu se înşelase. Dar nu era criminalul din Vallingby. Era doar un copil.

Era suficientă lumină cât să-şi dea seama că n-o mai văzuse niciodată pe fata aceea. Oskar făcu un pas către tobogan. Fata nu se mişcă din loc. Doar stătea acolo sus şi se uita la el.

Mai făcu un pas şi brusc i se făcu frică. Frică de ce? Frică să nu i se întâmple ceva rău. Strânse şi mai tare cuţitul, gata să-l bage în ea dacă se întâmpla ceva neprevăzut. Dar asta nu era o situaţie din *aia.* Pentru moment, însă… aşa i se păruse. Ciudat că *ea* nu părea speriată.

Se opri, strecură cuţitul în teacă şi îl vârî sub geacă.

— Salut.

Fata nu-i răspunse. Oskar se apropiase atât de mult, încât reuşea să distingă părul negru, faţa slabă şi ochii mari. Se uita la el cu o privire curioasă, calmă. Mâinile ei albe se odihneau pe cadrul toboganului.

— Salut, am zis.

— Te-am auzit.

— Şi atunci de ce nu răspunzi?

Fata ridică din umeri. Vocea ei nu era chiar atât de luminoasă cât s-ar fi aşteptat. De fapt, după voce, părea cam de vârsta lui.

Şi arăta destul de straniu. Păr negru, până la umeri. Faţă rotundă, nas mic. Ca o păpuşă dintr-aia pe care o puteai decupa din paginile pentru copii, din *Hemmets Journal.* Super… drăguţă. Dar mai era ceva. Nu avea nici căciulă, nici geacă. Doar un tricou subţire, roz, deşi era foarte frig.

— Ce faci?

Oskar se înroşi, dar spera că asta nu se vedea pe întuneric.

— Mă antrenez.

— Pentru ce?

— În caz că o să mă-ntâlnesc cu ucigaşul.

— Care ucigaş?

— Ăla din Vallingby. Care l-a înjunghiat pe puştiul ăla.

Fata oftă şi se uită la lună. Apoi se aplecă înainte.

— Ţi-e frică?

— Nu, dar cu ucigaşul ăsta care… e mai bine… e mai bine să te aperi. Stai aici?

— Da.

— Unde?

— Acolo.

Fata îi arătă intrarea de la scara următoare,

— Lângă tine.

— De unde ştii unde stau eu?

— Te-am văzut prin geam mai înainte.

Lui Oskar îi ardeau obrajii. În timp ce se gândea la o replică potrivită, fetiţa sări de pe tobogan şi ateriză în faţa lui. De la o înălţime de peste doi metri.

Probabil că face gimnastică, sau aşa ceva.

Era aproape la fel de înaltă ca el, dar mult mai slabă. Tricoul roz se lipea pe trunchiul ei, costeliv şi plat. Avea ochi negri şi excesiv de mari, în comparaţie cu faţa mică şi trasă. Ridică o mână în aer în faţa lui, ca şi când ar fi încercat să ţină deoparte ceva care se apropia de ei. Avea degete lungi şi subţiri, ca nişte beţe.

— Nu pot să fiu prietenă cu tine. Ca să ştii.

Oskar îşi încrucişă braţele pe piept. Simţi conturul mânerului cuţitului prin geacă, sub o mână.

— De ce?

Fata schiţă un zâmbet strâmb.

— Trebuie să am un *motiv?* O zic doar ca să ştii.

— Aha, bine.

Fata se întoarse şi plecă de lângă el. O luă spre scara blocului. În timp ce se îndepărta de Oskar, acesta îi spuse:

— Da' ce, crezi că *vreau* să mă împrietenesc cu tine? Eşti proastă la cap.

Fata se opri. Preţ de o clipă, nu spuse nimic. Apoi se întoarse, se duse la Oskar şi se opri în faţa lui. Îşi împleti degetele şi îşi lăsă braţele să atârne.

— Ce-ai zis?

Oskar îşi strânse şi mai tare braţele pe piept, apăsă mânerul cuţitului şi coborî privirea în pământ.

— Că eşti proastă… dacă vorbeşti aşa, ca mai înainte.

— Serios?

— Da.

— Atunci îmi cer scuze. Dar asta e.

Nu se mişcau. Stăteau aşa, la o jumătate de metru unul de celălalt. Oskar continuă să fixeze bucata de pământ de la picioare. Dintr-odată îl lovi un miros ciudat. Părea că vine dinspre ea.

Cu un an în urmă, Bobby, câinele lui, avusese o infecţie la lăbuţe şi, până la urmă, au trebuit să-l adoarmă, în ultima zi, Oskar nu s-a dus la şcoală, a stat culcat ore-n şir lângă câinele

bolnav şi şi-a luat rămas-bun de la el. Bobby mirosea exact aşa, ca fata asta. Oskar strâmbă din nas.

— Tu miroşi aşa de ciudat?

— Probabil.

Oskar ridică privirea. Îi păru rău că îi spusese aşa ceva. Părea atât de… fragilă în tricoul ăla subţire. Îşi desfăcu braţele şi schiţă un gest în direcţia ei.

— Nu ţi-e frig?

— Nu.

— Cum aşa?

Fetiţa se încruntă, făcu o grimasă şi, preţ de o secundă, păru mult, mult mai bătrână decât era. Ca o babă care mai avea puţin şi începea să plângă.

— Am uitat cum e să-ţi fie frig.

Fata se întoarse repede şi se îndreptă spre intrarea în bloc. Oskar rămase pe loc şi se uită după ea. Când ajunse în faţa uşii grele, Oskar se gândi c-o să aibă nevoie de ambele mâini ca s-o poată deschide. Dar nu se întâmplă deloc aşa. Apucă mânerul doar cu o mână şi uşa se lovi de opritorul din metal, apoi se trânti zgomotos în urma ei.

Oskar îşi vârî mâinile în buzunarele gecii şi se simţi trist. Se gândi la Bobby. La cum arăta în coşciugul cioplit de tata. La crucea pe care o făcuse la ora de traforaj şi care se stricase atunci când încercaseră s-o bată cu ciocanul în pământul îngheţat.

Ar trebui să facă una nouă.

Vineri, 23 octombrie

Hakan luase din nou metroul şi se îndrepta spre centru. În buzunarul pantalonilor avea zece bancnote de o mie, rulate şi strânse cu un elastic. O să facă ceva frumos cu ei. O să salveze viaţa cuiva.

Zece mii de coroane erau mulţi bani şi, dacă te gândeai la sloganul celor de la Radda Barnen[12] cum că „O mie de coroane înseamnă mâncare pentru o familie întreagă timp de un an”, probabil că *zece* mii erau suficienţi ca să salvezi o viaţă în Suedia?

Dar a cui? Şi unde?

Coborî la Odenplan fără să ştie de ce şi o luă spre Stadsbiblioteket[13]. Pe vremea când stătea la Karlstad şi preda suedeza la clasele VII-IX şi avea casa lui, toţi ziceau că biblioteca din Stockholm era… un loc bun. Toţi cei din clica lui.

Abia când zări clădirea mare, în formă de cerc, cunoscută din cărţi şi reviste, îşi dădu seama de ce coborâse la staţia aia. Pentru că era un loc bun. Careva din clică, poate Gert, îi explicase procedura care se aplica atunci când căutai pe cineva dispus să facă sex pentru bani.

Nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Nu mai plătise niciodată pentru sex.

La un moment dat, Gert, Torgny şi Ove dăduseră peste un băiat pescuit de undeva din Vietnam de către o tipă, o amică de-a lui Ove. Băiatul avea în jur de doisprezece ani şi ştia ce se aşteaptă din partea lui. Fusese şi plătit bine în avans. Dar Hakan n-a fost în stare să facă nimic. A tras de Bacardiul ăla cu cola mult şi bine şi a admirat corpul gol al băiatului în timp ce se sucea şi se întorcea în camera în care se adunaseră cu toţii.

Dar mai mult de atât n-a putut să facă.

Toţi îşi luaseră porţia de felaţie, unul câte unul, dar, când venise rândul lui, se simţise mult prea prost. Nu s-a putut destinde deloc. Situaţia în sine i se părea dezgustătoare. Camera mirosea a corpuri excitate, a alcool şi a mucegai. Pe

---

12[12] Salvaţi Copiii.

13[13] Biblioteca centrală a fiecărui oraş din Suedia; în cazul acesta, Biblioteca centrală din Stockholm.

obrazul băiatului strălucea o picătură de spermă de la Ove. Hakan îi împinse capul când se aplecă spre pântecele lui.

Ceilalţi începuseră să facă mişto de el, apoi trecuseră la ameninţări directe. Fusese martor la cele întâmplate, acum trebuia să participe. L-au luat peste picior pentru scrupulele lui, dar nu asta era problema. Pur şi simplu, i s-a părut urât totul. Camera aia din garsoniera închiriată pe termen scurt de Ake, cele patru fotolii desperecheate, puse acolo special în acest scop, şlagărele care se auzeau în fundal.

A plătit partea lui şi nu s-a mai întâlnit niciodată cu ăia. Se mulţumea cu revistele, pozele şi filmele lui. Îi ajungeau. În plus, probabil că avea şi nişte scrupule care-l făcuseră să se simtă scârbit de situaţia aia.

Şi atunci, ce caut aici, la Stadsbiblioteket?

Putea să împrumute o carte dacă tot era acolo. Incendiul din urmă cu trei ani înghiţise tot. Toată viaţa, toate cărţile lui. Da. O să împrumute *Bijuteriile reginei,* de Alinqvist, înainte să facă o faptă bună.

Era linişte în bibliotecă la ora asta, înainte de masă. În general, bătrâni şi studenţi. Găsi repede cartea căutată şi citi primele cuvinte: *Tintomara! Există două lucruri albe pe lumea asta – inocenţa şi arsenicul* şi puse cartea înapoi. Îi dăduse o senzaţie aiurea. Îi amintise de viaţa lui de dinainte.

Iubise cartea aceea, o folosise de multe ori la predat. Când citi cuvintele alea introductive, i se făcu dor să stea într-un fotoliu şi să citească. Şi fotoliul ăla trebuia să fie intr-o casă, casa lui, plină de cărţi, şi el urma să lucreze din nou, şi avea să facă şi să dreagă. Dar găsise iubirea adevărată şi ea era cea care făcea regulile. Fără fotolii, deci.

Îşi frecă mâinile de parcă ar fi vrut să şteargă urmele cărţii şi se duse într-o sală alăturată.

O masă lungă, cu oameni care citeau. Şi cuvinte, cuvinte, peste tot, numai cuvinte. În fundul sălii se vedea un puşti în geacă de piele, care se legăna pe scaun în timp ce răsfoia distrat un album cu poze. Hakan se apropie de el şi începu să studieze raftul cu cărţi de geologie, aruncându-i câte-o privire pe furiş. Până la urmă, băiatul ridică privirea şi se uită în ochii lui cu sprâncenele ridicate, ca şi când l-ar fi întrebat:

Vrei?

Nu, nu voia, evident. Băiatul părea să aibă în jur de cincisprezece ani, cu o faţă comună, tipic est-europeană, cu coşuri şi ochi înfundaţi în orbite. Hakan ridică din umeri şi ieşi

din sală.

Băiatul îl ajunse din urmă în faţa intrării principale şi făcu un gest spre el cu degetul mare: „Got a light?” Hakan scutură din cap: „Don’t smoke”.

— OK.

Băiatul scoase o brichetă de plastic, aprinse o ţigară şi se uită la el prin fum cu ochii strânşi.

— What you like?

— No, I…

— Young? You like young?

Se îndepărtă de băiat şi de intrarea principală. Putea să treacă cineva pe acolo oricând şi să-i audă. Trebuia să se gândească bine. Nu se aştepta să-i meargă atât de uşor. Practic, se dusese acolo mai mult în glumă ca să verifice dacă ceea ce spunea Gert era adevărat. Băiatul îl urmă şi se postă lângă el, aproape de zidul de piatră.

— How? Eight, nine? It’s difficult, but…

— NO!

Să fi arătat chiar aşa de pervers? Un gând ridicol, n-avea niciun sens. Nici Ove, nici Torgny nu arătau… a oameni anormali. Toţi aveau o înfăţişare comună. Oameni obişnuiţi cu slujbe obişnuite. Doar Gert, care trăia pe picior mare datorită unei moşteniri babane de pe urma tatălui său şi care-şi *putea permite orice,* începuse să arate din ce în ce mai dezgustător, după atâtea călătorii în străinătate. Buzele îi atârnau ca două bucăţi de carne flască, ochii îi păreau tot timpul înceţoşaţi.

În clipa în care Hakan ridică tonul, băiatul amuţi şi îl măsură din cap până-n picioare cu ochii mijiţi. Trase din ţigară şi aruncă mucul pe jos, îl stinse cu tocul pantofului şi ridică din umeri.

— What?

— No, I just…

Băiatul mai făcu o jumătate de pas către el.

— *What?*

— I… maybe… twelve.

— Twelve? You like twelve?

— I… yes.

— Boy.

— Yes.

— Okey. You wait. Number two.

— Excuse me?

— Number two. Toilet.

— Oh. Yes.

— Ten minutes.

Băiatul trase fermoarul gecii de piele şi dispăru pe scări, în jos.

Doisprezece ani. Toaletă, numărul doi. Zece minute.

Treaba asta era cretină de-a dreptul. Dacă venea vreun poliţist? Probabil că ştiau ce se întâmplă pe acolo după atâţia ani. Şi-atunci s-a zis cu el. Dacă făceau legătura cu slujba pe care a avut-o acum câţiva ani, era terminat. Nu putea să facă chestia asta.

Du-te la toaletă şi vezi care-i faza. Atât, nimic mai mult.

La toalete nu era nimeni. Un pisoar şi trei cabine. Numărul doi era, cel mai probabil, uşa din mijloc. Strecură o monedă în fanta de lângă lacăt, deschise uşa şi intră, apoi închise uşa şi se aşeză pe vasul de toaletă.

Pereţii cabinei erau plini de mâzgăleli. Nu te aşteptai la aşa ceva într-o bibliotecă centrală. Câteva citate din cărţi:

HARRY ME, MARRY ME, BURY ME, BITE ME

dar mai ales însemnări obscene şi glume de genul:

Mai bine de gât un şnur decât o pulă rece-n cur.
Stau şi cuget în nămol,
bella vita-n curu' gol

plus o grămadă de numere de telefon la care puteai să suni dacă aveai diverse nevoi. Unii dintre ei trecuseră şi prefixul, semn că se luau destul de în serios. Nu făceau doar glume pe seama altora.

Deci, da, cam asta era. Verificase cum stă treaba. Acum putea să plece-n treaba lui. Cine ştie ce idei îi mai veneau puştiului cu geaca de piele. Se ridică, se pişă în vas şi se aşeză înapoi. De ce s-a pişat? Nici măcar nu avea nevoie. De fapt, ştia de ce.

În eventualitatea în care…

Cineva deschise uşa de la intrare. Hakan îţi ţinu respiraţia. O parte din el spera să fie un poliţist. Unul din ăla mare, mătăhălos, care *să spargă* uşa cu un şut şi să-l bată bine cu bulanul înainte de a-l aresta.

Şoapte, paşi moi şi bătăi timide în uşă.

— Da?

Bătăi din nou. Înghiţi saliva lipicioasă din gură şi deschise.

Era un băiat în jur de unsprezece, doisprezece ani. Păr blond, faţă în formă de inimă. Buze subţiri şi ochi mari, albaştri, inexpresivi. Geacă roşie, matlasată, un pic prea mare pentru el. În spatele lui se vedea băiatul mai mare, cu geaca de piele. Îi arătă cinci degete.

— Five hundred.

Rosti „chundred” în loc de „hundred”. Hakan dădu din cap şi puştiul îl împinse cu grijă pe celălalt în cabină, apoi închise uşa după el. Nu era cam mult cinci sute, totuşi? Nu c-ar fi avut vreo importanţă, dar…

Îl privi pe băiatul pe care-l cumpărase. Închinase. Oare era pe droguri? Probabil. Avea privirea distrată, confuză, de parcă nu s-ar fi putut concentra. Stătea cu spatele lipit de uşă, la doar jumătate de metru de el. Era atât de scund, încât Hakan nu trebuia să ridice capul ca să-l privească în ochi.

— Hello.

Băiatul nu-i răspunse, dădu doar din cap, arătă spre pântecele lui şi făcu un gest cu degetul: *Trage fermoarul.*

Hakan se supuse. Băiatul oftă şi făcu un gest nou cu degetul: *Scoate-ţi penisul.*

Obrajii i se înfierbântară când se supuse. Asta e. Nu se împotrivise. N-avea voinţă. Nu era el cel care făcea chestia asta. Penisul lui scurt era complet flasc şi atingea capacul toaletei. Simţi o furnicătură când testiculele atinseră suprafaţa rece.

Se uită la el pe furiş, încercând să-şi imagineze alte trăsături, mai asemănătoare cu cele ale iubitei lui. Dar nu prea reuşea. Iubita lui era frumoasă. Spre deosebire de băiatul ăsta care între timp se lăsase în genunchi şi îşi apropia capul de vintrele lui.

Gura.

Ceva nu era în regulă cu gura băiatului. Îi puse mâna pe frunte înainte ca gura lui să-şi fi atins destinaţia.

— Your mouth?

Băiatul scutură din cap şi încercă să-i înlăture palma împingând-o cu fruntea, ca să-şi poată continua treaba. Dar acum nu mai era în stare el. Auzise despre chestii din astea.

Ridică buza superioară a băiatului cu degetul mare. Nu avea niciun dinte. Cineva i-a extras sau i-a spart dinţii ca să-l perfecţioneze. Băiatul se ridică; geaca matlasată foşni când îşi încrucişă braţele. Hakan îşi băgă penisul la loc, ridică fermoarul şi fixă cu privirea gresia de pe jos.

Aşa nu. Aşa nu, niciodată.

În câmpul lui vizual apăruse ceva. O mână întinsă. Cinci degete. Cinci sute.

Scoase teancul de bancnote din buzunar şi i-l întinse băiatului. Acesta desfăcu elasticul, trecu degetul peste marginile bancnotelor, puse elasticul la loc şi se uită la cele zece mii de coroane.

— Why?

— Because… your mouth. Maybe you can… get new teeth.

Băiatul îi zâmbi cu adevărat. Poate nu era un surâs larg, dar îşi ridicase puţin colţurile gurii. Poate râdea de prostia lui. Părea că se gândeşte, apoi scoase o bancnotă de o mie din teanc şi o strecură în buzunarul exterior. Restul, în buzunarul interior. Hakan dădu din cap.

Băiatul deschise uşa, dar ezită. Apoi se întoarse spre Hakan şi-l mângâie pe obraz.

— Sank you.

Hakan îi apucă mâna şi o lipi de obraz, închizând ochii. Dacă ar fi putut cineva să…

— Forgive me.

— Yes.

Băiatul îşi retrase mâna. Hakan îi mai simţi căldura şi după ce uşa se închise după el. Rămase pe toaletă, holbându-se la mesajul mâzgălit de cineva pe tocul uşii.

NU CONTEAZĂ CINE EŞTI, EU TE IUBESC.

Şi chiar sub asta, un altul scrisese:

VREI PULĂ?

Urma caldă de pe obraz dispăruse de mult şi Hakan se îndreptă spre metrou. Cu ultimii bani, cumpără un ziar de scandal. Patru pagini fuseseră dedicate crimei. Induseseră şi o poză, printre altele, cu locul din pădure unde comisese crima. Era plin de lumânări aprinse şi de flori. Hakan privi poza fără să simtă cine ştie ce.

Doamne, dacă aţi şti. Îmi pare rău, dar dacă aţi şti.

*

În drum spre şcoală, Oskar se opri sub cele două ferestre ale apartamentului în care stătea ea. Cea mai apropiată se afla la doar doi metri de geamul lui. Perdelele erau trase şi ferestrele păreau două dreptunghiuri cenuşii pe fundalul murdar al

pereţilor din beton. Arăta înfricoşător. Probabil că erau o familie din asta… mai ciudată.

Nişte drogaţi.

Oskar aruncă o privire în jur, apoi intră în casa scării şi citi tabelul cu numele locatarilor. Cinci nume de familie, scrise frumos cu litere din plastic. Şi un loc gol. Numele precedent, HELLBERG, stătuse acolo atât de mult, încât puteai să-l descifrezi încă pe tabla decolorată de soare. Dar niciun nume nou, de plastic. Nici măcar un bileţel.

Urcă cele două etaje alergând şi se opri la uşa ei. Pe uşă, la fel. Pe fanta cutiei poştale[14] nu se vedea niciun nume. Ca şi când apartamentul ar fi fost nelocuit.

Poate a minţit? Poate nici nu stătea aici. Dar intrase în scara asta. Exact. Şi ce, nu putea să intre fără să stea aici? Dacă a…

Uşa de jos se deschise.

Oskar se întoarse cu spatele la uşă şi coborî treptele grăbit. Dă, Doamne, să nu fie ea. O să creadă că, cine ştie… Dar nu, nu era ea.

Pe la jumătatea treptelor de la etajul doi, Oskar se întâlni cu un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Un tip destul de scund şi bine făcut, cu început de chelie şi cu un zâmbet larg, aiurea.

Bărbatul îl observă pe Oskar şi dădu din cap, rânjind în continuare ca un clovn.

Ajuns jos, Oskar se opri şi trase cu urechea. Auzi cheile zornăind şi uşa care se deschise. Uşa ei. Bărbatul era, probabil, tatăl ei. Oskar nu mai văzuse niciodată unul drogat de vârsta lui, dar tipul arăta clar dus.

Nu-i de mirare că şi ea e sonată.

Oskar se duse la terenul de joacă, se aşeză pe marginea nisiparului şi verifică dacă perdelele erau în continuare trase la geamul ei. Până şi geamul de la baie părea acoperit cu ceva pe dinăuntru; sticla mată părea mai întunecată decât ferestrele de la celelalte băi.

Scoase Cubul Rubik din buzunarul gecii. Cubul scârţâi şi pocni când începu să mute pătrăţelele. Era doar o imitaţie. Originalul se mişca mai lin, dar costa de cinci ori mai mult şi se găsea la un singur magazin de jucării din Vallingby, şi ăla

[14] La apartamentele din Suedia, cutia poştală este montată direct pe uşa de la intrare sau lipseşte cu totul şi este înlocuită de o fantă cu capac. Corespondenţa ajunge, astfel, direct în hol.

superpăzit.

Rezolvase deja două laturi de o culoare. Din cea de-a treia îi lipsea doar un pătrat mic. Pe care nu-l putea aduce acolo fără să distrugă laturile rezolvate. Păstrase un articol din *Expressen* în care erau descrise diferite metode de răsucire – aşa a reuşit să rezolve primele două laturi, dar, după aceea, s-a blocat.

Oskar se uită la cub şi încercă să gândească soluţia înainte de-a roti cubuleţele. Dar nu-i trecea prin cap nimic. Creierul nu voia să colaboreze cu el. Lipi cubul de frunte de parcă ar fi vrut să pătrundă în cele mai adânci mistere ale sale. Dar nimic. Aşează cubul pe marginea nisiparului, la jumătate de metru de el, şi-l privi.

Roteşte-te. Roteşte-te. Roteşte-te.

Telechinezie. Aşa se chema. Se făcuseră câteva cercetări în Statele Unite. Acolo existau oameni care se pricepeau la asta. ESP. Extra Sensory Perception. Oskar ar fi dat orice ca să aibă abilităţi de genul ăsta.

Şi poate… chiar avea.

La şcoală n-a mai fost chiar atât de rău. Tomas Ahlstedt încercase să tragă scaunul de sub el în sala de mese, dar Oskar descoperise la timp. Asta a fost tot. Trebuia să se ducă în pădure şi să înjunghie copacul ăla din nou. Să facă un experiment mai serios. Să nu se ambaleze aşa ca ieri.

Să bage cuţitul în trunchi, încet şi metodic, să îl facă praf, gândindu-se tot timpul la faţa lui Tomas Ahlstedt. Doar că… mai era şi chestia aia cu ucigaşul. Ucigaşul adevărat care-l pândea de undeva din întuneric.

Nu. Trebuia să aştepte până când îl prindeau. Pe de altă parte, dacă ăla era un criminal normal, experimentul lui nu făcea doi bani. Oskar se uită la cubul lui şi-şi imagină o undă care pornea din ochiul lui şi pătrundea prin cub.

Roteşte-te. Roteşte-te. Roteşte-te.

Nu se întâmplă nimic. Oskar vârî cubul în buzunar, se ridică şi îşi scutură nisipul de pe pantaloni. Se uită spre fereastra ei. Perdelele erau în continuare trase.

Intră în casa scării şi urcă. Voia să mai lucreze la albumul lui, trebuia să decupeze şi să lipească articolul despre crima din Vallingby. Probabil c-o să mai urmeze o grămadă, cu timpul. Mai ales dacă o să se întâmple din nou. În secret, Oskar îşi dorea să se mai întâmple. În Blackeberg ar fi fost cel mai bine.

Şi asta, ca să-i viziteze din nou poliţistul, ca profii să fie serioşi şi neliniştiţi. Special pentru atmosfera aia care-i plăcea

atât de mult.

*

— Niciodată, în ruptul capului. Orice ai spune.
— Hakan…
— Nu. Am spus nu, şi nu rămâne.
— O să mor.
— Mori.
— Vorbeşti serios?
— Nu. Nu vorbesc serios. Dar poţi s-o faci… şi singură.
— Sunt prea slabă. Deocamdată.
— Nu eşti deloc slabă.
— Sunt prea slabă pentru aşa ceva.
— În cazul ăsta, chiar nu ştiu. Eu, unul, n-am de gând s-o mai fac. E mult prea… scârbos, aşa că…
— Ştiu.
— Nu, nu ştii. Pentru tine e altfel, e…
— *De unde* ştii tu cum e pentru mine?
— Bine, nu ştiu. Dar măcar tu…
— Chiar crezi că… îmi face plăcere?
— Habar n-am. Îţi face plăcere?
— Nu.
— Îhâm. Nu, zici. Mă rog, în orice caz… eu, *unul,* n-o mai fac. Poate ai avut pe alţii care te-au ajutat… mai mult.
— Ai avut?
— Da.
— Aha.
— Hakan? Auzi…?
— Te iubesc.
— Da.
— Tu mă iubeşti? Cât de cât?
— O s-o mai faci dacă-ţi spun că te iubesc?
— Nu.
— Vrei să zici c-ar trebui să te iubesc şi dacă n-o faci?
— Tu mă iubeşti doar dacă te ajut să te menţii în viaţă.
— Ai dreptate. Dar nu asta înseamnă să iubeşti pe cineva?
— Dacă aş crede că mă iubeşti şi dacă *n-o* fac…
— Da?
— … atunci poate c-aş face-o din nou.
— Te iubesc.
— Hai, lasă-mă.
— Hakan. Mai rezist câteva zile, dar după aia…
— Atunci, ia vezi, poate începi să mă iubeşti cu adevărat.

*

Vineri seara, restaurantul chinezesc. E opt fără un sfert şi gaşca s-a adunat deja. Lipseşte doar Karlsson, rămas acasă ca să se uite la *Notknackama*[15]. De aia nu mai puteau ei. Cu tipul ăla nu prea făceai treabă, oricum. O să vină când o să se termine programul şi-o să se laude cu câte melodii a mai ghicit el.

La masa de şase persoane, cea din colţ, de lângă uşă, stau Lacke, Morgan, Larry şi Jocke. Lacke şi Jocke discută despre specii de peşti care trăiesc şi în apă sărată, şi în apă dulce. Larry citeşte un ziar de scandal, iar Morgan stă şi bate din picioare pe ritmul muzicii. De data asta au pus altceva, nu piesele alea obosite, chinezeşti, care se aud tot timpul din difuzoarele camuflate.

Pe masa din faţa lor se află câteva sticle de bere, mai mult sau mai puţin pline. Pe peretele de deasupra barului atârnă portretele lor.

Proprietarul restaurantului fusese nevoit să fugă din China odată cu izbucnirea revoluţiei culturale, din cauza caricaturilor lui despre cei aflaţi la putere. Mai nou, îşi exercita talentul desenându-i pe clienţii lui obişnuiţi. Pe pereţi atârnau douăsprezece caricaturi în tuş.

Toţi băieţii. Şi Virginia. Portretele băieţilor sunt prim-planuri exagerate ale defectelor fizionomice care îi caracterizează.

Faţa aspră, zbârcită a lui Larry şi ochii imenşi, care par să-i ocupe toată faţa, îl fac să arate ca un elefant prietenos, dar hămesit.

Sprâncenele stufoase şi dese ale lui Jocke au fost scoase în evidenţă în mod exagerat, fiind transformate într-un tufiş de trandafiri în care stă şi cântă o pasăre – poate o privighetoare.

Din cauza stilului său, Morgan a împrumutat trăsăturile lui Elvis. Perciuni imenşi şi o expresie gen *Hunka-hunka-lăăăăv, baby* în ochi. Capul i se sprijină pe un corp minuscul care ţine o chitară şi imită postura lui Elvis pe scenă. Lui Morgan îi place portretul mai mult decât ar vrea să recunoască.

Lacke arată cel mai nefericit. În cazul lui, artistul a mărit ochii şi i-a desenat astfel încât să pară că suferă foarte tare. Din gura lui Lacke atârnă o ţigară, iar fumul s-a adunat ca un nor de

[15] Emisiune TV din 1981, reluată de mai multe ori, în care concurenţii trebuiau să ghicească nume de melodii populare şi şlagăre, cât mai repede.

ploaie deasupra capului său.

Virginia e singura înfăţişată din cap până-n picioare. E îmbrăcată în rochie de seară cu paiete şi străluceşte ca o stea de cinema, cu braţele întinse, înconjurată de o turmă de porci care se uită la ea cu ochi goi. Proprietarul restaurantului a mai făcut o copie la cererea Virginiei, una exact la fel, pe care s-o expună acasă.

Şi-apoi, mai sunt ceilalţi. Cei care nu fac parte din gaşcă. Unii au încetat să mai vină. Alţii au murit.

Charlie a căzut într-o seară pe scările din faţa intrării în bloc. Tocmai se întorcea acasă de la restaurant şi şi-a spart capul de betonul marmorat. Castravete a făcut ciroză şi a murit în urma hemoragiei interne. Într-o seară, cu vreo două săptămâni înainte să moară, şi-a ridicat cămaşa şi le-a arătat o reţea de vinişoare roşii care porneau de la ombilicul lui. „Al dracu' de scump, tatuajul ăsta", le-a spus şi, la scurt timp după aceea, a murit. În semn de omagiu, i-au pus portretul pe masa la care stătea de obicei şi de unde se întindea din cinci în cinci minute ca să dea noroc cu ei.

Lui Karlsson nu i s-a făcut portretul.

Seara aceasta de vineri urmează să fie ultima pe care o s-o petreacă împreună. Mâine, unul dintre ei o să dispară pentru totdeauna. O să se transforme într-un portret, unul în plus, care o să atârne pe perete. O amintire, doar. Şi nimic n-o să mai fie cum a fost.

Larry puse ziarul şi ochelarii pe masă şi luă o gură de bere.

— Mamă, frate! Oare ce-i în mintea unuia ca ăsta?

Le arătă titlul din ziar conform căruia COPILUL ERA ÎN STARE DE ŞOC şi poza cu şcoala din Vallingby şi o fotografie mai mică a unui bărbat între două vârste. Morgan aruncă o privire asupra ziarului şi arătă cu degetul:

— Cine-i ăla, criminalul?

— Nu, directorul şcolii.

— Are mutră de criminal, părerea mea. Criminal cu acte-n regulă.

Jocke întinse mâna spre ziar.

— Ia să văd…

Larry îi întinse ziarul şi Jocke se uită la fotografii, ţinându-l la o jumătate de metru de el.

— Eu zic c-arată ca un politician din ăla de la moderaţi.

Morgan dădu din cap.

— Păi, şi nu-i tot aia? Eu ce-am zis?

Jocke ridică ziarul ca să-l vadă şi Lacke.

— Ce părere ai?

Lacke se uită la poză cam fără chef.

— Hm, nu ştiu. Mi-a pierit tot cheful de când am citit.

Larry suflă peste ochelari şi-i şterse cu colţul cămăşii.

— Îl prind, sută-n sută. Cu aşa ceva nu scapă el prea uşor.

Morgan bătu darabana pe masă cu degetele arătătoare, apoi se întinse după ziar.

— Ce-a făcut aseară Arsenalu'?

Larry şi Morgan schimbară subiectul şi începură să discute despre echipele de fotbal din Anglia care, după părerea lor, jucau din ce în ce mai prost în ultimul timp. Jocke şi Lacke nu se implicară în discuţie. Trăgeau de beri şi fumau ţigară după ţigară, după care Jocke se întoarse la subiectul lor preferat, şi anume cum o să dispară codul din Marea Baltică. Au continuat aşa toată seara.

Karlsson nu-şi făcu apariţia; în schimb, pe la zece, intră un bărbat pe care nu-l mai văzuseră niciodată. Conversaţia se încinsese între timp, şi niciunul nu-l băgă în seamă până când nu se aşeză la o masă liberă, aflată în capătul celălalt al încăperii.

Jocke se întinse spre Larry.

— O fi din ăla?

Larry aruncă o privire discretă şi scutură din cap.

— Habar n-am.

Clientul cel nou primi un pahar mare de whisky, pe care-l dădu peste cap în doi timpi şi trei mişcări, după care mai comandă unul. Morgan expiră zgomotos.

— Văd că bea, nu se-ncurcă.

Bărbatul nu părea conştient că lumea discuta despre el. Stătea doar la masă fără să zică nimic şi se holba la mâinile lui. Arăta de parcă ar fi purtat toate greutăţile lumii pe umeri. Dădu peste cap şi cel de-al doilea pahar şi mai comandă unul.

Chelnerul se aplecă asupra lui şi-i spuse ceva. Bărbatul se căută prin buzunare şi scoase câteva bancnote. Chelnerul făcu un gest cu mâinile cum că nu *asta* voia să zică, dar, de fapt, ba da, asta voia, apoi s-a dus să aducă băutura comandată.

Nu era de mirare că se arătase suspicios. Tipul avea pe el nişte gioarse pătate şi şifonate, de parcă ar fi dormit îmbrăcat într-un loc murdar. Coroana de păr din jurul cheliei nu fusese tunsă de mult şi-i atârna peste ochi. Nasul borcănat şi roşu şi guşa proeminentă dominau toată faţa. În mijlocul ei se vedeau

buzele pline, destul de mici, care se mişcau când şi când, de parcă ar fi vorbit singur. Nu schiţă niciun gest când chelnerul puse paharul de whisky pe masă, în faţa lui.

Gaşca reluă discuţia de dinainte despre un subiect care părea să-i preocupe destul de mult, şi anume, dacă Ulf Adelsohn[16] avea să fie şi mai rău decât Gosta Bohman. Doar Lacke se mai uita din când în când, pe furiş, la bărbatul singur. Puţin mai târziu, după ce tipul mai comandă un whisky, Lacke îi întrebă:

— N-ar trebui… să-l invităm la masa noastră?

Morgan aruncă o privire peste umăr spre bărbatul care se făcuse mic de tot în scaunul lui.

— Neee, de ce? Femeia l-a părăsit, pisica i-a murit şi viaţa, în general, e o curvă. Asta o ştim şi noi, nu tre' să ne zică el.

— Poate face cinste.

— Asta-i altceva. Atunci poate să aibă şi cancer, din partea mea, spuse Morgan ridicând din umeri. Pe mine nu mă deranjează.

Lacke se uită la Jocke şi Larry. Cei doi îi făcură semn că era OK, aşa că Lacke se ridică şi se duse la masa bărbatului.

— Salutare.

Bărbatul înălţă ochii şi se uită la el. Avea privirea destul de tulbure. Paharul de pe masă era aproape gol. Lacke se sprijini de scaunul celălalt şi se aplecă spre bărbat.

— Eu şi prietenii mei ne întrebam dacă cumva nu vrei să stai… cu noi.

Bărbatul scutură din cap şi schiţă un gest confuz, de respingere.

— Nu, mulţumesc. Dar stai jos.

Lacke trase scaunul şi se aşeză. Bărbatul goli paharul şi-i făcu semn chelnerului.

— Vrei să bei ceva? Fac eu cinste.

— În cazul ăsta… bine, beau ce bei şi tu.

Lacke evită dinadins cuvântul „whisky" pentru că i se păru aiurea să-i ceară o băutură scumpă, dar bărbatul dădu din cap şi când chelnerul se apropie de ei, ridică două degete şi arătă spre Lacke. Lacke se lăsă pe spate în scaun. Cât o fi trecut, Doamne, de când a băut ultima oară whisky într-un local? Să fi fost trei ani? Cel puţin.

---

[16] Purtătorul de cuvânt şi preşedintele Partidului Moderat între 1981 şi 1986, după Gosta Bohman.

Bărbatul nu dădea semne c-ar avea de gând să iniţieze o discuţie, aşa că Lacke îşi drese glasul şi spuse:

— E frig, al dracu’.

— Da.

— Probabil c-o să ningă zilele astea.

— Îhâm.

Dar băutura sosi şi asta însemna că nu trebuiau să discute timp de câteva minute. Lacke comandase şi el o sută de whisky şi simţi privirile invidioase ale găştii. După câteva înghiţituri mici, ridică paharul.

— Păi, atunci, noroc şi mulţam’.

— Noroc.

— Stai prin zonă?

Bărbatul se uita în gol, părând că se gândeşte pentru prima oară în viaţă la răspunsul pe care l-ar fi putut da. Lacke nu pricepu dacă datul ăla din cap însemna ceva sau era doar un semn că tipul nu ştia ce să zică şi purta un fel de dialog intern.

Lacke mai luă o gură şi îşi spuse că, dacă n-o să-i răspundă nici la întrebarea următoare, e clar că vrea să fie lăsat în pace. Şi-atunci Lacke şi-ar fi luat paharul, s-ar fi ridicat şi s-ar fi dus înapoi la ceilalţi. Se comportase suficient de politicos, având în vedere că i se făcuse cinste. Spera că tipul n-o să-i răspundă nici de data asta.

— Aha. Şi, altfel, cu ce-ţi ocupi timpul?

— Păi…

Bărbatul se încruntă, colţurile gurii i se întinseră spasmodic şi formară un rânjet urât, apoi se relaxară.

— … ajut pe cineva.

— Aşaaa. Şi cu ce?

Ochii înceţoşaţi ai bărbatului se limpeziră şi, preţ de o clipă, tipul păru chiar normal. Privirile li se întâlniră. Lacke simţi o pişcătură pe şira spinării, ca o muşcătură de furnică deasupra coccisului.

Bărbatul îşi şterse ochii şi pescui câteva bancnote de o sută din buzunarul pantalonilor, le puse pe masă şi se ridică.

— Îmi pare rău, dar trebuie să…

— OK. Mersi pentru whisky.

Lacke ridică paharul şi-l întinse spre bărbatul care se îndrepta deja spre cuier, îşi dădu jos paltonul din cui şi ieşi cu mişcări împiedicate. Lacke rămase pe scaun, cu spatele la gaşca lui, şi se uită la teancul mic de bancnote. Cinci sutare. O sută de whisky costa şaizeci de coroane, şi tipul băuse cinci, hai, şase.

Lacke se uită pe furiş la chelner. Părea ocupat, lua banii de la un cuplu în vârstă, singurii care comandaseră ceva de mâncare. Ridicându-se de la masă, Lacke înşfăcă o bancnotă de o sută şi o mototoli în palmă, îşi strecură mâna în buzunar şi se întoarse la masa lor.

La jumătatea drumului îşi aduse aminte de ceva, se întoarse la masă şi turnă băutura din paharul bărbatului în paharul lui şi-l luă cu el.

Pe scurt, o seară reuşită.

*

— Dar e *Notknackama* în seara asta!

— Păi, da, am zis că vin.

— Începe… peste treizeci de minute.

— Ştiu.

— Ce vrei să faci afară la ora asta?

— Ies şi eu puţin.

— Mă rog, nu te *obligă* nimeni să te uiţi la *Notknackama.* Pot să mă uit şi singură. Dacă zici că ai treabă pe-afară.

— Da, dar… vin, ţi-am zis.

— Bine, atunci. În cazul ăsta mai aştept puţin cu clătitele alea.

— Nu, nu, poţi să… vin *şi* eu un pic mai târziu.

Oskar se simţea prost. *Notknackama* era una dintre emisiunile lor preferate. Mama făcuse clătite umplute cu creveţi ca să aibă ce mânca în faţa televizorului. Ştia că o dezamăgise prin faptul că voia să iasă chiar acum, în loc să stea şi să… aştepte cu sufletul la gură, împreună cu ea.

Dar de când s-a lăsat întunericul, Oskar a stat şi s-a uitat pe fereastră, şi tocmai ce-o văzuse pe fata de ieri ieşind din bloc şi ducându-se spre terenul de joacă. S-a retras imediat, bineînţeles. Doar n-avea să-i lase impresia că…

Tocmai de aceea, aşteptă cinci minute înainte de a se îmbrăca. Căciula şi-o lăsă acasă.

N-o văzu imediat pe terenul de joacă, probabil că se ghemuise în căsuţa cu tobogan, ca şi ieri. Perdelele de la fereastra ei erau tot trase, dar de data asta lumina era aprinsă. Doar geamul de la baie rămăsese un pătrat negru.

Oskar se aşeză pe marginea nisiparului şi aşteptă. I se părea că aşteaptă un animal care urma să iasă din vizuina lui. N-avea de gând să stea prea mult. Dacă fata nu apărea în scurt timp, avea să intre ca şi când nu l-ar fi interesat.

Scoase Cubul Rubik şi începu să-l rotească din lipsă de

ocupaţie. Se săturase să tot ocolească colţul ăla ca să nu strice restul, aşa că amestecă toate culorile şi o luă de la capăt.

Pocnetele se amplificau în aerul rece, ai fi zis că vin de la o maşinărie mai mică. Oskar o zări pe fată cu coada ochiului. Se ridicase pe tobogan. Învârti mai departe cubuleţele ca să obţină o latură nouă, de o singură culoare. Fata stătea nemişcată. Oskar simţi că i se strânge un pic stomacul, dar n-o băgă în seamă.

— Iar eşti aici?

Oskar înălţă capul încercând să pară surprins, aşteptă câteva secunde şi spuse:

— Da' *tu,* iar eşti aici?

Fata nu spuse nimic şi Oskar continuă să sucească pătratele. Avea degetele ţepene şi nu reuşea să distingă prea bine culorile pe întuneric, aşa că se rezumă la pătrăţelele albe care se vedeau cât de cât.

— De ce stai aici?

— Da' tu de ce stai aici?

— Vreau să fiu lăsată în pace.

— Şi eu.

— Atunci du-te acasă.

— Du-te tu acasă. Eu stau aici de mai mult timp. Tu abia te-ai mutat.

Aşa-i trebuia. Latura albă era completă şi acum era mai greu să continue. Celelalte culori se contopeau într-o masă cenuşie. Continuă să le rotească, la nimereală.

Când ridică din nou privirea, fata călcă pe bară şi sări. Stomacul lui Oskar se strânse când atinse pământul; dacă ar fi încercat şi el aceeaşi schemă, şi-ar fi rupt gâtul, clar. Dar fata aterizează uşor, ca o pisică, şi se apropie de el. Oskar se concentră asupra cubului. Fata se opri în faţa lui.

— Ce-i aia?

Oskar ridică ochii şi se uită la ea, apoi la cub, apoi din nou la ea.

— Ăsta?

— Da.

— Nu *ştii* ce-i ăsta?

— Nu.

— Cubul Rubik.

— Ce-ai zis?

Oskar silabisi cuvintele, rostindu-le exagerat de clar.

— Cu-bul Ru-bik.

— Ce-i ăla?

Oskar ridică din umeri.

— O jucărie.

— Un *puzzle?*

— Da.

Oskar îi întinse cubul.

— Vrei să vezi cum e?

Fata luă cubul şi-l întoarse pe toate laturile. Oskar izbucni în râs. Arăta ca o maimuţă care cerceta un fruct.

— N-ai mai *văzut* niciodată aşa ceva?

— Nu. Ce tre' să faci?

— Faci aşa, uite.

Oskar primi cubul înapoi şi fata se aşeză lângă el. Îi arătă cum să-l sucească şi-i spuse că ideea era să obţii laturi de o culoare. Fata luă cubul şi începu să-l rotească.

— Vezi culorile?

— Da, bineînţeles.

Oskar se uită la ea pe furiş, în timp ce era ocupată cu micul cub. Era îmbrăcată cu tricoul de ieri şi Oskar nu pricepea cum de nu îngheaţă. Lui i se făcuse deja frig, stând acolo nemişcat, deşi avea geaca pe el.

Bineînţeles.

Pe deasupra, mai vorbea şi ciudat. Ca un om mare. Poate era mai mare decât el, cine ştie, cu toate că era o slăbănoagă. Gâtul ei alb şi subţire, care ieşea din gulerul roz al tricoului, se continua într-un maxilar proeminent. Ca la un manechin pus în vitrină.

Dar când vântul bătu în direcţia lui, Oskar înghiţi în sec şi încercă să respire doar pe gură. Manechinul *puţea.*

Da' ce, nu face baie?

Dar mirosea mai urât decât cineva care transpirase şi nu se spălase de mult. Era mai degrabă un miros din ăla ca atunci când dădeai jos bandajul de pe o rană care s-a infectat. Şi părul ăla al ei…

Când în sfârşit îşi făcu curaj şi se uită mai bine, profitând de faptul că era ocupată să rotească pătrăţelele cubului, Oskar văzu că părul ei era gras şi nespălat şi atârna în şuviţe ca spaghetele. De parcă şi-ar fi pus lipici în cap. Lipici sau… lut.

În timp ce o studie, uită că nu trebuie să respire pe nas. Îi veni să vomite. Se ridică şi se duse la leagăne. Trebuia să se aşeze. Nu putea să stea lângă ea. Dar pe ea nu părea s-o intereseze.

După un timp, se ridică şi se duse la ea. Era în continuare absorbită de sucit şi rotit.

— Auzi? Tre' să plec.

— Îhâm.

— Cubul…

Fata se opri. Ezită puţin, apoi îi întinse cubul fără să spună nimic. Oskar luă cubul, apoi se uită la ea şi i-l dădu înapoi.

— Ţi-l împrumut. Până mâine.

Dar ea nu vru să-l ia.

— Nu.

— De ce?

— Poate mâine nu sunt aici.

— Atunci până poimâine, na. Dar după aia nu ţi-l mai dau.

Fata părea că se gândeşte. Apoi luă cubul.

— Mulţumesc. Probabil c-o să fiu aici şi mâine.

— Aici?

— Da.

— OK. Pa.

— Pa.

Când Oskar se întoarse şi se îndepărtă, auzi cubul pocnind uşor din nou. Avea de gând să stea acolo în tricoul ei subţire. Probabil că maică-sa şi taică-său erau… mai ciudaţi, dac-o lăsau să stea afară fără geacă. Păi, da, puteai să faci cistită.

*

— Unde-ai fost?

— Pe-afară.

— Eşti beat.

— Da.

— N-am zis că termini cu astea?

— *Tu* ai zis să termin, nu eu. Ce-ai acolo?

— Un *puzzle.* Nu-i deloc bine să…

— De unde-l ai?

— L-am împrumutat. Hakan, ar trebui să…

— De la cine?

— Hakan. Nu mai fi aşa.

— Atunci fă-mă fericit.

— Ce vrei să fac?

— Lasă-mă să te ating.

— Bine. Cu o condiţie.

— Nu. Nici vorbă. Atunci, mai bine lasă.

— Mâine. Trebuie.

— Nu. N-o mai fac. Şi cum adică, „l-ai împrumutat"? Tu nu

împrumuţi niciodată nimic. Ce-i chestia aia?

— Un *puzzle.*

— N-ai destule *puzzle*-uri? Îţi pasă mai mult de *puzzle*-uri decât de mine. *Puzzle,* auzi. *Puzzle.* Cine ţi l-a dat? CINE ŢI L-A DAT, n-auzi?!

— Hakan, termină.

— Sunt aşa de varză, vai de capul meu.

— Ajută-mă. O singură dată. După aia mă descurc şi singură. O să fiu destul de puternică.

— Tocmai asta-i problema.

— Nu vrei să mă descurc singură.

— La ce-ţi mai trebuie tâmpitul de Hakan? Bun, şi după aceea?

— Te iubesc.

— Ba nu mă iubeşti deloc.

— Ba da. Într-un fel.

— Aşa ceva nu există. Ori iubeşti, ori nu iubeşti.

— Serios?

— Da.

— Atunci nu ştiu.

Sâmbătă, 24 octombrie

Misterul suburbiilor rezidă în lipsa caracterului lor enigmatic.

Johan Eriksson

Sâmbătă dimineaţă, Oskar găsi trei teancuri groase de pliante şi cataloage publicitare în faţa uşii de la intrare. Mama îl ajută să le îndoaie. În fiecare pachet se aflau trei tipuri de pliante, ceea ce însemna patru sute optzeci de pachete în total. Pentru fiecare pachet distribuit, primea paisprezece ore[17]. În cel mai rău caz, primea şapte pentru un singur pliant vândut. În cel mai bun (sau cel mai rău, având în vedere cât avea de îndoit), putea să vândă până la cinci pliante, ceea ce ar fi însemnat douăzeci şi cinci de ore.

Avea şi baftă pentru că blocul lor era inclus în traseu. În mai puţin de o oră putea să scape lejer de o sută cincizeci de pliante. Toată treaba nu dura mai mult de patru ore, cu tot cu întors acasă şi făcut plinul din nou. Dacă avea cinci pliante în fiecare pachet, ca acum, trebuia să se întoarcă de două ori.

Pliantele trebuiau distribuite până marţi seara, dar lui îi plăcea să termine deja sâmbătă. Să scape de o grijă.

Oskar stătea pe jos, în bucătărie, iar mama lui, la masă, un pic mai departe de el. Nu era o muncă prea palpitantă, dar îi plăcea haosul pe care-l făceau în bucătărie. Şi dezordinea care, încet-încet, se transforma în ordine, în două, trei, patru sacoşe de hârtie pline până la refuz cu pliante împăturite frumos.

Mama mai puse un pachet terminat în sacoşă şi scutură din cap.

— Nici nu ştiu ce să zic despre chestia asta. Nu prea-mi place.

— Care chestie?

— N-ai voie… dacă vreunu’ îţi deschide uşa sau aşa… să nu cumva să…

— Nee. De ce-aş face-o?

— Sunt atâţia oameni nebuni pe faţa pământului, că…

Discuţia asta putea să se întindă până la nesfârşit – aşa era

[17] Monedă divizionară în Suedia, Norvegia şi Danemarca.

aproape în fiecare sâmbătă. Vineri seara, mama se răzgândise şi nu mai voia să-l lase să împartă pliante. Din cauza criminalului ăluia. Dar Oskar îi promisese c-o să ţipe ca din gură de şarpe dacă cineva avea să i se adreseze măcar, şi mama se înduplecase.

Până acum nu l-a invitat nimeni înăuntru. Nimic de genul ăsta. O singură dată s-a întâmplat ca un moş să iasă şi să ţipe la el „să nu-i mai umple cutia poştală cu căcaturi”, dar de-atunci nu s-a mai apropiat de uşa lui.

Moşul ăla avea să piardă şansa de-a fi tuns şi coafat cu şuviţe la preţul incredibil de doar două sute de coroane, la coaforul din cartier.

Pe la unsprezece jumate, toate pliantele erau gata îndoite şi Oskar putea să plece. N-avea rost să arunce pliantele la gunoi; de obicei, sunau şi verificau la nimereală câte-o zonă de distribuţie. Învăţase asta din ziua în care sunase şi aplicase la ei cu o jumătate de an în urmă. Poate o ziceau doar aşa, dar nu îndrăznea să rişte. În plus, n-avea nimic împotriva jobului ăstuia. Cel puţin, în primele două ore.

Atunci se juca de-a agentul secret care primise o misiune secretă şi trebuia să facă propagandă împotriva inamicilor care au ocupat ţara. Alerga printre scările blocurilor, atent să nu fie reperat de soldaţii duşmanului care putea fi deghizaţi şi-n bătrânele umile care-şi plimbau câinele.

Alteori îşi imagina că fiecare bloc e un animal înfometat, un zmeu cu şase guri care mânca doar carne de fecioare, învelită în pliante publicitare, pe care le vâra pe gâtlejele lor. Pliantele plângeau şi se văitau în mâna lui, când le îndesa în gurile monstrului.

În ultimele două ore, chiar înainte să se întoarcă pentru şarja a doua, se pleoştea şi făcea totul mecanic.

Pune sacoşa jos, bagă şase pachete sub braţul stâng, deschide uşa de la intrare, ai ajuns la prima uşă, deschide cutia poştală cu mâna stângă, apucă un pliant cu mâna dreaptă, bagă-l în cutia poştală. Uşa următoare… şi aşa mai departe.

Când, în sfârşit, ajunse la blocul lui, la uşa fetei de aseară, se opri şi trase cu urechea. Se auzea un radio dat la maximum. Asta era tot. Oskar vârî pliantul în cutia poştală şi aşteptă. Nu veni să-l ia nimeni.

Ultima uşă era, ca de obicei, uşa lor. Îndesă un pliant în fanta cutiei poştale, descuie uşa, ridică pliantul de pe jos şi-l aruncă la gunoi.

Cam asta era tot pe ziua de azi. Era mai bogat cu şaizeci şi şapte de coroane.

Mama plecase la cumpărături în Vallingby. Oskar avea toată casa la dispoziţie. Dar la ce-i folosea asta, nu ştia încă.

Trase sertarele de sub chiuvetă şi le verifică. Tacâmuri, teluri şi un termometru pentru cuptor. Într-un alt sertar, pixuri şi foi, o colecţie de reţete comandate de mama prin poştă. Nu-şi prelungise abonamentul pentru că la fiecare reţetă avea nevoie de ingrediente scumpe.

Oskar continuă cu dulapul din camera de zi.

Chestiile de croşetat sau de împletit ale mamei. Un dosar cu facturi şi bonuri. Un album cu fotografii, la care s-a uitat de o sută de ori. Săptămânale vechi, cu rebusuri nerezolvate. O pereche de ochelari de citit în etui. Un săculeţ de lucru pentru tricotat şi cusut. O cutiuţă de lemn cu paşaportul mamei şi cel al tatălui său. Plăcuţele lor cu datele personale (el voia să poarte plăcuţa la gât tot timpul, dar mama i-a spus că nu se poate decât în caz de război), o fotografie şi un inel.

Cotrobăi prin sertare şi dulapuri, de parcă ar fi căutat ceva – nici el nu ştia ce. Un secret. Ceva care să schimbe totul. O bucată de carne putrezită în fundul dulapului. Sau un balon umflat, orice. Ceva care să nu se potrivească în locul ăla.

Luă fotografia şi se uită la ea.

Era de la botezul lui. Mama stătea cu el în braţe şi se uita spre obiectiv. Era slabă pe-atunci. Oskar era înfofolit într-un fel de rochiţă de botez, legată cu o panglică albastră. Lângă mama stătea tata, îndesat într-un costum care nu părea deloc pe placul lui. Nu prea ştia cum să-şi ţină mâinile, aşa că le lipise de pulpe, aproape ca un soldat. Se uita fix la bebeluşul din braţele mamei. Soarele strălucea deasupra lor.

Oskar apropie poza şi studie expresia de pe faţa lui tata. Părea mândru. Mândru şi… luat pe nepregătite. Un bărbat care se bucura că a devenit părinte, dar care nu ştia cum să se comporte, ce trebuia să facă în situaţia respectivă. Arăta de parcă şi-ar fi văzut copilul pentru prima dată, deşi l-au botezat la şase luni.

În schimb, mama îl ţinea în braţe cu un gest firesc, părea sigură pe ea, dar şi relaxată în acelaşi timp. Privirea ei nu sugera c-ar fi fost neapărat mândră, ci, mai degrabă… neîncrezătoare. Nu te apropia mai mult, părea să-i spună celui care-o privea. Că te muşc de nas.

Tata stătea uşor aplecat înainte, de parcă ar fi vrut să se

apropie de ei, dar nu îndrăznea. Poza aia nu reprezenta o familie. Reprezenta un băiat cu mama lui. Şi, lângă ei, un bărbat, probabil tatăl copilului. Dacă era să te iei după expresia de pe faţa lui.

Dar Oskar îl iubea pe tatăl lui. La fel şi pe mama lui. Într-un fel, oricum. În ciuda… situaţiei în care se aflau. Sau în care ajunseseră.

Oskar luă inelul şi citi inscripţia gravată pe dinăuntru: *Erik 22/4 1967.* Divorţaseră când el avea doi ani. Niciunul din ei nu-şi găsise încă alt partener. „N-a fost să fie.” Amândoi foloseau aceeaşi expresie.

Puse înapoi inelul, închise cutiuţa de lemn şi o aşeză în dulap. Se întrebă dacă mama lui se mai uita vreodată la inel şi de ce-l mai ţinea, de fapt. Era din aur, e drept. Cântărea zece grame, pe puţin. Asta însemna în jur de patru sute.

Oskar îşi luă hainele groase şi ieşi în curte. Începuse să se întunece, deşi nu era mai mult de patru. Exclus să se mai fi dus acum la pădure.

Prin faţa blocului trecu Tommy. Când îl zări pe Oskar, se opri.

— Hei, salut.

— Salut.

— Ce faci?

— Nimic, am împărţit pliante şi… nu ştiu.

— Îţi ies ceva bani din asta?

— Aşa şi-aşa. Şaptezeci, optzeci de coroane. Pe tură.

Tommy dădu din cap.

— Vrei să cumperi un Walkman?

— Nu ştiu. De care?

— Sony Walkman. Ţi-l dau cu cincizeci.

— E nou?

— Da. Nici nu l-am scos din ambalaj. Are şi căşti. Cincizeci, atât.

— N-am bani. Acum, cel puţin.

— N-ai zis c-ai făcut azi şaptezeci, optzeci?

— Ba da, dar banii-i iau la sfârşitul lunii. Peste o săptămână, gen.

— OK. Dar dacă-i iei, poţi să-mi dai atunci.

— Da…

— OK. Du-te acolo şi aşteaptă-mă că vin.

Tommy făcu un gest spre terenul de joacă şi Oskar se duse acolo şi se aşeză pe o bancă. Apoi se ridică şi se apropie de

căsuţa cu tobogan. Verifică, dar nu văzu pe nimeni. Se întoarse la bancă şi se aşeză, de parcă ar fi făcut ceva interzis.

După câteva minute Tommy coborî, aducând cutia.

— Cincizeci de parai şi mi-i dai peste o săptămână. OK?

— Îmm.

— Ce asculţi?

— Kiss.

— Ce album?

— *Alive.*

— Ai şi *Destroyer?* Ţi-l împrumut dacă vrei. Poţi să-l copiezi.

— A, super.

Oskar cumpărase albumul dublu *Alive* cu câteva luni în urmă, dar nu-l ascultase niciodată. Se uita mai mult la pozele de la concerte. Arătau tare de tot cu feţele alea machiate. Ca nişte personaje din filmele de groază. Şi *Beth,* piesa cântată de Peter Criss, îi plăcea chiar mult, dar celelalte i se păreau… nu sunau nicicum. Poate *Destroyer* era mai OK.

Tommy se ridică să plece. Oskar strânse cutia în braţe.

— Tommy?

— Da?

— Tipul ăla. Care a fost omorât. Ştii cumva… *cum* a fost omorât?

— Da. L-au agăţat într-un copac şi i-au tăiat gâtul.

— Nu l-au… înjunghiat? Nu l-au tăiat cu cuţitul, gen? Peste tot.

— Nu, doar gâtul. Hărşşt!

— OK.

— Mai voiai să mă întrebi ceva?

— Nu.

— Bine, vorbim.

— Da.

Oskar mai zăbovi puţin pe bancă şi se gândi. Cerul era purpuriu, prima stea – sau o fi fost Venus? – se vedea deja clar. Se ridică şi intră în bloc. Voia să ascundă walkmanul înainte să se întoarcă mama.

În seara asta o să se întâlnească cu fata care o să-i dea cubul înapoi. Perdelele erau trase în continuare. Măcar stătea acolo? Pe bune. Ce făceau acolo toată ziua? Avea prieteni?

Probabil că nu.

*

— Diseară…

— Ce-ai făcut acolo?

— M-am spălat.
— De obicei nu te speli.
— Hakan, diseară trebuie să…
— Nu, ţi-am spus că nu.
— Te rog?
— Nu-i vorba de asta… Altceva, orice. Roagă-mă altceva. Şi o fac. Ia de la mine*, pentru* Dumnezeu. Ia. Uite cuţitul. Nu vrei. OK, atunci o s-o fac eu…
— Termină!
— De ce nu? Mai bine aşa. De ce te-ai spălat? Miroşi a… săpun.
— Ce vrei să fac?
— Nu pot!
— Nu.
— Ce ai de gând?
— O să mă duc singură.
— Şi pentru asta a trebuit să te speli?
— Hakan…
— Da, da. OK.
— Îmi pare rău.
— Da.
— Ai grijă. Te… ai grijă.

*

Kuala Lumpur, Phnom Penh, Mekong, Rangoon, Chungking…

Oskar se uită la copia xerox. Tema lui pentru weekend. Numele alea nu-i sugerau nimic, erau doar nişte litere lipite alandala. Dar când se uita prin atlas, îl cuprindeau un fel de linişte şi o senzaţie de bine – îşi dădea seama că, de fapt, chiar existau oraşe şi fluvii în locurile marcate pe foaia xeroxată, şi totuşi…

Da, o să înveţe toate astea pe de rost, şi mama o să-l verifice. O să-i arate toate punctele şi o să pronunţe corect toate numele străine. Chungking, Phnom Penh. Mama o să fie super impresionată. Şi chiar era amuzant să înveţi numele alea ciudate de oraşe străine, dar…

La ce bun?

În a patra au avut de completat xeroxuri cu geografia Suediei. Şi el a ştiut fiecare nume pe de rost. Era bun la chestiile astea de memorie. Dar acum?

Încercă să-şi amintească numele *unui* râu din Suedia.

Askan, Vaskan, Piskan…

Nu, altceva, parcă. Atran, poate. Da. Dar unde era? Nu mai

ştia. Şi aşa o să fie şi cu Chungking, şi cu Rangoon peste câţiva ani.

Nimic nu are sens.

Locurile alea nici nu *existau,* de fapt. Şi chiar dacă existau… el n-o să ajungă acolo niciodată. Chungking? Ce să facă el în Chungking? Nu vedea decât o pată mare, albă şi o bulină mică.

Se uită la rândurile drepte. Scrisul lui lăbărţat se îndreptase în ultima vreme. Aşa era şcoala. Nu era mare scofală-n asta. Asta însemna să fii elev. Îţi ziceau să faci chestii şi tu le făceai. Locurile astea erau inventate ca să aibă profii ce teme să le dea. Putea la fel de bine să scrie şi Cacapişu, Buhuhu şi Scuipat pe linia întreruptă. Suna la fel de bine.

Singura diferenţă ar fi fost că profa i-ar fi spus că a *greşit* răspunsul. Că nu se *chema* aşa. I-ar fi arătat pe hartă cu rigla şi i-ar fi spus: „Uite, se cheamă Chungking, nu Buhuhu”. Ceea ce nu însemna nimic. Oricine putea să inventeze numele de pe hartă. Nimeni nu putea să-i garanteze că locul ăla exista, de fapt. Poate că pământul era chiar plat, dar, dintr-un motiv necunoscut, toată lumea-i ascundea chestia asta.

Vapoare care cad când ajung la capătul pământului. Dragoni.

Oskar se ridică de la masă. Hârtia xeroxată era completată cu litere care aveau să fie aprobate de profesoara lui. Mare scofală.

Trecuse de şase, poate că fata coborâse deja? Se întoarse spre geam şi îşi lipi palmele de tâmple ca să vadă mai bine în întuneric. Cineva se mişca acolo pe terenul de joacă, sau nu?

Oskar ieşi pe hol. Mama stătea şi croşeta sau împletea în camera de zi.

— Ies puţin.

— Iar ieşi? N-ai zis să te ascult?

— Ba da. Vin repede.

— Ce v-a dat, Asia? Parcă Asia, nu?

— Ce?

— Xeroxurile alea pe care trebuia să le completezi. Nu erau cu harta Asiei?

— Ba da, cred că da. Chungking.

— Unde-i asta? În China?

— Nu ştiu.

— Nu ştii? Dar…

— Vin imediat.

— Bine. Ai grijă. Ţi-ai pus căciula?

— Da, da.

Oskar îndesă căciula în buzunar şi ieşi. Pe la jumătatea drumului spre terenul de joacă, ochii i se obişnuiră cu întunericul şi văzu că fata stătea deja pe tobogan. Se apropie de ea şi se uită în sus, cu mâinile în buzunare.

Azi arăta parcă altfel. Era tot cu tricoul ăla roz – oare alte haine n-avea? – dar avea părul aranjat şi curat. Era neted, negru şi urma forma capului.

— Ciao.

— Salut.

— Salut.

N-o să mai salute în viaţa lui cu „ciao”. Sunase chiar ridicol. Fata se ridică.

— Hai, urcă.

— OK.

Oskar se căţără pe scara toboganului şi se postă lângă ea. Inspiră discret. Nu mai mirosea urât.

— Miros mai bine?

Oskar se făcu roşu ca racul. Fata zâmbi şi îi întinse ceva. Cubul lui.

— Mulţumesc că mi l-ai împrumutat.

Oskar luă cubul şi-l privi. Apoi îl mai verifică o dată. Îl ridică spre lumină cât putu şi-l întoarse pe toate laturile. Erau toate de o culoare. Îl rezolvase.

— L-ai desfăcut în bucăţi?

— Cum adică?

— Adică… dacă l-ai dezmembrat şi… l-ai construit la loc.

— Păi, poţi să-l desfaci?

Oskar pipăi cubul ca şi când ar fi vrut să verifice dacă piesele erau slăbite după ce fuseseră demontate. O făcuse şi el o dată, mirat de cât de puţine rotiri erau necesare ca să te zăpăceşti şi să nu mai fii în stare să potriveşti din nou pătrăţelele de o singură culoare. Bineînţeles că piesele nu erau deloc slăbite când le-a demontat, dar asta nu însemna că ea putea să le potrivească pe *toate,* nu?

— Le-ai *desfăcut,* nu minţi.

— Nu.

— Nu ziceai că n-ai mai *văzut* niciodată un cub din ăsta?

— Ba da. A fost tare de tot. Mersi.

Oskar ţinu jucăria în faţa ochilor de parcă s-ar fi aşteptat să-i povestească tot ce se întâmplase. Într-un fel, era convins că fata nu minţea.

— Cât ţi-a luat?

— Câteva ore. Dar cred că, dacă m-ai pune să-l rezolv acum, ar merge mult mai repede.

— Incredibil.

— Nu-i aşa de greu.

Se întoarse spre el. Pupilele ei erau atât de dilatate încât păreau că-i umplu tot ochiul. Lumina de la geamurile apartamentelor se reflecta în suprafaţa neagră, dând impresia că în capul ei se ascundea un oraş îndepărtat.

Bluza pe gât scotea şi mai mult în evidenţă trăsăturile ei fine, ceea ce o făcea să arate ca un… ca un personaj de desene animate. Pielea ei şi conturul feţei arătau ca un cuţit pentru unt[18] pe care l-ai şlefuit o săptămână cu cel mai fin şmirghel, până când lemnul a devenit alunecos ca mătasea.

Oskar îşi drese vocea.

— Câţi ani ai?

— Tu ce crezi?

— Paişpe', cinşpe'.

— Arăt de paişpe'?

— Da. Adică, nu, dar…

— Am doişpe' ani.

— Doişpe'!

Iuhuuu, aplauze. Probabil că era mai *mică* decât Oskar care împlinea treisprezece peste o lună.

— Când e ziua ta?

— Nu ştiu.

— Cum adică, nu *ştii?* Păi, când sărbătoriţi… ziua ta şi aşa?

— N-o sărbătorim.

— Dar maică-ta şi taică-tău tre' să ştie!

— Nu. Maică-mea a murit.

— Oh. Aha. Cum a murit?

— Nu ştiu.

— Nici tatăl tău… nu ştie?

— Nu.

— Şi… adică… nu primeşti niciun cadou sau chestii de genul ăsta?

Fata se apropie mai mult. Aburul din gura ei se întinse spre faţa lui şi luminile oraşului din ochii săi se stinseră când ajunse în umbra lui Oskar. Pupilele fetei arătau ca două găuri negre de mărimea unor bile de sticlă afundate în capul ei.

---

[18] Cuţit tradiţional din lemn pe care îl regăsim în toate gospodăriile suedeze.

E tristă, săraca. Foarte, foarte tristă.

— Nu. Nu primesc niciun cadou. Niciodată.

Oskar dădu din cap cu gâtul ţeapăn. Lumea din jurul lui încetase să mai existe. Nu mai vedea decât cele două găuri negre şi gura care respira spre el. Aburul din gurile lor se amestecă, se ridică şi dispăru.

— Vrei să-mi dai un cadou?

— Da.

Vocea lui nu semăna nici măcar cu un şoptit. Era doar un curent de aer pe care-l expirase. Faţa ei era aproape de el. Privirea lui fu atrasă de obrazul ei neted ca un cuţit de lemn.

Din cauza asta, Oskar nu observă schimbarea din privirea ei, ochii îngustaţi şi expresia diferită. Felul în care buza superioară se ridică şi dezveli o pereche de incisivi mici şi gălbui. Văzu doar obrajii ei şi, în timp ce dinţii fetei se apropiau de gâtul lui, ridică mâna şi o mângâie pe obraz.

Fata rămase pe loc, se cutremură, apoi se retrase câţiva paşi. Ochii îşi redobândiră lumina de dinainte, becurile din oraş se aprinseră iar.

— Ce-ai făcut?

— Scuze… am…

— Ce-ai făcut?

— Am…

Oskar se uită la mâna cu care ţinea cubul şi slăbi puţin strânsoarea. Îl strânsese atât de tare, încât colţurile îi lăsaseră urme întunecate în palmă. Întinse cubul spre fată.

— Îl vrei? Ţi-l dau dacă vrei.

Fata scutură din cap.

— Nu. E al tău.

— Cum… te cheamă?

— Eli.

— Pe mine mă cheamă Oskar. Cum ai zis? *Eli?*

— … da.

Dintr-odată, fata păru că nu mai poate sta locului. Privirea ei rătăci de parcă ar fi căutat ceva, de parcă ar fi vrut să-şi aducă aminte de ceva, dar nu ştia de ce anume.

— Trebuie să… plec.

Oskar dădu din cap. Fata îl privi drept în ochi preţ de câteva secunde, apoi se întoarse, pregătită să plece. Ajunse la marginea toboganului şi ezită puţin. Se aşeză, alunecă pe tobogan şi se îndreptă spre scara ei. Oskar strânse cubul în mână.

— Mâine ieşi?

Fata se opri şi spuse pe un ton scăzut „da”, fără a se întoarce, apoi îşi continuă drumul. Oskar o urmări cu privirea. Fata nu intră în blocul ei, merse mai departe spre arcada prin care ieşeai din curtea blocului. Şi dispăru.

Oskar se uită la cubul din mâna lui. Incredibil.

Roti o bucată ca să strice latura monocoloră. Apoi o roti la loc. Avea de gând să-l păstreze aşa. Pentru un timp.

*

Jocke Bengtsson chicotea pentru sine în drum spre casă. Amuzant rău, filmul ăsta, *Sallskapresan*[19]*.* Mai ales ăia doi care aleargă ca nebunii de la început până la sfârşit şi caută bodega lui Peppe. Şi faza aia, când unul din ei îl împinge pe celălalt în scaunul cu rotile, şi ăla e muci şi celălalt trece vama cu el, spunând că-i *invalido.* Ai dracu’.

Poate ar fi mişto să plece şi el cu vreunu’ într-o excursie din asta. Dar cu cine, cu ăştia?

Karlsson era atât de plictisitor, că leşinai lângă el, în două zile te săturai şi nu-ţi mai ardea să-l mai vezi. Morgan o lua razna când bea ca bou’ şi sigur nu s-ar fi abţinut dacă era aşa de ieftin acolo, ca în film. Cu Larry te descurcai, dar uneori părea aşa de prăpădit, că zău dacă nu ajungeai să-l plimbi pe acolo în scaunul cu rotile. *Invalido.* Nee, până la urmă, tot Lacke era mai OK. Pe de altă parte, Lacke era sărac lipit. N-ar fi avut bani de vacanţe în vecii vecilor. Stătea la cârciumă, bea bere şi fuma în fiecare seară. De asta avea bani. Ceea ce era foarte OK, în ceea ce-l privea pe Jocke, doar că ştia că n-avea bani de călătorii în Insulele Canare.

N-aveai ce s-o mai înfloreşti, era clar. Niciunul din băieţii de la cârciumă n-ar fi fost un tovarăş de călătorie potrivit.

Oare să se ducă singur?

Păi, Stig Helmer[20] a făcut-o, nu-i aşa? Chiar dacă era complet pierdut în spaţiu. Şi după aia s-a întâlnit acolo cu Ole. A agăţat şi o bucăţică bună de tot. N-ar fi rău deloc. Trecuseră opt ani de când Maria îl părăsise, îşi luase şi căţelul şi de atunci nu mai cunoscuse pe nimeni, în sensul biblic.

Dar oare mai exista cineva pe pământul ăsta care să-l vrea? Poate. În orice caz, măcar nu arăta *atât* de terminat ca Larry. E

---

[19] *Călătorie în doi* — comedie din 1980, regizată de Peter Hald şi Lasse Aberg.

[20][20] Personajul principal din filmul pomenit mai sus.

adevărat că băutura îşi lăsase urmele pe faţa şi corpul lui, chiar dacă încerca să menţină situaţia sub control. Azi, de pildă, nu pusese gura pe băutură, şi era deja aproape nouă seara. Dar acum o să se ducă acasă şi-o să-şi facă vreo două pahare cu gin tonic, înainte să treacă pe la chinez.

Trebuia să se gândească mai bine la chestia asta cu călătoria. Probabil c-o să ajungă şi ăsta un proiect din ăla fantezist, la fel ca toate celelalte lucruri la care visase în ultimii ani. Un zero barat. Dar, de visat, puteai să visezi, că doar nu era interzis.

Se plimbă pe aleea din parc, între Holbergsgatan şi şcoala din Blackeberg. Era destul de întuneric, între lămpile stradale erau vreo treizeci de metri, iar restaurantul chinezesc strălucea ca un far pe ridicătura aceea din stânga.

Poate ar trebui să-şi pună poalele-n cap şi să tragă un chef din ăla adevărat. Să se ducă direct la chinez şi… neee. L-ar fi ars tare la buzunar. Şi ceilalţi ar fi crezut c-a dat vreun tun sau ceva şi că acum era un zgârcit pentru că nu le făcea cinste. Mai bine se ducea acasă şi începea seara cum se cuvine.

Trecu pe lângă spălătorie; coşul cu singurul său ochi roşu se vedea de departe şi chiorăiala din maţele ei se auzea tot timpul.

Într-o noapte, când se întorcea acasă pe şapte cărări, avusese nişte halucinaţii şi îşi imaginase că spălătoria s-a desfăcut în două, coşul s-a desprins de clădirea principală şi a început să alunece spre el pe pantă, mormăind şi şuierând.

Se făcuse ghem pe alee, cu mâinile pe cap, aşteptând să fie nimicit. Când a îndrăznit să lase mâinile jos, şi-a dat seama că nu se întâmplase nimic, coşul era la locul lui, la fel de magnific şi nemişcat ca întotdeauna.

Becul cel mai apropiat de podul de sub Bjornsonsgatan era murdar şi drumul care traversa pe sub pod era pe jumătate în întuneric. Dacă ar fi fost trosnit acum, ar fi urcat cu siguranţă scările şi şi-ar fi continuat drumul pe Bjornsonsgatan, chiar dacă asta însemna că ocolea puţin, îi veneau tot felul de idei ciudate când se pilea bine. De aia dormea şi cu lampa aprinsă. Dar acum era treaz şi perfect lucid.

Şi totuşi, ar fi fost mai bine să urce scările alea. Simţurile îi fuseseră atât de deformate de beţie, încât începuseră să-i influenţeze percepţia şi când era nebăut. Se opri în mijlocul aleii şi trase concluzia ca pentru sine:

„Încep să devin paranoic”.

Problema se pune cam în felul următor, dragă Jocke. Dacă acum nu te aduni şi nu parcurgi bucăţica aia de sub pod, n-o să

ajungi în Insulele Canare în vecii vecilor.

Cum adică?

Păi, uite-aşa. Pentru că te caci pe tine tot timpul la cea mai mică problemă. Alegi calea cea mai uşoară, indiferent de situaţie. Crezi c-o să fii în stare să suni la o agenţie de turism, să-ţi faci paşaport, să cumperi ce-ţi trebuie pentru drum, şi-n general, crezi c-o să ai tupeul să pleci în lume, aşa, de nebun, când tu nu te descurci nici cu bucăţica asta de drum?

Porni iar şi-şi umplu capul cu plaje însorite şi băuturi cu umbreluţe. Ba o să plece, în pizda mă-sii. N-o să treacă pe la niciun chinez. O să stea acasă şi-o să se uite la oferte. Opt ani. Era şi timpul să se adune odată, dracului.

Tocmai începuse să se gândească la palmieri – nu conta dacă existau sau nu – şi să se întrebe dacă în film văzuse vreunul, când auzi zgomotul. Era o voce de om. Se opri chiar sub pod şi ciuli urechea. Era un fel de geamăt sau plânset şi se auzea dinspre piciorul podului.

— Ajută-mă…

Ochii lui se obişnuiseră cu întunericul, dar nu reuşea să distingă mai mult de o grămăjoară de frunze, care se rotea din când în când în vânt. Fusese o voce de copil, parcă.

— Alo? Care-i acolo?

— Ajută-mă…

Jocke aruncă o privire în jur. Nu se vedea nimeni. Din întuneric se auzi un foşnet şi de data asta observă cum cineva se mişca printre frunze.

— Ajută-mă, te rog…

Ar fi vrut să-şi ia tălpăşiţa numaidecât. Dar în situaţia asta, n-avea cum. Un copil rănit, atacat probabil de cineva…

Criminalul!

Ucigaşul din Vallingby ajunsese în Blackeberg, dar, de data asta, victima supravieţuise.

Of, în pizda mă-sii.

N-avea chef să se implice în chestia asta. El, care se pregătea să plece în Tenerife şi tot. Dar n-avea ce să facă. Merse câţiva paşi în direcţia vocii. Frunzele foşniră sub tălpile lui şi Jocke distinse şi corpul. Zăcea în poziţie de fetus printre frunzele uscate.

În pizda mă-sii, în pizda mă-sii.

— Ce-ai păţit?

— Ajută-mă…

Ochii lui Jocke se obişnuiseră între timp cu întunericul şi

văzu cum copilul îşi întinse braţele albe spre el. Era gol, probabil că fusese şi violat. Nu. Când se apropie de el, observă că nu era chiar gol. Era îmbrăcat cu un tricou roz, şi atât. Cât o fi având? Vreo zece, doişpre' ani. L-o fi bătut „prietenii". Era fată sau băiat? Ultima variantă era mai puţin plauzibilă dacă era fată.

Se lăsă pe vine lângă copil şi îi apucă mâna.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Ajută-mă. Ridică-mă.

— Eşti rănit?

— Da.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Ridică-mă…

— Nu te-ai lovit la spate, sper.

În armată fusese infirmier şi învăţase că o persoană care avea leziuni la spate sau la gât n-avea voie să fie mişcată fără imobilizarea prealabilă a capului.

— Spatele te doare?

— Nu. Ridică-mă.

Ce dracu' să facă? Dacă-l ia acasă, poliţia o să creadă că…

Putea măcar să-l care până la chinez şi să cheme o ambulanţă. Da. Aşa o să facă. Corpul copilului era mic şi firav, era o fetiţă, probabil, şi chiar dacă nu era tocmai în formă, sigur putea s-o care în braţe până la restaurant.

— OK. Te duc undeva de unde putem să dăm telefon, bine?

— Da… mulţumesc.

„Mulţumesc" ăsta îi frânse inima. Cum a putut să ezite? Numai un nenorocit se comporta aşa. Acum, că tot alesese să-şi asculte inima, trebuia s-o ajute pe puştoaică, îşi strecură braţul stâng pe sub genunchii ei îndoiţi şi mâna dreaptă o puse între umărul şi gâtul ei.

— OK. Vezi că te ridic.

— Îhâm.

Cântărea cât un fulg. I-a fost incredibil de uşor s-o ridice. N-avea nici douăzeci şi cinci de kile. Poate era subnutrită. Situaţie familiară precară, anorexie. Poate fusese abuzată de vreun părinte adoptiv sau ceva. Ca dracu'.

Fata îi înconjură gâtul cu braţele şi întinse capul spre umărul lui. Putea s-o facă, nu era chiar aşa de pămpălău.

— Cum e?

— Bine.

Jocke zâmbi, cuprins de un soi de căldură interioară. Era un

om bun, totuşi. Putea să-şi imagineze de pe-acum feţele celorlalţi în clipa în care ar fi intrat pe uşa localului cu fetiţa în braţe. La început s-ar fi mirat şi s-ar fi întrebat în ce afacere dubioasă s-o fi implicat, dar după aia l-ar fi lăudat cu toţii: „Bravo, Jocke, bună treabă”, şi aşa mai departe.

Se întoarse ca să o ia spre restaurantul chinezesc, cu capul ameţit de fantezii despre o viaţă nouă, când simţi pişcătura dureroasă în zona gâtului. Ce dracu’? Ai fi zis că îl înţepase o viespe. Dădu să ridice mâna stângă şi s-o alunge de acolo, să atingă punctul în care fusese înţepat. Dar nu voia să scape copilul.

Ameţit şi prostit, aplecă puţin capul ca să vadă ce-a fost, deşi din unghiul ăla n-avea cum să vadă nimic. În plus, nu putea să aplece nici capul prea mult pentru că maxilarul fetei era lipit de bărbia lui. Strânsoarea ei deveni din ce în ce mai puternică şi durerea aproape insuportabilă. Abia acum îşi dădu seama.

— Ce dracu’ faci?

Simţi maxilarul fetiţei mişcându-se în sus şi-n jos sub bărbia lui, în timp ce durerea se înteţi. Ceva cald i se prelinse pe piept.

— Termină, copile, la dracu’!

Îi dădu drumul fără să-şi dea seama ce face. O făcuse mai degrabă din reflex, *trebuia să scape de nenorocirea aia de pe gât.*

Dar fetiţa nu căzu. În schimb, îl strânse de gât cu o putere supraomenească – Dumnezeule, ce puternic era corpul ăla mic şi sfrijit! – şi-şi încleştă picioarele în jurul şoldurilor sale. Se agăţă de el ca o mână uriaşă cu patru degete, în timp ce maxilarele i se mişcau neîntrerupt.

Jocke o apucă de cap şi încercă s-o dezlipească de gâtul lui, dar era de parcă ar fi vrut să dea jos o ureche de lemn de pe un trunchi de mesteacăn. Era pur şi simplu lipită de el. Strânsoarea ei era atât de puternică încât îi presa aerul din plămâni şi nu-l lăsa să inspire.

Se împletici mergând cu spatele, gâfâind şi încercând să respire.

Maxilarele fetei nu mai măcinau pielea de pe gât. Acum se auzea doar un plescăit discret. Dar asta nu însemna că îşi slăbise strânsoarea, dimpotrivă. Devenise şi mai puternică de când începuse să-i sugă sângele. Se auzi un pocnet înfundat şi pieptul lui fu iradiat de durere. O pereche de coaste rupte.

N-avea aer, aşa că nu putea nici să ţipe. O lovi peste cap cu pumnii slăbiţi, zvârcolindu-se printre frunzele uscate. Se

învârtea totul cu el. În faţa lui, lămpile îndepărtate din parc dansau ca nişte licurici.

Îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe spate. Foşnetul frunzelor de sub ceafa lui fu ultimul zgomot pe care-l mai auzi. O fracţiune de secundă mai târziu capul lui atinse pavajul şi lumea dispăru.

*

Oskar zăcea în pat cu ochii deschişi şi se holba la tapet.

S-a uitat cu mama la *Muppets,* dar n-a urmărit acţiunea deloc. Miss Piggy era nervoasă şi Kermit îl căuta pe Gonzo. Gândurile lui Oskar zburau aiurea.

După aceea au băut o ciocolată caldă şi au mâncat gogoşi. Oskar îşi aducea aminte c-au discutat ceva pe canapea, dar nu-şi amintea ce. C-ar fi fost bine să vopsească bancheta din bucătărie în albastru sau aşa ceva.

Se holbă din nou la tapet.

Peretele de lângă patul lui era acoperit de un poster uriaş, o fotografie reprezentând o poiană dintr-o pădure deasă. Trunchiuri groase şi frunziş verde. De obicei stătea în pat şi visa cu ochii deschişi la diverse personaje care se iveau de după frunze. Avea două pe care le vedea tot timpul, de îndată ce se uita la fotografie. Pentru celelalte, trebuia să se concentreze mai mult până când apăreau.

Dar, între timp, peretele dobândise un alt înţeles. De cealaltă parte a lui, în următoarea poiană din pădure se afla… chiar Eli. Oskar stătea cu palma lipită de suprafaţa verde şi încerca să-şi imagineze cum arăta pe partea cealaltă. Oare acolo era dormitorul ei? Peretele se transformă în obrazul lui Eli şi Oskar mângâie frunzele verzi, pielea ei moale.

De dincolo se auziră voci.

Încetă să mângâie tapetul şi trase cu urechea. O voce groasă şi una mai subţire. Eli şi tatăl ei. Suna de parcă s-ar fi certat. Lipi urechea de perete ca să audă mai bine. La dracu'. Dac-ar avea un pahar, ceva. Nu voia să se ducă până-n bucătărie, de teamă să nu tacă între timp.

Ce-au zis?

Tatăl lui Eli era cel care părea nervos. Vocea ei abia dacă se auzea. Oskar se chinuia să distingă măcar câteva cuvinte. Auzea doar înjurături disparate, apoi un „… incredibil de RĂU", după care ceva se trânti de parcă s-ar fi răsturnat sau ar fi căzut de undeva. Oare o bătea? L-o fi văzut când a mângâiat-o pe obraz şi… să fi fost aşa?

Acum vorbea doar Eli. Oskar nu reuşea să distingă niciun

cuvânt din ce spunea, doar tonul domol, vocea urcând şi coborând. Oare putea să vorbească aşa dac-o bătea? Dar n-avea *voie* s-o bată. Oskar îl omoară dac-o bate cumva.

Îşi dorea să fi fost în stare să treacă prin perete ca o vibraţie, ca Blixten[21], supereroul. Să dispară în pădure şi să iasă prin cealaltă parte, să vadă ce se întâmpla cu Eli, dacă avea nevoie de ajutor sau de încurajare.

De dincolo nu se mai auzi nimic. Doar inima îi bătea în urechi, era ca o furtună, gata să-l absoarbă.

Se dădu jos din pat, se duse la masa lui şi goli paharul de plastic în care erau gumele de şters. Luă paharul cu el în pat şi-l lipi cu partea goală de perete şi cu fundul de ureche.

Nu se auzi decât un răpăit înfundat, probabil dintr-o altă cameră, nu cea de lângă el. Ce naiba *făceau*? Îşi ţinu respiraţia. Dintr-odată, se auzi o bubuitură puternică.

Cineva a tras cu pistolul!

A căutat pistolul şi – ba nu, fusese doar uşa de la intrare care se dădu de perete, încât se cutremură tot blocul.

Oskar sări din pat şi se duse la fereastră. După câteva secunde, ieşi un bărbat. Tatăl lui Eli. În mână ducea o geantă şi se îndreptă spre arcadă cu paşi rapizi şi nervoşi, apoi dispăru.

Ce să fac? Să-l urmăresc? Pentru ce?

Se duse şi se întinse iar în pat. Se gândea numai la prostii. Eli şi tatăl ei se certaseră şi-atât, la fel ca el şi mama lui. Uneori se întâmpla să şi plece dacă se certau rău de tot.

Dar mama lui nu pleca niciodată cu noaptea-n cap.

Uneori îl ameninţa că se mută de acasă când i se părea că Oskar era răutăcios. Oskar ştia că n-ar fi făcut-o niciodată, şi mama ştia că el ştie. Poate că tatăl lui Eli a mers un pic mai departe cu ameninţările. A plecat în mijlocul nopţii, cu geantă cu tot.

Oskar stătea în pat cu fruntea şi palmele lipite de perete.

Eli, Eli. Eşti acolo? Ţi-a făcut rău? Eşti tristă? Eli…

Cineva bătu la uşă şi Oskar tresări. Preţ de o clipă, îşi închipuise că e tatăl lui Eli, care venise după el.

Dar era mama care se strecură în camera lui Oskar.

— Oskar? Ce faci, dormi?

— Îhâm.

— Voiam doar să zic… ce vecini drăguţi avem. Ai auzit?

— Nu.

---

[21] Sau Flash în SUA, personaj de benzi desenate.

— Imposibil. Bărbatul a ţipat ca din gură de şarpe şi a trântit uşa ca nebunu'. Doamne fereşte. Te face să te bucuri că n-ai bărbat. Săraca femeie. Ai văzut-o cumva?

— Nu.

— Nici eu. Mă rog, nici pe el. Perdelele alea-s trase tot timpul. Nişte alcoolici, probabil.

— Mama?

— Da?

— Vreau să dorm.

— Ah, iartă-mă, iubitule. Doar că m-am speriat şi… Noapte bună. Vise plăcute.

— Îhâm.

Mama ieşi şi închise uşa cu grijă. Alcoolici? Probabil că avea dreptate.

Tatăl lui Oskar era genul care bea când şi când; de asta nu mai era împreună cu mama. Când se îmbăta, îşi ieşea şi el din fire destul de uşor. Nu i-a bătut niciodată, dar, când se enerva, ţipa şi trântea şi uşi, şi obiecte.

Într-un fel, pe Oskar îl încântă gândul ăsta. Nu era deloc frumos, dar n-aveai ce să-i faci. Dacă şi tatăl lui Eli era alcoolic, atunci aveau ceva în comun, ceva ce putea să-i apropie.

Oskar îşi lipi iar fruntea şi palmele de perete.

Eli, Eli. Ştiu cum te simţi. O să te ajut eu. O să te salvez.

Eli…

*

Ochii goi şi larg deschişi se holbau la bolta arcuită a podului. Hakan dădu la o parte câteva frunze ofilite şi găsi tricoul subţire, roz al lui Eli, aruncat pe pieptul bărbatului. Hakan îl ridică cu gândul să-l miroasă, dar se opri simţind că-i lipicios.

Aruncă tricoul pe pieptul bărbatului, scoase sticluţa plată din buzunar şi bău trei înghiţituri mari. Rachiul îşi vârî limba de foc în gâtul lui şi-i linse stomacul. Frunzele foşniră sub fundul lui când se aşeză pe pavajul rece şi se uită la tipul mort.

Ceva nu era în regulă cu capul.

Cotrobăi prin geantă până când găsi lanterna. Se asigură că nu se apropia nimeni pe alee, aprinse lanterna şi lumină spre bărbat. Faţa lui avea o paloare de ceară în lumina lanternei, buzele atârnau pe jumătate deschise, de parcă ar fi vrut să spună ceva.

Hakan înghiţi în sec. Simplul gând că bărbatul ăsta s-a putut apropia mai mult de iubita lui decât o făcuse el vreodată îl făcu să se cutremure de scârbă. Mâna lui pipăia după sticluţă. Voia

să scape cumva de teama asta subită care-l cuprinsese, dar se răzgândi.

Gâtul.

În jurul gâtului, bărbatul avea un fel de panglică lată, roşie. Hakan se aplecă peste el şi zări rana pe care o făcuse Eli ca să ajungă la sângele lui…

Buze lipite de piele

… dar asta nu explica nicicum panglica… de pe gât.

Hakan stinse lanterna, trase aer în piept şi se lăsă pe spate în spaţiul îngust, astfel că cimentul bolţii îi zgârie chelia. Îşi muşcă buza, încercând să nu ţipe de durere.

Pielea de pe gâtul bărbatului era desprinsă pentru că… pentru că i se sucise gâtul. Complet. Avea gâtul rupt.

Hakan strânse ochii şi respiră încet ca să se calmeze şi să n-o ia la fugă. Să scape… de toată povestea. Bolta podului îi apăsă capul şi sub el era pavajul. În stânga şi în dreapta, o alee de unde puteau să vină oameni care aveau să sune la poliţie.

Şi-n faţa lui…

Era doar un om mort.

Da. Dar… capul ăla.

Nu-l bucura deloc faptul că ştia în ce hal era. Că fusese desprins de corp. Dacă-l ridica, putea să cadă pe spate sau să se desprindă de tot. Se ghemui şi îşi sprijini fruntea pe genunchi. Asta făcuse iubita lui. Cu mânuţele ei.

Când îşi imaginã pocnetul, simţi că i se pune un nod în gât. Pocnetul din vertebre când i-a sucit gâtul. Nu mai voia să atingă cadavrul ăsta. Mai bine o să stea aici şi-o să se uite la el. Ca Belaqua[22] la poalele muntelui din Purgatoriu, o să aştepte să se lumineze de ziuă, o să aştepte să…

Dinspre metrou se apropiară câţiva oameni. Se întinse pe burtă printre frunze, aproape de bărbatul mort şi-şi lipi fruntea de pavajul rece ca gheaţa.

De ce? De ce să facă asta… cu capul?

Pentru că putea să-l infecteze. Nu trebuia să-l laşi să pătrundă în sistemul nervos. Corpul trebuia izolat. Aflase asta mai demult. Nu înţelesese nimic pe-atunci. Dar acum… acum înţelegea.

---

[22] Corect Belacqua, personaj din Cântul al 4-lea din *Divina Comedie* de Dante Alighieri; simbolizează spiritele leneşe condamnate să stea în camera de dinaintea Purgatoriului, drept pedeapsă că au aşteptat până în ultimul moment să se căiască în faţa lui Dumnezeu.

Paşii se înteţiră, vocile deveniră mai slabe. Urcau scările de lângă pod. Hakan se ridică din nou, se uită la contururile cadavrului, la gura căscată. Va să zică… dacă nu ar fi fost izolat, corpul ăsta s-ar fi putut ridica şi ar fi putut da frunzele de pe el?

Scoase un sunet strident, ce semăna mai mult cu ciripitul unei păsări de sub pod, dar în clipa următoare se şi lovi peste gură, atât de tare că-l duru. Ce imagine! Îi venea să râdă când se gândea la mortul care se ridica de pe grămăjoara de frunze uscate, dându-le jos de pe geaca lui, cu gesturi lente şi somnoroase.

Ce să facă el cu cadavrul?

Cât să fi avut? Vreo optzeci de kile de muşchi, grăsime şi oase, care trebuiau înlăturate. Măcinate. Făcute bucăţi. Îngropate. Arse.

Crematoriul.

Exact. O să-l care până acolo, o să spargă uşa şi o să-i dea foc pe furiş. Sau o să-l lase în faţa uşii, ca pe un copil abandonat, sperând că ăia o să se bucure atât de tare că pot să ardă ceva, încât n-o să mai sune la poliţie?

Nu. Nu exista decât o variantă. În dreapta, aleea din parc se continua spre pădure şi până la spital. Până la apă.

Îndesă bluza murdară sub geaca mortului, îşi atârnă geanta pe umăr şi-şi strecură mâinile pe sub genunchii şi spatele lui. Se ridică, se clătină puţin, apoi îşi recăpătă echilibrul. Exact cum bănuise. Capul cadavrului căzu pe spate într-un unghi nefiresc şi fălcile i se închiseră la loc cu un clic.

Cât o fi fost până la lac? Câteva sute de metri, poate. Şi dacă-l vedea cineva? Ar fi însemnat că… gata. Că era terminat. Într-un fel, ar fi fost mai bine.

*

Nu se întâlni însă cu nimeni şi, ajuns lângă lac, începu să se târască, transpirat şi cu pielea aburindă, pe trunchiul unei sălcii plângătoare aplecate peste suprafaţa apei. Legase două pietroaie de picioarele mortului, pe care le găsise pe mal.

Cu o funie mai lungă, înfăşurată în jurul pieptului ca un laţ, trase cadavrul în apă, îl împinse cât putu de departe şi dădu drumul funiei.

Mai stătu puţin pe trunchiul salciei, cu picioarele bălăngănindu-i-se chiar deasupra apei şi se uită în oglinda neagră, tulburată de bule de aer, din ce în ce mai rare.

A făcut-o.

În ciuda frigului, sudoarea îi şiroia pe frunte şi-i ardea ochii.

Îl dureau toţi muşchii din cauza efortului. *Dar o făcuse.* Sub picioarele lui, cadavrul se scufunda, pierdut pentru totdeauna pentru lumea asta. Dispăruse. Bulele de aer nu se mai ridicau nici ele. Nu se mai vedea nimic… *nimic* care să indice că acolo ar fi fost un cadavru.

Câteva stele se oglindiră în suprafaţa apei.

PARTEA A DOUA

Înjosirea

… şi-au luat-o spre tărâmuri necunoscute, spre locuri în care Martin n-a fost niciodată, au navigat de-a lungul pădurii din Tyska Botten şi Blackeberg – au trecut dincolo de graniţele lumii pe care o cunoşteau.

Hjalmar Soderberg – „Martin Bircks Ungdom”[23]

Dar cel a cărui inimă va fi furată de un trol, n-o va mai primi niciodată înapoi.

Sufletul lui va tânji după vise şi închipuiri, după lumina lunii, şi nu va putea iubi niciodată un muritor…

VIKTOR RYDBERG – „Skogsraet”[24]

[23] „Tinereţea lui Martin Birck”

[24] „Trolul din pădure”

Ziarele de duminică publicară câteva articole mai ample despre crima din Vallingby. Titlul de pe prima pagină suna în felul următor:

SĂ FIE VORBA DESPRE O CRIMĂ RITUALICĂ?

Poze cu copilul şi şanţul din pădure. Şi copacul. Între timp, ucigaşul din Vallingby nu mai era un subiect de discuţie comun. În râpa din pădure, florile se ofiliseră şi lumânările se stinseseră. Banda de delimitare pusă de poliţie fusese îndepărtată şi urmele găsite, securizate.

Articolul de duminică însă îi tulbură din nou. Crimă „ritualică”. Acest epitet îţi dădea de înţeles că maniacul ăla putea să ucidă din nou sau nu? Un ritual era ceva ce putea fi repetat, în orice caz.

Toţi cei care trecuseră pe-acolo sau se apropiaseră măcar de locul ăla aveau ceva de povestit. Cât de înfricoşătoare li se părea bucata aia de pădure. Sau cât de liniştit şi de frumos fusese înainte şi că n-ar fi bănuit nimic.

Toţi cei care-l cunoscuseră pe băiat, unii mai bine, alţii mai puţin, îl lăudau şi spuneau că ucigaşul trebuie să fi fost un om extrem de rău. Oamenii erau de părere că era un caz tipic, care ar fi justificat pedeapsa cu moartea, chiar dacă, în principiu, se declarau împotriva ei.

Un singur lucru lipsea. O imagine cu criminalul. Oamenii se holbau la râpa aceea care nu se deosebea cu nimic de celelalte râpe din pădure şi la faţa zâmbitoare a băiatului. În lipsa unei poze cu cel care… făcuse grozăvia asta.

Situaţia nu era deloc mulţumitoare.

Luni, 26 octombrie, poliţia a transmis populaţiei prin intermediul presei că făcuse cea mai mare captură de narcotice din istoria Suediei. Şi că prinsese cinci libanezi.

Libanezi.

Măcar asta era o chestie pe care o înţelegeau cu toţii. Cinci kile de heroină. Şi cinci libanezi. Un kilogram de căciulă.

Şi, colac peste pupăză, tipii beneficiau şi de ajutor social din partea statului suedez – dar asta nu-i oprise de la a face contrabandă cu heroină. Ziarele nu publicaseră, bineînţeles, pozele lor, dar nici nu era nevoie. Toată lumea ştie cum arată nişte libanezi. Sau arabi. Da, cam aşa stăteau lucrurile.

Oamenii au început să facă speculaţii, să spună că şi criminalul era străin. Părea destul de plauzibil. Nu existau ritualuri din astea sângeroase în ţările arabe? Islamiştii. Nu-şi trimiteau copiii să caute mine cu cruci de plastic sau ce aveau la

gât? Aşa se auzea. Înfricoşători oameni. Iran, Irak. Şi libanezii.

Dar luni, poliţia făcu public portretul-robot al ucigaşului, care apăru în seara aceea în ziare. O fetiţă îl văzuse. Aşteptaseră destul de mult cu publicarea lui. Fuseseră destul de precauţi când realizaseră portretul.

Un suedez obişnuit. Cu aspect fantomatic. Şi ochii goi. Toţi erau de acord că da, cam aşa arăta un ucigaş. Era uşor să ţi-l imaginezi cu faţa aia ca o mască, furişându-se prin râpă şi…

Cei care stăteau în Vasterort şi semănau cu portretul-robot fură nevoiţi să îndure priviri lungi şi critice. Seara, când se duceau la culcare, se întrebau dacă n-ar fi fost mai bine să-şi schimbe înfăţişarea până în ziua următoare sau dacă asta ar trezi şi mai mult bănuiala celor din jur?

N-ar fi trebuit să-şi facă griji. Oamenii aveau să fie preocupaţi de altele, în curând. Suedia avea să devină o altă ţară. O naţiune *înjositǎ.* Ăsta era cuvântul pe care aveau să-l folosească tot timpul: înjosire.

În timp ce sosiile criminalului zac în pat şi se gândesc la o altă tunsoare, un submarin sovietic se ciocneşte de fundul mării, exact lângă Karlskrona. Motoarele lui uruie şi răsună prin tot arhipelagul, în timp ce încearcă să se ridice la suprafaţă. Nimeni nu se deplasează până acolo ca să vadă ce se întâmplă.

Va fi descoperit din întâmplare, miercuri dimineaţa.

Miercuri, 28 octombrie

La prânz, şcoala semăna cu un roi de albine. Toată lumea auzise zvonurile. Un profesor ascultase ştirile la radio în pauza mică şi le povestise celor din clasă, iar la pauza de masă aflaseră toţi.

Îi invadaseră ruşii.

Subiectul cel mai fierbinte, până atunci, fusese crima din Vallingby. Mai mulţi copii îl văzuseră pe criminal şi cineva susţinuse chiar că fusese atacat de el.

Fiecare tip înfricoşător care trecea prin faţa şcolii putea fi ucigaşul. Când un bărbat între două vârste, în haine ponosite, a intrat în curte, copiii au fugit ţipând ca din gură de şarpe şi s-au ascuns de el în clădirea şcolii. Băieţii mai duri s-au înarmat cu crose de hochei şi s-au pregătit să-l atace. Din fericire, cineva l-a recunoscut pe bărbat. Era unul dintre alcoolicii care-şi făceau veacul prin piaţa centrală. Nu prezenta interes, aşa că putea să plece.

Dar acum apăruseră ruşii. Nu prea ştiau cine ştie ce despre ruşi. Au fost odată un neamţ, un rus şi Bellman[25]. Erau cei mai tari la hochei. Ţara se chema Uniunea Sovietică. Americanii şi ruşii fuseseră primii care zburaseră în spaţiu. Americanii construiseră o bombă cu neutroni pentru a se apăra de ruşi.

Oskar despică firul în patru cu Johan, în pauza de prânz.

— Oare şi ruşii au bombe din astea?

Johan ridică din umeri.

— Sută la mie. Poate au bombe şi pe submarin.

— Dar nu se lansează de obicei din avioane?

— Nţ. Se pot monta şi pe rachete şi unde vrei.

Oskar ridică ochii spre cer.

— Poţi să montezi aşa ceva pe un submarin?

— Păi, io ce zic? Po’ să le montezi unde vrei.

— Oamenii mor şi casele nici măcar nu se prăbuşesc.

— Exact.

— Şi animalele ce păţesc?

Johan căzu pe gânduri.

— Probabil că mor. Alea mai mari mor sigur.

[25] Personaj care apare des în bancurile suedeze.

Cei doi stăteau pe marginea nisiparului în care se jucau câţiva copii mai mici. Johan ridică o piatră mare şi o aruncă, spulberând nisipul.

— Baaang! I-am omorât pe toţi!

Oskar ridică o piatră mai mică.

— Nu! Uite-l pe ăla! A supravieţuit! Vâjj! Proiectil lansat!

Aruncară cu pietre şi pietriş, ştergând de pe faţa pământului toate oraşele, până când auziră o voce în spatele lor.

— Ce dracu' faceţi aici?

Se întoarseră amândoi. Erau Jonny şi Micke. Jonny fusese cel care vorbise. Johan aruncă piatra din mână.

— Nu, doar ne…

— Nu cu tine vorbeam. Ia, zi, Porcuşorule. Ce faceţi aici?

— Aruncăm cu pietre.

— De ce?

Johan se trase puţin mai încolo, vizibil ocupat cu legatul şireturilor.

— Ca să… nimic, doar aşa.

Jonny se uită la nisipar şi ridică mâna brusc, speriindu-l pe Oskar care se dădu în spate.

— Aici e locul de joacă pentru copii mici. Nu înţelegi, cap sec? Strici nisiparul, ce naiba.

Micke dădu din cap preocupat.

— Pot să cadă şi să se lovească în pietrele astea.

— Ia, mişcă-ţi fundu' şi adună-le de aici, Porcuşorule.

Johan părea în continuare ocupat cu şireturile.

— Bă, tu n-auzi? *Mişcă-te şi adună-le, ţi-am zis.*

Oskar nu se clinti. Nu ştia ce să facă. În mod normal, lui Jonny puţin îi păsa de nisiparul copiilor. Era chestia lui obişnuită. O să-i ia cel puţin zece minute să adune toate pietrele pe care le-au aruncat şi Johan n-o să mişte niciun deget ca să-l ajute să termine mai repede. Şi în curând trebuia să sune de intrare.

Nu.

Cuvântul i se păru o revelaţie. Ca atunci când cineva rostea pentru prima oară cuvântul „dumnezeu", referindu-se cu adevărat la… Dumnezeu.

Imaginea cu el adunând pietre după ce colegii săi au intrat, doar ca să-i facă pe plac lui Jonny, îi trecu prin cap ca un fulger. Dar îi mai veni în minte ceva. În mijlocul nisiparului se afla o căsuţă din aceea cu tobogan, asemănătoare cu cea din curtea blocului său.

Oskar scutură din cap.

— Care-i problema?

— Nu.

— Cum adică, nu? Mi se pare mie sau ai probleme cu capu'? Dacă-ţi zic să le aduni, *le aduni şi gata.* Nu comentezi.

— NU.

Sună de intrare.

— Ne vedem, Porcuşorule.

Jonny şi Micke intrară. Johan se ridică. Terminase cu şireturile.

— A fost o tâmpenie cât China.

— Ştiu.

— De ce dracu' i-ai zis că nu?

— Pentru că… Oskar aruncă o privire spre tobogan. Pentru că aşa e, de-aia.

— Prostule.

— Da.

După ore, Oskar rămase în urmă. Aşeză două foi goale pe banca lui, găsi enciclopedia din biblioteca clasei şi începu s-o răsfoiască.

Mamut… Medici… mongolez… Morfeu… morse.

Da. Asta era. Punctuleţele şi liniuţele alfabetului morse ocupară cam o pătrime din pagină. Oskar îşi notă codurile cu litere mari şi groase pe una dintre foi.

A = • —

B = — • • •

C = — • —

Şi aşa mai departe. Când termină, transcrise totul şi pe cealaltă foaie. Dar nu era mulţumit. Aruncă foaia şi o luă de la capăt, desenând cu încetinitorul fiecare semn.

Bineînţeles că doar una dintre foi trebuia să arate bine: cea pe care o să i-o dea lui Eli. Dar îi plăcea munca asta şi era şi-un motiv să mai stea.

În ultima săptămână se întâlniseră în fiecare seară. Ieri, Oskar bătuse în perete înainte să iasă şi Eli îi răspunsese. După aceea, coborâseră amândoi. Aşa-i venise lui Oskar ideea c-ar fi fost bine să inventeze un sistem de comunicare mai eficient. Dar de ce să nu folosească alfabetul morse, dacă tot exista…

Verifică foaia plină de semne. Arăta perfect. Lui Eli o să-i placă sigur. Îi plăceau puzzle-urile, sistemele complicate, la fel ca şi lui. Oskar îndoi hârtia, o aşeză în ghiozdan şi-şi sprijini

coatele pe bancă. Avea un gol în stomac. Era ora trei şi douăzeci de minute, conform ceasului de pe peretele clasei. Scoase *Firestartet*[26] şi citi până pe la patru.

Doar nu erau nebuni să stea după el două ore?

Dacă l-ar fi ascultat pe Jonny şi ar fi adunat pietrele alea, acum putea să fie acasă deja. Şi nu s-ar fi simţit nici aiurea. Ce mare scofală s-aduni nişte pietre? Doar făcuse altele şi mai rele. Acum îi părea rău.

Şi dacă o fac acum?

Pedeapsa de mâine ar fi fost, poate, mai blândă dacă le-ar fi povestit c-a rămas peste ore şi a…

Da, aşa trebuia să facă.

Îşi adună lucrurile şi ieşi la nisipar. Nu-i lua mai mult de douăzeci de minute să strângă tot. Când o să le povestească mâine, Jonny o să fie mulţumit şi-o să-l mângâie pe cap şi-o să-i spună „ce Porcuşor cuminte” sau ceva de genul ăsta. Era mai bine, oricum.

Se uită pe furiş spre tobogan, lăsă ghiozdanul lângă nisipar şi începu să adune pietrele. Mai întâi, pe cele mari. Londra, Paris. În timp ce le aduna, se juca de-a *salvatul* lumii. De data asta trebuia să scape omenirea de bombele alea îngrozitoare. Când ridica pietrele, oamenii ieşeau din casele lor bombardate ca nişte furnici din muşuroi. Dar parcă bomba cu neutroni nu distrugea casele sau…? În orice caz, căzuseră şi câteva bombe atomice.

Când se duse spre marginea nisiparului ca să scape de o încărcătură, îi văzu. Apăruseră parcă de sub pământ. Nu-i auzise pentru că fusese prea ocupat cu jocul lui. Jonny şi Micke. Şi Tomas. Toţi aveau în mână câte un băţ gros, de alun. Pe post de bici. Jonny îi arătă un pietroi cu biciul.

— Pe ăsta l-ai uitat.

Oskar aruncă pietrele pe care le adunase şi ridică pietroiul pe care i-l arătase Jonny. Jonny aprobă dând din cap.

— Bine. Te-am *aşteptat,* Porcuşorule. Te-am aşteptat chiar mult.

— Dar ne-a zis Tomas că te-a văzut, spuse Micke. Şi că eşti aici.

Tomas se uită la el cu ochi inexpresivi. În clasele I-IV, Oskar şi Tomas fuseseră prieteni. Se jucaseră o grămadă în curtea lui, dar, după vacanţa de vară dintre a patra şi a cincea, Tomas se

---

[26] Titlul unui roman de Stephen King (*n.r.).*

schimbase. Începuse să vorbească altfel, ca un om mare. Oskar ştia că profii îl considerau cel mai deştept din clasă. Îţi dădeai seama din felul în care discutau cu el. Tomas avea calculator. Şi voia să se facă medic.

Lui Oskar îi venea să-i spargă faţa cu piatra din mână. Să-l nimerească drept în gura aia cu care-i vorbea.

— Nu fugi? Dă-i drumul! Acum!

Biciul lui Jonny şuieră în aer. Oskar strânse piatra mai tare.

De ce nu fug?

Simţi încă de pe acum pişcătura dureroasă a biciului pe picioare. Dac-ar fi alergat până la aleea din parc, s-ar fi întâlnit, poate, cu adulţi care nu i-ar fi lăsat să dea în el.

De ce nu fug?

Pentru că n-avea nicio şansă. O să-l trântească la pământ înainte să fi făcut doi paşi.

— Lăsaţi-mă în pace.

Jonny întoarse capul, prefăcându-se că n-a auzit.

— Ce-ai zis, Porcuşorule?

— Lăsaţi-mă în pace.

Jonny se întoarse spre Micke.

— Cică să-l lăsăm în pace.

Micke scutură din cap.

— Şi noi care am făcut beţele astea frumoase… spuse şi pocni cu biciul.

— Tu ce zici, Tomas?

Tomas îl privi pe Oskar de parcă ar fi fost un şobolan care trăia încă, deşi fusese prins în capcană.

— Eu zic că Porcuşorul vrea bătăiţă.

Erau trei contra unu. Şi erau înarmaţi cu biciuri. Era o situaţie ca dracu'. Ar trebui să-i arunce piatra în faţă. Sau să-i tragă una dacă se apropia de el. O să se ajungă la discuţii cu directorul şcolii şi aşa mai departe. Dar o să fie de partea lui. Ei erau trei şi aveau şi biciuri.

Eram… disperat.

Dar nu era deloc disperat. Acum că luase o hotărâre, simţi un soi de linişte interioară, opusul fricii. Puteau să-l biciuiască din partea lui, dacă asta însemna că poate să arunce cu piatra în faţa aia scârboasă a lui Tomas.

Jonny şi Micke făcură un pas înainte. Jonny îi trase una peste pulpă. Oskar se îndoi de durere. Micke se duse în spatele lui şi îl prinse de braţe.

Nu.

Gata, nu mai putea să arunce piatra. Jonny îl lovi peste picioare, făcu o piruetă ca Robin Hood în filme şi îl lovi din nou.

Piciorul lui Oskar ardea. Se suci, încercând să se elibereze din strânsoarea lui Micke, dar nu reuşi. Îi dădură lacrimile. Începu să ţipe. Jonny îl pocni pentru ultima oară atât de tare că nimeri şi piciorul lui Micke – acesta începu să urle „Vezi, în pula mea!", dar fără să-i dea drumul.

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Oskar. Nu era drept! Doar *adunase* pietrele, se târâse prin nisip, de ce trebuiau să-l bată, totuşi?

Piatra pe care o ţinuse până atunci în pumn căzu şi Oskar începu să plângă pe bune.

— Porcuşorul bâzâie, spuse Jonny pe un ton compătimitor.

Jonny părea mulţumit. Ajungea pentru azi. Îi făcu un semn lui Micke să-i dea drumul. Oskar tremura tot de plâns şi de durere. Ochii îi erau plini de lacrimi când ridică privirea spre ei şi-l auzi pe Tomas întrebând:

— Păi, şi eu?

Micke îl prinse în braţe din nou şi Oskar îl văzu ca prin ceaţă pe Tomas apropiindu-se de el.

— Lasă-mă. Te rog.

Tomas ridică băţul şi-l lovi. O singură dată. Faţa lui Oskar explodă şi el se feri sărind într-o parte atât de brusc, încât Micke îl scăpă din prinsoare sau îi dădu drumul şi spuse:

— Ce dracu', Tomas. Hai, că eşti…

Jonny se enervă.

— Acum să văd ce-i *zici* lu' mă-sa.

Oskar nu auzi răspunsul lui Tomas. În caz că răspunsese.

Vocile lor dispărură încet şi-l lăsară acolo, cu faţa în nisip. Obrazul stâng îi ardea. Nisipul era rece, îi răcorea picioarele încinse. Îi venea să pună şi obrazul în nisip, dar îşi dădu seama că nu era bine.

Zăcu acolo până când începu să tremure de frig. Se ridică şi îşi pipăi obrazul cu grijă. Degetele i se umplură de sânge.

Se duse până la toaleta din curte şi se uită în oglindă. Obrazul i se umflase şi era acoperit de sânge pe jumătate închegat. Probabil că Tomas îl lovise cu toată puterea. Oskar se spălă pe obraji şi se privi din nou în oglindă. Rana nu mai sângera şi nu părea foarte adâncă. Dar se întindea pe aproape tot obrazul.

Mama. Ce-o să-i zic…

O să-i zică exact ce s-a întâmplat. Când ajungea acasă de la

serviciu, cam peste o oră. Şi-atunci o să-i povestească tot ce i-au făcut şi ea o să se sperie de moarte şi o să-l ia în braţe şi n-o să-i mai dea drumul şi el o să se ascundă în poalele ei şi o să plângă, o să plângă împreună.

După care o s-o sune pe mama lui Tomas.

După care o s-o sune pe mama lui Tomas şi o să se certe cu ea şi după aia mama o să plângă că ce rea e mama lui Tomas şi ce nesimţită şi după aia…

Ora de traforaj.

O să-i spună că s-a rănit la traforaj. Nu. O să-l sune pe maistru.

Oskar studie rana în oglindă. Cum mai puteai să te alegi cu o rană ca asta? O să-i spună că a căzut de pe tobogan. În mod normal, nu ţinea nici asta, dar probabil că mama ar fi *vrut* să creadă că asta se întâmplase şi nimic mai mult. Oricum, l-ar fi compătimit şi l-ar fi consolat. Doar că n-ar mai fi dat niciun telefon. Toboganul, deci.

Oskar simţi ceva rece în pantaloni. Se descheie şi verifică. Avea chiloţii uzi. Scoase Pişbalonul şi îl clăti. Tocmai se pregătea să-l pună la loc în chiloţii uzi, când se opri şi se uită în oglindă.

Oskar. Ăsta-i chiar… Ooooskar.

Luă Pişbalonul curat şi-l puse pe nas. Ca pe un nas de clovn. Mingea galbenă şi rana roşie de pe obraz. Oskar. Căscă ochii, imitând expresia de pe faţa unui nebun. Da. Arăta înfricoşător. Îi vorbi clovnului din oglindă.

— Gata, s-a terminat. Ajunge. N-auzi? Ajunge, termină.

Clovnul nu-i răspunse.

— Nu mai accept. Nici măcar *o* dată, ai înţeles?

Vocea lui Oskar răsună cu ecou în toaleta goală.

— Ce să fac? Ce să fac, tu ce zici?

Se strâmbă atât de tare că începu să-l usture şi-şi îngroşă vocea cât putu. Clovnul vorbea cu el.

— … omoară-i… omoară-i… omoară-i…

Oskar tresări. Chiar te speriai, pe bune. I se păruse că nu-i vocea lui, sunase atât de altfel. Şi nici faţa nu părea a lui. Dădu jos Pişbalonul şi îl îndesă în chiloţi.

Copacul.

Nu c-ar fi crezut în chestia aia, dar… o să-l înjunghie, oricum. Poate, poate. Dacă se concentra mai bine, poate…

Dacă şi cu parcă.

Oskar îşi luă ghiozdanul şi se grăbi spre casă, umplându-şi

capul cu imagini încântătoare.

Tomas stă la calculator când simte prima lovitură. Nu înţelege ce se întâmplă. Iese în bucătărie, împleticindu-se. Sângele îi şiroieşte din burtă. „Mamă, mamă, cineva mă înjunghie.”

Mama lui Tomas o să stea şi o să se uite. Mama lui Tomas, care-i lua apărarea tot timpul. O să stea acolo, înlemnită. Îngrozită. În timp ce ucigaşul invizibil o să-l înjunghie încontinuu.

Se prăbuşeşte într-o baltă de sânge, mamă… mamă…, în timp ce cuţitul invizibil îi spintecă burta şi maţele i se varsă pe linoleum.

Nu c-ar fi mers sau ceva de genul.

Şi totuşi.

*

Apartamentul mirosea a pişat de pisici.

Giselle stătea pe genunchii lui şi torcea. Bibi şi Beatrice se rostogoleau pe podea. Gustaf încercă să-i atragă atenţia lui Manfred, împungându-l cu capul în coaste.

Mans şi Tufs şi Cleopatra se întinseseră pe fotoliu ca nişte regine; Tufs râcâia cu lăbuţa câteva fire desprinse. Karl-Oskar încercă să sară pe pervaz, dar rată ţinta şi căzu pe spate. Era chior.

Lurvis zăcea afară, pe hol, şi pândea cutia poştală de pe uşă, gata să ţâşnească spre ea şi să sfâşie pliantele aruncate pe fantă. Vendela stătea întinsă pe cuier, pe raftul pentru pălării şi se uita la Lurvis; lăbuţa ei deformată din faţă atârna printre stinghii şi zvâcnea din când în când.

Câteva pisici se adunaseră în bucătărie, mâncau sau leneveau, pur şi simplu, pe scaune şi pe masă. Alte cinci pisici se întinseseră pe patul din dormitor. Altele preferau şifonierul sau dulapul, învăţaseră deja să le deschidă singure.

De când Gosta nu le mai lăsa să iasă, din cauza vecinilor care s-au plâns, nu se mai împerecheau cu alte pisici din afară. Majoritatea puilor se năşteau morţi sau cu probleme grave şi mureau după câteva zile. Cam o jumătate din cele douăzeci şi opt de pisici ale lui Gosta sufereau de o boală. Erau oarbe sau surde, n-aveau dinţi sau sufereau de un handicap locomotor.

Dar Gosta le iubea pe toate.

O scărpină pe Giselle după ureche.

— Daaa, iubita lu’ tata… şi noi ce să facem acum? Nu ştii, ’ai? Mda, nici eu. Dar tre’ să facem ceva*. Aşa* ceva nu se poate. Doar

e vorba de Jocke. *Prietenul* nostru. Săracu' de el. Să moară în halul ăla. Şi să nu ştie nimeni. Nimeni n-a văzut ce-am văzut eu. Tu ai văzut ceva?

Gosta plecă puţin capul şi începu să vorbească în şoaptă:

— Era un *copil.* L-am văzut când a coborât spre pod. Îl pândea pe Jocke. Sub pod, da. Şi el a intrat ca… şi aia a fost. N-a mai ieşit de acolo. Şi dimineaţa a dispărut. Dar a murit sigur. Ştiu *c-a* murit.

— Ce zici?

— Nu, n-am cum să mă duc la poliţie. O să-mi pună *întrebări,* fii sigură. O să fie o grămadă de oameni şi o să mă întrebe… de ce n-am zis nimic. O să-mi bage o veioză din aia în faţă şi tot.

— Doar au trecut trei zile de-atunci. Sau patru? Nici nu mai ştiu. Ce zi e azi? O să mă întrebe sigur. Nu, nu pot s-o fac.

— Dar ceva tot tre' să facem.

— Doamne, ce să facem?

Giselle se uită la el şi începu să-i lingă mâna.

*

Când Oskar se întoarse din pădure, cuţitul era plin de aşchii putrezite. Îl spălă în chiuveta din bucătărie, îl şterse cu un prosop pe care apoi îl clăti cu apă rece, îl stoarse şi-l folosi drept compresă pentru rana de pe obraz.

Mama o să ajungă în curând. Trebuia să iasă puţin, avea nevoie de un pic de răgaz – era gata să izbucnească în plâns în orice clipă, picioarele îi ardeau. Luă cheile din dulapul din bucătărie şi scrise un bileţel: *Vin imediat. Oskar.* Apoi puse cuţitul la loc şi coborî în pivniţă. Deschise uşa grea şi se strecură înăuntru.

Miros de pivniţă. Îi plăcea mirosul ăsta. Era un miros care te făcea să te simţi în siguranţă, un miros de lemn, obiecte vechi şi aer închis. Dinspre o fereastră aflată la nivelul solului se strecura o rază de lumină care arunca o aură de mister asupra comorilor ascunse din pivniţă.

În stânga lui se vedea un spaţiu delimitat, rezervat pentru patru boxe în care oamenii îşi păstrau lucrurile vechi. Pereţii şi uşile erau din lemn, pe uşi atârnau lacăte mai mari sau mai mici. Pe una din uşi locatarii montaseră şi un zăvor; probabil, cineva spărsese uşa.

Pe ultimul perete din fund, puştii scriseseră cu markerul numele formaţiei KISS. S-ul arăta ca un Z întors, deformat.

Dar cel mai palpitant loc era cel de pe coridorul din partea cealaltă. Spaţiul rezervat gunoaielor care nu se puteau recicla.

Aici Oskar găsise un glob pământesc cu lampă care acum se afla în camera lui şi câteva numere vechi din *Hulk*[27]. Printre altele.

Dar azi nu mai era nimic pe-acolo. Probabil că luaseră gunoiul. Doar câteva ziare şi dosare de carton pe care scria „Suedeză" şi „Engleză". Dosare avea Oskar destule. Adunase o grămadă din containerul din faţa tipografiei cu câţiva ani în urmă.

Merse mai departe şi ajunse la partea care aparţinea celor de la scara următoare, scara lui Tommy. Se apropie de uşă, o descuie şi intră. Pivniţa asta mirosea altfel; a vopsea lavabilă sau a diluant. Tot aici se afla şi camera de refugiu, încăperea în care se adunau cu gaşca. Intrase acolo o singură dată, cu trei ani în urmă, pe vremea când mai exista clubul de box, înfiinţat de unul dintre băieţii mai mari. Venise cu Tommy care-i dăduse voie să-l urmeze într-o după-masă. Băieţii se băteau cu mănuşi de box şi Oskar se speriase puţin. Îşi amintea şi acum gemetele, transpiraţia, corpurile încordate, concentrate pe lovitura următoare, sunetul înfundat al pumnilor care-şi atingeau ţinta, absorbit de pereţii groşi de beton. Totul se terminase brusc, Oskar îşi amintea că unul din ei fusese rănit sau aşa ceva, şi roata pe care o învârteau ca să deblocheze zăvorul de la uşa metalică a fost legată cu lanţuri. Şi asta a fost. Pa-pa, partide de box.

Oskar aprinse lumina şi se duse la camera de refugiu. Dacă i-ar fi atacat ruşii acum, probabil c-ar fi folosit-o să se ascundă.

Asta dacă n-o fi pierdut cheia între timp.

Oskar stătea în faţa uşii metalice masive şi, brusc, avu o revelaţie. Poate că cineva… sau ceva fusese *încuiat* acolo. Poate de asta puseseră lanţuri şi lacăte. Un monstru.

Ascultă cu atenţie. De pe stradă şi din apartamentele de deasupra lui se auzeau zgomote îndepărtate. Chiar îi plăcea pivniţa asta. Era de parc-ai fi intrat pe un alt tărâm, conştient în acelaşi timp că lumea cealaltă se află acolo, la locul ei, deasupra. Dar aici jos era linişte şi nu intra nimeni. Şi nimeni nu făcea chestii cu tine. Chestii aiurea, adică.

Vizavi de camera de refugiu se afla sediul Clubului Subteran. Teritoriu interzis.

Bineînţeles că nu puseseră niciun lacăt pe uşă, dar asta nu însemna că puteai să intri când aveai chef. Oskar inspiră adânc

---

[27][27] *The Incredible Hulk,* benzi desenate populare scrise de Stan Lee şi desenate de Jack Kirby în 1962. În Suedia, seria a apărut în 1974.

şi deschise uşa.

Nu prea aveau cine ştie ce. O canapea uzată şi un fotoliu la fel. Un covor. Un birou cu vopseaua decojită. De la lampa de pe coridor fusese tras un fir şi conectat ilegal la un singur bec care atârna din tavan. Acum era stins.

Fusese aici de câteva ori şi ştia că trebuia doar să-l rotească dacă voia să-l aprindă. Dar nu îndrăznea. Îi ajungea lumina care pătrundea printre spaţiile dintre planşee. Inima începu să-i bată mai repede. Dacă-l găsesc aici, o să…

Ce? Habar n-am. Tocmai asta e problema. Nu că l-ar bate… dar…

Se lăsă în genunchi pe covor şi ridică o pernă de pe canapea. Sub ea se aflau câteva tuburi cu lipici, o rolă de pungi şi un spray lacrimogen. Revistele porno erau sub perna din colţul celălalt. Câteva exemplare rupte şi tocite din *Lektyr* şi *Fib Aktuellt.*

Luă un *Lektyr* şi se trase mai aproape de uşă unde era mai multă lumină. Stând în continuare în genunchi, puse revista pe jos şi începu s-o răsfoiască. Femeia din poză era întinsă pe un şezlong şi n-avea decât o pereche de pantofi cu toc. Îşi ţinea sânii în mâini şi avea buzele ţuguiate. Stătea picior peste picior şi în smocul de păr dintre coapsele ei se vedea o bucăţică de carne roz, alungită, crăpată la mijloc.

Oare cum naiba ajungeai acolo?

Auzise cuvintele respective de la alţii şi le citise pe pereţii din toaletă. Pizda. Gaura. Labiile. Dar aici nu se vedea nicio gaură. Doar crăpătura aia. Au avut oră de educaţie sexuală la şcoală şi Oskar ştia că aia era… o intrare în tunelul care ducea spre pizdă. Dar în ce direcţie trebuia s-o iei? Drept înainte sau în sus, sau… nu-ţi dădeai seama din poză.

Mai dădu o pagină. Poveştile cititorilor. La ştrand, într-o cabină din vestiarul fetelor. *Sfârcurile întărite se întrezăreau prin materialul subţire al costumului de baie. Umflătura din chiloţii de baie creştea, tare ca oţelul. Fata se sprijini de cuier şi-şi întoarse fundul mic spre mine, gemând: „Trage-mi-o, trage-mi-o acum”.*

Oare chestiile astea se întâmplau tot timpul în spatele uşilor închise, în locuri în care nu vedeai ce se întâmplă?

Tocmai se apucase de o povestire nouă despre o reuniune de familie care luase întorsături nebănuite, când auzi uşa principală. Închise repede revista, o puse sub pernă şi nu ştiu încotro s-o apuce. Simţi cum se crispează şi nu îndrăzni să

respire. De pe culoar se auzeau paşi.

Oh, Doamne, Dumnezeule, nu-i lăsa să vină. Nu-i lăsa să vină.

Îşi strânse genunchii şi-şi muşcă buzele tare de tot, mai să-i dea sângele. Uşa se deschise. În faţa ei, Tommy se opri şi făcu ochii mari.

— Ce dracu'?

Oskar dădu să-i răspundă, dar gura i se încleştase. Stătu doar acolo, în genunchi, pe covorul de lumină care se întinsese dinspre uşă, şi trase aer pe nas.

— Ce dracu' faci aici? Şi ce-ai păţit?

Oskar reuşi să scoată un cuvânt, aproape fără să-şi mişte fălcile:

— … nimic.

Tommy intră şi se postă în faţa lui, ca un turn.

— Ce-ai la obraz? Ce-ai făcut?

— Eu… nimic.

Tommy scutură din cap, învârti becul până când se aprinse şi închise uşa. Oskar se ridică în picioare şi se opri în mijlocul camerei cu braţele lipite de şolduri, neştiind ce să facă. O luă spre uşă, dar Tommy se lăsă în fotoliu oftând şi arătă spre canapea.

— Stai jos.

Oskar se aşeză pe perna din mijloc a canapelei, sub care nu ascunseseră nimic. Preţ de câteva secunde, Tommy nu spuse nimic, doar se uită la el. Apoi îi zise:

— Aşa. Ia, povesteşte-mi.

— Ce?

— Ce-ai păţit. Ce-i cu obrazul ăla?

— … eu doar… am…

— Te-au caftit bine, nu-i aşa? Nu-i aşa?

— … da…

— De ce?

— Nu ştiu.

— Cum adică? Ţi-o iei aşa, fără niciun motiv?

— Da.

Tommy dădu din cap şi trase de câteva fire care atârnau din fotoliu. Scoase o cutie de *snus,* puse un pacheţel sub buza superioară, apoi întinse cutia spre Oskar.

— Vrei?

Oskar scutură din cap. Tommy puse cutia înapoi, aşeză pacheţelul cu limba şi se întinse pe spate, cu mâinile împreunate pe abdomen.

— Aşa. Şi ia, zi, ce făceai aici?

— Nimic, voiam doar…

— Te uitai la gagici? ’Ai? Sper că nu bagi iarbă sau aşa ceva. Treci aici.

Oskar se ridică şi se duse la Tommy.

— Vino mai aproape. Suflă.

Oskar se execută şi Tommy dădu din cap mulţumit, apoi îi arătă canapeaua şi-i spuse să stea jos.

— Să nu te prind că bagi haşiş sau mai ştiu eu ce, că dracu’ te ia.

— N-am făcut…

— Nu, n-ai făcut nimic. Să nu te prind că fumezi! E-o porcărie. Snusul e OK. Cu snusul n-ai probleme.

Tommy făcu o pauză.

— Păi, care-i treaba? O să stai şi-o să caşti ochii la mine toată seara sau ce?

Îi arătă perna de lângă el.

— Nu vrei să mai citeşti puţin?

Oskar scutură din cap.

— Atunci, du-te acasă. Acuş, o să apară şi băieţii. Şi am o vagă bănuială c-o să se bucure să *te* vadă aici. Hai, marş.

Oskar se ridică.

— Şi să nu…

Tommy îl privi, scutură din cap şi oftă.

— Nu, nimic. Hai, du-te acasă. Şi-auzi? Să nu mai vii aici.

Oskar dădu din cap şi deschise uşa. În cadrul uşii se opri şi spuse:

— Scuze.

— Nu-i nimic. Da’ să nu mai vii. Aaa, auzi? Şi banii ăia?

— Îi iau mâine.

— OK. Aaa, da. Ţi-am făcut o casetă cu *Destroyer* şi *Unmasked.* Treci pe la mine într-o zi.

Oskar dădu din cap. I se puse un nod în gât. Dacă mai stătea mult, începea să plângă. Şopti „mulţumesc” şi ieşi.

*

Tommy rămase în fotoliu, sugând snusul şi uitându-se la ghemotoacele de praf care intrară sub canapea.

Caz pierdut.

Oskar o s-o ia pe cocoaşă până-n a zecea. E genul ăla. Tommy ar fi vrut să-l ajute, dar ştia că, din moment ce-a intrat în rolul ăla, nu mai avea scăpare. N-avea ce să-i mai facă.

Scoase bricheta din buzunar, o duse la gură şi eliberă nişte

gaz. Când începu să simtă răceala din gât, o îndepărtă, o aprinse şi expiră.

Scuipă o minge de foc. Dar nici asta nu-l făcu să se simtă mai bine. Îl deranja ceva şi era agitat; se ridică şi făcu câţiva paşi. Ghemotoacele de praf fugiră din calea lui.

Ce dracu' să faci?

Măsură covorul cu pasul, închipuindu-şi că se afla într-o celulă. De aici n-avea cum să scape. Acasă e locul unde-ţi agăţi pălăria, bla, bla, bla. Blackeberg. Ba da, o să scape de aici, o să se facă… marinar sau, sau… ceva. Orice.

Linge puntea, pleci în Cuba, hei şi hooo.

O mătură aproape nefolosită stătea sprijinită de perete. Tommy o luă şi începu să măture. Praful îi intră în nas. După un timp, îşi aduse aminte că n-aveau făraş. Ascunse gunoiul sub canapea.

Mai bine un pic de mizerie băgată sub covor decât o casă de nebuni.

Răsfoi o revistă porno, apoi o puse la loc. Îşi înfăşură fularul în jurul gâtului până când simţi că se sufocă, îl desfăcu, apoi se ridică. Făcu câţiva paşi pe covor, apoi îngenunche şi începu să se roage.

Pe la cinci jumate aterizară şi Robban cu Lasse. Tommy stătea tolănit în fotoliu şi părea că n-are nicio grijă pe lumea asta. Lasse îşi sugea buzele, aparent nervos. Robban rânji şi-l bătu pe spate.

— Lui Lasse-i mai trebuie casetofon.

Tommy ridică sprânceana.

— De ce?

— Explică-i, Lasse.

Lasse pufni pe nas. Nu îndrăzni să-l privească în ochi pe Tommy.

— Ăăă… am un coleg la serviciu…

— Ce, vrea să cumpere ceva?

— Îhâm.

Tommy dădu din umeri, se ridică din fotoliu şi scoase cheia camerei de refugiu din căptuşeala hainei. Robban părea dezamăgit, se aştepta ca Tommy să-i dea cu flit, dar se pare că-l durea în fund. Lasse putea să se plimbe cu portavocea pe la serviciu şi să strige VÂND MARFĂ FURATĂ, MARFĂ IEFTINĂ! dacă aşa voia muşchiu' lui. Ce mai conta, oricum.

Tommy îl dădu pe Robban la o parte şi ieşi pe culoar, desfăcu lacătul, trase lanţul de pe roată şi i-l aruncă lui Robban. Lanţul

alunecă din mâinile lui Robban şi căzu zăngănind.

— Ce-i cu tine, ţi-e rău?

Tommy scutură din cap, învârti roata şi împinse uşa. Tubul de neon din camera de refugiu era stricat, dar lumina de pe hol era suficient de puternică încât să vadă cutiile de carton aliniate de-a lungul peretelui. Tommy ridică o cutie cu un casetofon şi i-o întinse lui Lasse.

— Ia, să te distrezi.

Lasse îi aruncă o privire nesigură lui Robban, de parcă i-ar fi cerut ajutorul pentru a interpreta corect comportamentul lui Tommy. Robban se strâmbă, ceea ce nu-l lămuri cu nimic, apoi se întoarse spre Tommy, care se pregătea să încuie.

— Mai ştii ceva de Staffan?

— Nu.

Tommy potrivi lacătul oftând.

— Tre' să mă duc pe la el mâine-seară. Sunt invitat la masă. Vedem atunci.

— La masă?

— Da, de ce?

— Nu, nimic. Aveam impresia că gaborii ăştia funcţionează… pe benzină sau ceva de genul.

Lasse pufni pe nas, bucuros că atmosfera se mai destinsese.

— Pe benzină…

*

O minţise pe mama. Şi mama îl crezuse. Acum zăcea în pat şi se simţea rău.

Oskar. Cel din oglindă. Cine era el? Lui Oskar ăsta i se întâmplau o grămadă de chestii. Şi bune, şi rele. Chestii ciudate. Dar cine era el? Când se uită la el, Jonny îl vede numai pe Porcuşorul care trebuie bătut. Când se uită la el, mama îl vede pe Iubitul ei, căruia nu trebuie să i se întâmple nimic.

Când se uită la el, Eli… ce vede Eli?

Oskar se întoarse spre perete, spre Eli. Cele două personaje îi făcură cu ochiul din frunziş. Obrazul era în continuare roşu şi umflat, rana începuse să prindă coajă. Ce-o să-i zică diseară lui Eli?

Totul se lega ca un puzzle. Ceea ce avea să-i spună depindea de ce însemna el pentru ea. Eli era o cunoştinţă nouă şi asta-i permitea să-i spună ce voia, pentru că oricum nu-l cunoştea bine.

Ce trebuia să faci, de fapt? Ca să faci pe cineva să-i placă de tine?

Ceasul de pe birou arăta şapte şi un sfert. Se uită la frunziş şi încercă să găsească personaje noi. Tocmai îl găsise pe un Moş Crăciun cu o şapcă ascuţită, şi un trol stând în cap, când cineva bătu în perete.

Cioc-cioc-cioc.

Fuseseră nişte bătăi timide. Oskar ciocăni şi el.

Cioc-cioc-cioc.

Aşteptă. După câteva secunde, bătăile se auziră din nou.

Cioc-ciociocioc-cioc.

Oskar completă: *cioc-cioc.*

Aşteptă. Nu se mai auzi nimic.

Luă foaia cu alfabetul morse, îşi puse geaca, îi spuse „pa” mamei lui şi coborî la terenul de joacă. Făcu câţiva paşi doar, şi uşa de la scara lui Eli se deschise şi Eli ieşi. Era încălţată cu pantofi sport, purta jeanşi şi un hanorac negru pe care scria *Star Wars* cu litere argintii.

Prima oară crezu că-i hanoracul lui; avea unul exact la fel cu care fusese îmbrăcat ieri. Îl aruncase în coşul cu rufe murdare. Oare s-o fi dus să cumpere unul la fel, doar ca să arate la fel?

— Ciao.

Oskar deschise gura ca să zică „salut”, cuvântul pe care-l pregătise, dar o închise la loc. Deschise gura iar ca să zică „ciao”, dar se răzgândi. Reuşi totuşi să scoată un „salut”.

Eli se încruntă.

— Ce-ai păţit la faţă?

— Ăăă, am… căzut.

Oskar se duse spre terenul de joacă şi Eli îl urmă. Trecu pe lângă tobogan şi se aşeză într-un leagăn. Eli ocupă leagănul de lângă el. Se legănară încet, fără să zică nimic.

— Te-a bătut cineva, nu-i aşa?

Oskar se mai legănă puţin.

— Da.

— Cine?

— Nişte… tovarăşi.

— *Tovarăşi?*

— Unii din clasă.

Oskar îşi făcu vânt şi apucă lanţul.

— Da’ tu la ce şcoală eşti?

— Oskar.

— Da?

— Opreşte-te puţin.

Oskar frână cu picioarele şi se uită la pământul din faţa lui.

— Da, ce e?

— Auzi…

Eli îl luă de mână şi Oskar se opri de tot, apoi o privi. Faţa ei părea doar un contur gol pe fundalul ferestrelor luminate din spatele ei. Normal că i se părea, dar credea că ochii o *luminau* pe dinăuntru. Oricum, erau singurul lucru care se vedea clar din faţa ei.

Eli atinse rana cu mâna cealaltă. Brusc, Oskar tresări, presimţind ceva rău. Altcineva, un om mai bătrân şi mai dur, încerca să se elibereze de sub pielea ei. Oskar simţi o gheară rece pe spate, de parcă ar fi muşcat o îngheţată scoasă direct din congelator.

— Oskar. Nu-i lăsa. Ai înţeles? Nu-i lăsa.

— … nu.

— Să începi să dai şi tu. N-ai dat niciodată în ei, nu-i aşa?

— Nu.

— Începe acum. Dă şi tu. Cât poţi de tare.

— Dar sunt trei.

— Atunci trebuie să dai şi mai tare. Foloseşte o armă, ceva.

— Da.

— Pietre. Bâte. Loveşte-i mai tare decât ai îndrăzni de obicei. O să vezi c-o să-nceteze.

— Şi dacă nu?

— Ai un cuţit.

Oskar înghiţi în sec. În clipa aceasta, cu mâna lui Eli în mâna lui, cu faţa ei înaintea lui, părea cea mai la îndemână soluţie. Dar dacă o să facă şi mai urât pentru că nu li s-a supus, dacă îl…

— Da. Dar gândeşte-te ce se întâmplă dacă…

— Atunci te ajut.

— Tu? Păi, tu eşti…

— Pot s-o fac, Oskar. Pot să… sunt în stare s-o *fac.*

Eli strânse mâna lui Oskar. Oskar strânse şi el mâna ei şi dădu din cap. Dar strânsoarea lui Eli deveni mai puternică. Atât de puternică încât începu să-l doară puţin.

Mamă, ce puternică e.

Eli îi dădu drumul şi Oskar scoase foaia cu alfabetul, o netezi şi i-o dădu lui Eli. Eli ridică o sprânceană.

— Ce-i asta?

— Hai mai la lumină.

— Nu, că văd bine. Ce e?

— Alfabetul morse.

— Aha. Clar. *E beton.*

Oskar chicoti. O spusese aşa de… cum se zice?… aşa de chinuit. Nu i se potrivea deloc cuvântul ăla.

— Mă gândeam… că aşa putem să… vorbim mai mult prin perete.

Eli dădu din cap. Părea că se gândeşte la expresia potrivită. Într-un final, spuse:

— E haios.

— Meserie?

— Da. *Meserie.* Meserie.

— Eşti puţin sonată, să ştii.

— Serios?

— Da. Dar e OK.

— Atunci tre' să-mi arăţi ce să fac. Ca să nu par sonată.

— Bine. Vrei să-ţi arăt ceva?

Eli dădu din cap.

Oskar îi arătă cea mai tare schemă a lui. Se aşeză în leagănul în care se dăduse înainte şi-şi făcu vânt. Cu cât ajungea mai sus, cu atât se simţea mai liber.

Ferestrele iluminate trecură prin faţa lui ca o dungă multicoloră şi strălucitoare, şi Oskar încercă să ajungă şi mai sus. Nu i se întâmpla să-i reuşească de fiecare dată, dar acum era sigur pe el. Se simţea uşor ca un fluture, pe cale de a-şi lua zborul.

Când leagănul ajunse la înălţimea la care lanţurile începeau să se scuture şi să se smucească, aproape să se dea peste cap, Oskar îşi încordă toţi muşchii. Leagănul căzu înapoi şi, la următorul elan, dădu drumul lanţurilor şi ţâşni înainte, cu picioarele întinse. Trase un şut în aer şi ateriză în picioare, se aplecă înainte cât putu de mult ca să evite leagănul şi, după ce trecu pe deasupra lui, se ridică şi întinse braţele. Perfect.

Eli îl aplaudă strigând:

— Bravo!

Oskar prinse leagănul, îl readuse în poziţia iniţială şi se aşeză. Se bucura că era întuneric şi că-şi putea ascunde zâmbetul triumfător. Nu se putuse abţine, în ciuda rănii care se întinsese şi-l ustura. Eli nu mai aplauda, dar continua să zâmbească.

De-acum încolo, totul avea să se schimbe. Normal că nu putea să omoare pe nimeni vârând cuţitul în copaci. Atâta înţelesese şi el.

Joi, 29 octombrie

Hakan stătea pe jos în holul îngust şi asculta bălăceala din baie. Avea genunchii traşi astfel încât călcâiele îi atingeau fesele, iar bărbia i se odihnea pe genunchi. Gelozia i se întindea în piept ca un şarpe alb şi gros. Se unduia încet, curată şi tangibilă.

Cantitate neglijabilă. Nu mai era nevoie de el.

Aseară se culcase şi lăsase geamul crăpat. O auzise când îşi luase rămas-bun de la Oskar ăla. Vocile lor voioase, râsetele… O uşurinţă şi o gingăşie pe care el nu reuşise niciodată să şi le însuşească. El era ăla serios, pofticios şi plin de nevoi.

Şi-ar fi dorit să fi fost şi iubita lui la fel. Când se uita în ochii ei, vedea înţelepciunea şi indiferenţa unui om bătrân, un fel de strămoş al umanităţii. La început asta îl speriase; i se părea că are ochii lui Samuel Beckett şi faţa lui Audrey Hepburn. Dar după un timp ajunsese să-l facă să se simtă mai sigur pe el.

Era cel mai bun lucru care i s-a putut întâmpla. Corpul tânăr şi frumos îi îndulcea viaţa şi, în acelaşi timp, nu el era cel responsabil. Nu el lua deciziile. Şi nu trebuia să se simtă vinovat pentru pofta pe care o simţea; iubita lui era mai bătrână decât el. Nu era deloc un copil. Cel puţin, aşa crezuse.

Dar de când a apărut Oskar ăsta… ceva nu era în regulă. Era ca şi când ar fi… regresat. Eli se comporta din ce în ce mai mult ca un copil, cum şi arăta, de fapt; se bălăngănea, folosea expresii copilăroase, făcea mutre. Voia să se joace. *Să ascundă* cheile. Alaltăieri seară s-au jucat de-a ascunsul cheilor. Când a văzut că nu-i deloc entuziast, se supărase pe el, apoi a început să-l gâdile, ca să-l facă să râdă. Şi Hakan se bucurase de atingerea ei.

Era ceva atractiv, bineînţeles, în voioşia asta, în comportamentul ăsta plin de… *viaţă.* Şi, în acelaşi timp, îl şi speria. Tocmai pentru că nu avea acces. Nu mai fusese niciodată atât de stârnit şi de speriat.

Aseară, iubita lui s-a încuiat în camera ei, a stat acolo o juma' de oră şi a ciocănit în perete. Când i-a permis să intre, Hakan a văzut o foaie lipită deasupra patului ei, plină de semne. Era alfabetul morse. Seara, când s-a culcat, fusese tentat să înceapă

să bată şi el în perete, să-i transmită un mesaj lui Oskar ăsta. Ceva despre Eli, despre ce *era* ea, de fapt. Dar se mulţumi să copieze codul pe o foaie, ca pe viitor să ştie ce discutau.

Hakan se aplecă şi-şi lipi fruntea de genunchi. Plescăitul din baie încetase. Nu mai putea să continue aşa. Mai avea puţin şi exploda. De dorinţă, de gelozie.

Cheia din uşă se învârti şi Eli ieşi din baie. Se opri în faţa lui, complet goală. Şi curată.

— Ai stat aici?

— Da. Eşti frumoasă.

— Mulţumesc.

— Nu vrei să te întorci?

— De ce să mă întorc?

— Ca să… pentru că aşa vreau eu.

— Nu, n-am chef. Te dai puţin?

— Poate îţi zic ceva… dac-o faci.

Eli se uită la Hakan cu o expresie nedumerită. Apoi se întoarse puţin şi stătu cu spatele la el.

Gura lui Hakan se umplu de salivă. Înghiţi. Se holbă. Era priveliştea cea mai potrivită pentru expresia „a *mânca* din priviri”. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată. Atât de aproape de el. Trebuia doar să întindă braţul. Şi totuşi, de neatins.

— Ţi-e… foame?

Eli se întoarse din nou spre el.

— Da.

— Atunci, am s-o fac. Dar vreau ceva în schimb.

— Zi-mi, ce?

— O noapte. O noapte, atâta vreau.

— Bine.

— Am voie?

— Da.

— Să mă culc lângă tine? Şi să te ating?

— Da.

— Şi pot să…

— Nu, nimic mai mult. Dar, restul. Da.

— Atunci o fac. Diseară.

Eli se lăsă pe vine în faţa lui. Hakan simţea că-i ard palmele. Voia să pună mâna. S-o mângâie. Dar n-avea voie. Diseară. Eli fixă tavanul şi spuse:

— Mulţumesc. Dar gândeşte-te… dacă cineva a văzut… ştii, poza aia din ziar… există oameni care ştiu că stai aici.

— Da, m-am gândit la asta.
— Dacă cineva intră aici ziua… când mă odihnesc…
— M-am gândit deja la asta, ţi-am zis.
— Şi ce-ai de gând?

Hakan o luă de mână, se ridică şi merse în bucătărie, deschise uşa cămării şi scoase un borcan obişnuit, pentru murături, cu capac de sticlă. Borcanul era plin pe jumătate cu un lichid transparent. Îi explică planul lui. Eli scutură din cap, speriată.

— Nu, nu se poate.
— Ba da. Acum înţelegi cât de mult… îmi pasă de tine?

*

Hakan se pregăti să plece şi aşeză borcanul în geantă, împreună cu celelalte echipamente. Între timp, Eli se îmbrăcase şi-l aştepta în hol. Când ieşi, se aplecă şi-l sărută uşor pe obraz. Hakan clipi şi se uită lung la faţa lui Eli.

Sunt pierdut.

Apoi plecă să-şi facă treaba.

*

Morgan înfulecă pe rând cele patru gustări mici[28], fără să se atingă aproape deloc de orezul din bolul de alături. Lacke se aplecă spre el şi-i spuse încet:

— Auzi? Pot să iau eu orezul ăla?
— Ce dracu'. Normal. Vrei şi sos?
— Nu. O să iau puţin sos de soia.

Larry îi privi pe deasupra ziarului *Expressen* şi se strâmbă, văzând că Lacke începe să toarne soia peste orez cu un cluc-cluc-cluc şi că înfulecă de parcă n-a mai văzut mâncare în viaţa lui. Larry făcu un gest spre creveţii prăjiţi, îngrămădiţi pe farfuria lui Morgan.

— Ai putea să fii mai generos.
— Aaa, da. Îmi pare rău. Vrei un crevete?
— Nu, am arsuri de la creveţi. Mă refeream la Lacke.
— Vrei un crevete, Lacke?

Lacke dădu din cap şi-i întinse bolul cu orez. Morgan îi puse doi creveţi prăjiţi, cu un gest exagerat de politicos. Fusese un efort din partea lui. Lacke îi mulţumi şi începu să mănânce cu poftă.

Morgan mormăi nemulţumit şi scutură din cap. Lacke se

[28] Majoritatea restaurantelor chinezeşti din Suedia oferă aceste gustări la un preţ redus. Ele apar cu acest nume în meniu.

comporta aiurea, de parcă n-ar fi fost el, de când dispăruse Jocke. Nici înainte nu se scălda în bani, dar acum trăgea la măsea mai mult şi nu mai avea niciun chior pentru mâncare. Ciudată chestie şi cu Jocke, dar asta nu însemna că trebuia s-o ia razna. Nu mai apăruse de patru zile şi nu ştia nimeni ce-i cu el. Şi-o fi tras vreo madmoazelă şi-o fi şters-o în Tahiti. Mai ştii? Se întorcea el, mai mult ca sigur.

Larry puse ziarul pe masă, îşi trase ochelarii pe cap, se frecă la ochi şi spuse:

— Ştiţi *cumva* unde sunt camerele astea de refugiu?

Morgan rânji:

— De ce? Te bate gândul să te retragi în bârlog, ca ursul?

— Nu, mă gândeam la submarinul ăla. Dacă o să ne invadeze pe bune…

— Poţi să te ascunzi la noi. Am fost jos când a venit tipu' de la departamentul de apărare sau cum naiba îi zice, care a inventat chestia aia acu' câţiva ani. Avem de toate acolo. Măşti de gaze, conserve, masă de ping-pong, tot tacâmul.

— Masă de ping-pong?

— Da, pe bune. Când ruşii o să debarce, noi îi luăm cu: „Staţi aşa şi nu mişcaţi. Lăsaţi-le dracu' de kalaşnikovuri şi haideţi să băgăm o partidă de ping-pong, mai bine". Închipuiţi-vă ce-o să se mai spargă-n figuri, mingi cu efect şi-aşa.

— Da' ce? Crezi că ruşii ştiu să *joace* ping-pong?

— Nee. Aşa că o să-i batem de-o să le sune apa în cap. Poate punem mâna iar pe statele baltice.

Lacke se şterse la gură cu şerveţelul, exagerat de mult, şi spuse:

— În orice caz, nu e normal.

Morgan aprinse un John Silver.

— Ce anume?

— Păi, ce s-a întâmplat cu Jocke. De obicei, spunea când pleacă undeva. Ştiţi cum făcea. Când s-a dus la fra'-su la Vaddo, a turuit întruna, zici că cine ştie ce eveniment urma. Ne-a anunţat c-o săptămână înainte. Ne-a zis şi ce-o să ia cu el şi ce-o să facă, vă daţi seama.

Larry puse mâna pe umărul lui Lacke.

— Vorbeşti la trecut despre el.

— Ce? Da. Eu cred c-a păţit ceva, să ştii. Pe bune.

Morgan trase o duşcă sănătoasă din sticla de bere şi râgâi.

— Crezi c-a murit.

Lacke ridică din umeri şi îl privi pe Larry de parcă i-ar fi

cerut ajutorul. Acesta studia modelul de pe şerveţele. Morgan scutură din cap.

— No way. Am fi aflat ceva. Doar ţi-a zis poliţaiul c-o să te sune dacă se întâmplă ceva. Nu c-aş avea încredere în poliţai, dar… am fi auzit ceva, nu crezi?

— Ar fi trebuit să sune.

— Pfuai, frate! Da' v-aţi luat sau ce? Nu-ţi mai face atâtea griji. O să apară el. Cu un buchet de trandafiri şi praline. Şi-o să jure că n-o mai face.

Lacke dădu din cap resemnat şi sorbi din berea pe care o primise de la Larry, cu condiţia să-i facă şi el cinste când o să-şi revină puţin cu banii. Două zile, maxim. Mai mult n-avea de gând să aştepte. Trebuia să înceapă să-l caute singur. Să sune la spitale şi la morgi şi să facă tot ce se putea face într-o situaţie ca aia. N-aveai cum să-ţi laşi baltă cel mai bun prieten. Dacă era bolnav sau mort sau naiba ştie. N-aveai cum să-l laşi baltă, aşa, pur şi simplu.

*

Trecuse de şapte jumate şi Hakan începu să se impacienteze. Se tot învârtise în jurul liceului Nya Elementars şi Vallingbyhallen, pe unde-şi făceau veacul toţi puştii din zonă. Sala era deschisă şi seara, antrenamentul de înot începuse. Posibilele victime mişunau peste tot. Problema era că se deplasau mai mult în grup. Auzise şi o discuţie între fete, una dintre ele spunea că mama ei era încă „total *psycho* după chestia cu criminalul".

Probabil c-ar fi fost mai bine să fi mers mai departe, într-un cartier unde nu i se dusese vestea chiar aşa de mult. Din păcate, asta ar fi fost destul de riscant, pentru că un drum mai lung ar fi alterat sângele. Dacă tot avea de gând s-o facă, ar fi vrut să-i dea ce-i mai bun iubitei lui. Şi cu cât era mai proaspăt şi mai aproape de sursă, cu atât era mai bine. Fusese deja instruit în privinţa asta.

Cu o noapte înainte, vremea se înrăutăţise şi se făcuse frig rău, temperatura coborâse sub zero. Tocmai de aceea, nu părea deloc suspect cu masca lui de schi, cu gaură doar pentru ochi şi gură.

Dar n-avea cum să se fofileze la nesfârşit. Cineva tot o să se prindă.

Şi dacă nu reuşea să prindă pe nimeni? Ce se întâmpla dacă se întorcea acasă fără? Iubita lui n-avea să moară, de asta era sigur. Asta era diferenţa faţă de prima oară. Dar de data asta

avea alt motiv. Unul minunat, de altfel. O noapte întreagă. O noapte întreagă alături de corpul iubit. Membrele delicate şi moi şi abdomenul plat pe care o să le poată mângâia încet. O lumânare aprinsă în dormitor, a cărei flacără o să danseze pe pielea mătăsoasă. Şi toate acestea, doar pentru el, o noapte întreagă.

Îşi frecă sexul pulsând de dorinţă.

Calmează-te, calmează-te... calm...

Ştia ce avea de făcut. Şi chiar avea s-o facă, indiferent cât de periculos ar fi fost.

Trebuia să intre la bazin şi să-şi caute acolo victima. Probabil că la ora asta erau puţini şi, acum că se hotărâse, ştia exact cum trebuia să procedeze. Da, era periculos. Dar o putea face.

Dac-o dădea în bară, putea să apeleze la soluţia de rezervă. Dar n-avea de ce s-o dea în bară. Îşi vedea planul în cel mai mic detaliu, în timp ce porni spre intrare cu paşi repezi. Se simţea ca şi când s-ar fi îmbătat. Bucata de material de pe nas, acolo unde masca de schi îl acoperea în întregime, se umezise din pricina respiraţiei.

Era ceva ce merita povestit iubitei. Putea s-o facă diseară, în timp ce-i mângâia fesele tari şi rotunde cu mâna tremurândă, avea să-şi amintească fiecare detaliu, pe vecie.

Intră pe uşa principală şi simţi mirosul cunoscut de clor, încă din hol. Câte ore pierduse la bazin! Cu ceilalţi sau singur. Câte corpuri strălucitoare, transpirate sau ude, la o distanţă de un braţ, şi, totuşi, imposibil de atins! Imagini păstrate în cotloanele ascunse ale minţii, la care se gândea seara în pat, cu hârtia igienică la îndemână. Mirosul de clor îl făcu să se simtă în siguranţă şi ca acasă. Se duse la casierie.

— Un bilet, vă rog.

Doamna de la casă ridică ochii din revista pe care o citea. Părea puţin nedumerită. Hakan făcu un gest spre masca lui.

— E frig rău.

Femeia dădu din cap ezitând. Nu avea de gând să-şi scoată masca? Nu. Ştia cum trebuia procedat ca să nu trezească bănuieli.

— Vestiar?

— Cabină, mulţumesc.

Femeia îi întinse o cheie şi Hakan plăti. Când se întoarse cu spatele la casă, îşi scoase masca. Astfel, îl văzuse făcând asta, fără să-i vadă şi faţa. Genială mişcare. O luă spre vestiare cu capul plecat şi paşii grăbiţi, având grijă să nu-şi arate faţa în caz

că s-ar fi întâlnit cu cineva pe coridor.

*

— Bine aţi venit! Intraţi, faceţi-vă comozi în umila mea casă.

Tommy trecu pe lângă Staffan şi intră în hol; în spatele lui se auzi un plescăit în timp ce mama lui şi Staffan se sărutară. Staffan spuse pe un ton scăzut:

— Ai vorbit cu…?

— Nu. M-am gândit că…

— Hm. O să…

Plescăitul, din nou. Tommy aruncă o privire în jur. Nu mai fusese niciodată la un poliţai şi era curios, chiar dacă nu-i plăcea să recunoască. Voia să vadă cum o duce unul ca el.

Dar îşi dădu seama încă din hol că Staffan n-avea cum să fie un exemplar reprezentativ pentru specia pe care o ura atât de mult. Se gândea c-o să vadă ceva… în fine, o casă din aia ponosită, ca-n romanele cu poliţişti. Sărăcăcioasă şi rece. Un loc în care se întorcea să doarmă când nu era în misiune, vânând haimanale.

Ca mine.

Nu. Apartamentul lui Staffan arăta… cam roz. Holul părea amenajat de cineva care cumpărase *totul* din cataloagele alea mici pe care le primeau acasă.

Găseai de toate: de la carpeta cu apus de soare până la suvenirul din lemn cu cocioaba din munţi şi baba care ieşea pe uşă sprijinită în baston. Pe măsuţa pentru telefon, mileuri, lângă telefon, o statuetă din ghips reprezentând un câine şi un copil. Pe soclu scria: NU ŞTII SĂ VORBEŞTI?

Staffan ridică statueta.

— Mişto, nu? Îşi schimbă culoarea în funcţie de vreme.

Tommy dădu din cap. Ori o rugase pe maică-sa să-i împrumute apartamentul special pentru ocazia aia, ori era ţăcănit. Staffan puse statueta la loc, cu grijă.

— Am o colecţie de chestii din astea. Obiecte care-ţi arată cum o să fie vremea. Ca băbuţa asta, de aici.

Staffan atinse figurina care scotea capul pe uşa cocioabei şi aceasta dispăru, iar în locul ei apăru un moşuleţ.

— Când bătrânica e afară, înseamnă c-o să fie vreme urâtă. Şi bătrânelul…

— Vreme şi mai urâtă.

Staffan începu să râdă, un pic cam forţat pentru urechile lui Tommy.

— Nu funcţionează tocmai cum trebuie.

Tommy aruncă o privire spre mama lui şi aproape că se sperie de rictusul de pe faţa ei. Părea panicată, cu paltonul încă pe ea şi cu mâinile împreunate, cu un zâmbet care ar fi speriat şi caii. Tommy hotărî să facă totuşi un efort.

— Ca un barometru, nu?

— Exact, da. Cu astea am şi început. Cu barometre, adică.

Tommy arătă spre o cruciuliţă de lemn, cu un Isus de argint.

— Şi ăsta? Tot barometru e?

Staffan se uită la Tommy, apoi la cruce, apoi din nou la Tommy.

— Nu, normal că nu. E Isus Hristos, spuse pe un ton schimbat, brusc serios.

— Cel din Biblie.

— Da, exact.

Tommy îşi vârî mâinile în buzunare şi intră în camera de zi. Aşaaa, iată şi barometrele. În jur de douăzeci de tipuri diferite, atârnate pe peretele lung, deasupra unei canapele gri din piele, cu o măsuţă de sticlă în faţă.

Niciunul nu arăta aceeaşi valoare. Era ca un perete cu ceasuri care indicau timpul în diferite părţi ale lumii. Bătu puţin în cadranul unui barometru şi indicatorul se deplasă o idee. Nu ştia din ce motiv, dar văzuse că oamenii ciocăneau din când în când în barometre.

Într-o vitrină montată pe colţ se vedeau o grămadă de trofee. Patru trofee mai mari fuseseră aliniate pe pianul de lângă vitrină. Pe perete, deasupra pianului, atârna un tablou imens cu Fecioara Maria care-l ţinea în braţe pe pruncul Isus. Îl alăpta cu o expresie absentă, de parcă ar fi vrut să spună: „Oare ce-am făcut să merit asta?”

Staffan îşi drese vocea când intră în cameră.

— Aşa. Ia, zi, Tommy. Voiai să mă întrebi ceva?

Dar Tommy nu era nici el născut ieri. Ştia ce fel de întrebare se aştepta din partea lui.

— Ce reprezintă cupele astea?

Staffan arătă spre trofeele de pe pian.

— Care, astea?

Nu, boule. Cupele alea de la clubul copiilor de lângă terenul de fotbal.

— Da.

Staffan îi arătă o figurină argintie de vreo douăzeci de centimetri pe un soclu de piatră, aşezată între trofeele de pe pian. Tommy avusese impresia că e o sculptură, dar află că se

înşelase. Era un premiu. Figurina stătea cu picioarele depărtate şi cu braţele întinse şi ţintea cu arma.

— Pistol. Pe ăsta l-am primit pentru c-am luat premiul întâi la campionatul pe sector. Pe ăla pentru locul trei la nivel naţional, calibru 45, tras din picioare… mă rog, şi aşa mai departe.

Mama lui Tommy intră şi se aşează lângă el.

— Staffan e unul din primii cinci pe ţară, la pistol.

— Şi măcar îţi foloseşte la ceva?

— Ce vrei să spui?

— Adică, dacă poţi să-mpuşti lumea şi-aşa.

Staffan îşi trecu degetul peste soclul unei cupe, apoi şi-l verifică.

— Păi, tocmai de aia te faci poliţist: ca să nu fii nevoit să împuşti lumea.

— Adică, vrei să zici că n-ai tras niciodată în nimeni.

— Nu.

— Dar ţi-ar plăcea, nu?

Staffan trase aer în piept, demonstrativ, şi-l expiră lung.

— Mă duc să… văd ce-i cu mâncarea.

Sau cu benzina. Du-te să vezi dacă n-a luat foc.

Staffan se duse în bucătărie. Mama lui Tommy îl apucă pe acesta de braţ şi-i şopti:

— De ce vorbeşti prostii?

— Eram curios, atâta tot.

— E un om bun, Tommy, să ştii.

— Da. Nici n-are cum să nu fie. Şi premii la tras cu pistolul, şi tablouri cu Fecioara Maria. Ce-ţi poţi dori mai mult?

*

Hakan nu se întâlni cu nimeni în drum spre piscină. Intuise corect, la ora aia nu era mai nimeni. În vestiar, doi bărbaţi cam de vârsta lui se îmbrăcau şi se pregăteau să plece. Corpuri supraponderale, deformate. Organe genitale zbârcite, ascunse sub burţi lăsate. Urâciunea întruchipată.

Hakan îşi găsi cabina şi încuie uşa după el. Aşa. Pregătirile fuseseră făcute. Îşi trase din nou masca pe cap, ca să fie mai sigur. Dădu jos inhalatorul cu halotan şi-şi agăţă paltonul în cui. Deschise geanta şi scoase recuzita. Cuţit, funie, pâlnie, bidon. Uitase pelerina de ploaie. În pizda mă-sii. Trebuia să se dezbrace. Risca să fie stropit, dar n-avea ce face. Avea să ascundă petele *sub* haine, când termina. Da. Şi, oricum, era la bazin. Nu era nimic ciudat în faptul că era dezbrăcat.

Testă rezistenţa celuilalt cârlig din cuier, apucându-l cu

ambele mâini şi încercând să se tragă în sus. Îl ţinea. Rezista fără probleme la un corp cu treizeci de kile mai uşor decât el. Înălţimea însă era o problemă. Capul avea să atingă pământul. Trebuia să încerce să-i îndoaie genunchii, spaţiu avea, slavă cerului, între cârlig şi marginea de sus a cabinei. Ca să nu atârne peste, nu de alta. Nu trebuia să-l vadă nimeni.

Cei doi bărbaţi păreau gata să plece. Îi auzi vorbind.

— Şi, cu serviciul?

— Ca de obicei. Dacă eşti din Malmberg, n-ai nicio şansă.

— Pe ăsta l-ai auzit? „Ideea nu e *unde-i* petrolul, ci *care* petrol?”

— Da. Eşti alunecos.

— Da, sunt *uns* cu toate uleiurile.

Hakan chicoti; ceva era pe cale să explodeze în capul lui. Era prea încins, respira prea repede. În loc de corp, avea fluturi care încercau să zboare care încotro.

Calm. Calm. Calm.

Trase aer în piept până când ameţi, apoi se dezbrăcă, îşi împături hainele şi le puse în geantă. Cei doi ieşiră din vestiar. Se făcu linişte. Hakan se cocoţă pe bancă şi aruncă o privire peste uşa cabinei. Perfect. Ajungea până acolo. Zări trei puşti de treisprezece, paisprezece ani care tocmai intrară. Unul din ei îl plesni pe celălalt peste fund cu un prosop răsucit.

— Termină-te, băi!

Hakan se aplecă. Sexul lui erect apăsă colţurile cabinei ca pe nişte fese tari, desfăcute.

Calm. Calm.

Se ridică şi se uită din nou pe furiş. Doi dintre ei îşi scoseseră şorturile şi se aplecaseră după hainele din dulap. Hakan simţi că vintrele i se strâng puternic, o singură dată; sperma ţâşni în colţ şi se prelinse pe banca pe care se cocoţase.

Gata. Acum stai calm.

Da. Se simţea mai bine. Dar sperma era un indiciu. N-ar fi trebuit să cedeze.

Îşi scoase ciorapii din geantă, apoi şterse banca şi colţul cabinei cât putu de meticulos. Puse ciorapii înapoi şi îşi trase masca pe cap, ascultând conversaţia băieţilor.

— … noul Atari. Enduro. Vii pe la mine să băgăm câteva runde?

— Nu, am ceva treabă, tre’ să…

— Da’ tu?

— OK. Ai două joystickuri, sper.

— Nu, dar…

— Atunci trecem pe la mine şi-l luăm pe-al meu. Aşa conducem amândoi, în acelaşi timp.

— OK. Salut, Matte. Ne vedem.

— Salut.

Doi dintre ei se pregăteau să plece. Nici că se putea mai bine. Unul avea să rămână în urmă, fără ca restul să-l aştepte. Hakan îşi luă inima-n dinţi şi se mai uită o dată. Băieţii se îmbrăcaseră şi tocmai ieşeau. Cel de-al treilea abia acum îşi trăgea ciorapii. Hakan se aplecă repede. Noroc că nu-l văzuseră. Uitase că avea masca pe cap.

Apucă flaconul cu halotan şi puse degetul pe pulverizator. Oare să lase masca pe cap? Şi *dacă* băiatul reuşea să scape? *Dacă* intra cineva? *Dacă…*

În mă-sa. Se dezbrăcase ca prostul. Ce dracu' făcea *dacă* trebuia să se care de-acolo repede? N-avea timp s-o lălăie şi să mediteze. Băiatul închise dulapul cu lacătul şi o luă spre ieşire. În cinci secunde urma să ajungă în dreptul cabinei. Nu mai avea timp să evalueze situaţia la rece.

Prin spaţiul dintre tocul uşii şi perete văzu umbra trecând. Hakan îşi alungă toate gândurile, descuie, dădu uşa de perete şi se năpusti afară.

Mattias se întoarse şi văzu un corp alb, mare şi gol, cu o mască de schi pe cap, care se aruncă peste el. Un singur cuvânt îi trecu prin cap înainte de a se feri instinctiv:

Moartea.

Bătu în retragere în faţa Morţii care voia să-l înşface. Într-o mână, Moartea ţinea ceva negru. În clipa următoare, faţa i se întunecă şi obiectul negru se apropie de el. Mattias trase aer în piept ca să ţipe.

Dar nu apucă să scoată niciun sunet. Obiectul negru se lipi de gura şi nasul lui. O mână îi apucă ceafa şi-i apăsă faţa spre obiectul moale şi negru. Ţipătul se transformă într-un scheunat înfundat şi, în timp ce încerca să ţipe, Mattias auzi un şuierat ca dintr-o maşină cu aburi.

Încercă să strige iar, dar, când trase aer în piept, ceva se întâmplă cu corpul lui. Membrele îi amorţiră şi următorul ţipăt fu redus la un chiţăit. Inspiră din nou şi picioarele îi cedară. Văluri multicolore îi acoperiră ochii, fluturând.

Nu mai voia să ţipe. Nu mai avea putere. Vălurile îi acoperiră întregul câmp vizual. Nu-şi mai simţea corpul. Culorile dansau în faţa lui.

Căzu lat, despicând curcubeul cu spatele.

*

Oskar ţinea într-o mână foaia cu alfabetul morse iar cu cealaltă încerca să formeze litere, bătând în peretele comun. Ciocănit cu articulaţia degetului pentru punct, bătaie cu palma pentru linie, după cum s-au înţeles.

Deget. Pauză. Deget, palmă, deget, deget. Pauză. Deget, deget.

(E.L.I.)
M.Ă. D.U.C. P.E. A.F.A.R.Ă.

Răspunsul sosi peste câteva secunde.

V.I.N. Ş.I. E.U.

Se întâlniră în faţa scării ei. Era schimbată… se schimba de la o zi la alta. Cu câteva luni în urmă, o evreică le povestise la şcoală despre holocaust şi le arătase şi diafilme. Aşa arăta şi ea acum, ca oamenii ăia din fotografii.

Lumina puternică de deasupra uşii dezvălui fiecare umbră de pe chipul ei. Oasele îi împungeau pielea care părea să se fi subţiat vizibil. Şi…

— Ce ţi-ai pus în păr?

Crezu că arată aşa din cauza luminii, dar, când se apropie de el, Oskar distinse câteva şuviţe groase şi albe în părul ei negru. Ca la oamenii bătrâni. Eli îşi trecu degetele prin păr şi-i zâmbi.

— O să dispară. Ce vrei să facem?

Oskar îşi vârî mâinile în buzunare şi câteva monede de o coroană începură să zornăie.

— Dăm o tură până la gheretă?

— Până unde?

— Până la chioşc.

— Îhâm. Leapşa!

În faţa lui Oskar apăru o imagine-fantomă.

Copii alb-negri.

Eli o rupse la fugă şi Oskar alergă după ea. Cu toate că părea de-a dreptul bolnavă, era mult mai rapidă decât el. Zbură deasupra pietrelor de pe potecă şi traversă drumul din doi paşi. Oskar alergă cât putu de repede, distras de imaginea din cap.

Copii alb-negri?

Exact. Coborî dealul şi trecu pe lângă fabrica de bomboane

unde se făceau jeleurile alea sub formă de şoricei, când îi pică fisa. Da, arăta ca personajele alea din filmele vechi, difuzate în fiecare duminică. *Anderssonskans Kalle*[29], ceva de genul ăsta. Ei aveau replici din astea, gen „leapşa”.

Eli îl aştepta lângă drum, la douăzeci de metri de chioşc. Oskar alergă până la ea încercând să nu gâfâie. Nu mai fusese niciodată cu ea la chioşc. Oare să-i spună de chestia cu chioşcul? Da.

— Ştii cum se cheamă chioşcul ăsta? „Chioşcul Îndrăgostiţilor.”

— Da? De ce?

— Pentru că… mă rog, am auzit ceva la o şedinţă cu părinţii… cică… un tip… zicea că… adică nu mie, vorbea şi el – şi i-am auzit. Zicea că proprietarul, ştii…

Îi păru rău că începuse o discuţie de genul ăsta. Devenise penibil. Jenant. Eli ridică din umeri.

— Ceee?

— Ăăă, păi, zicea că tipul ţine… *femei.* În chioşc, vreau să zic. Ştii, după ce închide chioşcul…

— Pe *bune*? Eli se uită la chioşc. Cum *încap* toate acolo?

— Ce scârbos, nu-i aşa?

— Da.

Oskar se îndreptă spre chioşc. Eli făcu câţiva paşi rapizi până când îl ajunse şi îi şopti:

— Cred că-s *slabe* rău.

Chicotiră amândoi. Ajunseră în dreptul geamului iluminat. Eli îi întoarse demonstrativ spatele vânzătorului care se uita la un televizor mic.

— *El* e?

Oskar dădu din cap.

— Zici că-i o maimuţă.

Oskar puse mâna la urechea lui Eli şi-i şopti:

— A evadat acum cinci ani de la Skansen[30]. Pun pariu că-l caută şi-acum.

Eli chicoti şi şopti în palma lipită de urechea lui Oskar. Respiraţia ei caldă îl ameţi.

— Ba nu-l mai caută. Au zis că-i mai bine să-l închidă *aici.*

Ridicară amândoi ochii spre proprietarul chioşcului şi izbucniră în râs; îşi imaginară o maimuţă furioasă, închisă într-o

[29] Film suedez pentru copii din 1922, reluat în 1950.

[30] Grădină zoologică din Stockholm.

cuşcă plină de dulciuri. Vânzătorul auzi râsetele şi se întoarse spre ei. Aşa încruntat şi cu sprâncenele stufoase ridicate, semăna şi mai mult cu o gorilă. Oskar şi Eli se ţineau de burtă şi încercau să-şi acopere gurile ca să pară cât de cât serioşi.

Proprietarul chioşcului se aplecă peste geam.

— Vreţi ceva?

Eli deveni brusc serioasă, luă mâna de la gură şi se apropie de geam.

— O banană, spuse.

Oskar pufni pe nas şi-şi acoperi gura şi mai tare. Eli se întoarse spre el cu o mină severă şi-şi puse degetul arătător la gură, făcându-i semn să tacă. Proprietarul chioşcului nu se mişcă.

— N-am banane.

Eli părea că nu înţelege.

— N-aveţi *banaaane*?

— Nu. Altceva mai vrei?

Pe Oskar îl dureau maxilarele din cauza râsului înăbuşit. Se îndepărtă clătinându-se, alergă câţiva metri până la cutia poştală, se sprijini de ea şi râse până când nu mai putu. Eli se duse lângă el şi-i spuse:

— N-are banane.

Oskar pufni:

— Păi, dacă… le-a… mâncat… pe toate.

Oskar se adună, îşi muşcă buzele şi scoase din buzunar patru coroane, apoi se duse la geam.

— Din fiecare.

Proprietarul chioşcului se holbă la el, scoase o lingură de plastic şi îi puse nişte bomboane într-o pungă de hârtie. Vitrina era plină de cutii mari şi mici, pline de dulciuri colorate. Oskar se uită într-o parte ca să vadă dacă Eli îl urmăreşte, apoi spuse:

— Să-mi puneţi şi nişte banane.

Proprietarul chioşcului se opri cu lingura în aer.

— Nu *am* banane.

Oskar arătă cu degetul spre un recipient.

— Banane gumate, adică.

O auzi pe Eli râzând şi făcu exact ca ea; puse degetul la gură şi-i făcu semn să tacă. Vânzătorul pufni, îi puse câteva bomboane gumate în formă de banană şi îi întinse punga.

Cei doi se întoarseră în curte. Oskar o servi pe Eli, înainte să ia şi el. Eli scutură din cap.

— Nu, mulţumesc.

— Nu-ţi plac dulciurile?
— Nu le suport.
— *Nici unele?*
— Nu.
— Pfff, ce porcărie…
— Da. Nu. De fapt, nici nu ştiu ce gust au.
— Nici n-ai *gustat?*
— Nu.
— Şi-atunci de unde ştii că nu…
— Ştiu, pur şi simplu.

Aşa se întâmpla uneori. Nu discutau despre nimic. Oskar o întreba ceva şi toată discuţia se termina cu un „ştiu, pur şi simplu" sau cu „asta e, pur şi simplu". Fără explicaţii prea multe. Una dintre ciudăţeniile ei.

Păcat că nu putea s-o servească. Ăsta fusese planul. Să-i dea o grămadă de bomboane. Cât voia ea. Ca să afle că nu putea să mănânce dulciuri. Vârî în gură o banană gumată şi se uită la ea pe furiş.

Arăta chiar rău. Şi şuviţele alea albe… ce naiba. Într-una din povestirile lui de groază, Oskar citise că cineva albise complet pentru că se speriase foarte tare. Dar nu era şi cazul lui Eli… sau…?

Eli se uita într-o parte, cu braţele strânse în jurul corpului, şi arăta… foarte mică. *Lui* Oskar îi venea s-o îmbrăţişeze, dar deocamdată nu îndrăzni.

Sub arcadă, Eli se opri şi se uită spre fereastra ei. Lumina era stinsă. Stătu nemişcată şi coborî ochii-n pământ.

— Auzi, Oskar…

În clipa aceea, o făcu. Părea că întregul ei corp îi ceruse asta şi Oskar îşi luă inima-n dinţi. O îmbrăţişă, dar preţ de câteva secunde oribile crezu că nu făcuse bine. Corpul ei rămase complet încordat, ca şi când ar fi vrut să-l respingă. Tocmai se pregătea să se retragă, când o simţi cum se relaxează în braţele lui. Oskar slăbi strânsoarea şi Eli se eliberă uşor, îi duse braţele la spate şi se lipi de el tremurând.

Îşi odihni capul pe umărul lui şi niciunul din ei nu se clinti. Oskar îi simţi respiraţia pe gât. Se ţinură în braţe fără să spună nimic. Oskar închise ochii. Era conştient că, da, aşa ceva nu mai trăise niciodată. Lumina de la intrarea în bloc se strecură printre genele lui şi îi învălui ochii într-o ceaţă roşie şi difuză. Niciodată.

Eli îşi apropie capul şi mai mult de gâtul lui. Oskar simţi

aburii calzi din gura ei. Muşchii ei adineaori relaxaţi se încordară din nou. Buzele ei îi atinseră pielea şi Oskar se înfioră.

Dintr-odată Eli tresări, se eliberă din braţele lui şi făcu un pas înapoi. Braţele lui Oskar se înmuiară. Eli îşi scutură capul de parcă ar fi vrut să alunge un coşmar, apoi se întoarse cu spatele şi porni spre scara ei. Oskar rămase pe loc. Când deschise uşa, Oskar o strigă:

— Eli?

Fata se întoarse.

— Unde e tatăl tău?

— Trebuie să ajungă. S-a dus după… mâncare.

N-are ce mânca. Asta e.

— Poţi să mănânci la noi.

Eli luă mâna de pe clanţă şi se duse la el. Oskar începu să croiască un plan rapid. Cum o să prezinte situaţia acasă? *Nu voia* să i-o prezinte pe Eli mamei lui şi nici invers. Poate ar trebui să-i facă nişte sendvişuri şi să i le aducă aici. Da, aşa avea să fie cel mai bine.

Eli se postă în faţa lui şi-l privi în ochi cu o mină serioasă.

— Oskar. Ţie-ţi place de mine?

— Da. Tare de tot.

— Şi dacă n-aş fi fată… ţi-ar mai plăcea de mine şi-atunci?

— Cum adică?

— Aşa cum ţi-am zis. Ţi-ar plăcea de mine şi dacă n-aş fi fată?

— Da… probabil că da.

— Sigur?

— Da. De ce?

Cineva smuci fereastra înţepenită, apoi o deschise. În spatele lui Eli, mama lui Oskar scoase capul pe geamul din camera lui.

— Oooskar!

Eli se retrase repede şi se lipi de peretele blocului. Oskar strânse pumnii, urcă dealul alergând şi se opri sub geamul lui. Ca un mucos.

— Ce?!

— Ooh. Erai *acolo.* N-am observat, credeam că…

— *Ce* e?

— Păi, începe.

— *Ştiu.*

Mama voia să mai spună ceva, dar închise gura şi se uită la el cum stă acolo cu pumnii strânşi şi lipiţi de corpul încordat.

— Ce faci?

— Vin… vin imediat.

— Păi, bine, că…

Ochii i se umeziră de furie şi Oskar şuieră:

— Intră odată! Închide geamul. Hai, du-te.

Mama se mai holbă la el o secundă. Apoi faţa i se întunecă, *trânti* fereastra şi dispăru. Oskar şi-ar fi dorit să… nu fi ţipat la ea, dar… îi trimise gânduri bune. Îi explică încet şi calm care era situaţia. Că n-ar fi trebuit să facă aşa ceva, că pentru el…

Coborî panta alergând.

— Eli?

Plecase. Ar fi văzut-o dacă ar fi intrat în bloc. Probabil că s-a dus spre metrou, la mătuşa aia la care stătea din când în când după ore, cea din centru. N-avea cum să fie altfel.

Oskar se strecură în colţul în care se ascunsese când îl strigase mama lui. Se întoarse cu faţa spre perete şi stătu aşa preţ de câteva minute. Apoi intră.

*

Hakan îl târî pe puşti în cabina de schimb şi închise uşa. Acesta nu scoase aproape niciun sunet. Singurul lucru care mai putea atrage atenţia era şuieratul flaconului aflat sub presiune. Trebuia să lucreze repede.

Ar fi fost mult mai uşor dacă l-ar fi putut înjunghia cu cuţitul, dar nu. N-avea cum. Sângele trebuia să provină de la un corp viu. Încă una dintre regulile pe care le învăţase de la iubita lui. Sângele mort n-avea nicio valoare, dimpotrivă. Era dăunător.

Oricum. Victima lui trăia încă. Pieptul se înălţa şi cobora încet, inhalând anestezicul.

Hakan înfăşură frânghia în jurul picioarelor puştiului chiar deasupra genunchilor, potrivi capetele frânghiei pe cârligele cuierului şi începu să-l tragă în sus.

O uşă se deschise şi se auziră voci.

Hakan strânse funia cu o mână şi cu cealaltă închise robinetul de alimentare cu gaz, apoi scoase muştiucul. Efectul anesteziculuidura doar câteva minute, aşa că era nevoit să continue cât putea de încet, în ciuda prezenţei oamenilor în vestiar.

Erau câţiva bărbaţi. Doi, trei, poate patru? Discutau despre Suedia şi Danemarca. Un meci sau aşa ceva. De handbal. Hakan profită de zgomot şi îl suspendă pe băiat. Cârligele scârţâiră, greutatea se aşeza altfel acum. Uitase că schimbase unghiul. Bărbaţii din vestiar amuţiră. Hakan se opri şi încercă să-şi ţină respiraţia. În tot acest timp, susţinu şi greutatea băiatului, al cărui cap atârna la doar câţiva centimetri de pământ.

Nu se întâmplase nimic. Luaseră doar o pauză. Apoi continuară.

Hai, vorbiţi, vorbiţi.

— Pedeapsa aia pentru Sjogren mi s-a părut chiar…

— Păi, ştii cum e: când n-ai cap, vai de picioare!

— Dar de obicei le bagă destul de bine.

— Băi, da' l-aţi văzut ce şuruburi trage? Să mă ia naiba dacă-mi dau seama cum reuşeşte…

Capul băiatului atârna la câţiva centimetri de podea. Acum…

Şi de ce să lege capetele sforii? Spaţiile dintre scândurile băncii erau prea mici ca să strecoare capetele pe acolo. În plus, nu prea avea cum să ţină frânghia doar cu *o mână,* în timp ce lucra. N-avea atâta putere. Stătu nemişcat, cu capetele sforii în pumnii încleştaţi, leoarcă de transpiraţie.

După aia. Când s-a terminat.

Cârligul celălalt. Dar mai întâi trebuia să facă o buclă. Sudoarea i se prelinse în ochi când îi dădu drumul băiatului ca să prindă sfoara mai bine şi să facă bucla. Apoi îl ridică din nou pe copil şi încercă să prindă sfoara în cârlig. Era prea scurtă. Îi dădu drumul din nou. Tipii tăcură.

Plecaţi odată! Plecaţi!

Refăcu buclele mai aproape de capetele sforii şi aşteptă. Bărbaţii îşi reluară discuţia. Bowling. *Strike* şi *approach.* Succese feminine suedeze la New York. Ochii îl usturau din cauza efortului, a obstacolelor şi a sudorii.

Cald. De ce-i atât de cald.

Reuşi să agaţe lasoul improvizat şi răsuflă uşurat. Nu mai *plecau* odată?

Corpul băiatului atârna la o distanţă potrivită şi nu-i mai rămânea decât să-şi pună planul în aplicare înainte de a-l trezi. Dar ăia? Nu se mai *cărau* azi? Nu, trebuiau să reia istoria bowlingului de la alfa la omega, să se văicărească niţel de cum se juca mai demult şi cum se joacă azi şi să se hăhăie pe seama unuia care şi-a prins degetele în bilă şi-a fost nevoit să se ducă la spital ca să le scoată de acolo.

Nu mai putea să aştepte. Aşeză pâlnia în gâtul canistrei şi o apropie de gâtul băiatului. Apoi scoase cuţitul. Când se întoarse ca să-l taie şi să-i scurgă sângele, discuţia de afară se întrerupse din nou. Ochii puştiului erau deschişi. Larg deschişi. Pupilele lui se zbăteau încercând să se agaţe de un punct fix, de un obiect cunoscut. Se opriră asupra lui Hakan, care stătea acolo gol, ţinând cuţitul în mână. Preţ de o clipă, se priviră în ochi.

Apoi puştiul deschise gura şi începu să ţipe isteric.

Hakan bătu în retragere şi se dădu cu capul de peretele cabinei. Se auzi o bufnitură surdă. Spatele transpirat îi alunecă pe perete; încă puţin şi-şi pierdea echilibrul. Sunetul se răspândi în încăpere şi răsună cu ecou printre pereţi, amplificându-se. Lui Hakan i se înfundară urechile. Strânse şi mai tare mânerul cuţitului şi singurul lucru la care se putea gândi era să-l facă pe copil să tacă. Să-i reteze capul ca să nu mai ţipe. Se lăsă pe vine în faţa lui.

Pumni în uşă.

— Alooo! Deschide!

Hakan scăpă cuţitul din mână. Dar zdrăngănitul fu înghiţit de bubuituri şi de ţipătul neîntrerupt al băiatului. Uşa se zgâlţâia şi ameninţa să se desprindă din balamale din cauza bătăilor de afară.

— Deschide! Dacă nu, sparg uşa!

Gata. S-a terminat. Îi rămânea un singur lucru de făcut. Sunetele din jurul lui amuţiră şi câmpul lui vizual se reduse la un tunel. Hakan întoarse capul spre geantă. Îşi văzu mâna strecurându-se prin tunel şi scoţând borcanul pentru murături.

Se trânti cu fundul de pământ şi deşurubă capacul borcanului. Aşteptă.

Să spargă uşa. Să-i scoată masca. Şi după aceea. Faţa lui.

Printre ţipete şi bufnituri, se gândi la iubita lui. La timpul pe care-l petrecuseră împreună. Evocă o imagine ideală, angelică. Un înger sub formă de băieţel coborând din cer cu aripile desfăcute, pregătit să-l salveze. Să-l ia de acolo şi să-l ducă într-un loc în care aveau să fie împreună. Pe veci.

Uşa se deschise şi se trânti de perete. Băiatul ţipa în continuare. Afară stăteau trei bărbaţi, îmbrăcaţi pe jumătate, care cum apucase. Când văzură ce se petrece, înlemniră, neştiind ce să creadă.

Hakan dădu din cap încet, resemnat.

Apoi începu să ţipe:

— Eli! Eli!

Şi îşi turnă pe faţă acidul clorhidric.

*

„Bucuraţi-vă! Bucuraţi-vă!

Bucuraţi-vă pururea întru Domnul!

Bucuraţi-vă! Bucuraţi-vă!

Bucuraţi-vă slăvindu-l pe Domnul cel minunat între sfinţi!”

Staffan se acompania pe sine şi pe mama lui Tommy la pian. Din când în când, se priveau în ochi şi-şi zâmbeau, radiind de fericire. Tommy stătea pe canapeaua de piele şi suferea. Găsise o gaură mică lângă un braţ şi, în timp ce Staffan şi mama lui cântau, reuşi s-o lărgească şi mai tare. Scotoci prin umplutura canapelei cu degetul arătător şi se întrebă dacă şi-au tras-o vreodată acolo. Sub barometrele lui Staffan.

Cina fusese OK, nişte pui marinat cu orez. După cină, Staffan îi arătase lui Tommy seiful în care-şi ţinea pistoalele. Seiful se afla sub patul din dormitor şi Tommy se întrebase acelaşi lucru. Oare o făcuseră acolo? Oare mama se gândea la tata în timp ce o mângâia Staffan? Oare Staffan se excita când se gândea la pistoalele de sub saltea?

Sau poate ea?

Staffan apăsă ultima clapă şi lăsă acordul să răsune în toată camera. Tommy scoase degetul din gaura care între timp se lărgise destul de mult. Mama dădu din cap spre Staffan, îi apucă mâna şi se aşeză pe scăunelul pianului, lângă el. Din unghiul lui Tommy, Fecioara Maria atârna exact deasupra lor, de parcă ar fi fost un efect calculat, repetat în prealabil.

Mama se uită la Staffan, zâmbi şi se întoarse spre Tommy.

— Tommy. Vrem să-ţi spunem ceva.

— Vreţi să vă căsătoriţi?

Mama ezită. Sigur nu luaseră în calcul replica asta dacă făcuseră cu adevărat repetiţii, cu recuzite şi scenariu şi tot.

— Da. Ce părere ai?

Tommy ridică din umeri.

— OK. Căsătoriţi-vă.

— Ne gândeam… că, poate, vara asta…

Mama se uită la el de parcă s-ar fi aşteptat la o propunere mai bună din partea lui.

— Da, da. Sigur.

Tommy îşi vârî din nou degetul în gaură şi-l lăsă acolo. Staffan se aplecă înainte.

— Ştiu că nu pot să-l înlocuiesc pe… tatăl tău. Într-un fel. Dar sper c-o să avem ocazia să ne cunoaştem… şi să… da. Poate ne şi împrietenim.

— Şi unde o să staţi?

Dintr-odată, mama se întristă.

— *Noi*, Tommy. Noi toţi. Nu e vorba numai de noi doi, e vorba şi de tine. Nu ştim încă. Ne gândeam să cumpărăm o vilă în Angby. Normal, dac-o să putem.

— În Angby.

— Da. Ce părere ai?

Tommy privi la imaginea fantomatică a mamei sale şi a lui Staffan care se reflecta în sticla semitransparentă a mesei. Scobi umplutura cu degetul şi reuşi să rupă o bucată de burete din cauciuc.

— Cre' că-i superscump.

— Ce anume?

— Să-ţi iei vilă în Angby. Costă o grămadă, cred. Aveţi bani mulţi?

Telefonul lui Staffan sună tocmai când se pregătea să-i răspundă. Staffan o mângâie pe obraz pe mama lui Tommy şi se duse la telefonul din hol. Mama se aşeză pe canapea lângă Tommy şi-l întrebă:

— Îţi place ideea?

— La nebunie.

Din hol se auzi vocea lui Staffan. Părea nervos.

— Doar am… da, vin acum. Vin imediat. Da. Vrei să… nu, atunci mă duc direct acolo. În regulă. Salut.

Puse receptorul în furcă şi intră în camera de zi.

— L-au găsit. Criminalul. E la bazinul din Vallingby. N-au oameni la secţie, aşa că trebuie să…

Dispăru în dormitor şi Tommy auzi seiful deschizându-se şi închizându-se la loc. Staffan se schimbă şi ieşi peste câteva minute echipat complet în uniformă de poliţist. Avea o privire uşor dementă. O pupă pe gură pe mama lui Tommy şi pe el îl bătu uşor peste genunchi.

— Trebuie să plec chiar acum. Nu ştiu când mă întorc. Vorbim când ne vedem.

Ieşi în hol cu paşi repezi şi mama lui Tommy alergă după el.

Tommy auzi ceva cu „ai grijă" şi „te iubesc" şi „stai mult", apoi se duse la pian şi, fără să ştie de ce, întinse braţul şi luă cutia sculptată în care fusese pistolul. Era grea, cântărea cel puţin două kile. În timp ce mama lui şi Staffan îşi luară rămas-bun – *Ăstora chiar le place chestia asta. Bărbatul care pleacă la luptă. Femeia aşteptându-l cu lacrimi în ochi, cu batista boţită* – Tommy ieşi pe balcon. Aerul rece al serii îi pătrunse în plămâni şi, pentru prima oară după câteva ore, simţi că poate să respire din nou.

Se aplecă peste grilajul balconului şi se uită la tufişurile dese de jos. Întinse sculptura peste pervaz şi-i dădu drumul. Aceasta căzu printre tufişuri cu un foşnet.

Mama ieşi pe balcon şi se opri lângă el. După câteva secunde, uşa de la intrare în bloc se deschise şi Staffan ieşi, apoi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre parcare. Mama îi făcu cu mâna, dar Staffan nu se uită în sus. Când trecu pe sub balcon, Tommy începu să chicotească.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă mama.

— Nimic.

Un omuleţ cu pistol ascuns prin tufişuri a ţintit spre Staffan. Atâta tot.

Tommy se simţea destul de bine, în ciuda a tot ce se întâmplase.

*

Pe principiul unde-s mulţi, puterea creşte, gaşca se îmbogăţi cu Karlsson, singurul dintre băieţi care avea un „serviciu adevărat", cum se exprimase chiar el. Larry se pensionase în avans, Morgan lucra când şi când la un cimitir de maşini şi Lacke… nimeni nu ştia din ce trăia. Pur şi simplu, apărea cu nişte bani şi nimeni nu-l întreba de unde-i are.

Karlsson era angajat cu carte de muncă la magazinul de jucării din Vallingby. De fapt, fusese cândva magazinul lui, numai că, din cauza unor „dificultăţi financiare", fusese nevoit să-l vândă. Noul proprietar îl angajase după un timp, pentru că, vorba lui Karlsson, „după treizeci de ani într-un domeniu, toţi avem o oarecare experienţă".

Morgan se lăsă pe spate în scaun, îşi desfăcu picioarele, îşi împreună degetele sub ceafă şi se holbă la Karlsson. Lacke şi Larry schimbară câteva priviri cu subînţeles. Începea showul.

— Aşa, şi ia, zi, Karlsson. Ce vânturi mai bat prin domeniul afacerilor cu jucării? Ceva metode noi de a-i jecmăni pe copii de banii de buzunar?

Karlsson pufni pe nas.

— Habar nu ai ce vorbeşti. Eu sunt ăla jecmănit, nu alţii. Nici n-ai idee cât se fură. Copiii ăştia….

— Da, da, da, da. Păi, cumpăraţi nişte căcaturi din alea de plastic din Coreea, cu trei lulele, trei surcele, le vindeţi c-o sută şi, gata, v-aţi recuperat pierderile.

— Noi nu vindem chestii din alea.

— Nu, nu. Ce-am văzut acu' trei zile în vitrină? Ştrumfi. Daaa, da. Şi ăia ce-s? Jucării din Bengtsfors, cioplite manual sau cum?

— E un comentariu cam deplasat din partea cuiva care vinde maşini… sau mai bine carcase de maşini care pornesc doar trase

de un cal.

Şi tot aşa, şi tot aşa. Larry şi Lacke îi ascultau râzând şi mai interveneau cu câte un comentariu. Când era şi Virginia cu ei, cocoşeii nu se lăsau până când nu se certau bine. Vinovatul era, desigur, Morgan, care nu se liniştea până când nu-l scotea din sărite pe prietenul lui.

Dar de data asta Virginia nu era cu ei. Şi nici Jocke, de altfel. Nici atmosfera nu era ca mai demult. Nu se lega nimic şi tocmai de aceea, pe la opt jumate, cei doi o lăsaseră deja mai moale, când uşa se deschise încet.

Larry ridică ochii şi văzu pe cineva despre care n-ar fi crezut niciodată c-o să mai calce pe-acolo: era Gosta. Bomba Puturoasă, vorba lui Morgan. Larry mai stătuse şi discutase cu el pe banca din faţa blocului, dar, de văzut, *nu-l văzuseră niciodată la cârciumă.*

Gosta părea în stare de şoc. Se mişca de parcă ar fi fost compus din piese lipite prost, care ameninţau să se desfacă dacă se mişca prea mult. Se uita cu ochii mijiţi şi făcu gesturi mici. Ori era muci, ori era bolnav, una din două.

Larry îi făcu semn cu mâna.

— Gosta! Hai, stai jos aici!

Morgan întoarse capul, îl măsură pe Gosta din priviri şi spuse:

— ’Ai de pula mea.

Gosta nimeri cumva masa lor, călcând ca pe un teren minat. Larry îi trase un scaun şi făcu un gest ospitalier.

— Bine ai venit în club.

Gosta nu părea să-l fi auzit, dar se grăbi spre scaun. Era îmbrăcat într-un costum banal cu vestă şi papion şi avea părul lins, pieptănat cu pieptănul ud. Şi puţea. Rău. A pişat, pişat, pişat. Îţi muta nasul şi când stăteai lângă el afară, la aer liber, dar măcar atunci rezistai cât de cât. Înăuntru însă, aveai impresia că îi mirosea fiecare por şi nu puteai să stai lângă el decât dacă respirai pe gură.

Dar toţi se străduiau să-şi ascundă dezgustul, până şi Morgan. Chelnerul se apropie de masa lor, dar se dădu doi paşi înapoi când simţi mirosul, apoi îl întrebă pe Gosta:

— Cu ce vă pot… servi?

Gosta scutură din cap fără a se uita la el. Chelnerul se încruntă, dar Larry îi făcu semn să stea liniştit c-o să „rezolve ei”. Chelnerul se retrase şi Larry puse mâna pe umărul lui Gosta.

— Cărui fapt îi datorăm onoarea?

Gosta îşi drese vocea şi spuse, cu privirea în pământ:

— Jocke.

— Ce-i cu el?

— E mort.

Larry îl auzi pe Lacke icnind în spatele lui. Lăsă în continuare mâna pe umărul lui Gosta, cu gândul să-l încurajeze. Simţea că are nevoie.

— De unde ştii?

— Am văzut. Când s-a întâmplat. Când l-au omorât.

— Când asta?

— Sâmbătă. Seara.

Larry îşi retrase mâna.

— *Sâmbătă?* Păi, şi… ai sunat la poliţie?

Gosta scutură din cap.

— N-am fost în stare. Şi… n-am văzut chiar bine. Dar sunt sigur că asta s-a întâmplat.

Lacke îşi acoperi faţa cu palmele şi şopti:

— Ştiam eu, ştiam eu.

Gosta le povesti tot. Despre copilul care spărsese lampa de lângă pod cu o piatră şi se ascunsese. Le povesti cum a intrat Jocke sub pod şi că n-a mai ieşit niciodată. Le povesti despre urmele slabe, despre conturul unui corp pe grămăjoara de frunze uscate, în dimineaţa de după.

În tot acest răstimp, chelnerul din spatele lui îi făcea semne disperate lui Larry, arătând când spre uşă, când spre Gosta. Larry puse mâna pe braţul lui Gosta.

— Dăm o raită pe-acolo, ce zici?

Gosta dădu din cap şi se ridică de la masă. Morgan goli paharul şi rânji. Ca de obicei, Karlsson luă ziarul de pe masă, îl împături şi-l îndesă în buzunar, calicul naibii.

Doar Lacke rămase pe loc, jucându-se cu câteva scobitori rupte, care zăceau în faţa lui, pe masă. Larry se aplecă spre el.

— Tu nu vii?

— Eram sigur. Am presimţit.

— Da. Nu vrei să vii cu noi?

— Ba da. O să vin. Luaţi-o înainte.

Când ieşiră la aer curat, Gosta se mai linişti un pic. Aproape că o luă la fugă, astfel că Larry fu nevoit să-l roage să meargă mai încet, altfel îi sărea inima din piept. Karlsson şi Morgan îi urmau umăr la umăr; Morgan aştepta să audă o prostie de la Karlsson ca să aibă de ce să se ia de el. Le-ar fi făcut bine. Dar

până şi Karlsson părea abătut şi preocupat doar de propriile gânduri.

Lampa spartă fusese înlocuită şi sub pod era destulă lumină. Cei patru se adunară în jurul lui Gosta care le povesti ce se întâmplase, arătând spre grămada de frunze. Din când în când, săreau pe loc ca să se încălzească. Circulaţie proastă. Sub pod, săriturile se auzeau cu ecou, de parcă ar fi mărşăluit pe acolo o armată. Când Gosta termină, Karlsson spuse:

— Dar n-avem nicio *dovadă* concretă.

Era exact genul de replică pe care o aşteptase Morgan.

— Doar l-ai *auzit,* ce dracu'. Crezi că n-are altceva de făcut decât să ne *mintă?*

— Nu, spuse Karlsson de parcă ar fi vorbit cu un copil. Ziceam doar că poliţia n-o să-l creadă aşa de uşor, ca noi, mai ales că n-are nici dovezi care să-l susţină.

— Dar a fost *martor,* a văzut.

— Şi ce, crezi că-i de-ajuns?

Larry îi arătă grămăjoara de frunze.

— Problema e unde a dispărut. Dacă e cum credem.

Pe aleea din parc apăru şi Lacke. Se duse lângă Gosta şi-i arătă o bucată de pământ.

— Aici?

Gosta dădu din cap. Lacke îşi strecură mâinile în buzunare, stătu acolo câteva minute şi cercetă conturul neregulat din mijlocul frunzelor, de parcă ar fi fost un puzzle gigantic pe care ar fi trebuit să-l rezolve. Îşi încordă maxilarele, le relaxă, apoi le încordă din nou.

— Aşa. Voi ce ziceţi?

Larry făcu doi paşi către el.

— Îmi pare rău, Lacke.

Lacke schiţă un gest nervos, ca şi când ar fi vrut să-l împingă mai încolo.

— Ce ziceţi? Îl prindem pe nenorocitul care a făcut chestia asta? Da sau ba?

Ceilalţi se uitară în toate direcţiile, evitându-l pe Lacke. Larry se pregătea să-i spună ceva de genul că era „greu, probabil imposibil", dar se abţinu. Până la urmă, Morgan îşi drese glasul, se apropie de Lacke, îl luă de după umeri şi-i spuse:

— O să-l prindem, Lacke. Bineînţeles c-o să-l prindem.

*

Tommy se uită peste pervazul balconului. Avusese impresia

că văzuse ceva, un obiect argintiu, strălucind în iarbă. Arăta ca trofeele cu care se întorceau de la concursuri nepoţii lui Donald.

— La ce te gândeşti? întrebă mama.

— La Donald Duck.

— Văd că nu prea-ţi place de Staffan.

— E OK.

— Nu ştiu. E?

Tommy se uită spre centru. Zări V-ul de neon mare şi roşu care se rotea încet deasupra clădirilor. Vallingby. Victory.

— Ţi-a arătat pistoalele?

— De ce pui întrebări din astea?

— Eram curios şi eu. Ţi le-a arătat?

— Nu înţeleg la ce te referi.

— Da' nu cred că-i aşa de greu. A deschis seiful de faţă cu tine? A scos pistoalele, ţi le-a arătat?

— Da. De ce?

— Când a făcut asta?

Mama îşi culese o scamă de pe bluză şi începu să-şi maseze braţele.

— Mi-e puţin frig.

— Te mai gândeşti la tata?

— Da, bineînţeles. Mă gândesc la el tot timpul.

— Tot timpul?

Mama oftă şi îşi aplecă puţin capul ca să-l poată privi în ochi.

— Unde vrei să ajungi?

— Unde vrei *tu* să ajungi?

Mâna lui Tommy se odihnea pe pervaz. Mama îşi puse mâna peste ea.

— Vii mâine cu mine la tata?

— Mâine?

— Da. E ziua morţilor[31].

— E poimâine, nu mâine. Da, vin.

— Tommy…

Îi luă mâinile de pe pervaz şi-l întoarse spre ea. Îl îmbrăţişă. O secundă, Tommy stătu nemişcat. Apoi se eliberă din îmbrăţişarea ei şi intră.

În timp ce-şi puse hainele groase, îşi dădu seama că trebuie s-o facă să plece de pe balcon dacă voia să ia cutia sculptată dintre tufişuri. O strigă şi ea veni repede, dornică să audă o vorbă bună.

---

[31] Sau Ziua tuturor sfinţilor, sărbătorită de protestanţi pe 1 noiembrie.

— Păi… salută-l pe Staffan din partea mea.
Chipul ei se lumină.
— Da, îl salut. Nu vrei să rămâi?
— Nu, eu… poate să dureze toată noaptea. Chestia asta.
— Da. Sunt un pic îngrijorată.
— N-ar trebui. Doar *ştie* să tragă cu pistolul. Pa-pa.
— Pa…
Uşa de la intrare se trânti.
— … scumpul meu.

*

Din interiorul maşinii Volvo se auzi un pocnet înfundat când Staffan trecu în viteză peste bordură. Dinţii îi clănţăniră atât de tare, că-i răsună în tot capul şi pentru o clipă orbi şi aproape că lovi un bătrân care se pregătea să se alăture grupului de curioşi care se adunaseră lângă maşina de poliţie din faţa intrării principale.

Sergentul Larsson stătea în maşină şi vorbea prin staţie. Probabil chema întăriri sau ambulanţa. Staffan trase maşina în spatele clădirii, ca intrarea să rămână liberă pentru eventualele întăriri, sări jos şi încuie uşa. Când nu stătea decât un minut, n-o încuia niciodată. Nu era ca şi când s-ar fi temut să nu i-o fure cineva, dar voia să-şi formeze un obicei. Doamne fereşte să uite vreodată să încuie *maşina de serviciu.*

Se îndreptă spre intrarea principală şi se strădui să pară autoritar, gândindu-se la mulţimea de gură-cască; în sinea lui, era conştient că, în general, aspectul lui fizic sugera încredere. Probabil că majoritatea celor care se uitau acum la el îşi spuneau ceva de genul: „în sfârşit, unul care o să facă ordine pe aici”.

Înăuntru, dădu peste patru bărbaţi în chiloţi de baie, cu prosoapele pe umeri. Staffan trecu pe lângă ei şi se îndreptă spre vestiare, dar unul dintre ei îl strigă:

— Alo, pardon! şi se apropie de el lipăind, în picioarele goale. Ăăă, mă scuzaţi, dar… hainele noastre?
— Ce-i cu ele?
— Când ni le daţi înapoi?
— Hainele?
— Da, le-am lăsat în vestiar şi nu ne mai lasă să intrăm.

Staffan deschise gura cu gândul de a-i arunca o replică acidă cum că hainele lor erau primele pe lista cu priorităţi ale poliţiei, dar o femeie în tricou alb tocmai se îndreptă spre ei cu un braţ de halate de baie. Staffan schiţă un gest aprobator şi plecă spre

vestiare.

Pe drum, se întâlni cu o altă femeie în tricou alb care însoţea un băiat de vreo doisprezece-treisprezece ani. Băiatul avea ochii goi şi faţa lui părea stacojie în halatul alb în care era înfofolit. Femeia îl fixă pe Staffan cu o privire aproape acuzatoare.

— O să vină mama lui să-l ia.

Staffan dădu din cap; oare el era victima? Voia s-o întrebe, dar pe moment nu-i trecu prin cap nicio modalitate mai fericită de-a formula întrebarea fără să-l sperie. Trebuia să se mulţumească cu gândul că, probabil, Holmberg îşi făcuse treaba, îi luase datele şi hotărâse că-i mai bine s-o lase pe mama lui să descurce situaţia, să-l ducă ea la ambulanţă şi la psihoterapeut.

Şi ne iartă nouă greşalele noastre.

Staffan îşi continuă drumul pe coridor, apoi urcă scările în fugă, mulţumindu-i în gând lui Dumnezeu şi rugându-l să-i dea putere pentru încercările care aveau să urmeze.

Oare ucigaşul chiar era încă aici?

În faţa vestiarelor, sub o plăcuţă pe care scria un singur cuvânt, „BĂRBAŢI”, stăteau, cum era de aşteptat, trei reprezentanţi ai sexului masculin şi discutau cu comisarul Holmberg. Doar unul din ei era complet îmbrăcat. Celălalt nu avea pantalonii, al treilea n-avea cămaşă.

— Bine c-ai putut să vii repede, spuse Holmberg.

— Mai e aici?

Holmberg arătă spre uşa vestiarului.

— E înăuntru.

Staffan făcu un gest către cei trei.

— Ei sunt…?

Înainte ca Holmberg să apuce să-i răspundă, bărbatul fără pantaloni făcu o jumătate de pas înainte şi spuse plin de el:

— Da, noi suntem martorii.

Staffan dădu din cap şi se uită nedumerit la Holmberg.

— N-ar trebui să…

— Ba da, dar te aşteptam pe tine. Nu pare violent.

Holmberg se întoarse spre cei trei bărbaţi şi le spuse pe un ton prietenos:

— O să vă sunăm noi. Dar acum, cel mai bine ar fi să vă duceţi acasă. Ah, şi încă ceva. Ştiu că nu e uşor, dar încercaţi să nu discutaţi despre asta între voi.

Bărbatul fără pantaloni îi zâmbi înţelegător.

— Ca să nu ne audă cineva.

— Nu, dar poate o să vi se pară c-aţi văzut chestii pe care nu le-aţi văzut de fapt, doar fiindcă vreunul din voi zice că le-a văzut.

— Nu-i şi cazul meu. Eu ştiu ce-am văzut şi pot să zic c-a fost cea mai cumplită…

— Credeţi-mă. Li se întâmplă şi profesioniştilor. Şi acum, o să vă rog să ne scuzaţi. Vă mulţumim pentru ajutor.

Bărbatul se retrase bodogănind. Holmberg se pricepea la chestia asta. Să vorbească cu oamenii. De fapt, asta făcea mai mult. Vizita tot felul de şcoli şi discuta cu elevii despre droguri şi munca de poliţist. În ultimul timp, nu prea mai făcea muncă de teren.

Brusc, dinspre vestiar se auzi un zdrăngănit metalic. Staffan tresări şi trase cu urechea.

— Zici că nu-i violent?

— Pare grav rănit. Şi-a turnat nişte acid pe faţă.

— De ce?

Holmberg se uită la el cu ochii goi, apoi se întoarse spre uşă.

— Păi, hai să-l întrebăm.

— E înarmat?

— Presupun că nu.

Holmberg arătă spre un geam mic; pe dalele de marmură se vedea un cuţit mare, cu mâner de lemn.

— N-am pungi la mine. Şi până s-ajung, a stat acolo fără pantaloni şi şi-a zgândărit rănile, o grămadă. O să-l luăm mai târziu.

— Vrei să-l lăsăm acolo, pur şi simplu?

— Ai vreo propunere mai bună?

Staffan scutură din cap. Reuşi să distingă două lucruri abia acum, în linişte. Un şuier slab, inegal dinspre vestiar. Vântul intrând prin coşul unei case. Un fluier crăpat. Asta, şi un miros. Ceva ce la început confundase cu mirosul de clor impregnat în pereţi. Dar era altceva. Un miros strident, înecăcios, care îţi irita nasul. Staffan strâmbă din nas.

— Mergem…?

Holmberg dădu din cap, dar rămase pe loc. Om căsătorit, cu copil. Era normal. Staffan scoase din teacă pistolul din dotare. Cealaltă mână o ţinea pe clanţă. Era a treia oară când intra într-o încăpere cu pistolul în mână. Habar n-avea dacă proceda corect sau nu, dar n-ar fi vrut să-l învinuiască nimeni. Era vorba de o persoană care omora copii. Un om care acum era închis şi disperat; cine ştie ce se putea întâmpla, chiar dacă era rănit.

Îi făcu un semn lui Holmberg şi deschise uşa.

Mirosul îl ameţi.

Era atât de puternic încât îi dădură lacrimile. Începu să tuşească. Scoase o batistă din buzunar şi îşi acoperi gura şi nasul. Arestase de câteva ori şi piromani, chiar în faţa casei căreia îi dăduseră foc. Atunci simţise mirosul ăsta. Dar de data asta nu exista nici urmă de fum. Doar o ceaţă difuză, plutind prin încăpere.

Doamne, Dumnezeule, ce poate fi?

Sunetul monoton se auzea în continuare din partea opusă, dinspre şirul de dulapuri. Staffan îi făcu semn lui Holmberg să le ocolească şi să se apropie de ele din partea cealaltă. Staffan se duse până la primul dulap şi iscodi cu privirea pe după el, cu pistolul lipit de coapsă.

Zări un coş de gunoi din tablă, care fusese răsturnat, şi un corp dezbrăcat, întins pe jos.

Holmberg apăru la capătul celălalt al şirului de dulapuri şi-i făcu semn s-o ia mai încet. Nu credea că există vreun pericol iminent. Pe Staffan îl irită puţin că Holmberg voia să preia conducerea, acum că nu mai avea de ce să se teamă. Respiră prin batistă, o luă de la gură şi spuse:

— Alo! Poliţia. Mă auzi?

Bărbatul nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit. Continuă doar să şuiere, cu faţa spre pardoseala de marmură. Staffan făcu câţiva paşi.

— Întinde mâinile ca să le văd.

Bărbatul nu se clinti. Dar când se apropie mai mult, Staffan văzu că-i tremura tot corpul. Chestia cu mâinile n-avea niciun rost. Un braţ îi atârna peste coşul de gunoi şi celălalt era întins în faţa lui. Avea palmele umflate şi crăpate.

Acid… Doamne, cum arată…

Staffan ţinu batista la gură din nou şi se duse spre el, vârându-şi între timp pistolul în teacă, convins că Holmberg avea să-l acopere în caz că se întâmpla ceva.

Corpul se cutremura spasmodic, în timp ce pielea se lipea şi se dezlipea de marmură, cu un plescăit. Mâna întinsă pe pardoseală se zbătea ca un peşte pe uscat. Şi în tot acest timp, sunetul acela care venea de jos, dinspre gură: „… eeiiiiiiiiiieeeeeeeiiiiii…”

Staffan îi făcu semn lui Holmberg să rămână la câţiva paşi de el, apoi se lăsă pe vine lângă corpul dezbrăcat.

— Mă auzi?

Bărbatul amuţi. Brusc, corpul zvâcni şi se întoarse pe partea cealaltă.

Faţa lui.

Staffan sări doi paşi înapoi, îşi pierdu echilibrul şi ateriză pe coccis. Îşi muşcă buzele ca să nu ţipe de durerea care-i paralizează spatele. Strânse din ochi. Apoi îi deschise din nou.

Îi lipsea faţa cu desăvârşire.

Staffan văzuse odată un drogat care se dăduse cu capul de perete de câteva ori în timpul unei halucinaţii. Şi un bărbat care a sudat o canistră cu benzină, fără s-o golească. Îi explodase în faţă.

Dar nimic nu semăna cu ce-i fu dat să vadă aici.

Nasul bărbatului lipsea cu desăvârşire şi în locul lui se vedeau două găuri. Gura se strânsese şi buzele i se lipiseră pe jumătate, mai puţin o bucată mică, despicată, într-un colţ. Un ochi i se scursese pe ceea ce cândva fusese obrazul, dar celălalt… celălalt era larg deschis.

Staffan se holbă la ochiul sănătos, singurul lucru recognoscibil şi uman din masa aceea de carne diformă.

Era străbătut de vinişoare roşii şi, când încerca să-l închidă, se vedea că nu era acoperit decât de o bucăţică de piele care se zbătea deasupra lui şi apoi se retrăgea la loc.

Din faţa lui rămăseseră doar bucăţi de cartilaj şi oase ieşind printre bucăţile de carne şi fâşiile de ţesut înnegrit. Muşchii dezveliţi şi lucioşi se contractau şi se relaxau zvâcnind, ca şi când capul i-ar fi fost înlocuit cu o grămadă de ţipari omorâţi de curând şi făcuţi bucăţele.

Întreaga faţă sau ceea ce cândva fusese o faţă avea o viaţă a ei.

Lui Staffan i se întoarse stomacul pe dos şi mai mult ca sigur c-ar fi vomitat dacă nu s-ar fi concentrat pe durerea surdă din spate. Îşi strânse încet picioarele, se ridică şi se sprijini de dulap. Ochiul înroşit se holbase la el încontinuu.

— În viaţa mea n-am văzut ceva mai…

Holmberg stătea cu braţele inerte şi se uita la corpul diform. Bărbatul nu-şi mutilase numai faţa. Acidul i se scursese şi pe piept şi pe restul corpului. Pielea de pe claviculă dispăruse şi i se vedea o bucată de os, alb şi strălucitor, ca o bucată de cretă într-o tocană.

Holmberg scutură din cap şi ridică şi coborî o mână de câteva ori, neştiind ce să facă. Începu să tuşească.

— În viaţa mea n-am mai văzut…

*

Era ora unsprezece. Oskar stătea în pat şi ciocănea în perete, formând literele cu grijă.

E… L… I…

E… L… I…

Niciun răspuns.

Vineri, 30 octombrie

Băieţii din a 6-a B se aliniaseră pe trotuarul din faţa şcolii şi-l aşteptau pe profesorul de educaţie fizică, domnul Avila. Niciunul nu-şi uitase geanta cu echipamentul de sport. Ferească sfântul să-ţi fi uitat treningul sau să n-ai o scuză bună când lipseai de la oră.

Stăteau la o distanţă de un braţ unul de celălalt, aşa cum le spusese profesorul la prima oră de sport din clasa a 4-a, când îi preluase de la doamna învăţătoare.

— Alinierea! La un braţ!

Profesorul Avila fusese pilot de vânătoare în timpul războiului. S-a întâmplat de câteva ori să fie în toane bune şi să-i distreze cu poveşti despre lupte în aer şi aterizări forţate în lanuri de grâu. Fusese impresionant. N-aveai cum să nu-l respecţi.

Elevii neastâmpăraţi, din clasa c-o reputaţie proastă, se aliniaseră cuminţi la o distanţă de un braţ unii de alţii, în ciuda faptului că profesorul nu venise încă. Dacă nu stăteau cum îi plăcea lui, îi lăsa să aştepte zece minute sau anula meciul de volei promis, punându-i să facă flotări sau abdomene.

Lui Oskar îi era cam frică de el, dar măcar nu era singurul. Majoritatea se temeau de proful de sport. Văzându-i părul grizonant, tuns periuţă, nasul acvilin şi fizicul în continuare impunător şi cunoscându-i ciupitura temută, nu te aşteptai să fii înţeles şi luat sub aripă, mai ales dacă erai un băiat timid, puţin mai grăsuţ şi abuzat de colegi. Dar la orele lui nu crâcnea nimeni. Nici Jonny, nici Micke, nici Tomas nu îndrăzneau să-l atingă, atâta timp cât profesorul de sport se afla în zonă.

Johan strică formaţia făcând un pas în faţă. Aruncă o privire precaută spre şcoală, apoi se postă în faţa lor imitându-l pe Hitler şi spuse:

— Alinierea! Programul de azi: exerciţii de evacuare în caz de incendiu! Cu frânghia!

Câţiva colegi râseră forţat. Proful era obsedat de exerciţiile de evacuare. În fiecare semestru, elevii repetau procedurile şi coborau pe nişte frânghii atârnate pe geam, în timp ce profesorul îi cronometra. Dacă reuşeau să doboare recordul

precedent, la ora următoare îi lăsa să joace Jocul cu scaunele[32]. Asta dacă meritau.

Johan se întoarse repede la locul lui. Avusese baftă, pentru că, în clipa următoare, profesorul ieşi din şcoală şi se îndreptă cu paşi repezi spre sala de gimnastică. Se uita drept înainte, fără să-i bage în seamă. La jumătatea drumului, le făcu semn să-l urmeze fără a se opri din mers şi fără a-şi întoarce capul.

Şirul se puse în mişcare, încercând să păstreze distanţa obligatorie de un braţ. Tomas nimerise în spatele lui Oskar şi asta-i dădu ocazia să-l calce pe călcâie. Oskar nu se opri, deşi îi alunecase pantoful din picior.

Nu se mai luaseră de el de atunci, de când cu bătaia. Nu că şi-ar fi cerut scuze sau ceva, dar rana de pe obraz se vedea în continuare şi probabil că se mulţumeau cu asta. Cel puţin, deocamdată.

Eli.

Oskar îşi încordă degetele de la picioare ca să nu scape pantoful şi defilă mai departe spre sala de sport. Oare unde o fi Eli acum? Oskar stătuse şi-i pândise geamul din camera lui, curios să vadă dacă tatăl ei se întorsese sau nu. Dar n-o văzuse decât pe Eli, care ieşise din bloc pe la ora zece. După aceea, a mâncat gogoşi şi ciocolată cu mama şi probabil că ea se întorsese între timp. În orice caz, nu-i răspunsese la mesaje.

Clasa se năpusti spre vestiare, rândul se destrămase. Profesorul Avila stătea şi-i aştepta cu braţele încrucişate.

— Aşa. Azi, exerciţii fizice. Tracţiuni la bară, sărituri la capră şi cu coarda.

Oftat colectiv. Profesorul de sport dădu din cap.

— Dacă vă descurcaţi bine, data viitoare jucăm *spokboll*[33]. Dar azi băgăm exerciţii. Hai, daţi-i drumul!

Nu era loc de negocieri. Trebuiau să se mulţumească pentru moment cu promisiunea. Se schimbară repede în echipamentul de sport. Ca de obicei, Oskar avu grijă să se întoarcă spre perete în timp ce-şi dădu jos pantalonii. N-ar fi arătat prea bine cu Pişbalonul între picioare. Sus, în sala de gimnastică, nişte băieţi începură să mute caprele şi să coboare barele. Johan şi Oskar li se alăturară celor care cărau saltelele. Când terminară, profesorul suflă în fluier. Îi împărţi în cinci grupe a câte doi, conform celor cinci grupuri de aparate.

---

[32] Joc pentru copii care se joacă pe muzică.

[33] Joc asemănător cu „Raţele şi vânătorii”.

Oskar şi Staffe nimeriseră împreună, ceea ce pe Oskar îl bucură fiindcă Staffe era singurul care se descurca mai prost la sport decât el. Era genul vânjos, dar greoi. Mai gras decât Oskar. Cu toate astea, nu se luau de el. Ceva în ţinuta şi postura lui îţi sugera să te ţii departe de el, altfel o păţeşti rău de tot.

Profesorul suflă în fluier şi-i dădură drumul.

Tracţiuni la bară. Bărbia deasupra barei, sus, jos, sus, jos. Oskar reuşi să facă două. Staffe făcu cinci, apoi o lăsă baltă. Fluier. Abdomene. Staffe zăcea pe saltea cu ochii-n tavan, fără să se mişte. Oskar făcu câteva abdomene pe repezite până la următorul semnal. Urmă săritura cu coarda. La asta era chiar bun. Începu să sară repede, în timp ce Staffe se prostea ţopăind de pe un picior pe celălalt. Urmară flotări simple. Staffe făcu un milion. Ora se termina cu săriturile la capră. Cel mai idiot şi tâmpit lucru din lume.

De asta se bucurase că-i în echipă cu Staffe. Oskar se uită pe furiş la Micke, Jonny şi Olof şi-i văzu aproape zburând peste capră, făcându-şi vânt pe trambulină. Staffe se postă pe linia de start, alergă, lovi trambulina atât de tare că le răsunară urechile şi, cu toate astea, nu reuşi să sară peste capră. Se întoarse şi vru să se ducă înapoi. Profesorul se apropie de el.

— Sus pe capră!

— Nu pot.

— Poţi să te urci.

— Ce?

— Să te urci. Urci. Sus pe capră şi sari, hai!

Staffe puse mâinile pe capră, se urcă pe ea şi se dădu jos pe partea cealaltă cu viteza unui leneş. Profesorul îi făcu semn lui Oskar şi Oskar ţâşni de pe loc.

Undeva pe la mijlocul distanţei se hotărî.

O să *încerce.*

Cândva, mai demult, profesorul îi spusese să nu-i fie frică de capră, că de asta depindea totul. De obicei nu îşi lua avânt suficient, de teamă să nu-şi piardă echilibrul sau să nu se lovească. Dar acum avea să-şi dea toată silinţa şi să se *prefacă.* Oskar sări cât putu de tare peste trambulină, conştient că profesorul Avila îl urmăreşte.

Nu se gândi aproape deloc la cum o să-şi ia avânt, se concentră doar pe săritura peste capră. Pentru prima oară, reuşi să pună picioarele pe ladă fără să piardă din elan şi corpul îi zbură necontrolat, iar mâinile se întinseră ca să împingă greutatea peste capră. Se rostogoli peste capră atât de repede

încât se dezechilibră şi căzu în genunchi când ateriză pe partea cealaltă. Dar reuşise să sară peste ea!

— Bravo, Oskar. Ai grijă cu echilibrul, atâta tot.

Profesorul fluieră şi elevii avură o pauză înainte de runda următoare. De data asta, Oskar reuşi să sară peste capră şi să-şi menţină *şi* echilibrul la aterizare.

Profesorul fluieră sfârşitul orei şi se duse în biroul lui, iar elevii se apucară să strângă lucrurile. Oskar deblocă roţile caprei şi o împinse în locul în care ţineau echipamentele, bătând-o uşor ca pe un cal nărăvaş care, în sfârşit, se lăsa îmblânzit. Avea ceva de discutat cu profesorul.

Dar fu oprit în drum spre biroul lui. Cineva îi aruncase un lasou peste cap. Lasoul alunecă şi i se opri pe burtă. Cineva îl prinsese şi-l ţinea pe loc. În spatele lui se auzi vocea lui Jonny:

— Hopa, Porcuşoruleee…

Oskar se întoarse, astfel încât coarda îi alunecă de pe burtă pe spate. Jonny stătea înaintea lui, fluturând mânerele.

— Hopa, hopa.

Oskar apucă brusc coarda şi o smulse din mâinile lui Jonny. Coarda alunecă pe podea, în spatele lui Oskar. Jonny arătă cu degetul.

— Acum *te* apleci şi-o ridici.

Oskar prinse coarda la mijloc cu o mână şi o învârti deasupra capului, astfel încât mânerele din lemn începură să se ciocnească ritmic, apoi strigă: „Prinde-o!” şi îi dădu drumul. Coarda zbură cât colo şi Jonny ridică din instinct mâinile, acoperindu-şi faţa. Coarda flutură deasupra capului său şi se agăţă în barele spalierului.

Oskar ieşi din sala de sport şi coborî scările în fugă. Inima îi zvâcnea parcă în urechi. *Războiul începuse.* Coborî câte trei trepte odată, ateriză cu picioarele lipite la capătul lor, trecu prin vestiar şi intră în biroul profesorului.

Acesta era în continuare în trening şi vorbea la telefon într-o limbă străină, cel mai probabil în spaniolă. Oskar reuşi să distingă un singur cuvânt, „perro”, despre care ştia că însemna „câine”. Profesorul îi făcu semn să se aşeze pe celălalt scaun, apoi continuă să vorbească. Spuse „perro” de mai multe ori şi Oskar îl auzi pe Jonny care intrase la vestiare şi începuse să ţipe în gura mare.

Profesorul termină convorbirea despre câinele lui şi se întoarse spre el. Între timp, vestiarul se goli.

— Aşa, Oskar. Ce doreşti?

— Ăăă, mă gândeam… ştiţi, antrenamentele alea de joi?

— Da?

— Pot să mă înscriu şi eu?

— Te referi la antrenamentul de culturism de la bazin?

— Da, exact. Tre' să te înscrii sau…

— Nu, nu trebuie. Poţi să vii direct. Joi, la ora şapte. Vrei să faci culturism?

— Da, mă gândeam că… da.

— Foarte bine. Te antrenezi. După aia, o să vezi tu! Faci… cincizeci de tracţiuni!

Profesorul imită mişcările cu braţele ridicate. Oskar scutură din cap.

— Nuu. Dar… da, o să vin.

— Atunci, ne vedem joi. Bine.

Oskar dădu din cap şi se gândi să plece. Se întoarse puţin şi spuse:

— Ce mai face câinele dumneavoastră?

— Câinele?

— Da, v-am auzit c-aţi spus „perro". Nu înseamnă „câine"?

Profesorul se gândi.

— Aaa. Nu „perro". *Pero.* Înseamnă „dar". Ca în „dar eu nu". Adică *pero yo no.* Înţelegi? Vrei să iei şi nişte cursuri de spaniolă?

Oskar zâmbi şi scutură din cap. Îi spuse că deocamdată îi ajunge culturismul.

Vestiarul era gol, se mai vedeau doar hainele lui Oskar. Oskar îşi scoase şortul şi se opri. Pantalonii. Dispăruseră. Bineînţeles. Bou a fost că nu s-a gândit înainte. Îi căută prin tot vestiarul, până şi la toaletă. Canci, pantaloni.

Frigul îi pătrunse pe sub haine şi-i amorţi picioarele în timp ce se îndrepta spre casă doar în pantaloni scurţi, începuse să ningă încă de la ora de sport. Fulgii de zăpadă aterizau şi se topeau pe picioarele lui goale. Ajuns în curtea blocului, Oskar se opri sub fereastra lui Eli. Perdelele erau trase şi acum. Nicio mişcare. Câţiva fulgi mari îi mângâiară faţa întoarsă spre cer. Prinse câţiva cu limba. Aveau un gust bun.

*

— Uită-te la Ragnar.

Holmberg arătă spre piaţa centrală din Vallingby, unde zăpada se aşternuse ca o plapumă pufoasă peste pietrele cubice aşezate în cerc. Unul dintre alcoolicii care-şi făceau veacul pe-acolo stătea nemişcat pe o bancă, înfofolit într-un palton imens,

în timp ce zăpada îl transforma într-un om de zăpadă cu o formă caraghioasă. Holmberg oftă.

— O să mă duc să mă uit ce-i cu el, dacă mai stă mult aşa. Tu cum te mai simţi?

— Aşa şi-aşa.

Staffan pusese încă o pernă pe scaunul de birou, ca să mai aline puţin durerea de şale. Ar fi preferat să stea în picioare sau, şi mai bine, întins în patul lui de acasă, dar raportul legat de cele întâmplate în seara precedentă trebuia predat celor de la Criminalistică înainte de sfârşitul săptămânii.

Holmberg aruncă o privire asupra notiţelor sale din carnet, apoi începu să se joace cu creionul.

— Ăia trei care erau înăuntru. Ziceau că, înainte să-şi toarne acidul pe faţă, tipul ar fi strigat „Eli! Eli!" şi mă gândeam dacă…

Inima lui Staffan tresări.

— Aşa a zis? spuse, aplecându-se în faţă.

— Da… Ştii cumva ce poate să…

— Da.

Staffan se lăsă pe spate în scaun şi durerea îl săgetă până la rădăcina părului. Se ţinu de marginea biroului, se îndreptă şi îşi trecu mâinile peste faţă. Holmberg îl privi.

— Dă-o încolo de treabă. Ai fost la doctor?

— Nu, nu e… o să treacă. Eli, Eli.

— Ce e, un nume?

Staffan dădu încet din cap.

— Da. Înseamnă… Dumnezeu.

— Aha, îl striga pe Dumnezeu. L-o fi auzit?

— Ce?

— Dumnezeu. Crezi că l-a auzit? Eu aş zice că nu, gândindu-mă la cele întâmplate. Doar că nu eu sunt expertul. Tu te ocupi cu din astea.

— Sunt ultimele cuvinte ale lui Isus, înainte să moară pe cruce. Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit? *Eli, Eli, lema sabachtani?*

Holmberg clipi şi se uită la notiţele lui.

— Aha, da.

— Evanghelia după Matei şi Marcu.

Holmberg dădu din cap şi începu să-şi roadă creionul.

— O trecem şi-n raport?

*

Când Oskar ajunse acasă de la şcoală, îşi trase o pereche de pantaloni noi şi coborî la Chioşcul Îndrăgostiţilor ca să cumpere

un ziar. Auzise ceva cum că l-ar fi prins pe ucigaş şi voia să afle totul. Să decupeze şi să păstreze articolul.

Avu o presimţire ciudată în timp ce coborî dealul spre chioşc. Ceva nu era în regulă, pe lângă faptul că ningea.

Când se întoarse acasă cu ziarul, îşi dădu seama ce era ciudat. Faptul că nu stătuse cu frica în sân. Doar mersese calm. Parcursese drumul până la chioşc fără să-i treacă prin minte că cineva i-ar fi putut face rău.

O luă la fugă. Alergă până acasă cu ziarul în mână, lins pe faţă de fulgii de nea. Încuie uşa de la intrare. Se duse în camera lui, se întinse pe burtă şi începu să bată în perete. Niciun răspuns. Ar fi vrut să-i spună şi lui Eli, să se laude un pic.

Deschise ziarul. Sala de sport din Vallingby. Maşini de poliţie. Ambulanţa. Tentativă de omor. Din cauza rănilor grave pe care şi le provocase, bărbatul nu fusese încă identificat. Fotografie cu Danderyd, locul în care-l închiseseră. Referire la crima precedentă. Fără comentarii.

Şi în rest, submarinul, submarinul şi iar submarinul. Stare de alertă maximă.

Cineva sună la uşă.

Oskar sări din pat şi ieşi grăbit în hol.

Eli, Eli, Eli.

Oskar se răzgândi cu o secundă înainte să tragă zăvorul. Dacă erau Jonny şi ceilalţi? Nu, n-ar fi sunat niciodată la uşa lui. Deschise. Era Johan.

— Ciao.

— Da… ciao.

— Vrei să facem ceva?

— Da… dar ce?

— Nu ştiu. Ceva.

— OK.

Oskar se încălţă şi îşi puse geaca, în timp ce Johan îl aştepta în casa scării.

— Chiar a fost nervos azi Jonny. În sala de sport.

— El mi-a luat pantalonii, aşa-i?

— Da. Ştiu unde i-a ascuns.

— Unde?

— În spate. Lângă bazin. O să-ţi arăt.

Oskar nu spuse nimic, dar se gândi că, dacă ştia, putea să-i şi *aducă.* Că tot venea la el. Dar nu era el atât de mărinimos. Oskar dădu doar din cap şi spuse:

— Bine.

Se duseră până acolo şi luară pantalonii care atârnau într-un tufiş plin de ţepi. Apoi se mai plimbară puţin, cercetând zona. Făcură bulgări de zăpadă şi aruncară la ţintă, într-un copac. Într-un container găsiră un cablu electric care putea fi tăiat în bucăţi şi folosit la o praştie. Discutară despre ucigaş, despre submarin şi despre Jonny, Micke şi Tomas, care, după părerea lui Johan, erau cretini şi duşi cu capul.

— Sonaţi.

— Ţie nu-ţi fac niciodată nimic.

— Nu. Dar orişicât.

Se duseră până la chioşcul vânzătorului de hotdogi de lângă intrarea la metrou şi-şi luară două chifle goale. Hotdogi pentru aurolaci. Aşa-i numiseră. Pentru o coroană primeai o chiflă prăjită la grătar, unsă cu muştar, ketchup, sos pentru hamburger şi nişte ceapă crudă. Începuse să se întunece. Johan stătu de vorbă cu fata de la chioşc, Oskar se uită la şinele metroului şi se gândi la cablurile electrice de deasupra şinelor.

Cu gurile mirosind a ceapă, o luară către şcoală, unde se despărţeau de obicei. Oskar spuse:

— Crezi că există oameni care se sinucid sărind pe cablurile alea de deasupra şinelor?

— Nu ştiu. Probabil. Frate-meu cunoştea pe unu' care s-a dus acolo şi s-a pişat pe transformator.

— Şi ce-a păţit?

— A murit. Curentul a urcat prin jetul de pişat şi l-a trosnit.

— Cum adică. *Voia* să moară, sau ce?

— Nu. Era beat. Futu-i. Gândeşte-te numai…

Începând să-şi scuture tot corpul, Johan îl imită pe tipul care-şi scosese puţa şi se pişase acolo. Oskar râse.

Se despărţiră în faţa şcolii şi-şi făcură cu mâna. Oskar o luă spre casă cu pantalonii de trening înfăşuraţi în jurul mijlocului şi începu să fluiere genericul din *Dallas.* Nu mai ningea, dar zăpada se aşternuse ca o plapumă albă peste tot. Geamurile mari şi îngheţate ale micuţei săli de sport erau iluminate. Acolo avea să se ducă şi el, în fiecare joi seara. O să înceapă antrenamentul. Şi o să devină mai puternic.

*

Vineri seara, la restaurantul chinezesc. Ceasul rotund cu marginile argintii de pe peretele lung, plasat complet aiurea printre lampadarele din hârtie de orez şi dragonii de aur, arată nouă fără cinci. Băieţii stau şi trag de berile lor, pierduţi şi vrăjiţi de peisajele de pe dreptunghiurile de muşama de sub

farfurii. Afară ninge în continuare.

Virginia amestecă puţin cu paiul în cocktailul ei San Francisco şi începu să roadă bagheta de plastic care se termina cu o figurină Johnny Walker.

Cine a fost Johnny Walker? Şi încotro se ducea el?[34]

Bătu cu bagheta în pahar şi Morgan ridică privirea.

— Vrei să ţii un discurs?

— Cineva trebuie s-o facă.

Îi povestiseră. Tot ce auziseră de la Gosta despre Jocke, pod şi copil. Apoi se adânciseră în gândurile lor. Virginia amestecă încet cuburile de gheaţă din pahar şi se uită la lumina difuză din tavan care se reflecta în cuburile ei, pe jumătate topite.

— Un singur lucru nu înţeleg. Dacă s-a întâmplat aşa cum zice Gosta, *unde* naiba e? Jocke, adică.

Karlsson se lumină la faţă de parcă ar fi aşteptat o ocazie să vorbească.

— Asta le ziceam şi eu. Unde-i cadavrul? Dacă ar trebui să…

Morgan ridică un deget ameninţător în faţa lui Karlsson.

— Nu-i spui „cadavru” lui Jocke. Ai înţeles?

— Şi cum să-i zic? *Cel decedat*?

— Nu-i zici nicicum, până nu ştii nimic sigur.

— Păi, tocmai asta voiam să şi zic. Atâta timp cât n-avem niciun ca… atâta timp cât nu l-au… găsit, n-avem cum să…

— Care *găsit?* Cine să-l găsească?

— Cine crezi? Ăia cu elicoptere, din Berga? Poliţia, bineînţeles.

Larry se frecă la ochi, scoţând un mormăit.

— Asta chiar e o problemă. Atâta timp cât nu-l găsesc, n-o să-i intereseze câtuşi de puţin, şi-atâta timp cât nu-i interesează, nici n-o să-l găsească nimeni.

Virginia scutură din cap.

— Tre’ să vă duceţi neapărat la poliţie şi să le spuneţi ce s-a întâmplat.

— Da, ai dreptate, să ştii. Ce crezi c-ar trebui să le zicem? se răţoi la ea Morgan. Auziţi, daţi-o în mă-sa cu ucigaşul ăla de copii, cu submarinul şi cu morţii mă-sii, că noi, alcoolicii veseli, am descoperit că unul din amicii noştri, alcoolic şi el, a dispărut şi, într-o seară, un alt amic, tot alcoolic, ne-a povestit că… ce?

— Păi, şi Gosta? El e martorul, el ar trebui să se…

---

[34] Aluzie la sloganul campaniei de publicitate pentru marca de whisky Johnny Walker, Just go.

— Da, da, aşa e. Bineînţeles. Dar nu vezi că-i dus cu pluta? Nici nu vede bine o uniformă şi deja o ia razna, poţi să-l duci la balamuc. Nu face faţă la chestiile astea. Audieri, căcaturi, spuse Morgan ridicând din umeri. Da. Po' s-o uiţi.

— Deci n-aveţi de gând să faceţi *nimic.*

— Ce dracu' să facem?

Lacke mormăi ceva atât de încet încât nu-l înţelesese nimeni. Virginia se aplecă spre el şi-şi puse capul pe umărul lui.

— Ce-ai zis?

Lacke se holbă la peisajul înceţoşat din faţa lui, desenat în tuş, şi şopti:

— Nu tu ziceai? C-o să-l prindem.

Morgan bătu cu pumnul în masă, făcând să se clatine paharele cu bere, şi întinse mâna strânsă ca o gheară.

— O să-l prindem, clar. Dar trebuie să avem un punct de plecare. Un indiciu, ceva.

Lacke dădu din cap ca un somnambul şi încercă să se ridice.

— Trebuie să…

Picioarele îi cedară şi Lacke se prăbuşi pe masă cu faţa înainte, trăgând după el toate paharele şi sticlele. Zgomotul strident atrase atenţia tuturor celor opt clienţi care-şi comandaseră ceva de mâncare. Virginia îl apucă de umeri şi îl îndreptă în scaun. Lacke privea spre un punct nedefinit.

— Iertaţi-mă, am…

Chelnerul îşi făcu apariţia prompt, ştergându-şi frenetic mâinile pe şorţ. Se aplecă spre Lacke şi Virginia şi le şopti iritat:

— Ăsta-i restaurant, nu cocină.

Virginia îi zâmbi cât putu de frumos, în timp ce încercă să-l ridice pe Lacke.

— Hai, Lacke. Mergem la mine.

Chelnerul înconjură masa şi, dojenindu-i din priviri şi pe ceilalţi, se duse lângă Lacke şi-l sprijini de pe partea cealaltă, vrând să le arate celorlalţi clienţi că era la fel de dornic să scape de elementul perturbator ca şi ei.

Virginia îl ajută pe Lacke să-şi pună paltonul greu, cândva elegant – moştenire de la tatăl său care murise cu doi ani în urmă – şi-l conduse încet spre uşă.

În spatele ei, Morgan şi Karlsson fluierară tendenţios. Cu braţul lui Lacke pe umerii ei, Virginia se întoarse şi se strâmbă la ei. Apoi deschise uşa de la intrare şi ieşi.

Afară ningea încet cu fulgi grei şi frigul îi învălui ca o umbră mută. Obrajii Virginiei se îmbujorară în timp ce-l conduse pe

Lacke spre aleea din parc. Era mai bine aşa.

*

— Bună ziua. Trebuia să mă întâlnesc cu tata, dar n-a apărut şi… pot să dau un telefon de aici?

— Da, bineînţeles.

— Pot să intru?

— Uite telefonul acolo.

Femeia arătă spre hol; pe o măsuţă se vedea un telefon gri. Eli rămase în prag; nu fusese invitată înăuntru. În faţa uşii se afla un arici din sârmă şi piassava[35]. Eli îşi şterse tălpile, încercând să tragă de timp. Nu voia să pară ciudată pentru că nu putea să intre.

— Sigur nu-i nicio problemă?

— Sigur. Hai, intră. Intră.

Femeia făcu un gest obosit; Eli putea să intre. Femeia păru să-şi fi pierdut interesul şi se duse în camera de zi de unde se auzea mormăitul static al televizorului. O panglică lungă şi galbenă de mătase prinsă în părul ei cărunt i se unduia pe spate ca un şarpe domesticit.

Eli intră în hol, se descălţă şi-şi scoase geaca, apoi ridică receptorul. Formă un număr la nimereală, se prefăcu că vorbeşte cu cineva şi închise.

Trase aer pe nas. Miros de mâncare gătită, substanţe de curăţat, pământ, cremă de ghete, mere puse în cămară pentru iarnă, haine umede, electricitate, praf, miros de transpiraţie, adeziv pentru tapet şi… urină de pisici.

Da. O pisică neagră ca tăciunele stătea pe pragul de la bucătărie şi mârâia. Cu urechile trase pe spate, blana zbârlită, spatele arcuit. În jurul gâtului avea o panglică roşie cu un mic cilindru metalic, ceva în care se punea, probabil, un bileţel cu numele ei şi adresa la care locuia stăpâna ei.

Eli făcu un pas către ea şi pisica îşi dezveli dinţii sâsâind. Stătea cu corpul încordat, gata să sară. Încă un pas.

Pisica bătu în retragere, se lipi de perete continuând să sâsâie şi fără s-o scape din ochi. Corpul începu să-i tremure de ură şi cilindrul începu să se legene. Cele două se măsurară din priviri. Eli înaintă încet, forţând pisica să se retragă în bucătărie, după care închise uşa.

Pisica începu să mârâie şi să miaune supărată de partea

[35] Fibră asemănătoare rafiei, provenind de la două specii de palmieri brazilieni.

cealaltă a uşii. Eli intră în camera de zi.

Femeia stătea pe o canapea de piele, atât de uzată şi lustruită încât lumina de la televizor se reflecta în ea. Stătea cu spatele drept şi se uita fix înainte, spre ecranul albăstrui. Într-o parte îşi prinsese în păr o fundă galbenă, în partea cealaltă, funda se desfăcuse. Pe măsuţa de cafea din faţa ei se vedeau un bol cu biscuiţi şi un tocător de lemn cu trei bucăţi de brânză. Şi, alături, o sticlă de vin nedesfăcută şi două pahare.

Femeia nu păru s-o fi observat pe Eli. Părea fascinată de ce se întâmpla pe ecran. Era un documentar. Despre pinguinii de la Polul Sud.

„Masculul poartă oul între picioare pentru a evita contactul acestuia cu gheaţa.”

O caravană formată din pinguini înainta legănându-se într-un deşert de gheaţă. Eli se aşează pe canapea lângă femeie. Femeia stătea nemişcată, ca şi când ar fi urmărit un profesor sever care-i ţinea o lecţie.

„După trei luni, când femela se întoarce, depozitele de grăsime ale masculului sunt aproape terminate.”

Doi pinguini îşi apropiară ciocurile şi se salutară.

— Aşteptaţi musafiri?

Femeia tresări şi se uită la ea preţ de câteva secunde, fără să înţeleagă ce spune. Funda galbenă îi scotea în evidenţă trăsăturile obosite ale feţei.

— Nu, serveşte-te.

Eli nu se clinti. Imaginile de la televizor se schimbară. Acum se vedea o fotografie panoramică de undeva de deasupra Georgiei de Sud. Imaginile erau acompaniate de muzică. În bucătărie mieunatul pisicii se transformă într-un… fel de scâncet implorator. Mirosul din cameră era chimic. Pielea femeii secreta un miros de spital.

— Trebuie să mai vină cineva? La dumneavoastră?

Femeia tresări din nou, de parcă cineva ar fi scuturat-o şi-ar fi trezit-o din somn, apoi se întoarse spre Eli.

De data asta, însă, părea iritată; între sprâncenele ei se contură un rid adânc.

— Nu. Nu vine nimeni. Mănâncă dacă vrei.

Arătă cu degetul spre bucăţile de brânză.

— Camembert, gorgonzola, roquefort. Mănâncă, îi aruncă o privire atât de severă, încât Eli fu nevoită să ia un biscuit şi să-l vâre în gură, mestecând încet.

Femeia dădu din cap şi se întoarse din nou spre ecranul

televizorului. Eli scuipă în palmă masa lipicioasă şi o aruncă după braţul canapelei.

— Când trebuie să pleci? o întrebă femeia.

— Imediat.

— Poţi să stai cât vrei. Nu mă deranjează.

Eli se apropie ca să vadă televizorul mai bine, până când coatele lor se atinseră. Ceva se întâmplă cu femeia.

Se cutremură şi se înmuie ca un pachet de cafea vidat pe care-l înţepi cu ceva ascuţit. Când ridică privirea spre Eli, ochii ei păreau visători şi sedaţi.

— Cine eşti?

Ochii lui Eli erau la doar câţiva centimetri de ochii ei. Gura femeii mirosea a spital.

— Nu ştiu.

Femeia dădu din cap, se întinse spre telecomanda de pe măsuţa de cafea şi opri sonorul.

„Primăvara, sudul Georgiei înfloreşte timid…”

Mieunatul implorator al pisicii se auzea acum perfect, dar femeii nu părea să-i pese. Arătă spre genunchii lui Eli.

— Pot să…?

— Da, bineînţeles.

Eli se mută puţin mai încolo şi femeia îşi trase picioarele pe canapea şi-şi puse capul pe genunchii lui Eli. Eli o mângâie pe cap. Stătură aşa un timp. Suprafaţa netedă a mării fu întreruptă de valuri strălucitoare care se ridicară şi formară un zid de apă, apoi se îndreptară iar.

— Povesteşte-mi ceva, spuse femeia.

— Ce să vă povestesc?

— Ceva frumos.

Eli apucă o şuviţă din părul ei şi i-l dădu după ureche. Femeia respira calm şi corpul ei era complet relaxat. Eli începu să-i povestească pe un ton coborât.

— A fost odată… cu mult, mult timp în urmă. A fost odată un ţăran sărac. Ţăranul avea o nevastă şi trei copii. Un băiat şi o fată care erau destul de mari cât să-i ajute la muncă pe părinţi. Şi un băieţel de doar unsprezece ani. Toţi cei care-l vedeau spuneau că-i cel mai frumos copil pe care l-au văzut vreodată.

Tatăl muncea mult pentru proprietarul terenului. De aceea, de cele mai multe ori, mama şi copiii erau cei care se ocupau de casă şi de grădină. Băiatul cel mic nu prea era bun de nimic.

Într-o zi, stăpânului îi veni o idee: să organizeze un concurs la care să invite toate familiile de pe proprietatea lui. Toate

familiile care aveau un băiat între opt şi doisprezece ani. Nu le promisese niciun premiu sau recompensă. Dar, cu toate astea, le dădu de înţeles că era vorba de un concurs.

În ziua concursului, mama se duse cu băiatul cel mic la castelul stăpânului. Nu erau singurii. În curtea castelului se adunaseră deja şapte copii cu unul sau ambii părinţi. Şi mai sosiră trei. Familii sărace, cu copiii îmbrăcaţi în hainele de duminică.

Cei adunaţi aşteptară toată ziua în curtea stăpânului. Când soarele începu să apună, fură invitaţi înăuntru.

Eli ascultă respiraţia femeii. Respira calm şi încet. Adormise. Respiraţia ei îi încălzea genunchiul. Chiar sub urechea ei, Eli văzu pulsul zvâcnind încet sub pielea lăsată şi zbârcită.

Pisica nu mai mieuna.

Pe ecranul televizorului începu să curgă genericul filmului documentar. Eli puse degetul arătător pe jugulara femeii şi-i simţi inima de pasăre zvâcnind.

Eli se lipi de spătarul canapelei şi ridică cu grijă capul femeii. Îl aşeză pe genunchiul ei. Mirosul înţepător al brânzei roquefort acoperea toate celelalte mirosuri din casă. Eli trase o pătură de pe spătarul canapelei, se întinse şi acoperi bucăţile de brânză.

Un şuier slab; respiraţia femeii. Eli se aplecă şi îşi apropie nasul de jugulara femeii. Miros de săpun, transpiraţie şi piele îmbătrânită… mirosul acela de spital… şi încă ceva… mirosul femeii. Şi printre toate acestea: mirosul de sânge.

Femeia tresări când nasul lui Eli îi atinse gâtul şi vru să se întoarcă, dar Eli o apucă de braţe şi i le lipi de piept cu o mână, iar cu cealaltă îi ţinu capul. Deschise gura cât putu de tare şi se aplecă asupra femeii până când limba îi apăsă jugulara. Apoi îşi încleştă maxilarele.

Femeia se cutremură de parcă s-ar fi electrocutat. Corpul se încordă ca un arc şi picioarele loviră braţul canapelei cu atâta forţă, încât femeia alunecă şi ajunse cu spatele pe genunchii lui Eli.

Sângele ţâşni ca o cascadă din vena deschisă şi stropi canapeaua. Femeia ţipă şi flutură din braţe, trăgând pătura de pe masă. Nările lui Eli se umplură cu un iz de brânză mucegăită în timp ce se aruncă asupra femeii şi-şi lipi buzele de gâtul ei, bând cu înghiţituri mari. Femeia îi ţipă în urechi şi Eli îşi eliberă un braţ ca să-i astupe gura.

Ţipetele nu se mai auzeau atât de tare, dar mâna liberă a femeii se zbătea şi se lovea de masă, apucă telecomanda şi o

dădu de capul lui Eli. Plasticul se făcu bucăţi şi televizorul începu să urle.

Camera se umplu de genericul serialului *Dallas* şi Eli îşi dezlipi capul de gâtul femeii.

Sângele avea un gust de medicament. Morfină.

Femeia se uită la Eli cu ochi mari. În clipa următoare, Eli mai simţi un gust. Un gust de putregai care se amestecase cu mirosul brânzei mucegăite.

Cancer. Femeia avea cancer.

Stomacul i se strânse de scârbă şi Eli fu nevoită să-i dea drumul femeii şi să-şi îndrepte corpul ca să nu vomite.

Camera de luat vederi alunecă peste ferma Southfork, în timp ce coloana sonoră creştea în intensitate. Femeia nu mai ţipa, doar zăcea în timp ce sângele ţâşnea din ea din ce în ce mai încet şi mai rar, scurgându-se în firicele pe pernele de pe canapea. Ochii ei păreau umezi şi absenţi, în timp ce căuta privirea lui Eli.

— Te rog… te rog, spuse.

Lui Eli îi veni să vomite, dar înghiţi şi se aplecă peste femeie.

— Da…?

— Te rog…

— Da. Ce vrei să fac?

— … te rog, draga mea… te rog…

După un timp, privirea femeii împietri. Ochii i se înceţoşară. Eli îi închise pleoapele, dar i se deschiseră din nou. Ridică pătura de pe jos şi o întinse peste faţa femeii, apoi îşi îndreptă spatele.

Sângele era destul de bun ca hrană, în ciuda gustului rău, dar morfina…

Pe ecran se vedea un zgârie-nori. Un bărbat în costum şi pălărie de cowboy coborî dintr-o maşină şi se îndreptă spre clădire. Eli încercă să se ridice. Nu reuşi. Clădirea începu să se încline şi să se rotească. Geamurile oglindă reflectară norii care alunecau pe cer cu încetinitorul şi luau forme de animale sau plante.

Eli izbucni în râs când un bărbat cu pălărie de cowboy se aşeză la un birou şi începu să vorbească în engleză. Înţelegea ce spune, dar vorbele lui nu aveau niciun sens. Eli aruncă o privire în jur. Camera începu să se încline într-o parte şi lui Eli i se păru ciudat că televizorul nu se deplasă deloc. Vocea bărbatului cu pălărie de cowboy răsuna cu ecou în capul ei. Se uită după telecomandă. Bucăţi din ea zăceau împrăştiate pe masă şi

podea.

Trebuie să-l fac să tacă… pe tipul ăla cu pălărie.

Eli alunecă pe podea şi se târî în patru labe spre televizor în timp ce morfina pusese stăpânire pe corpul ei şi râse spre figurinele care se dizolvară în culori, doar culori. Nu mai avea deloc putere. Se întinse pe burtă în faţa televizorului, în timp ce culorile îi explodară pe retină.

*

Câţiva copii se dădeau în continuare cu bobul între Bjornsonsgatan şi mica porţiune de teren deschis de lângă aleea parcului. Dealul Morţii, cum se numea, nimeni nu ştia de ce. Trei umbre îşi luară avânt din vârful dealului şi imediat după aceea, se auziră înjurături, după ce una din ele ieşi de pe traseu şi o luă spre copacii din pădure. Celelalte două umbre izbucniră în râs şi continuară să alunece pe coastă, zburară în aer şi aterizară cu un icnet înfundat.

Lacke se opri şi lăsă privirea în pământ. Virginia încercă să-l împingă încet înainte.

— Haide, Lacke, te rog.

— E al dracului de greu.

— Nu mai pot să te car în spinare, să ştii.

Lacke pufni pe nas şi începu să râdă, dar îl apucă tusea. Îşi luă mâna de pe umerii Virginiei, se opri cu braţele lăsate pe lângă corp şi întoarse capul spre derdeluş.

— Futu-i… uite-i cum se dau cu sania… spuse şi făcu un gest spre vârful dealului… chiar lângă locul în care l-au omorât pe Jocke.

— Nu te mai gândi la asta acum.

— Cum să nu mă mai gândesc? Poate c-a fost chiar unul dintre ei.

— Nu prea cred.

Vru să-i petreacă din nou braţul în jurul gâtului, dar Lacke se retrase.

— Nu, pot să merg şi singur.

Lacke înaintă precaut pe alee. Zăpada îi scârţâia sub tălpi. Virginia stătu nemişcată şi se uită la el. Era bărbatul ei, bărbatul pe care-l iubea şi cu care nu reuşise nicicum să convieţuiască.

Încercase.

Timp de câteva luni, cu opt ani în urmă, după ce fiica sa se mutase la casa ei şi Lacke îi luase locul. Virginia lucra atunci, ca şi acum, la supermarketul ICA de pe Arvid Mornes Vag, deasupra parcului chinezesc. Stătea aproape, într-un

apartament cu două camere şi bucătărie, chiar pe Arvid Morne, la doar trei minute de serviciu.

În cele patru luni cât au stat împreună, Virginia n-a reuşit să se prindă cu ce se *ocupa,* de fapt, Lacke. Părea că se pricepe la chestiile electrice, îi montase un dispozitiv pentru reglarea intensităţii luminii la veioza din camera de zi. Ştia să şi gătească, o surprinsese de câteva ori cu nişte cine sofisticate pe bază de peşte. Dar cu ce se *ocupa?* Asta era întrebarea.

Stătea acasă, se plimba, discuta cu oamenii, citea o grămadă de cărţi şi ziare. Cam asta era tot. Pentru Virginia, care se angajase imediat după liceu, felul ăsta de a trăi era de neînţeles. L-a şi întrebat:

— Nu te supăra, Lacke, nu vreau să mă bag, dar… ce faci*, de* fapt? Din ce trăieşti? De unde ai bani?

— Păi, n-am.

— *Ceva-ceva* tot tre' să ai.

— Ştii şi tu cum e, doar trăim în Suedia. Dacă ieşi cu un scaun pe trotuar, nu trebuie să aştepţi prea mult că sigur trece vreunu' şi-ţi dă nişte bani. Sau te întreabă ce ai şi te ajută într-un fel.

— Deci asta sunt şi eu pentru tine, societate de binefacere?

— Virginia, când o să-mi spui „Lacke, pleacă", o să plec.

I-a spus abia după o lună. Lacke şi-a îndesat hainele într-o geantă şi cărţile într-alta. Şi a plecat. După care nu l-a mai văzut vreo jumătate de an. În perioada aceea a început să bea mai mult. Şi bea singur.

Când l-a revăzut, Lacke era complet schimbat. Părea mai trist. În acea jumătate de an a locuit cu tatăl lui bolnav de cancer, într-o casă undeva prin Smaland. După moartea tatălui său, Lacke şi sora lui moşteniră casa pe care o vândură şi împărţiră banii. Din banii care i-au revenit, Lacke îşi cumpără un apartament în Blackeberg cu costuri de întreţinere mici şi nu mai plecă nicăieri.

În anii care au urmat, au început să se întâlnească din ce în ce mai des la restaurantul chinezesc. Virginia se ducea acolo în fiecare seară. Uneori se întorceau acasă împreună, făceau dragoste fără prea mult tam-tam şi, ca şi când s-ar fi înţeles în prealabil, Lacke pleca înainte ca ea să se întoarcă de la serviciu. Locuiau separat pentru că aşa voiau ei – uneori treceau şi două-trei luni fără să fi împărţit patul – şi asta le convenea amândurora de minune.

Trecură pe lângă supermarketul ICA şi pe lângă anunţul cu

„carne tocată ieftină”, însoţit de sloganul „Mâncaţi, beţi şi fiţi fericiţi”. Lacke se opri şi o aşteptă. Când îl ajunse din urmă, îi întinse un braţ şi Virginia acceptă. Lacke dădu din cap în direcţia magazinului.

— Cu serviciul cum mai e? Merge treaba?

— Ca de obicei.

Virginia se opri şi arătă cu degetul.

— Uite, aia am făcut-o eu.

Era un anunţ cu *ROŞII DECOJITE. TREI CUTII 5 coroane.*

— Mişto.

— Îţi place?

— Da. Ţi se face poftă de roşii decojite.

Virginia îl împunse încet într-o parte. Îi simţi coastele cu cotul.

— Nici nu mai ştii ce gust au, glumeţule.

— Nu trebuie să-mi…

— Nu, dar o s-o fac, oricum.

*

— Eeeeeeeeeeeli… Eeeeeeeli…

Vocea de la televizor i se păru cunoscută. Eli încercă să se îndepărteze de el, dar corpul n-o mai ascultă. Mâinile îi alunecară pe podea, încercând să se agaţe de ceva. Găsi un cablu. Îl apucă şi-l strânse tare de parcă ar fi fost o coardă de salvare ce avea s-o scoată din tunelul la capătul căruia se afla televizorul care-i vorbea.

— Eli… unde eşti, Eli?

Capul îi era prea greu ca să-l poată ridica de pe podea. Singurul lucru pe care reuşi să-l facă a fost să-şi întoarcă privirea spre ecran şi… bineînţeles că era… El.

Peste umerii halatului de mătase se revărsau şuviţe lucioase din peruca blondă făcută din păr de om, din cauza căreia faţa lui cu trăsături feminine părea şi mai îngustă decât era. Buzele subţiri erau strâns lipite şi uşor ţuguiate, într-un surâs demn de o starletă. Păreau o rană făcută cu cuţitul pe faţa pudrată.

Eli reuşi să-şi ridice puţin capul şi-i văzu toată faţa. Ochi mari, albaştri, de copil şi deasupra ochilor… aerul din plămânii lui Eli ieşi şuierând şi capul ei căzu fără vlagă pe podea. Osul din nas vibră dureros. Amuzant. Pe cap avea o pălărie de cowboy.

— Eeeeeeliiii…

Alte voci. Eli ridică din nou capul, tremurând ca un bebeluş. Câteva picături de sânge infectat se scurseră pe nasul şi pe gura

ei. Bărbatul întinse braţele ca şi când ar fi vrut s-o întâmpine, dezvelind căptuşeala roşie a halatului. Căptuşeala începu să se unduiască şi să se învârtă ca un roi de insecte, în formă de buze. Sute de buze de copii schimonosite, şoptindu-şi poveştile, povestea lui Eli.

— Eli… vino acasă…

Eli începu să scâncească şi închise ochii. Încă puţin, şi mâna rece avea s-o apuce de gât. Dar nu se întâmplă nimic. Eli deschise ochii. Imaginea se schimbase. Văzu un şir lung de copii săraci, îmbrăcaţi în haine ponosite, care înaintau cu greu pe o câmpie înzăpezită, în drum spre un castel de gheaţă care abia se zărea la orizont.

Nu se întâmplă nimic.

Eli scuipă sângele spre ecranul televizorului. Petele roşii murdăriră zăpada albă, scurgându-se de pe castelul de gheaţă.

Nici nu există.

Eli smuci coarda de salvare, încercă să se tragă afară din tunel. Se auzi un pocnet şi cablul fu smuls din priză. Televizorul se stinse. Câteva firicele de salivă amestecată cu sânge se prelinseră de pe ecranul întunecat şi picurară pe podea. Eli îşi sprijini capul în palme şi dispăru într-un vârtej stacojiu.

*

Virginia făcu o tocăniţă rapidă din cubuleţe de carne, ceapă şi roşii decojite, în timp ce Lacke intră la duş. Şi acolo îl uită Dumnezeu. Când tocăniţa fu gata, Virginia se duse la el. Lacke zăcea în cadă cu capul plecat şi rozeta duşului atârnată pe după gât. Şira spinării arăta ca un rând de mingi de ping-pong îndesate pe sub piele.

— Lacke? E gata mâncarea.

— Bine. Perfect. Am stat prea mult?

— Nu, nu. Dar tocmai m-au sunat de la Vattenverket[36] că cică-s probleme cu pânza de apă freatică. Mai are puţin şi seacă de tot.

— Ce?

— Hai odată.

Virginia îi întinse halatul ei de baie. Lacke se ridică, ţinându-se de marginea căzii. Când îl văzu cât e de costeliv, Virginia se îngrozi. Lacke îi observă reacţia şi spuse:

— Şi iată-l cum se înalţă din spuma mării ca un zeu, atât de plăcut privirii…

[36] Principalul furnizor de apă din Suedia.

Mâncară şi împărţiră o sticlă de vin. Lacke ciuguli puţin, dar Virginia era mulţumită. Măcar avea ceva în stomac. Apoi mai desfăcură o sticlă în camera de zi, după care se duseră la culcare. Stătură un timp întorşi pe o parte şi se priviră în ochi.

— Am renunţat la pastile.

— Aha. Nu trebuie să…

— Nu, dar nu mai aveam nevoie de ele. Nu-mi mai vine ciclul.

Lacke dădu din cap. Se gândi. Apoi o mângâie pe obraji.

— Şi-ţi pare rău?

Virginia zâmbi.

— Cred că eşti singurul bărbat pe care-l cunosc căruia îi trece prin cap să mă întrebe aşa ceva. Da, puţin. De parcă… nu ştiu, e ca şi când n-aş mai fi femeie. De parc-aş fi pierdut ceva.

— Îhâm. În orice caz, pentru mine eşti bine aşa cum eşti.

— Serios?

— Da.

— Păi, haide atunci.

Şi Lacke făcu aşa cum îi spuse.

*

Gunnar Holmberg îşi târî picioarele prin zăpadă ca să nu lase urme care să îngreuneze munca tehnicienilor de la laboratorul de criminalistică. Se opri şi se uită la urmele care porneau de lângă casă. Flăcările colorară zăpada în portocaliu şi căldura era atât de puternică încât broboane de sudoare începură să i se formeze la rădăcina părului.

Holmberg suportase multă batjocură la viaţa lui din cauza naivităţii sale. Credea cu adevărat în bunătatea fundamentală a copiilor. De aceea se perinda prin şcoli, ţinând discursuri lungi pentru tinerii care o apucaseră pe căi greşite, şi tot ăsta era motivul pentru care urmele de lângă picioarele lui îl emoţionaseră atât de mult.

Erau urme făcute de cineva care purta un număr mic la pantofi. Nu erau nici măcar urme de „adolescent”. Nu. Erau, clar, pantofi de copil. Urme mici şi drăguţe provenind de la cineva care păşea întins, distanţa dintre paşi fiind considerabilă. Cineva care alergase. Repede.

Holmberg îl zări pe Larsson, stagiarul de la secţia lor.

— Ai grijă cum calci, ce dracu’!

— Oh, scuze.

Larsson se târî prin zăpadă şi se opri lângă Holmberg. Avea nişte ochi mari, ieşiţi din orbite, care-l făceau să pară mereu surprins. Se întoarse spre urmele din zăpadă şi spuse:

— Ce mama dracului?

— Mi-ai luat vorba din gură. E un copil.

— Da, dar… asta-i chiar… – Larsson se uită la urmele din zăpadă care continuau pe o porţiune mai lungă – zici c-a păşit în reprize.

— Da, e ceva distanţă între paşi.

— Mai mult decât atât… e ceva… n-am mai văzut una ca asta. Vezi cât e între…?

— Ce vrei să spui?

— Cred că face atletism sau ceva. Eu, unul, n-aş fi în stare să alerg aşa. Mai mult de… doi metri. Dar vezi că astea-s la fel pe tot parcursul drumului.

Staffan sosi în fugă, încercând să se strecoare printre grupuleţele de curioşi care se adunaseră în jurul proprietăţii. Se apropie de grupul din mijloc ce supraveghea câţiva asistenţi medicali care cărau spre ambulanţă cadavrul unei femei, acoperit cu un cearşaf albastru.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Holmberg.

— Păi, am ieşit pe… Ballstavagen, după care… n-au mai putut să-l… urmărească… maşinile… o să pun câinii pe urmele lui.

Holmberg dădu din cap şi se întoarse spre cei cu care discutase înainte de sosirea lui Staffan. Un vecin care fusese martor la cele întâmplate îşi povestea impresiile unui poliţist de la criminalistică.

— La început, credeam că-s focuri de artificii sau ceva de genul ăsta. Apoi i-am văzut mâinile… am văzut că-şi flutura mâinile. A ieşit pe aici… prin fereastră… a ieşit şi…

— Fereastra era deschisă, deci?

— Da, era deschisă. Şi a ieşit pe acolo şi… casa ardea deja, ştiţi. Am văzut cum ardea. În spatele ei… şi a ieşit şi… Isuse Christoase! Ardea toată, da. Şi a plecat de lângă casă şi…

— Mă scuzaţi. Cum adică a plecat? A mers… sau a fugit?

— Nu, n-a fugit. Tocmai că asta mi s-a părut aşa de-al naibii de… mergea şi dădea din mâini cam aşa… ca şi când… nu ştiu. Şi după aia s-a oprit. Înţelegeţi? S-a oprit şi *ardea,* în continuare. Ardea peste tot. Şi s-a uitat în jur. De parcă… era calmă, nu se agita. Şi după aia a pornit iar. Era ca şi când… se terminase, înţelegeţi? Nu părea panicată sau aşa, doar… în pizda mă-sii… nici nu ţipa *măcar*. Nu scotea niciun sunet. S-a prăbuşit aici… aşa. A îngenuncheat. Şi după aia… buf. În zăpadă. După care… nici nu ştiu… mi s-a părut aşa de cumplit că… îmi venea să… am alergat înăuntru şi am adus o pătură sau

două, nu mai ştiu, am vrut să sting focul… şi-am reuşit. Mamă… cum arăta… întinsă acolo… Doamne… ferească Dumnezeu!

Bărbatul îşi duse mâinile murdare de funingine la ochi şi începu să plângă în hohote. Poliţistul de la criminalistică puse mâna pe umărul lui.

— Poate putem să vă luăm o declaraţie oficială mâine. Şi, deci, vreţi să spuneţi că n-aţi văzut pe nimeni altcineva ieşind?

Bărbatul scutură din cap şi poliţistul îşi notă ceva în carneţel.

— Cum spuneam, vă sun mâine. Vreţi s-o rog pe asistentă să vă dea un calmant, ceva, să puteţi dormi? Înainte să plece?

Bărbatul îşi şterse lacrimile. Mâinile sale lăsară urme negre şi umede pe obrajii lui.

— Nu. E în… nu, am şi eu. Pentru orice eventualitate.

Gunnar Holmberg întoarse privirea spre casa cuprinsă de flăcări. Eforturile pompierilor dăduseră rezultate şi flăcările fuseseră stinse aproape integral. Doar o coloană imensă de fum se ridica spre cerul întunecat.

*

În timp ce Virginia îl îmbrăţişa pe Lacke şi tehnicienii de la laboratorul de criminalistică îşi dădeau cu părerea despre urmele din zăpadă, Oskar stătea la geamul din camera lui şi se uita afară. Zăpada se aşezase ca o pătură peste tufişurile de sub fereastră şi formase un strat atât de gros, încât aveai impresia că poţi să te plimbi pe el.

Eli nu ieşise în seara aceea.

Oskar coborâse, se plimbase, aşteptase, se dăduse în leagăn şi îngheţase pe terenul de joacă între opt şi opt jumate. Dar nici urmă de Eli. Pe la nouă, o văzuse pe mama lui care stătea la geam şi se uita la el. Oskar intrase, copleşit de gânduri negre. Urmaseră o repriză de *Dallas,* ciocolată caldă, gogoşi şi mama îl întrebase ce are, iar Oskar fusese la un pas de a se destăinui, dar se abţinuse.

Între timp, trecuse de doisprezece şi Oskar stătea la geam cu un gol în stomac. Întredeschise fereastra şi inspiră aerul rece al nopţii. Oare hotărâse să se apere doar din cauza ei? Nu era vorba numai despre el?

Ba da.

Dar o făcea de dragul ei.

Din păcate. Aşa stăteau lucrurile. Dacă ar fi sărit pe el luni, n-ar fi avut energia, puterea şi motivaţia necesară să se împotrivească. Ştia asta prea bine. Nu s-ar fi dus la niciun antrenament. N-ar fi avut niciun motiv.

Lăsă fereastra deschisă, sperând totuşi că avea să se întoarcă în noaptea aceea. C-o să-l strige. Dacă avea voie să plece în toiul nopţii, putea să se şi întoarcă tot atunci.

Oskar se dezbrăcă şi se duse la culcare. Începu să bată în perete. Niciun răspuns. Îşi trase pătura peste cap şi se aşeză în genunchi. Îşi împreună palmele şi, cu fruntea lipită de ele, şopti:

— Te rog, Doamne. Fă-o să se întoarcă. Îţi dau ce vrei tu. Toate revistele şi cărţile mele, toate jucăriile. Orice. Dar fă să se întoarcă. La mine. Te rog, Doamne, te rog.

Rămase întins sub pătură până când începu să transpire. Atunci scoase capul din nou şi îl puse pe pernă. Se ghemui ca un bebeluş. Închise ochii. Îi văzu pe Eli, Jonny, Micke şi Tomas. Mama. Tata. Preţ de câteva minute, încercă să evoce doar imaginile care-i plăceau. După un timp, imaginile se însufleţiră şi Oskar adormi.

Eli şi Oskar stăteau într-un leagăn şi se dădeau din ce în ce mai tare. Atât de tare, încât lanţurile se desprinseră şi leagănul zbură spre cer. Eli şi Oskar se ţineau de margini şi îşi apropiară genunchii. Eli şopti:

— Oskar. Oskar…

Deschise ochii. Lampa lui în formă de glob pământesc era stinsă şi, la lumina lunii, toate obiectele din cameră păreau albastre. Gene Simmons[37] se uita la el cu limba scoasă de pe peretele de lângă pat. Oskar se ghemui şi strânse ochii. În clipa următoare auzi din nou vocea care-i şoptea numele.

— Oskar…

Se auzea de undeva dinspre geam. Deschise ochii şi se uită. De partea cealaltă a ferestrei se contură un cap mic. Oskar dădu jos pătura de pe el, dar, înainte să apuce să coboare din pat, Eli îi şopti:

— Stai puţin. Nu te da jos. Pot să intru?

Oskar şopti:

— Daaa…

— Spune că pot să intru.

— Poţi să intri.

— Închide ochii.

Oskar strânse ochii. Fereastra se deschise larg; un curent rece traversă camera, apoi fereastra se închise încet. Oskar o auzi pe Eli respirând şi şopti:

— Pot să mă uit?

---

[37] Solistul formaţiei Kiss.

— Stai aşa.

Canapeaua extensibilă din camera cealaltă scârţâi. Mama se dăduse jos din pat. Oskar ţinea în continuare ochii închişi când pătura se mişcă şi un corp rece şi gol se furişă în spatele lui, trase pătura peste ei şi se ghemui lângă el.

Uşa camerei se deschise.

— Oskar?

— Îmmm?

— Tu vorbeşti?

— Nu.

Mama rămase în cadrul uşii şi tăcu. Eli stătea nemişcată în spatele lui, cu fruntea lipită de omoplaţii săi. Îi simţea respiraţia.

Mama scutură din cap.

— Or fi vecinii ăia.

Mai zăbovi puţin şi ascultă, apoi spuse „Noapte bună, scumpule” şi închise uşa.

Oskar rămase singur cu Eli. În spatele lui, Eli şopti:

— Vecinii ăia?

— Şşşşt!

Patul scârţâi din nou, semn că mama se culcase. Oskar se uită spre geam. Era închis.

O mână rece îi atinse mijlocul, se lipi de pieptul lui, deasupra inimii. Luă mâna în palme, încercând s-o încălzească. Mâna cealaltă se strecură pe la subsuoară, urcă pe pieptul lui şi se ascunse în palmele sale. Eli îşi întoarse capul şi-şi lipi obrazul de spatele lui.

Camera se umplu de un miros nou. Semăna cu mirosul mopedului lui tata, imediat după ce-i făcea plinul. Benzină. Oskar se aplecă spre mâinile ei. Da. Ele miroseau aşa.

Au stat aşa mult timp. Când auzi respiraţia regulată a mamei sale în camera de alături şi când simţi că mâinile lui se încălziseră suficient, iar pielea de deasupra inimii lui începuse să transpire, Oskar şopti:

— Unde-ai fost?

— După mâncare.

Buzele ei îi gâdilară umărul. Eli îşi eliberă mâna şi se întoarse pe spate. Oskar mai rămase aşa puţin şi se uită în ochii lui Gene Simmons. Apoi se întoarse pe burtă. Îşi imagină figurinele mici de pe tapet uitându-se curioase la Eli. Ochii ei erau larg deschişi şi păreau negri-albăstrui în lumina lunii. Lui Oskar i se făcu pielea de găină pe braţe.

— Şi tatăl tău? Unde e?
— A dispărut.
— A *dispărut?*
Oskar ridică tonul involuntar.
— Şşşşt. Oricum, nu contează…
— Dar… cum adică… a dispă…
— Nu contează.
Oskar încuviinţă din cap, dându-i de înţeles că n-o s-o mai întrebe nimic, iar Eli îşi puse ambele mâini sub cap şi fixă tavanul.
— Mă simţeam singură. Aşa c-am venit aici. Am voie?
— Da. Dar… n-ai nici haine pe tine.
— Scuze. Ţi se pare scârbos?
— Nu. Dar nu ţi-e frig?
— Nu. Nu.
Şuviţele albe din părul ei dispăruseră. Da, arăta mai bine, mai sănătoasă decât ultima dată când se întâlniseră. Obrajii ei păreau mai plini şi i se vedeau gropiţele când Oskar îi spuse în glumă:
— Să nu-mi zici că ai trecut pe la Chioşcul Îndrăgostiţilor…
Eli râse, apoi se prefăcu foarte serioasă şi spuse pe o voce de fantomă:
— Ba da. Şi ştii ceva? Tipul a scos capul şi mi-a spus: Viiiiiiiiiinoooo…. Viiiiino… am bomboane, ciocolată şi… banaaaane…
Oskar îşi înfundă capul în pernă. Eli se întoarse spre el şi-i şopti în ureche.
— Hai, viiiinooo… am… duuulciuri… şobolaaaani uscaaaaaţi…[38]
Oskar strigă „Nuuu! Nuuu!” cu faţa lipită de pernă. Continuară aşa preţ de câteva minute. Apoi Eli se uită la cărţile din bibliotecă şi Oskar îi povesti pe scurt romanul lui preferat, *Ceaţa,* de James Herbert. Spatele lui Eli lumina ca o coală de hârtie în întuneric în timp ce se uita la cărţile lui, întinsă pe burtă.
Oskar îşi ţinea mâna atât de aproape de pielea ei, încât simţi căldura pe care o emana. Apoi îşi îndoi degetele şi le plimbă pe spatele ei.

[38] Sega rator în orig. — numele unor bomboane gumate în formă de şoricei, vândute la kilogram.

— Buleribuleriboc[39]. Câte coarne au făcut… poc?

— Hmm. Opt?

— Opt ai spus, opt au fost. Buleribuleriboc.

Schimbară rolurile, dar Oskar nu nimeri cifra corectă la fel de des ca Eli. În schimb, la „piatră, hârtie, foarfecă” câştigă detaşat. Cu şapte la trei. Mai jucară o dată. Câştigă cu nouă la unu. Eli se enervă.

— *Tu ştii* de dinainte ce-o să aleg?

— Da.

— Cum aşa?

— Aşa, pur şi simplu. Dacă alegi tot timpul acelaşi lucru… Am senzaţia că văd schema din capul tău.

— Hai, înc-o dată. De data asta nu mă mai gândesc. Le întind la nimereală.

— Încearcă.

Mai jucară o rundă. Oskar câştigă cu opt la doi. Eli se întoarse spre perete, prefăcându-se bosumflată.

— Nu mă mai joc cu tine. Trişorule.

Oskar se uită la spatele ei alb. Oare să îndrăznească? Da, acum că nu se uita la el, putea să încerce.

— Eli. Am şanse la tine?

Eli se întoarse şi trase pătura până la bărbie.

— Ce înseamnă?

Oskar se uită drept înainte la cotoarele cărţilor din faţa lui şi ridică din umeri.

— Păi, dacă… vrei să fim împreună, gen.

— Cum adică „împreună”?

Îl întrebase pe un ton bănuitor. Oskar se grăbi să-i răspundă:

— Poate ai deja un prieten la şcoală.

— Nu, dar… Oskar, eu n-am cum să… Eu nu sunt fată.

Oskar pufni pe nas.

— Cum adică? Vrei să zici că eşti *băiat,* sau ce?

— Nu. Nu.

— Atunci ce eşti?

— Nimic.

— Cum adică „nimic”?

— Uite-aşa. Nu sunt nimic. Nu sunt copil. Nici bătrân. Nu sunt nici băiat, nici fată. Nu sunt nimic.

Oskar îşi plimbă degetele pe spatele ei în timp ce îngână „Vine melcul supărat” şi scutură din cap.

---

[39] *Bulleribock,* basm suedez.

— Hai, spune. *Am* şanse sau n-am?

— Oskar, mi-ar plăcea foarte mult, dar… nu putem să fim împreună la fel ca până acum?

— … ba da.

— Te-ai supărat? Putem să ne pupăm, dacă vrei.

— Nu!

— Nu vrei?

— Nu, nu vreau!

Eli se încruntă.

— Adică oamenii nu *fac* nimic special când au *şanse* unul la celălalt?

— Nu.

— Se comportă… normal? Ca până atunci?

— Da.

Eli se lumină la faţă, îşi împleti degetele pe abdomen şi se uită la Oskar:

— Atunci ai o şansă. Atunci suntem împreună.

— Serios?

— Da.

— Bine.

Cu o bucurie calmă în stomac, Oskar continuă să cerceteze cotoarele cărţilor. Eli stătea nemişcată şi aştepta. După un timp, îi spuse:

— Atât?

— Da.

— Nu putem să stăm la fel ca înainte?

Oskar se întoarse cu spatele la ea. Eli îl cuprinse cu braţele şi Oskar îi luă mâinile în palme. Au stat aşa până când lui Oskar i se făcu somn. Privirea i se înceţoşă şi nu mai putea să-şi ţină ochii deschişi. Înainte de a aţipi, Oskar spuse:

— Eli?

— Îmm?

— E bine c-ai venit.

— Da.

— De ce… miroşi a benzină?

Mâinile lui Eli îi strânseră degetele şi se lipiră de pieptul lui. De parcă l-ar fi luat în braţe. Camera se lărgi în jurul lui şi tavanul deveni moale, podeaua dispăru şi, când simţi că patul se ridică deasupra pământului, Oskar îşi dădu seama că doarme.

Sâmbătă, 31 octombrie

„Pe piscuri sure, alba zi.
De plec acum, trăiesc.
De mai rămân,
S-a isprăvit cu mine.”
William Shakespeare – *Romeo şi Julieta*[40]*, 111:5*

Cenuşiu. Peste tot, un cenuşiu lânos. Nu reuşea să-şi focalizeze privirea, era de parcă s-ar fi culcat pe un nor de ploaie şi s-ar fi scufundat în el. Culcat? Da, era culcat. Ceva îi apăsau spatele, fundul şi călcâiele. În stânga lui se auzea un şuierat. Gazul. Nu închisese gazul. Sau? Ba nu. Zgomotul se auzi din nou. Ceva se întâmpla cu pieptul lui în ritmul şuieratului. Se golea şi se umplea de aer în acelaşi ritm.

Oare să fi fost tot la bazin? Şi gazul ăla. Fusese cuplat la *el?* Dacă da, cum de mai era treaz? Era treaz?

Hakan încercă să clipească. Nu se întâmplă nimic. Ceva tresări în faţa ochiului său, singurul care-i mai rămăsese, şi-i întunecă şi mai mult privirea. Celălalt ochi dispăruse. Încercă să deschidă gura. Dispăruse. Încercă să-şi aducă aminte de forma ei, de cum arăta ultima oară când s-a uitat în oglindă, încercă să… în zadar. Dispăruse. Nimic nu-i mai răspundea la comenzi. Era de parcă ar fi încercat să mişte o piatră cu puterea minţii. Blocaj total.

O senzaţie de fierbinţeală îi cuprinse toată faţa. Hakan tresări îngrozit. Capul îi plutea într-un lichid cald care-l amorţea. Stearină. Un aparat îl ajuta să respire pentru că faţa lui era acoperită de stearină.

În gând, se întinse după mâna dreaptă. Da. Iat-o. Hakan îşi desfăcu degetele şi le strânse la loc, încercând să-şi pipăie palma. O simţea. Oftă uşurat; de fapt, îşi închipui un oftat, deşi pieptul i se umflă şi i se dezumflă în ritmul maşinii, nu după voia lui.

Ridică mâna încet. Pieptul şi umărul i se încordară. Mâna ajunse în câmpul lui vizual. Era doar o grămăjoară lânoasă, fără

[40] William Shakespeare: Opere complete (vol. III), Ed. Univers, 1984, traducere de Virgil Teodorescu.

contur. O duse la faţă, dar se opri. Dintr-o parte se auzea un şuierat înfundat. Îşi întoarse încet capul în direcţia aceea şi simţi un obiect tare şi tăios sub bărbie. Îşi duse mâna spre el.

Era un racord metalic. Care-i ieşea din gât. Şi din el, un furtun. Întinse mâna cât putu şi găsi o piesă metalică zimţată în care se termina furtunul. Înţelese imediat. Trebuia doar să tragă de el dacă voia să moară. Fusese special aranjat aşa, pentru el. Îşi odihni degetele pe legătura dintre racord şi furtun.

Eli. Bazinul de înot. Băiatul. Acidul clorhidric.

Nu-şi aminti mai mult. Filmul se tăia la cadrul cu borcanul pentru murături. Probabil că vărsase pe el conţinutul. Conform planului. Singura greşeală de calcul fusese tocmai asta: că trăia. Văzuse destule poze cu femei care fuseseră împroşcate cu acid de către bărbaţi geloşi. Nu-i venea să pună mâna pe faţa lui. Şi cu atât mai puţin, s-o vadă.

Strânse mâna în jurul furtunului. Nu cedă. Era înşurubat. Încercă să rotească piesa metalică şi, într-adevăr, se învârtea. Continuă s-o rotească. Îşi căută cealaltă mână, dar în locul ei simţi doar un ghem dureros. Cu vârful degetelor sănătoase simţi vibrând un curent de aer slab. Aerul începu să iasă din ţeavă, iar şuieratul se schimbă, deveni mai apăsat, mai constant.

Cenuşiul din jurul lui fu întrerupt de o lumină roşie intermitentă. Hakan încercă să-şi închidă singurul ochi. Se gândi la Socrate şi pocalul cu otravă. Vinovat de coruperea tinerilor Atenei. Criton, îi sunt dator lui… cum îl chema? Arkimandros?… cu un cocoş, vă rog să nu uitaţi să i-l daţi…

Se auzi un fel de vuiet şi uşa se dădu în lături. O făptură albă se apropie de el. Simţi degete care încercau să-i ia mâna de pe furtun. Vocea unei femei.

— *Ce* faci?

Asclepios. Să-i daţi un cocoş.

— Dă-i drumul!

Un cocoş. Lui Asclepios. Zeul medicinei.

Şuierat şi sâsâit. Degetele îi fură înlăturate şi furtunul fu montat la loc.

— O să chem un supraveghetor.

Îi sunt dator cu un cocoş, vă rog să nu uitaţi să i-l daţi.

*

Când Oskar se trezi, Eli era deja plecată. Stătu cu faţa la perete şi simţi un curent rece la spate. Se sprijini în coate şi aruncă o privire în jur. Fereastra era întredeschisă. Probabil că plecase pe acolo.

Goală.

Oskar se întoarse pe partea cealaltă, îşi lipi faţa de locul în care dormise Eli şi mirosi. Nimic. Îşi plimbă nasul deasupra cearşafului, încercând să găsească o urmă cât de ştearsă a prezenţei ei, dar nu găsi nimic. Dispăruse până şi mirosul de benzină.

Oare chiar fusese la el? Se întâmplase una ca asta? Oskar se întinse pe burtă şi încercă să-şi amintească.

Da.

Iată-le. Degetele ei pe spatele lui. Amintirea senzaţiei. Buleriboc. Jocul pe care-l jucase cu mama când era mic. Dar asta se întâmplase acum. De curând. I se făcu pielea de găină pe ceafă şi pe braţe.

Se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace. După ce-şi trase pantalonii, se apropie de fereastră. Nu mai ningea. Minus patru grade. Bine. N-ar fi fost prea grozav să lase sacoşa plină de pliante în zăpadă, în faţa intrării în bloc. Îşi imagină cum ar fi fost să coboare prin geam la minus patru grade în pielea goală, să aterizeze aşa peste tufişurile acoperite de zăpadă…

Nu.

Se aplecă înainte şi clipi.

Zăpada de pe tufişuri era netedă. Nu se vedea nicio urmă.

Aseară stătuse şi se uitase mult la gulerul acela de zăpadă care se întindea până la peretele faţadei. Arătase exact ca acum. Deschise fereastra mai mult şi scoase capul. Tufişurile ajungeau până la peretele de sub geamul lui, cu tot cu stratul de zăpadă. Nu umblase nimeni pe acolo.

Oskar se uită în dreapta, cercetă peretele aspru al faţadei. La trei metri de el se vedea fereastra lui Eli.

Un curent de aer rece îi înfioră pieptul. Probabil că ninsese noaptea, după ce plecase. Era singura explicaţie. Dar, de fapt… acum că se gândi mai bine: cum naiba se căţărase până la geam? Se urcase pe tufişuri?

Dar atunci ar fi văzut nişte urme prin zăpadă. Când s-a dus la culcare, nu ningea. Şi nici ea nu fusese udă pe corp sau pe păr când a intrat la el, ceea ce însemna că nu ningea nici atunci. Când o fi plecat oare?

Între momentul de acum şi cel în care a plecat a nins suficient de mult ca să acopere toate urmele de…

Oskar închise fereastra şi continuă să se îmbrace. Nu înţelegea nimic. Era din ce în ce mai convins că fusese doar un vis. Apoi văzu bileţelul. O bucată de hârtie împăturită, aşezată

sub ceasul deşteptător de pe biroul lui. O luă şi o netezi.

LASĂ ZIUA SĂ PĂTRUNDĂ, FEREASTRĂ, ŞI LASĂ-MĂ SĂ IES.

O inimioară, şi dedesubt:

NE VEDEM DISEARĂ. ELI.

Citi bileţelul de cinci ori. Apoi încercă să şi-o imagineze stând lângă birou şi scriind. La o jumătate de metru de ea în spatele ei Gene Simmons, scoţând limba.

Se aplecă peste masă şi smulse posterul de pe perete, îl mototoli şi-l aruncă în coşul pentru hârtii.

Apoi mai citi bileţelul de trei ori, îl împături şi îl strecură în buzunar. Continuă să se îmbrace. Azi avea să pună cinci pliante în fiecare pachet, dacă putea. Avea să-i meargă ca pe roate.

*

În cameră mirosea a ceapă şi particulele de praf dansau în dungile luminoase care pătrundeau pe lângă perdelele trase. Lacke se trezise de curând. Stătea culcat pe spate şi tuşea. Se întoarse pe partea cealaltă şi luă bricheta şi pachetul de ţigări de pe noptieră, puse lângă scrumiera care dădea pe dinafară.

Scoase o ţigară – Camel Lights, la bătrâneţe Virginia începuse să se preocupe mai mult de sănătate – o aprinse şi se întoarse din nou pe spate şi strecură un braţ sub cap, fumă şi se gândi.

Virginia plecase la serviciu cu câteva ore în urmă, probabil destul de epuizată. Stătuseră mult timp treji după ce făcuseră dragoste. Au discutat şi au fumat în pat. Trecuse de două când a stins ultima ţigară şi-i spuse c-ar fi bine să se culce. Lacke se dăduse jos din pat după un timp, ieşise încet în bucătărie şi golise sticla de vin, apoi mai fumase două ţigări şi se întorsese în pat. Poate pentru că-i plăcea să facă asta: să se întoarcă şi să se strecoare lângă un corp cald, adormit.

Îi părea rău că nu reuşea să stea cu cineva mai mult timp. Dac-ar fi reuşit, sigur ar fi ales-o pe Virginia. În afară de asta… în pizda mă-sii, auzise o grămadă de bârfe despre cum o ducea în ultimul timp. Faze. Avea perioade în care se făcea muci în cârciumile din centru şi ajungea acasă cu tot felul de jigodii. Virginia nu voia să discute despre asta, dar îmbătrânise mai mult decât ar fi trebuit în ultimii ani.

Dacă el şi Virginia ar fi putut să… să ce? Să vândă tot, să cumpere o casă la ţară şi să cultive cartofi. Sigur, dar n-ar fi mers. N-ar fi trecut o lună şi s-ar fi călcat pe nervi la modul serios. În plus, o avea pe maică-sa aici şi jobul şi… şi el trebuia să se ocupe de timbrele lui.

Nu ştia nimeni de chestia asta, nici măcar soră-sa, aşa că se simţea destul de vinovat.

Colecţia de timbre a lui taică-său nu fusese trecută pe lista cu restul de moştenire şi se dovedise a fi mult mai valoroasă decât credea. Apelase la ea de fiecare dată când avea nevoie de bani lichizi şi vindea doar câteva timbre odată.

În ultima vreme, piaţa scăzuse rău de tot şi nici nu-i rămăseseră prea multe timbre. Oricum, n-avea de ales, era nevoit să vândă, în curând. Poate pe alea speciale, Norvegia numărul unu, şi să le facă cinste şi el după ce-a trăit atâta pe spinarea lor. Aşa ar fi trebuit.

Două case la ţară. Două case ţărăneşti. Alea nu costau cine ştie ce. Şi da, mama Virginiei. Trei case ţărăneşti. Şi fiică-sa, Lena. Patru. Exact, Lacke. Cumpără un sat întreg dacă tot te-ai apucat. Măcar ştii o treabă.

Virginia se simţea fericită doar când era cu Lacke, îi spusese chiar ea. Lacke nu ştia dacă mai era în stare de aşa ceva, dar ştia că Virginia e singura cu care se simţea bine. De ce să nu poată fi împreună, cumva?

Lacke aşează scrumiera pe burtă, scutură scrumul şi trase din ţigară.

Singurul om cu care se simţea bine, de când… De când Jocke… dispăruse. Jocke era un tip OK. Singurul pe care-l putea numi prieten, dintre cei cu care se întâlnea. Ce porcărie că dispăruse aşa. Nu era normal, în niciun caz. Ar fi trebuit să-l înmormânteze, cum se cuvenea. Ar fi trebuit să existe un cadavru, la care să te uiţi şi să zici: da, săracul de tine. Uite c-ai ajuns şi tu aici.

Lui Lacke îi dădură lacrimile.

Oamenii aveau o groază de prieteni. Practic, jonglau cu vorba asta când li se năzărea. El avusese unul, unul singur şi tocmai prietenul lui a trebuit să se întâlnească cu un huligan din ăsta cu sânge-rece. De ce dracu' l-a omorât pe Jocke?

În sinea lui, era convins că Gosta spunea adevărul şi că Jocke dispăruse pentru totdeauna, dar i se părea atât de lipsit de sens. Era ca dracu'. Singura explicaţie putea fi ceva legat de droguri. Cine ştie cu ce dealeri se înhăitase şi Jocke. Pe cine vânduse.

Dar de ce mama naibii nu i-a spus nimic?

Goli scrumiera înainte de a pleca şi puse sticla goală lângă coşul de gunoi. Abia îi găsise loc lângă celelalte.

Da, în pizda mă-sii. Două case ţărăneşti. O grădină cu cartofi. Genunchii murdari de pământ şi, primăvara, cântec de ciocârlii. Şi tot aşa. Cândva. La un moment dat.

Îşi puse geaca şi ieşi. Când trecu pe lângă supermarket, îi expedie un pupic Virginiei, care stătea la casă. Virginia îi zâmbi şi se strâmbă la el.

În drum spre casă, înainte de Ibsengatan, se întâlni cu un băiat care căra două sacoşe mari de hârtie. Un copil din blocul lui, Lacke nu ştia cum îl chema. Dădu din cap şi spuse:

— Ai ceva de cărat.

— Nu-s aşa de grele.

Lacke se uită după copilul care îşi târî mai departe sacoşele spre bloc. Şi totuşi părea aşa de *bucuros.* Aşa şi trebuie. Să-şi ducă povara fără să se plângă.

Aşa şi trebuie.

Ajuns în curte, se aşteptă să dea nas în nas cu tipul care-i făcuse cinste cu whisky la restaurantul chinezului. De obicei, ieşea pe la ora asta. Dădea ture prin curte uneori. Dar de câteva zile nu-l mai văzuse. Lacke ridică privirea şi se uită pe furiş la fereastra cu perdelele trase, unde bănuia că locuieşte.

Stai închis în casă şi tragi la măsea, bineînţeles. Aş putea să urc şi să sun la uşă.

Altă dată, nu acum.

*

Când soarele apuse, Tommy se duse cu mama la cimitir. Mormântul tatălui său se afla chiar lângă zidul care dădea spre terenul mlăştinos din Racksta, aşa că o luară prin pădure. Mama nu scoase niciun cuvânt până la Kanaanvagen şi Tommy credea că era din cauza doliului, dar, când cotiră spre poteca de lângă zid, mama tuşi şi spuse:

— Auzi, Tommy…

— Da.

— Staffan zice că i-a dispărut ceva din casă. De-atunci, de când am fost pe la el.

— Aha.

— Ştii cumva ce s-a întâmplat?

Tommy luă nişte zăpadă în palme, formă un bulgăre şi-l aruncă spre un copac. Exact la ţintă.

— Da. E jos, sub balconul lui.

— E ceva la care ţine, mai ales că…

— E sub balconul lui, ţi-am spus.

— Şi cum a ajuns acolo?

Ajunseră la zidul acoperit de zăpadă din jurul cimitirului. Coroana brazilor era învăluită într-o lumină roşiatică venind de dedesubtul lor. Suportul pentru lumânare în formă de felinar scoase un clinchet în mâna mamei. Tommy o întrebă:

— Chibrituri ai adus?

— Chibrituri? Ah, da. Am o brichetă. Cum a ajuns…

— L-am scăpat.

În faţa gardului, Tommy se opri şi se uită la hartă: secţiuni diferite, marcate cu litere de tipar. Tata era înmormântat în secţiunea D.

De fapt, chestia asta era complet dementă. Că oamenii *procedau* aşa, adică. Îşi ardeau rudele, le păstrau cenuşa, o îngropau şi apoi denumeau locul respectiv „Mormântul 104, secţiunea D”.

Trecuseră aproape trei ani de atunci. Tommy îşi amintea doar vag înmormântarea, sau cum s-o fi numit. Coşciugul şi o grămadă de oameni care plângeau şi cântau despre una şi alta.

Îşi aduse aminte că fusese încălţat cu nişte pantofi prea mari, pantofii lui tata, şi că-i alunecau din picioare la fiecare pas când s-au dus acasă. Că se speriase de coşciug şi stătuse cu ochii aţintiţi asupra lui tot timpul, convins că tata avea să învie şi să se ridice… complet schimbat.

Îi fusese frică de zombi timp de două săptămâni după înmormântare. Mai ales când se întuneca. Avea impresia că vede în umbră creatura aia scofâlcită de pe patul de spital care nu mai semăna deloc cu tatăl său, târându-se spre el cu braţele întinse, ca în filme.

Teama dispăruse după îngroparea urnei. Fuseseră de faţă doar el, mama, un paznic şi preotul. Paznicul purtase urna în faţă şi păşise cu spatele drept, afişând o expresie demnă, în timp ce preotul o consola pe mama lui. Era atât de ridicol totul. Cutiuţa de lemn cu capac, purtată cu o faţă solemnă de un moş îmbrăcat în salopetă; ca şi când asta ar fi avut ceva de-a face cu *tatăl* lui. Era o mare farsă.

Dar teama dispăruse şi atitudinea lui Tommy se schimbase cu timpul în ceea ce privea mormântul tatălui său. În ultima vreme se ducea acolo singur, se aşeza lângă piatra de mormânt şi mângâia literele gravate care formau numele tatălui său. De asta venea. De cutia din pământ nu-i păsa câtuşi de puţin, dar

numele, da, *numele* era important.

Bolnavul uscăţiv de pe patul de spital, cenuşa din cutie, niciuna din astea nu era tatăl lui. Dar numele îi amintea de omul pe care-l cunoscuse şi de aceea stătea acolo şi-şi trecea uşor degetul arătător peste literele care semnalau că în locul acela se odihnea MARTIN SAMUELSSON.

— Oh, ce frumos, spuse mama.

Tommy aruncă o privire spre cimitir.

Peste tot fuseseră aprinse lumânări mici; arăta ca un oraş în miniatură, văzut din avion. Câteva siluete întunecate se unduiau printre pietrele de mormânt. Mama se îndreptă spre mormântul tatălui său, cu felinarul legănându-i-se în mână. Tommy se uită la spatele ei firav şi brusc se întristă. Nu pentru el sau pentru mama lui îi părea rău. Era mai mult o tristeţe generală. I se făcu milă de toţi oamenii ăia care se foiau printre lumânările alea pâlpâinde, aşezate în zăpadă. Umbre doar, stând lângă pietre, uitându-se la pietre, mişcându-se printre pietre. Era aşa de… prostesc.

Morţii sunt morţi. Plecaţi pentru totdeauna.

Şi totuşi, Tommy se duse la mama lui şi se lăsă pe vine, lângă mormântul tatălui, în timp ce ea aprinse lumânarea din felinarul micuţ. Nu voia să atingă literele în prezenţa ei.

Stătură aşa un timp şi se uitară la flacăra slabă, în lumina căreia piatra de marmură se alungi. Tommy nu simţea nimic. Poate o oarecare jenă. I se părea ridicol că se preface, că juca rolul acela care se aştepta de la el. După un timp, se ridică şi o luă spre casă.

Mama veni după el. Un pic cam prea repede, după părerea lui. Ar fi *trebuit* să jelească acolo până nu mai avea lacrimi. Toată noaptea. Îl ajunse din urmă şi-şi strecură timid mâna sub braţul lui. Tommy o lăsă. Merseră umăr la umăr şi se uitară spre mlaştina din Racksta, îngheţată deja pe alocuri. Dacă în zilele următoare era la fel de frig, puteau să iasă cu patinele pe lac.

Un gând îl măcina în tot acest răstimp pe Tommy, ca un acord de chitară monoton şi agresiv.

Morţii sunt morţi. Morţii sunt morţi. Morţii sunt morţi.

Mama tresări şi se lipi de el.

— Groaznic.

— Crezi?

— Staffan mi-a povestit ceva teribil.

Staffan. Nu putea să nu vorbească despre el, măcar *acum* când…?

— Aha.

— Ai auzit despre vila aia din Angby? Cea care a ars? Cu femeia aia…

— Da.

— Staffan mi-a spus că i-au făcut autopsie. Mi se pare oribil. Că trebuie să facă aşa ceva.

— Da, da. Aşa e.

O raţă se legăna pe gheaţa subţire, înaintând spre copca formată la gura canalului de deversare aflat la marginea lacului. Peştişorii din lac pe care puteai să-i prinzi vara miroseau întotdeauna a canal.

— Ce canal e ăla? întrebă Tommy. E de la crematoriu?

— Nu ştiu. Nu vrei să asculţi ce mi-a povestit? Ţi se pare prea înfricoşător?

— Nu, nu.

Şi mama îi povesti totul, în drum spre casă. După un timp, Tommy deveni mai atent, începu să-i pună întrebări, la care mama lui nu ştia ce să răspundă; ştia doar ce auzise de la Staffan. Tommy începuse să-i pună atâtea întrebări şi părea atât de fascinat, încât Yvonne regretă că-i povestise.

*

Mai târziu în seara aceea, Tommy se duse în camera de refugiu şi se aşeză pe o cutie, răsucind şi admirând din toate părţile sculptura de pe cutia în care-şi ţinea pistolul Staffan. O aşeză pe cele trei cutii cu casete, ca pe un trofeu. Cireaşa de pe tort.

Şutit de la un… poliţai!

Încuie cu grijă uşa camerei, puse lanţul şi lacătul, ascunse cheia în locul secret, se aşeză şi începu să se gândească la cele povestite de mama. După un timp auzi paşi mici, apropiindu-se discret pe holul din subsol. Cineva îi şopti numele.

— Tommy…?

Se ridică din fotoliu, se duse la uşă şi o deschise repede. Era Oskar, agitat şi temător ca de obicei, cu o bancnotă în mână.

— Uite. Banii pe care ţi-i datoram.

Tommy luă bancnota de cincizeci şi o îndesă în buzunar.

— O să devii clientul casei? Hai, intră, îi spuse zâmbind.

— Nu, trebuie să…

— Hai, intră, ţi-am zis. Voiam să te întreb ceva.

Oskar se aşeză pe canapea cu mâinile împreunate.

Tommy se tolăni pe fotoliu şi îl privi.

— Oskar. Tu eşti un băiat deştept, nu-i aşa?

Oskar ridică din umeri timid.

— Ştii faza cu casa care a ars în Angby. Şi tanti care a ieşit în curte şi a luat foc.

— Da, am citit în ziar.

— Eram convins. Au scris ceva despre autopsie sau aşa?

— Nu, din câte ştiu.

— Nu. Dar i-au făcut autopsie, în orice caz. Şi ştii ceva? N-au găsit nici urmă de fum inhalat în plămâni. Ştii ce înseamnă asta?

Oskar căzu pe gânduri.

— Că n-a tras aer în piept. Că n-a respirat.

— Exact. Şi când nu mai respiri? Când eşti mort. Nu-i aşa?

— Da.

Oskar ameţi.

— Am citit despre asta. Exact. De asta li se face autopsie când au ars. Ca să vadă dacă… dacă focul n-a fost pus tocmai ca să ascundă o victimă care a fost omorâtă înainte de incendiu. Am citit în… da, în *Hemmets Journal,* despre un tip din Anglia care a ucis-o pe nevastă-sa, dar ştia de chestia asta şi… înainte să dea foc la casă, i-a băgat un furtun în gură şi…

— OK, OK. Ştii, deci. Foarte bine. Dar în cazul babei ăsteia n-au găsit fum în plămâni şi totuşi, a reuşit să iasă în curte şi să alerge pe acolo ca nebuna înainte de a muri. Cum se poate aşa ceva?

— Probabil că şi-a ţinut respiraţia. Nu, de fapt, nu. N-avea cum. Am citit undeva că nu se poate. De asta, oamenii cred tot timpul că…

— OK, OK. Atunci explică-mi chestia asta.

Oskar se aplecă înainte cu capul în mâini şi se gândi. Apoi spuse:

— Ori au greşit ei pe undeva, ori s-a ridicat şi a început să alerge, cu toate că era deja moartă.

Tommy dădu din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu. Şi ştii ceva? Nu cred că proştii ăia *fac* greşeli din astea. Tu ce crezi?

— Nu, dar…

— Morţii sunt morţi.

— Da.

Tommy trase o aţă din fotoliu, făcu o biluţă din ea şi îi dădu un bobârnac.

— Da. Ai vrea să crezi că-i aşa.

PARTEA A TREIA

Zăpadă, topindu-se pe piele

Apoi, el mâna sa pe-a mea şi-o puse, cu-un zâmbet blând mi-aduse vlagă-în vine şi-n căile de taină mă conduse.[41]

Dante Alighieri – „Divina Comedie”

— Nu sunt un cearşaf. Sunt o fantomă ADEVĂRATĂ. BU… BUHUHU… Trebuie să te sperii!
— Dar nu sunt speriat.

Nationalteatern – „Kaldolmar Och Kalsipper”

[41] Traducere de George Pruteanu.

Joi, 5 noiembrie

Lui Morgan îi îngheţaseră picioarele. Frigul se instalase odată cu eşuarea submarinului şi vremea se înrăutăţise şi mai tare săptămâna trecută. Îi plăceau la nebunie cizmele lui vechi, de cowboy, dar nu putea să le poarte cu şosete de lână. În plus, o talpă i se găurise. Sigur, ar fi putut să-şi cumpere vreo chinezărie ieftină, dar prefera să îngheţe decât să comită o astfel de blasfemie.

Era nouă jumătate dimineaţa şi Morgan se întorcea acasă de la metrou. Fusese până la cimitirul de maşini să vadă dacă aveau nevoie de o mână de ajutor care să-i fi adus vreo două-trei sute de coroane, dar afacerile mergeau prost. N-avea să pupe cizme de iarnă, nici anul ăsta. Băuse o cafea cu băieţii, înăuntru, în biroul plin de cataloage cu piese de schimb şi calendare cu poze sexy, după care luase metroul spre casă.

Larry ieşi din bloc cu o mină preocupată, ca de obicei, de parcă l-ar fi apăsat toate greutăţile lumii.

— Salut, bătrâne! strigă Morgan după el.

Larry dădu din cap cu un aer distant, ca şi cum ar fi ştiut din clipa în care se trezise că avea să se împiedice de Morgan.

— Salutare. Care-i treaba?

— Mi-au îngheţat mucii-n nas, am fost să văd dacă au nevoie de mine la atelier, mi-au spus că n-au, şi acum mă duc acasă să bag o supă la plic. Tu ce faci?

Larry îşi continuă drumul spre Bjornsonsgatan, de-a lungul aleii.

— Păi, mă gândeam să trec pe la Herbert, e la spital. Vii cu mine?

— Ştie ce are?

— Nu, e la fel ca până acum, cred.

— Atunci, pas. Mă deprim ca dracu’ când începe cu prostiile alea. Data trecută credea că-s maică-sa şi voia să-i spun o poveste.

— Şi i-ai spus?

— Tu ce crezi? Normal. Cei trei ursuleţi. Dar azi n-am chef, mersi.

Merseră mai departe împreună. Când Morgan observă că

Larry are o pereche de mănuşi groase, îşi dădu seama că-i era frig şi la mâini, drept pentru care le vârî în buzunarul gecii de blugi, oarecum jenat. În faţa lor apăru podul sub care dispăruse Jocke.

Ca să evite, poate, subiectul, Larry îl întrebă:

— Ai citit ziarul de azi? Cică acum ruşii au şi arme nucleare la bordul submarinului. Cel puţin, aşa zice Falldin[42].

— Păi, şi până acum ce credea c-aveau? Praştii?

— Nu, dar… că cică de ce stau acolo de-o săptămână. Îţi dai seama ce s-ar fi întâmplat în caz de accident.

— Nu-ţi face tu griji. Nu-s aşa proşti ruşii ăştia, să ştii.

— Nu e ca şi când aş fi trecut la comunişti…

— Nu. Nici eu.

— Exact. Cu cine ai votat data trecută? Cu Folkpartiet[43]?

— Nu ţin cu Moscova, în niciun caz.

Avuseseră discuţii din astea de mii de ori. Acum vorbeau doar de dragul discuţiei, ca să nu mai vadă şi să nu se mai gândească la *chestia aia* în timp ce se apropiau de pod. Şi totuşi, când ajunseră sub el, tăcură şi se opriră. Fiecare crezu că celălalt se oprise primul. Se uitară la grămada de frunze acoperită acum de zăpadă, amintindu-le de urmele unui corp, şi asta îi întristă pe amândoi. Larry scutură din cap.

— Ce dracu’ po’ să faci?

Morgan îşi ascunse mâinile şi mai adânc în buzunare şi începu să ţopăie ca să-şi încălzească picioarele.

— Numai Gosta poate să…

Se uitară amândoi spre geamul apartamentului în care stătea. N-avea perdele şi geamurile erau murdare.

Larry întinse pachetul de ţigări spre Morgan. Acesta luă o ţigară şi Larry la fel, apoi le aprinse pe amândouă. Stătură aşa, fumând şi uitându-se la stratul de zăpadă. După un timp, câteva voci tinere le perturbară gândurile.

Câţiva copii cu patine şi căşti de protecţie în mâini se apropiau dinspre şcoală, conduşi de un bărbat cu aspect milităresc. Copiii mărşăluiau la câţiva metri unii de alţii, păşind aproape simultan. Trecură pe lângă Morgan şi Larry pe sub arcul podului. Morgan dădu din cap spre unul dintre ei. Îl cunoştea din vedere, stătea în blocul lui.

— Aţi plecat la război sau ce?

---

[42] Thorbjom Falldin, prim-ministrul Suediei între 1976 şi 1982.

[43] Partidul Popular.

Copilul scutură din cap şi vru să spună ceva, dar continuă să mărşăluiască, speriat c-o să iasă din rând. Şirul se îndreptă spre spital; aveau activitate practică sau ceva de genul ăsta. Morgan stinse ţigara cu talpa, îşi duse palmele făcute pâlnie la gură şi strigă:

— Atac aerian! Retragerea!

Larry râse şi-şi stinse ţigara.

— Doamne fereşte! Nu ştiam că mai există din ăştia. Probabil că-i pune să stea drepţi pe coridor. Ce faci, vii sau nu?

— Nu. Nu mă ţine. Dar grăbeşte-te, poate-i ajungi din urmă şi te fac comandant.

— Ne vedem.

— Cu siguranţă.

Se despărţiră sub pod. Larry dispăru cu paşi lenţi în direcţia în care o luaseră copiii, în timp ce Morgan urcă treptele. Tremura din toate încheieturile. Nu era chiar aşa de nasoală nici supa aia la pachet, mai ales dacă o amestecai cu un pic de lapte.

*

Oskar mergea lângă domnişoara profesoară. Simţea nevoia să discute cu cineva şi domnişoara era singura care-i veni în minte. I-ar fi plăcut să formeze şi el un grup, dacă ar fi putut. În mod normal, Micke şi Jonny nu se deplasau niciodată în grup când aveau activităţi practice cu şcoala. Dar azi mergeau aşa şi şuşoteau, uitându-se spre el.

Aşa că Oskar o alesese pe domnişoara. Nu ştia nici el dacă din cauză că-i era frică sau pentru că voia să discute cu un adult.

Era împreună cu Eli de cinci zile. Se întâlneau în fiecare seară în faţa blocului. Mama ştia că e cu Johan.

Aseară venise iar la geamul lui. Stătuseră în pat dezbrăcaţi o grămadă şi povestiseră pe rând, când unul termina, celălalt începea o altă poveste, şi tot aşa. Apoi adormiseră îmbrăţişaţi şi dimineaţa Eli dispăruse.

În buzunarul pantalonilor, pe lângă bileţelul vechi şi răscitit, se afla unul nou pe care-l găsise în dimineaţa aceea pe birou, înainte de-a se pregăti pentru şcoală.

„DE PLEC ACUM, TRĂIESC. DE MAI RĂMÂN, S-A ISPRĂVIT CU MINE. A TA – ELI.”

Ştia că-i un citat din *Romeo şi Julieta.* Eli îi spusese că prima chestie pe care i-a scris-o era luată tot de acolo, aşa că Oskar împrumutase cartea de la biblioteca şcolii. Îi plăcuse destul de mult, chiar dacă nu înţelesese toate cuvintele alea ciudate. *E*

trist doar giulgiu-i de vestală moartă[44]*.* Oare Eli chiar înţelegea toate cuvintele?

Jonny, Micke şi fetele mergeau la douăzeci de metri în spatele lui Oskar şi al domnişoarei. Trecură pe lângă Parcul Chinezesc unde câţiva copii de grădiniţă se dădeau cu sania şi ţipau de te asurzeau. Oskar trase un şut într-o bucată de zăpadă îngheţată şi spuse pe un ton scăzut:

— Marie-Louise?

— Da?

— De unde ştii când iubeşti pe cineva?

— Oh. Păi…

Domnişoara îşi ascunse mâinile în buzunarele gecii căptuşite şi se uită cu ochii mijiţi la cer. Oskar se întrebă dacă se gândeşte la bărbatul care o aştepta uneori în faţa şcolii. Lui Oskar nu-i plăcuse cum arăta. Părea cam dubios.

— Diferă de la caz la caz, dar… cred că e atunci când ştii… sau, mă rog, când ai impresia că nu vrei să-l părăseşti pe omul ăla niciodată.

— Că nu poţi să trăieşti fără el sau aşa.

— Da. Exact. Doi oameni care nu pot trăi unul fără celălalt… cam asta e iubirea, mă gândesc.

— Ca Romeo şi Julieta.

— Da. Cu cât întâmpini obstacole mai mari, cu atât… ai văzut piesa?

— Nu. Am citit-o.

Domnişoara se uită la el şi-i zâmbi. Lui Oskar îi plăcuse mereu zâmbetul ei, dar acum se simţi puţin jenat. O întrebă repede:

— Şi dacă-s doi băieţi?

— Atunci e prietenie. E tot un fel de iubire şi asta. Sau dacă te referi la… da, şi băieţii se pot iubi aşa.

— Şi ce fac?

Domnişoara începu să şoptească.

— Nu-i nicio problemă cu asta, dar… dacă vrei să discutăm… poate altă dată.

Făcură câţiva metri fără să spună nimic, până când ajunseră la dealul de lângă Kvarnviken.

— Oamenii fac un fel de pact. Indiferent dacă e vorba despre o fată şi-un băiat, sau despre doi băieţi… ştii că sunteţi tu şi

---

[44] *Romeo şi Julieta,* traducere de Şt. O. Iosif, Ed. Mondero, Bucureşti, 2000.

persoana cealaltă, cumva. Amândoi ştiţi asta.

Oskar dădu din cap. Auzi vocile fetelor. Încă puţin şi aveau să năvălească peste domnişoara. Aşa făceau tot timpul. Se apropie de domnişoara. Gecile lor se atinseră.

— Există om care să fie şi băiat, şi fată în acelaşi timp? Sau care nu-i nici băiat, nici fată?

— Nu. La oameni nu există aşa ceva. Sunt animale care…

Michelle alergă spre ei, ţipând cu o voce piţigăiată:

— Domnişoara profesoară! Jonny mi-a pus zăpadă sub guler!

Coborâseră panta pe jumătate. În scurt timp, fetele îi ajunseră din urmă şi începură să comenteze poznele lui Micke şi Jonny.

Oskar încetini şi rămase cu câţiva paşi în urmă. Se întoarse. Jonny şi Micke ajunseseră în vârful dealului şi-i făcură cu mâna. Oskar nu-i băgă în seamă. În schimb, ridică o creangă groasă de pe marginea drumului şi o curăţă din mers.

Trecu pe lângă Casa Fantomelor, după care fusese botezat şi dealul. Un depozit imens cu pereţi din tablă ondulată, ivindu-se ca o arătare monstruoasă dintre lăstari. Pe peretele care dădea spre drum, cineva scrisese cu sprayul: NE DAI MOPEDUL TĂU?

Fetele şi domnişoara se jucau de-a prinselea alergând pe drumul de lângă lac. N-avea de gând să fugă după ele. Jonny şi Micke erau în spatele lui, adevărat. Oskar strânse mai tare toiagul improvizat şi merse mai departe.

Era o zi frumoasă. Lacul îngheţase de câteva zile şi gheaţa era suficient de groasă ca să se dea cu patinele, sub supravegherea profesorului Avila. Când Jonny şi Micke au spus că ei preferă să se alăture grupei care se plimba, Oskar vru să alerge până acasă şi să-şi ia patinele ca să schimbe grupa. Dar nu mai primise patine noi de doi ani şi cele vechi nu-i mai veneau sigur.

În plus, îi era frică de gheaţă.

Odată, când era mic, s-a dus în vizită la tatăl său, în Sodersvik. Tata pescuia la copcă şi a ieşit să verifice dacă a prins ceva. Oskar l-a văzut cum traversează lacul îngheţat şi, în clipa următoare, capul i-a dispărut sub gheaţă. Oskar a rămas singur pe debarcader şi a început să ţipe după ajutor. Noroc că tata avea la el două piroane pe care le folosea de obicei când voia să iasă din copcă, dar, de atunci, Oskar nu prea mai îndrăznea să calce pe gheaţă.

Cineva îl apucă de braţ.

Oskar întoarse capul imediat şi văzu că domnişoara şi fetele

dispăruseră după curbă, în vale. Jonny spuse:

— Porcuşorul face băiţă.

Oskar strânse creanga cu degetele ţepene. Era singura lui şansă. Cei doi îl îmbrânciră cu spatele la gheaţă, spre copca pentru cei care făceau baie. Călcâiele lui lăsară o urmă dublă pe zăpadă. Lângă ele se vedea urma mai ştearsă a toiagului.

Mai departe, în mijlocul lacului îngheţat, Oskar văzu câteva siluete mici. Începu să ţipe ajutor.

— Ţipă numai, ţipă. Poate reuşesc să te scoată la timp.

Copca se căsca la doar câţiva paşi de ei. Oskar îşi încordă toţi muşchii şi se smuci, întorcându-se cu spatele. Micke fu nevoit să-i dea drumul. Oskar ateriză în braţele lui Jonny şi îl lovi cu bâta peste fluierul piciorului; cât pe-aci să-i scape din mâini când băţul atinse piciorul.

— Aaaauuu… în mă-taaa!

Jonny îşi slăbi strânsoarea şi Oskar alunecă pe gheaţă. Se ridică repede la marginea copcii şi apucă bâta cu ambele mâini. Jonny se ţinea de picior.

— Cretinu’ naibii! Las’ că vezi tu pe dra…

Jonny se apropie cu paşi lenţi, de teamă să nu alunece în apă dacă sărea prea brusc pe el. Arătă cu degetul spre bâtă.

— Las-o jos, altfel te omor, ai înţeles?

Oskar strânse din dinţi. Când Jonny ajunse cam la un braţ de el, Oskar legănă bâta şi-i ţinti umărul. Jonny se feri şi Oskar simţi un zvâcnet estompat când capătul gros al bâtei îl nimeri pe Jonny peste urechi, făcându-l să zboare cât colo ca un popice şi să aterizeze cu burta pe gheaţă, dând din picioare.

Micke, care stătuse la câţiva paşi de Jonny, bătu în retragere, cu mâinile ridicate.

— Ce dracu’ faci, băi?! Noi ne jucam… n-am vrut să…

Oskar păşi spre el, legănând bâta încontinuu, astfel c-o făcu să zbârnâie. Micke se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre mal. Oskar se opri şi coborî bâta.

Jonny stătea ghemuit şi se ţinea de ureche. Sângele îi curgea printre degete. Oskar voia să-şi ceară scuze. Nu intenţionase să-l lovească *atât* de rău. Se lăsă pe vine lângă Jonny, sprijinit în bâta lui, şi tocmai se pregătea să-i spună că-i pare rău, când îl *văzu.*

Se făcuse mic de tot, cum stătea acolo în poziţie de fetus, scâncind „auuu, aaauuu”, în timp ce un firicel de sânge i se scurgea în gulerul gecii. Îşi sucea capul în dreapta şi-n stânga, cu mişcări precaute.

Oskar îl privi uimit.

Ghemotocul ăla sângerând n-avea cum să-i mai facă rău *vreodată.* N-avea cum să mai dea în el sau să-l mai jignească. Nici măcar să se apere n-ar fi fost în stare.

Dacă-i mai trag câteva bâte în cap, n-o să mai am probleme pe veci.

Oskar se ridică şi se sprijini în toiagul lui. Valul de adrenalină dispăru încet, înlocuit de o senzaţie de dezgust care-i răscoli stomacul. Ce *făcuse?* Jonny trebuie să fi fost grav rănit din moment ce sângera aşa de tare. Poate sângera până murea. Oskar se aşează în fund pe gheaţă şi-şi scoase un pantof şi un ciorap. Se târî până la Jonny şi-i strecură ciorapul sub mâna cu care se ţinea de ureche.

— Uite. Ia asta.

Jonny apucă ciorapul de lână şi îşi apăsă urechea rănită. Oskar aruncă o privire peste întinderea de apă îngheţată. Văzu o siluetă înaltă alunecând spre ei. Era un adult.

Dintr-odată, de departe, se auzi un ţipăt estompat. Ţipete de copii. Ţipete de panică. Un singur sunet ascuţit care se amestecă peste câteva secunde cu alte ţipete. Silueta care se apropia de ei se opri. Preţ de o secundă, rămase nemişcată. Apoi se întoarse şi alunecă în direcţia opusă.

Oskar stătea în genunchi lângă Jonny şi simţi zăpada topită de sub pantalonii lui. Jonny îşi strânse ochii şi gemu printre dinţi. Oskar se aplecă peste el.

— Poţi să te ţii pe picioare?

Jonny vru să spună ceva, dar gura i se umplu de un lichid gălbui care pătă zăpada. Un strop ateriză şi pe mâna lui Oskar. Băiatul se uită la lichidul vâscos care i se prelinse pe încheietura mâinii şi se sperie tare de tot. Aruncă bâta şi alergă spre mal după ajutoare.

Ţipetele dinspre spital se auzeau mai tare. Oskar alergă spre ei.

*

Profesorului Avila, Fernando Cristobal de Reyes y Avila, îi plăcea să se dea cu patinele. Da. Unul dintre lucrurile care-i plăceau în Suedia erau tocmai iernile lungi. Participa la Vasaloppet[45] de zece ani şi în anii în care apa îngheţa între arhipelaguri, se ducea cu maşina până la Graddo în weekend,

[45] Maraton tradiţional de schi care are loc în fiecare an, în martie, în Dalarna, pe o distanţă de 90 km.

după care patina pe distanţe lungi spre Soderarm, până unde-i permitea calitatea gheţii.

Trecuseră trei ani de când marea îngheţase ultima oară, dar anul ăsta iarna sosise devreme, aşa că existau speranţe. Probabil că Graddo ar fi plin de patinatori dacă ar fi îngheţat, dar asta era numai ziua. Cel mai mult, lui Fernando Avila îi plăcea să patineze noaptea.

Era bine şi la Vasaloppet, dar te simţeai ca o furnică într-un muşuroi care s-a hotărât să emigreze brusc. Altfel era să patinezi singur pe o întindere imensă de gheaţă, sub clar de lună. Fernando Avila nu prea le avea cu religia, dar în clipele alea se simţea aproape de Dumnezeu.

Hârşâitul constant al lamei, razele lunii care transformau gheaţa într-o suprafaţă metalică, stelele de deasupra lui, la mii de ani-lumină, vântul rece care-i bătea în obraz, eternitate, adâncime şi spaţiu nesfârşit, oriunde te uitai. Viaţa nu putea fi mai magnifică.

Un băieţel îl trase de pantaloni.

— Domn’ profesor! Fac pe mine.

Avila se dezmetici şi aruncă o privire în jurul său, apoi arătă spre un pâlc de copaci de lângă mal, aplecaţi peste apa îngheţată. Crengile atârnau ca o perdea protectoare.

— Pişă-te acolo.

Băiatul se uită temător spre copaci.

— Pe *gheaţă?*

— Da? De ce nu? Faci gheaţă nouă. Galbenă.

Băiatul îl privi de parcă ar fi fost ţicnit, dar alunecă pe patine în direcţia indicată.

Avila se uită în jur, vrând să se asigure că cei mari nu s-au îndepărtat prea mult de grup. Făcu câteva ture rapide şi verifică. Numără copiii. Erau toţi nouă. Plus cel care făcea pipi mai încolo. Zece.

Se roti şi se uită în direcţia opusă, spre Kvarnviken, apoi se opri.

Ceva se întâmpla acolo. Un grup de siluete mici se îndrepta spre copca marcată cu un butuc. În timp ce stătea şi se uita la ei, grupul se destrămă şi Avila văzu că unul din ei ţinea o bâtă în mână.

Bâta se ridică în aer şi un copil căzu. Avila auzi un urlet din direcţia lor. Se întoarse, se mai uită o dată la grupul lui, apoi începu să patineze rapid spre grupul de lângă copcă. O siluetă începu să alerge spre mal.

Apoi auzi ţipătul.

Un ţipăt ascuţit de copil dinspre grupul lui. Frână, spulberând gheaţa cu lama patinei. Îşi dăduse seama între timp că cei de lângă copcă erau copii mai mari. Poate Oskar. Mai mari, în orice caz. Se descurcau. Dar grupul lui era compus din copii mici.

Ţipetele se intensificară şi, în timp ce se grăbi să ajungă la ei, auzi că şi ceilalţi se alăturară copilului care ţipa.

Cojones!

Bineînţeles că trebuise să se întâmple ceva în cele câteva secunde cât lipsise. Doamne fereşte să fi cedat gheaţa pe undeva. Patină cât putu de repede, spulberând zăpada. Văzu că între timp se adunară şi mai mulţi copii care stăteau şi ţipau în cor, şi alţi câţiva se îndreptau spre ei. Dinspre spital se apropie şi o persoană adultă.

Îşi făcu vânt şi ajunse la copii. Frână, împroşcându-i cu bucăţele de gheaţă. Nu pricepea ce se întâmplă. Copiii stăteau în jurul perdelei de crengi, se uitau spre gheaţă şi ţipau.

Alunecă lângă ei.

— Ce s-a întâmplat?

Unul din ei arătă spre gheaţă şi un bulgăre întunecat, prins acolo. Părea un smoc de iarbă îngheţat, cu o dungă sau crăpătură roşie într-o parte. Sau un arici călcat de o maşină. Se aplecă peste grămăjoară şi-şi dădu seama că era un cap de om. Un cap îngheţat, din care se vedeau doar creştetul chel şi, parţial, fruntea.

Băiatul pe care-l trimisese să-şi facă treaba acolo stătea pe gheaţă la câţiva metri de ei şi smiorcăia.

— Aham-căhăl-cahat-peste-el.

Avila îşi îndreptă spatele.

— Plecaţi de acolo! Pe mal, fuga! *Acum!*

Copiii erau parcă prinşi şi ei în gheaţă, şi cei mici ţipau în continuare. Profesorul de sport scoase fluierul şi suflă tare în el, de două ori. Ţipetele încetară. Alunecă în spatele lor şi-i mână spre mal. Copiii nu se împotriviră. Doar un băiat din a cincea rămase în urmă, aplecându-se curios peste bulgăre.

— E valabil şi pentru tine!

Avila îi făcu semn să se grăbească. Ajuns la mal, îi spuse femeii care coborâse de la spital.

— Sună la poliţie. La ambulanţă. E un om prins sub gheaţă.

Femeia fugi înapoi spre spital. Avila numără copiii de lângă mal şi văzu că lipsea unul. Băiatul care patinase peste capul

îngheţat stătea în continuare pe gheaţă, cu faţa în palme. Avila alunecă spre el şi-l ridică, apucându-l de subsuori. Băiatul se întoarse şi-l cuprinse cu braţele. Avila îl ridică cu grijă ca pe un pachet ce conţinea ceva casabil şi-l duse la mal.

*

— Se poate vorbi cu el?

— Nu poate să vorbească, dar…

— Nu, dar înţelege ce-i zici.

— Presupun că da, dar…

— Nu durează mult.

Prin ceaţa care-i acoperea ochiul, Hakan zări un bărbat îmbrăcat în haine închise la culoare care trase un scaun şi se aşeză lângă patul lui. Nu reuşea să-i distingă trăsăturile feţei, dar bănuia că se uita la el străduindu-se să pară indiferent.

În ultimele zile, Hakan se mutase în şi dintr-un nor roşu, traversat de linii subţiri ca firele de păr. Ştia că-l adormiseră de câteva ori şi că-l operaseră. Aceasta era prima zi în care era complet conştient, dar nu ştia cât timp trecuse de când aterizase acolo.

Înainte de masă, Hakan îţi cercetase faţa cea nouă cu degetele mâinii sănătoase. Faţa îi era acoperită în întregime de o mască moale, ca din cauciuc, dar, din câte îşi dădea seama după contururile de sub ea, pe care le urmărise cu degetul, ignorând durerea, Hakan realiză că nu mai avea o faţă.

Hakan Bengtsson nu mai exista. Exista doar un corp neidentificat, într-un pat de spital. Probabil că puteau să facă legătura dintre el şi victima lui de dinainte, dar nu şi cu *viaţa* lui de mai demult sau cu cea de acum. Sau cu Eli.

— Cum te simţi?

Bine, mulţumesc, domnule poliţist. Viaţa e frumoasă. Am un strat de napalm pe faţă care arde tot timpul, în rest, toate-s cam la fel.

— Înţeleg că nu poţi să vorbeşti, dar poţi să dai din cap dacă m-ai auzit? Poţi?

Pot. Dar nu vreau.

Bărbatul de lângă pat oftă.

— Ai încercat să te sinucizi aici, aşa că nu eşti tocmai… dus. Nu poţi să-ţi mişti capul? Poţi să ridici mâna dacă m-auzi? Poţi să-ţi ridici mâna?

Hakan îţi deconectă mintea de la poliţist. Gândurile îi zburară spre locul acela din *Divina Comedie* a lui Dante, infernul, uitarea, nisipurile mişcătoare, locul în care ajung toate

sufletele mari şi virtuoase care nu fuseseră botezate întru Hristos. Încercă să-şi imagineze locul lui în detaliu.

— Am vrea să ştim cine eşti, înţelegi?

Oare în care cerc o fi ajuns Dante după ce-a murit…

Poliţistul îşi trase scaunul mai aproape cu un centimetru.

— Oricum o să aflăm cine eşti. Mai devreme sau mai târziu. Poţi să ne scuteşti de un efort dacă ne spui acum.

Nimeni nu-mi duce dorul. Nimeni nu mă cunoaşte. Încearcă.

O asistentă intră în salon.

— Vă caută cineva la telefon.

Poliţistul se ridică şi se duse până la uşă. Înainte să iasă, se întoarse spre Hakan.

— Vin imediat.

Hakan se gândea acum la cei prezenţi. Oare *el* în care cerc avea să nimerească? Ucigaş de copii. În al şaptelea cerc. Pe de altă parte, poate că în primul cerc. Al celor care au păcătuit în numele iubirii. Apoi, mai exista şi cercul sodomiţilor. Cel mai firesc ar fi fost, probabil, să ajungă în cercul care marca *cea mai gravă* crimă pe care o comisese.

Aşadar, dacă cineva comisese o faptă cu adevărat gravă, putea să păcătuiască după aceea cât voia, în cadrul aceluiaşi cerc. Dacă se încadra în cel mai adânc cerc, n-avea ce să facă mai rău decât ce făcuse deja. Cam la fel ca ucigaşii ăia din State care primeau, gen, trei sute de ani de închisoare.

Cercurile diferite se învârteau în spirală în capul lui. Straturile infernului. Cerber cu coada lui. Hakan îi mâna din spate pe cei violenţi, pe femeile melancolice, necumpătaţii, blasfemiatorii, fierbând în smoală clocotită, umblând în ploaia de foc, şi Hakan rătăci printre ei, căutându-şi locul.

De *un* lucru era absolut convins. Că n-avea să ajungă niciodată în cercul al nouălea, în zona cea mai îndepărtată, unde însuşi Lucifer îi rodea pe Iuda şi pe Brutus, prins într-o mare îngheţată. În cercul trădătorilor.

Uşa se deschise din nou, cu sunetul acela straniu, ca şi când ceva ar fi aspirat aerul din cameră. Poliţistul se aşeză lângă patul lui.

— Deci, da. Se pare c-au mai găsit pe cineva în lacul din Blackeberg. Aceeaşi funie.

Nu!

Corpul lui Hakan tresări involuntar când poliţistul rosti cuvântul „Blackeberg”. Poliţistul dădu din cap.

— Se pare că m-auzi. Asta-i bine. Asta înseamnă c-ai stat într-

un cartier din vest. Unde? În Racksta? Vallingby? Blackeberg?

Amintirea cu bărbatul de care scăpase pe undeva pe lângă spital îi străbătu mintea ca un fulger. Greşise. Făcuse o treabă de mântuială.

— OK. Atunci te las în pace puţin. Poate te hotărăşti dacă vrei să colaborezi cu noi sau nu. Ar fi mult mai uşor, să ştii. Nu crezi?

Poliţistul se ridică şi ieşi. În locul lui intră asistenta şi se aşeză pe un scaun. Îl supraveghea.

Hakan începu să-şi legene capul într-o parte şi alta, refuzând să accepte ce auzise. Mâna i se ridică şi încercă să tragă de tubul care-l conecta la aparatul de respirat. Asistenta sări de pe scaun şi îi luă mâna de acolo.

— Cred că trebuie să te legăm de pat. Mai fă o dată şi o păţeşti. Ai înţeles? E treaba ta dacă vrei să mori, dar atâta timp cât eşti aici, e datoria noastră să te ţinem în viaţă. Indiferent de ce-ai făcut sau n-ai făcut. Ai înţeles? Şi dacă trebuie să te legăm de pat cu curele, asta facem. M-ai auzit? E mai bine pentru toţi dacă nu faci prostii şi colaborezi cu noi.

Să colaborezi. Să colaborezi. Dintr-odată, toată lumea vrea să colaboreze. Nu mai sunt om. Sunt un proiect. Doamne, Dumnezeule. Eli, Eli. Ajută-mă.

*

Oskar auzi vocea mamei deja din casa scării. Vorbea la telefon cu cineva şi părea foarte nervoasă. Cu mama lui Jonny? Rămase în faţa uşii şi trase cu urechea.

— O să sune aici şi o să mă întrebe *ce n-am făcut bine… ba da,* o să sune sigur, şi eu ce le zic? Că, din păcate, băiatul meu n-are tată, aşa că… da, dar arată-i atunci… nu, n-ai făcut asta… cred că tu ar trebui să *vo*rbeşti cu el despre asta.

Oskar descuie şi intră în hol. Mama spuse:

— Stai c-a venit, şi se întoarse spre Oskar.

— Au sunat de la şcoală şi am… să stai de vorbă cu tata despre asta că eu nu… – apoi vorbi din nou în receptor. Acum fă bine şi… sunt calmă… e uşor *pentru* tine, stai acolo şi…

Oskar se duse în camera lui, se întinse pe pat şi-şi astupă urechile cu palmele. Îşi auzea inima bătând în cap.

Când ajunsese lângă spital, se speriase, crezând că toţi oamenii ăia care alergau de colo-colo se agitau din cauza a ce-i făcuse lui Jonny. Dar se dovedise că nu era aşa. Pentru prima oară în viaţa lui, văzuse un om mort.

Mama deschise uşa. Oskar îşi luă mâinile de pe urechi.

— Vrea tata să discute ceva cu tine.

Oskar puse receptorul la ureche şi auzi o voce îndepărtată care turui nume de faruri şi date legate de puterea şi direcţia vântului. Aşteptă cu receptorul la ureche fără să spună nimic. Nedumerită, mama ridică o sprânceană. Oskar puse mâna pe receptor şi-i şopti:

— Cota apelor.

Mama deschise gura ca să spună ceva, dar n-avu putere decât să ofteze şi să dea din mână. Se duse în bucătărie. Oskar se aşează pe un scaun din hol şi ascultă buletinul hidrologic împreună cu tata.

Ştia că tata ar fi fost distras de ce ziceau la radio dacă ar fi început să-i vorbească acum. Buletinul hidrologic era un lucru sfânt. Când mai stătea pe la el, avea parte de acelaşi ritual. La ora 16:45, toată activitatea din casă se oprea şi tata se aşeza lângă radio şi cerceta întinderea de ape c-o privire absentă, de parcă ar fi vrut să verifice valabilitatea celor spuse de meteorolog.

Trecuse ceva timp de când tata ieşise să navigheze pe mare, dar tot nu scăpase de obiceiul ăsta vechi.

Almagrundet[46] *opt grade spre nord-vest, mai spre noapte, se roteşte spre vest. Vizibilitate bună. Alands hav*[47] *şi Skargardshavet*[48]*, zece grade spre nord-vest, spre noapte, pericol de furtună. Vizibilitate bună.*

Aşa. Partea mai importantă se terminase.

— Salut, tata.

— Oh, erai acolo. Salutare. Aici o să fie furtună la noapte.

— Da, am auzit.

— Hm. Care mai e treaba?

— Nimic, sunt bine.

— Da, păi, mi-a povestit mama. Despre treaba aia cu Jonny. Nu e prea bine.

— Nu. Probabil că nu.

— Mi-a zis c-a suferit o comoţie cerebrală.

— Da. A vomitat.

— Da, păi, aşa se întâmplă când… Harry… da, ştii, c-ai făcut cunoştinţă cu el. Odată s-a lovit la cap cu o ancoră şi… da, s-a întins pe jos şi a vomitat ca un viţel.

---

[46] Nume de far din Marea Baltică, de pe teritoriul Suediei.

[47] Zonă hidrografică dintre insula Alands şi continent.

[48] Zonă hidrografică aflată între Suedia şi Finlanda.

— Şi-a revenit?

— Păi, a fost… da, a murit chiar în primăvara asta. Dar n-are legătură cu ce ţi-am spus. Nu. Atunci şi-a revenit destul de repede, săracul.

— Da.

— Să sperăm c-o să-şi revină şi el. Băiatul ăla.

— Da.

Radioul turui mai departe despre diferite zone hidrografice; Bottenviken şi tot restul. Stătuse de mai multe ori cu atlasul în mână când era la tata şi urmărise cu degetul traseul de la un far la altul, în ordinea în care erau enumerate. La un moment dat chiar le învăţase pe de rost, dar, între timp, uitase. Tata îşi drese glasul.

— Ştii, stăteam de vorbă cu mama şi… ne gândeam că poate vrei să vii pe la mine în weekend.

— Îmm…

— Poate aşa putem să discutăm şi despre… chestia asta şi… despre tot.

— Weekendul *ăsta?*

— Da. Dacă ai chef.

— Da. Numai că am puţină… pot să vin sâmbătă?

— Sau vineri seara.

— Nu, mai bine… sâmbătă. Dimineaţa.

— Da, da, e perfect. Numai bine, scot şi nişte carne de raţă sălbatică din congelator.

Oskar apropie receptorul de gură şi şopti:

— Fără alice.

Tata izbucni în râs.

Toamna trecută, când Oskar fusese la el, îşi spărsese un dinte din cauza alicei care rămăsese în pasărea de baltă. Mamei îi spusese că găsise o bucăţică de piatră într-un cartof. Păsările de baltă erau mâncarea preferată a lui Oskar, dar mama era de părere că nu exista ceva mai „dezgustător şi oribil” decât să împuşti păsări lipsite de apărare. Dacă ar fi aflat că şi-a stricat dintele tocmai din cauza instrumentului mortal, i-ar fi interzis categoric să mai mănânce aşa ceva.

— O să verific de două ori, spuse tata.

— Mopedul merge?

— Da. De ce?

— Nu, nimic, doar mă gândeam.

— Aha. E zăpadă destulă, aşa că putem să dăm o tură.

— Bine.

— OK, păi, atunci ne vedem sâmbătă. Vii cu autobuzul de zece?

— Da.

— Atunci vin să te iau. Cu mopedul. Maşina e cam… pe butuci.

— OK. Să ţi-o mai dau pe mama?

— Da… adică, nu… poţi să-i zici tu ce-am stabilit, nu-i aşa?

— Îhâm. Pa, ne vedem.

— Da. Pa-pa.

Oskar puse receptorul în furcă. Stătu puţin pe gânduri şi îşi imagină cum avea să fie. Să dea o tură cu mopedul. Îi plăcea, era mişto. De obicei îşi punea schiuri de jucărie şi tata lega o funie de ataş. De funia asta se ţinea Oskar cu ambele mâini şi aşa se plimba prin sat, ca şi când ar fi făcut schi pe apă. Asta şi raţa sălbatică servită cu jeleu de scoruş-de-munte. Şi n-ar lipsi *decât o* noapte de lângă Eli.

Merse în camera lui şi îşi puse în geantă echipamentul de sport, plus un cuţit pentru că nu se ducea acasă înainte de-a se întâlni cu Eli. Avea un plan. Când îşi luă haina şi se pregătea să plece, mama ieşi din bucătărie, ştergându-şi mâinile pline de făină pe şorţ.

— Deci? Ce-a zis?

— Să mă duc la el sâmbătă.

— Da. Şi despre restul?

— Trebuie să plec. Am antrenament.

— N-a *zis* nimic?

— Ba… da, dar tre’ să mă car.

— Unde anume?

— La bazin.

— Care bazin?

— Ăla de lângă şcoală. Clădirea mov.

— Ce vrei să faci acolo?

— Mă duc la antrenament. Mă întorc pe la opt jumate. Mă întâlnesc cu Johan după.

Mama păru îndurerată, nu ştia ce să facă cu mâinile pline de făină. Până la urmă, le ascunse în buzunarul mare, din faţă.

— Aha. Bine. Ai grijă. Să nu aluneci pe marginea bazinului sau aşa. Ai căciulă?

— Da, da.

— Să ţi-o pui atunci. E frig când ieşi, mai ales dacă ai părul ud…

Oskar făcu un pas înainte, o sărută uşor pe obraz, spuse „pa”

şi ieşi. Ajuns în faţa blocului, aruncă o privire pe furiş spre geamul lui. Mama stătea tot acolo, cu mâinile în buzunarul cel mare al şorţului. Oskar îi făcu un semn cu mâna. Mama ridică încet o mână şi făcu la fel.

Oskar plânse aproape tot drumul până la bazin.

*

Gaşca se adunase în casa scării, în faţa uşii lui Gosta. Veniseră toţi: Lacke, Virginia, Morgan, Larry şi Karlsson. Niciunul din ei nu îndrăznea să sune la uşă pentru că asta ar fi însemnat ca persoana respectivă să preia rolul de purtător de cuvânt şi să vorbească în numele tuturor. Mirosul lui Gosta se simţea încă de la intrare. Mirosul de pişat. Morgan se sprijini de Karlsson şi mormăi ceva ininteligibil. Karlsson ridică apărătoarele de urechi pe care le purta în loc de căciulă şi întrebă:

— Ce?

— Te-am întrebat dacă nu poţi să scoţi porcăriile alea de pe cap. Arăţi ca un idiot.

— Asta-i părerea ta.

Scoase totuşi apărătoarele, le vârî în buzunarul paltonului şi spuse:

— Mai bine vorbeşti tu, Larry. Tu l-ai văzut.

Larry oftă prelung şi apăsă butonul soneriei. De partea cealaltă a uşii se auzi un mieunat iritat, apoi un pufnet înfundat, ca şi când ceva ar fi căzut pe podea. Larry îţi drese vocea. Nu-i plăcea chestia asta câtuşi de puţin. Se simţea ca un copoi cu gaşca în spate, mai lipsea doar să scoată pistolul. Din apartament se auziră paşi târşâiţi, apoi o voce care spuse:

— Ce-ai păţit, puiule?

Uşa se deschise. Mirosul de pişat îl lovi drept în faţă pe Larry care începu să tragă aer în piept. În cadrul uşii stătea Gosta, îmbrăcat într-o cămaşă ruptă, vestă şi papion. La subsuoară ţinea o pisică gălbuie, cu dungi albe.

— Da?

— Salutare, Gosta, care mai e treaba?

Privirea lui Gosta se plimbă speriată peste grupul adunat în casa scării. Era beat pulbere.

— Binişor.

— Da, deci, am venit ca să… ştii ce s-a întâmplat?

— Nu.

— Da. L-au găsit pe Jocke. Azi.

— Pe bune? Aha. Da.

Larry întoarse capul şi căută sprijin la membrii delegaţiei. Singurul care-l încurajă fu Morgan, care dădu din mână, făcându-i semn că continue. Larry nu se descurca deloc în rolul de purtător de cuvânt oficial, care urma să dea un ultimatum. Nu existau prea multe variante, indiferent cum ar fi fost primit. Întrebă:

— Ne dai voie să intrăm?

Se aştepta la un refuz sau la un gest de rezistenţă; puţin probabil ca Gosta să fi fost obişnuit să primească în vizită cinci persoane care nici măcar nu se anunţaseră în prealabil. Dar, spre surprinderea sa, Gosta încuviinţă din cap şi se dădu câțiva paşi înapoi ca să aibă loc să intre.

Larry ezită puţin. Mirosul din casă era imposibil de suportat. Ca un nor lipicios care plutea deasupra lucrurilor. Lacke păşi înăuntru, urmat de Virginia. Lacke scărpină pisica din braţele lui Gosta pe după urechi.

— Frumos motan. Cum îl cheamă?

— Nu-i motan, e pisică. O cheamă Tisbe.

— Mişto nume. Ai şi-un Piram?

— Nu.

Se strecurară înăuntru unul câte unul, încercând să respire pe gură. După câteva minute, se dădură bătuţi şi se obişnuiră cu mirosul. Pisicile fură alungate sub canapea şi fotolii, din bucătărie apărură câteva scaune, o sticlă de tărie, apă tonică şi pahare. După un schimb de impresii despre vreme şi pisici, Gosta spuse:

— Deci l-au găsit pe Jocke, zici.

Larry sorbi ultimele picături de grog. Era mai uşor cu alcoolul în stomac. Îşi mai turnă o dată şi spuse:

— Mda. Lângă spital. Prins în gheaţă.

— În *gheaţă?*

— Da. Să vezi ce circu’ dracului a fost acolo, azi. M-am dus până la Herbert, nu ştiu dacă-l cunoşti, şi… în orice caz, când am ieşit de-acolo, am dat nas în nas cu poliţaii şi asistenţii de pe ambulanţă şi după un timp au venit şi pompierii…

— Da’, ce, îi dăduse careva foc?

— Nu, dar l-au scos de acolo cu târnăcopul. Mă rog, în *clipa aia* n-am ştiut că e el, dar când l-au adus la mal, i-am recunoscut hainele, pentru că faţa… era acoperită de gheaţă, ştii, şi n-aveai cum să-l… dar hainele…

Gosta făcu un gest cu mâna, de parcă ar fi mângâiat un câine imaginar.

— Stai aşa… deci, s-a *înecat* sau… că nu-nţeleg.

Larry trase o duşcă şi se şterse la gură.

— Nee. Asta crezuseră şi poliţaii. La început. Din câte am înţeles. Oricum, stăteau mai mult cu braţele în sân, şi tipii de la ambulanţă erau ocupaţi cu un puşti care sângera la cap, aşa că-ţi închipui ce…

Gosta mângâie câinele invizibil, oarecum iritat, sau poate că încerca să scape de el. Vărsă un pic de grog pe covor şi spuse:

— Stai aşa că… acum chiar că nu mai… cum adică, sângera la cap…

Morgan dădu jos pisica pe care o ţinea în braţe şi se şterse pe pantaloni.

— N-are a face cu ce-ţi povesteam. Hai, odată, Larry.

— Da, păi, când l-au adus la mal. Atunci mi-am dat seama că e el. Şi se vedea că era legat cu o frânghie, cam p-aici, aşa. La picioare. Şi avea şi-un ditamai bolovanu' atârnat. Să fi văzut ce viteză luaseră gaborii. Care mai de care, să sune, să vorbească la staţie, au închis zona cu bandă din aia şi ne-au gonit de acolo. Brusc, păreau al naibii de interesaţi. Aşa că… e clar, cineva l-a aruncat în lac şi l-a scufundat.

Gosta se rezemă de spătar şi-şi ascunse faţa în palme. Virginia, care stătea între el şi Lacke, îl mângâie pe genunchi. Morgan îşi reumplu paharul şi spuse:

— Păi, deci, care-i treaba? L-au găsit pe Jocke, da? Vrei apă tonică? Stai aşa. L-au găsit pe Jocke şi acum se ştie c-a fost omorât. Asta înseamnă că treaba ia o întorsătură ciudată.

Karlsson îşi drese vocea şi adoptă un ton oficial.

— Sistemul judiciar suedez prevede…

— Tu ţine-ţi gura, îl întrerupse Morgan. E OK dacă fumez?

Gosta dădu din cap abătut. În timp ce Morgan îşi scoase ţigările şi bricheta, Lacke se aplecă înainte pe canapea şi-l privi în ochi pe Gosta.

— Gosta. Tu ai văzut ce s-a întâmplat. Ar trebui să ieşi în faţă.

— Să ies în faţă? Cum adică?

— Păi, aşa, te duci la poliţie şi le spui ce-ai văzut. Pur şi simplu.

— Nu… nuuu.

În cameră se făcu linişte.

Lacke oftă, îşi turnă o jumătate de pahar de tărie şi puţină apă tonică, luă o înghiţitură zdravănă şi închise ochii în timp ce lichidul de foc îi umplu stomacul. Nu voia să oblige pe nimeni.

Karlsson le turuise ceva despre obligaţia martorului, dar, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit să-l bage după gratii pe cel care făcuse asta, Lacke nu voia să-i aducă poliţia pe cap cuiva care-i era tovarăş. Nu era un şobolan infect.

O pisică tărcată îşi propti capul în tibia lui. O ridică şi o puse pe genunchii lui, mângâind-o absent. *Ce importanţă mai are?* Jocke era mort, acum o ştia sigur. Ce rost mai avea să chinuie omul?

Morgan se ridică şi se duse la fereastră cu paharul.

— Unde stăteai? Când l-ai văzut? La geamul ăsta?

— … da.

Morgan dădu din cap şi sorbi din pahar.

— Aha, da, înţeleg. Se vede perfect. Mişto cuibuşor. Ce privelişte fainã. Mă rog, dacă nu ne gândim la… ai o privelişte fainã.

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Lacke. Virginia îl strânse de mână. Lacke luă o duşcă serioasă ca să aline durerea care-i strângea coşul pieptului.

Larry, care stătuse un timp şi se uitase la pisicile ce se foiau prin cameră trasând linii fără vreun sens, bătu cu degetele în paharul său şi spuse:

— Şi dacă le dăm nişte indicii legate de locul crimei? Poate găsesc vreo amprentă, ceva, ce-or găsi şi ei.

Karlsson zâmbi.

— Şi dacă ne întreabă de unde ştim, ce le spunem? Că *ştim,* pur şi simplu? O să-i intereseze sigur de unde… de la cine *am* aflat.

— De apel anonim ai auzit? Important e să sunăm şi să le zicem.

Gosta mormăi ceva pe canapea. Virginia se aplecă spre el.

— Ce-ai spus?

Gosta vorbi cu un glas mic de tot, uitându-se drept înainte, la pahar.

— Iertaţi-mă. Dar mi-e frică. Nu pot.

Morgan se întoarse spre el şi ridică mâinile într-un gest de neputinţă.

— Ei, asta e. N-are rost s-o mai întindem.

Aruncă o privire ucigaşă spre Karlsson.

— Găsim noi ceva. Rezolvăm altfel, vedem noi cum. Desenăm, sunăm, le scriem, facem orice, la dracu’. Găsim noi o soluţie.

Se duse la Gosta şi-i atinse piciorul.

— Auzi, Gosta, revino-ţi. Rezolvăm noi treaba asta. Calmează-

te. Gosta? Ai auzit ce-am spus? O rezolvăm noi. Hai, noroc!

Întinse paharul şi ciocni cu paharul lui Gosta, apoi luă o înghiţitură.

— Ne descurcăm noi, că suntem băieţi mari. Nu-i aşa?

*

Tocmai îşi luase rămas-bun de la ceilalţi în faţa clădirii şi se pregătea să meargă spre casă, când îi auzi vocea de undeva dinspre şcoală.

— Pssst, Oskar!

Pe scări se auziră paşi şi Eli ieşi din umbră. Stătuse acolo şi-l aşteptase. Asta însemna că-l auzise cum îi salutase pe ceilalţi şi cum i-au răspuns, ca unui om normal.

Antrenamentul decursese OK. Nu fusese deloc atât de slab cum îşi imaginase, reuşise să facă mai multe exerciţii decât unii din tipii care se duceau de mai mult timp. Iar teama că proful de sport avea să-l întrebe de ce s-a bătut pe gheaţă fusese complet nejustificată. Îl întrebase doar dacă vrea să discute şi când Oskar scuturase din cap, îl lăsase în pace fără să-l mai ia la puricat.

Acolo era o altă lume, diferită de ce ştia de la şcoală. Proful era mai indulgent şi ceilalţi băieţi îşi vedeau de ale lor, nu se legaseră de el. Micke nu fusese acolo, slavă cerului. Oare acum îi era frică de el? La gândul ăsta, simţi că i se învârte capul.

Se duse s-o întâmpine pe Eli.

— Salut.

— Ciao.

Schimbaseră saluturile fără să se înţeleagă în prealabil. Eli era îmbrăcată într-o cămaşă lălâie, în carouri şi arăta iar… ca şi când ar fi intrat la apă. Avea pielea uscată şi faţa suptă. Oskar văzuse firele albe încă de ieri, dar azi erau şi mai multe.

Când era sănătoasă, i se părea cea mai drăguţă fată pe care o văzuse. Dar acum… nici nu puteai să compari. Nimeni nu arăta aşa. Poate piticii. Dar piticii nu erau atât de slabi şi… da, nici nu existau. Oskar se bucură că nu se arătase aşa şi celorlalţi.

— Ce faci? o întrebă.

— Aşa şi-aşa.

— Vrei să facem ceva?

— Da, clar.

Merseră spre casă, umăr la umăr. Oskar avea un plan. Trebuia să facă un pact. O legătură de sânge. Dacă erau fraţi de cruce, Eli se făcea mai bine. Era o soluţie magică, sugerată de

cărţile pe care le citea. Dar magia… bineînţeles că *exista* magie. Chiar dacă nu se manifesta decât rar. Cei care refuzau să creadă în ea erau tocmai cei cărora le mergea cel mai prost.

Ajunseră în curtea din faţa blocului. Oskar atinse umărul lui Eli.

— Vrei să dăm o tură pe la ghenă?

— OK.

Intrară în scara lui Eli şi Oskar deschise uşa subsolului.

— N-ai cheie de la subsol? o întrebă.

— Nu cred.

Pe coridorul din subsol era întuneric beznă. Uşa se trânti în spatele lor. Stăteau unul lângă altul şi respirau zgomotos. Oskar şopti:

— Ştii, Eli. Azi… Jonny şi Micke au încercat să mă arunce în apă. Într-o copcă.

— Nu! N-ai…

— Stai aşa. Ştii ce-am făcut? Aveam o bâtă mare, groasă. I-am dat una lui Jonny de i-a curs sângele. Din cap. A făcut comoţie cerebrală, au trebuit să-l interneze. Dar n-am ajuns în apă. L-am… bătut.

Câteva secunde nu spuseră nimic. Apoi Eli rupse tăcerea:

— Oskar.

— Da?

— Iuhu.

Oskar se întinse spre întrerupător. Voia să-i vadă faţa. Aprinse lumina. Eli se uită drept în ochii lui şi el îi văzu pupilele. O vreme, până când se obişnui cu lumina, arătară ca două cristale cu care făceau experimente la ora de fizică… nişte cristale eliptice.

Ca la şopârle. Nu. Ca la pisici. Pisici.

Eli clipi. Pupilele îi arătau la fel ca înainte.

— Ce e?

— Nimic. Haide…

Oskar se duse spre camera în care se depozitau gunoaiele nesortate şi deschise uşa. Sacul era aproape plin, semn că nu mai fusese golit de ceva vreme. Eli se strecură în spatele lui şi începură să caute prin gunoaie. Oskar găsi o plasă cu sticle goale pe care le puteau recicla. Eli găsi o sabie din plastic şi o flutură în faţa lui Oskar.

— Vrei să căutăm şi dincolo?

— Nu, poate-i Tommy acolo… cu ceilalţi tipi.

— Cine-s Tommy şi ceilalţi?

— Ei, câţiva tipi mai mari care au o cameră aici în pivniţă unde… se adună seara.

— Sunt mulţi?

— Nu, doar trei. De cele mai multe ori, e doar Tommy.

— Şi sunt periculoşi.

Oskar dădu din umeri.

— Bine, atunci, hai.

Intrară în scara lui Oskar, traversară coridorul celălalt şi ajunseră în scara lui Tommy. Oskar ezită cu cheia în mână, neştiind dacă e pregătit să deschidă. Dacă erau acolo? Dacă o vedeau pe Eli? Putea să se întâmple ceva… ce nu era în stare să rezolve. Eli agită sabia de plastic în faţa lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Deschise uşa. Imediat ce intrară pe coridor, Oskar auzi muzică dinspre adăpost. Se întoarse şi spuse:

— Sunt aici! Hai să mergem.

Eli se opri şi începu să adulmece.

— Ce miroase aşa?

Oskar verifică holul, văzu că nu era nimeni şi inspiră aer pe nas. Nu simţi nimic în afara mirosului obişnuit din subsol. Eli spuse:

— Vopsea. Lipici.

Oskar adulmecă din nou. Nu simţea nimic, dar ştia foarte bine despre ce era vorba. Când se întoarse spre Eli, ca s-o ia de acolo, văzu că făcea ceva cu lacătul.

— Hai odată. Ce faci acolo?

— Eu doar…

În timp ce Oskar descuie uşa următoare, ieşirea de incendiu, cealaltă uşă se trânti în spatele lor. Dar nu se auzi pocnetul. Doar o bufnitură surdă, metalică. În drum spre subsolul *lor,* Oskar îi povesti lui Eli despre cum era să inhalezi adeziv; despre cât de nebuni erau băieţii când fumau iarbă.

În subsolul lui se simţea în siguranţă. Se lăsă în genunchi şi începu să numere sticlele goale din plasă. Paisprezece sticle de bere şi o sticlă de tărie pe care n-o acceptau la reciclat.

Când ridică privirea şi vru să-i spună şi lui Eli că situaţia nu era deloc rea, o văzu cu sabia întinsă, în poziţie de atac. Oskar nu se feri, fiind obişnuit să primească lovituri din senin. Dar Eli mormăi ceva, după care coborî sabia spre umărul lui şi-i spuse pe o voce îngroşată:

— Şi acum, Oskar, învingătorul lui Jonny, te fac cavaler peste

Blackeberg şi toate domeniile din jur, Vallingby…. Ăă…

— Racksta.

— Racksta.

— Angby, poate.

— Angby poate.

Eli îl atinse uşor cu sabia pe umăr, pentru fiecare teritoriu nou. Oskar scoase cuţitul din geantă şi se proclamă Cavalerul lui Angby Poate. Şi ar fi vrut ca Eli să fie Fecioara Frumoasă pe care s-o salveze din ghearele Balaurului.

Dar Eli era un monstru înfricoşător care mânca fecioare la prânz şi trebuia să se bată cu ea. Oskar lăsă cuţitul în teaca improvizată în timp ce se duelau, strigau şi alergau pe coridoare. Joaca le fu întreruptă de sunetul unei chei învârtindu-se în broască.

Se îngrămădiră repede într-o boxă plină cu provizii, unde abia aveau loc să stea cu şoldurile lipite şi respirară încet. Se auzi o voce de bărbat.

— Ce faceţi aici?

Oskar stătea strâns lipit de Eli. Simţea că-i clocoteşte pieptul. Bărbatul făcu doi paşi pe culoar.

— Unde v-aţi ascuns?

Oskar şi Eli îşi ţinură respiraţia, în timp ce tipul se opri şi ascultă. Apoi spuse:

— Ai dracu’ ţânci, şi plecă.

Cei doi rămaseră în boxă până când se asigurară c-a plecat, apoi se târâră afară, se sprijiniră de perete şi începură să chicotească. După un timp, Eli se întinse pe ciment cu faţa în sus şi se uită la tavan. Oskar îi atinse piciorul.

— Eşti obosită?

— Da. Obosită.

Oskar scoase cuţitul din teacă şi îl privi. Era greu şi frumos. Apăsă vârful cu degetul arătător, apoi îl luă de pe lamă. O înţepătură mică, roşie. Repetă gestul, dar de data asta apăsă mai tare. Când luă cuţitul, pe deget i se prelinse o picătură de sânge. Dar nu aşa se făcea chestia asta.

— Eli? Vrei să facem ceva?

Eli se holba în continuare la tavan.

— Ce anume?

— Vrei să devenim… fraţi de cruce?

— Da.

Dacă l-ar fi întrebat „cum?”, poate că i-ar fi povestit ce avea de gând, înainte de a face ceva. Dar ea spusese doar „da”. Era

de acord, indiferent ce avea să se întâmple. Oskar înghiţi, apucă lama cuţitului cu partea tăioasă întoarsă spre palmă, închise ochii şi trase lama. O durere ascuţită, arzătoare. Oskar gâfâi.

Chiar am făcut chestia asta?

Deschise ochii şi palma. Da. O rană subţire sângera în palma lui; sângele pătrunse încet prin piele sub formă de mărgele care se adunară şi formară o linie groasă, neregulată, în timp ce el se uita fascinat.

Eli înălţă capul.

— Ce faci?

Oskar ţinea palma în continuare în faţa lui, se holbă la ea şi spuse:

— Dar *nu e greu* deloc. Eli, să ştii că nici nu doare…

Întinse mâna sângerândă spre ea. Pupilele ei se dilatară. Începu să-şi scuture capul repede, în timp ce se târî cu spatele, încercând să se îndepărteze de mâna lui.

— Nu, Oskar…

— Ce-ai păţit?

— Oskar, nu.

— Nu doare aproape *deloc.*

Eli se opri şi se holbă la mâna lui în timp ce continuă să scuture din cap. Oskar apucă lama cuţitului şi-l întoarse cu mânerul spre ea.

— Ajunge dacă te înţepi puţin la deget. După care ne amestecăm sângele. Asta înseamnă să fii frate de cruce.

Eli nu luă cuţitul de la el. Oskar îl lăsă jos, între ei, ca să se şteargă cu mâna cealaltă. O picătură de sânge se pregătea să cadă.

— Haide, măi. Chiar nu vrei?

— Oskar. Nu se poate, o să te contaminez… o să…

— Nu doare deloc, nu…

Faţa lui Eli se contorsionă, de parcă ar fi văzut o fantomă. Nu mai arăta deloc ca fata pe care o ştia şi, de uimire, Oskar uită să prindă picătura de sânge. Eli se transformă în monstrul pe care-l întruchipase nu demult, când se jucau, şi Oskar se dădu înapoi, în timp ce mâna începu să-i zvâcnească de durere.

— Eli, ce…

Fetiţa se ridică, îşi trase picioarele sub ea, se puse în patru labe şi se uită la mâna lui sângerândă, târându-se spre el. Se opri, strânse din dinţi şi şuieră:

— Pleacă de aici!

Ochii lui Oskar se umplură de lacrimi; i se făcu frică.

— Eli, termină. Nu te mai juca. Termină.

Eli se mai apropie puţin, apoi se opri iar. Îşi *forţă* corpul să se aplece astfel încât capul să-i atingă podeaua şi ţipă:

— Pleacă! N-auzi, pleacă! Altfel mori!

Oskar se ridică şi făcu câţiva paşi înapoi. Se împiedică de punga cu sticle goale şi le răsturnă. Se lipi de perete, în timp ce Eli se târî până la pata mică de sânge care cursese din mâna lui.

Încă o sticlă se răsturnă şi se sparse pe ciment, în timp ce Oskar stătea lipit de perete şi se holba la Eli care scoase limba şi începu să lingă cimentul murdar. Locul în care căzuse picătura de sânge.

O sticlă zornăi, apoi se opri. Eli lingea fără întrerupere podeaua. Când întoarse capul spre el, Oskar văzu că avea o pată de murdărie pe nas.

— Pleacă… te rog… pleacă…

Apoi fantoma îi acoperi faţa din nou, dar, înainte s-o doboare, reuşi să sară în picioare şi să iasă alergând. Deschise uşa care dădea spre scara ei şi dispăru.

Oskar rămase pe loc, cu pumnul strâns. Sângele începu să se prelingă printre degete. Întinse palma şi se uită la rană. Cuţitul îi scăpase mai adânc decât intenţionase, dar nu părea nimic periculos. Sângele începuse să se coaguleze deja.

Privi spre pata de pe podea. Linse un pic de sânge din palmă curios să vadă ce gust are, apoi îl scuipă.

*

Iluminat de noapte.

Mâine aveau să-l opereze la gât şi la gură. Probabil că sperau să-i dea o înfăţişare cât de cât umană. Limbă mai avea sau, cel puţin, putea s-o mişte în gaura sudată care fusese cândva gura lui, putea să se gâdile în cerul gurii. Poate c-ar fi fost în stare să vorbească şi aşa, fără buze. Dar n-avea de gând s-o facă, în ruptul capului.

O femeie îl supraveghea dintr-un colţ al camerei. Stătea la câţiva metri de el şi citea o carte. Oare era asistentă medicală sau poliţistă? Asta n-o mai ştia.

Sunt dispuşi să folosească astfel de resurse ori de câte ori un ratat vrea să-şi pună capăt zilelor?

Îşi dăduse seama că era o persoană importantă, că se aşteptau la multe din partea lui. Chiar în clipa asta stăteau, probabil, şi cotrobăiau prin arhive, sperând să rezolve cazuri vechi lăsate de izbelişte, la care s-ar fi potrivit ca profil. Un poliţist venise după-masă şi-i luase amprentele. Nu se

împotrivise. Nu mai avea nicio importanţă.

Era posibil ca amprentele să-l lege de crimele comise în Vaxjo şi Norrkoping. Încercă să-şi aducă aminte ce făcuse, dacă lăsase sau nu amprente sau alte urme.

Un singur lucru îl neliniştea: că oamenii ăia ar putea să ajungă la Eli.

Oamenii…

Îi lăsaseră mesaje în cutia poştală, îl ameninţaseră.

Cineva care lucra la poştă şi stătea în zona de vile le spusese vecinilor ce fel de corespondenţă şi ce fel de filme primea.

Trecuseră câteva luni până să-l dea afară şi de la serviciu, de la şcoală. Nu puteau să tolereze pe cineva ca el, să-l lase să aibă de-a face cu copiii. Plecase de bunăvoie, cu toate c-ar fi putut riposta apelând la sindicat.

Doar nu *făcuse* nimic la şcoală. Chiar aşa de prost nu era nici el.

Campania pornită împotriva lui luă amploare şi totul se sfârşise într-o noapte, când cineva îi aruncă un cocktail Molotov prin fereastra deschisă de la camera de zi. Se refugiase în curte doar în chiloţi şi stătuse neputincios, uitându-se la casa lui care ardea. Cea care dispăruse fusese toată viaţa lui.

Ancheta poliţiei se întinsese prea mult, aşa că nu primi nicio compensaţie de la firma de asigurări. Banii puşi deoparte îi ajunseseră de un bilet de tren până la Vaxjo şi de o chirie ieftină. Odată ajuns acolo, începuse să-şi pregătească moartea.

Bea până nu mai ştia de el şi se îmbăta cu ce-i cădea în mână. Cu loţiune tonică împotriva acneei de la Aco, alcool denaturat. Uneori fura vin sintetic şi drojdie din magazinele de vopsea şi îl bea înainte de a fermenta.

Petrecea mai mult timp afară decât în casă, într-un fel voia să le arate „oamenilor” că o să moară, şi asta zi de zi.

Când se îmbăta, pierdea controlul şi începea să se dea la adolescenţi, după care şi-o lua pe cocoaşă şi ajungea la poliţie. Stătea la zdup vreo trei zile şi-şi vărsa maţele. Apoi i se dădea drumul şi o lua de la capăt.

Într-o seară, când Hakan stătea pe o bancă, în faţa unui teren de joacă dintr-un părculeţ, cu o sticlă de vin fermentat pe jumătate, ascunsă într-o pungă de plastic, o văzu pe Eli care venise şi se aşezase lângă el. Băut cum era, Hakan puse imediat mâna pe coapsa ei. Eli nu se ferise, îi luase capul între mâini, îl întoarse spre ea şi-i spusese:

— Tu trebuie să stai cu mine.

Hakan bâiguise ceva că n-are el bani de fete din astea frumoase, dar dacă la un moment dat avea să pună mâna pe o avere…

Eli îi luase mâna de pe picior, se aplecase şi scosese sticla de vin din pungă, o vărsase şi-i spusese:

— N-ai înţeles. Ascultă-mă. De-acum încolo n-o să mai bei. O să stai cu mine. Şi-o să mă ajuţi. Am nevoie de tine. Şi eu o să te-ajut pe tine.

Apoi Eli îşi întinsese mâna, Hakan i-o luase şi plecaseră împreună.

Renunţase la băutură şi începuse să lucreze pentru

Eli.

Eli îi dăduse bani pentru haine şi pentru o chirie nouă. Iar el îi executase poruncile, fără să se întrebe dacă Eli era „rea” sau „bună”, sau orice altceva. Eli era frumoasă şi Eli îl făcuse să se simtă iar om. Şi, uneori, foarte rar… chiar şi iubit.

*

Foaia foşni când supraveghetoarea răsfoi cartea. Vreun roman de duzină, probabil. În statul ideal al lui Platon, „Supraveghetorii” erau cei mai educaţi dintre toţi. Dar acum erau în Suedia în 1981 şi cei de aici citeau, probabil, Jan Guillou[49].

Bărbatul din apă, cel pe care-l scufundase. Procedase ca un amator, bineînţeles. Ar fi fost mai bine s-o asculte pe Eli şi să-l îngroape. Dar nu făcuse nimic care să-i conducă la Eli. Urmele de dinţi de pe gâtul lui puteau fi considerate neobişnuite, dar sângele se scursese oricum în apă şi hainele bărbatului…

Tricoul!

Tricoul lui Eli pe care Hakan îl găsise pe corpul bărbatului când s-a dus să se ocupe de el. Ar fi trebuit să-l ia acasă, să-i dea foc, orice, numai asta nu.

Cum putea să-l bage sub geaca tipului?

Ce-o să creadă poliţiştii? Ce însemna asta? Un tricou de copil, pătat de sânge. Oare o văzuse vreun vecin în tricoul ăla? Oare aveau să-l recunoască? Dacă publicau o poză în ziar, spre exemplu? Cineva cu care Eli se întâlnise înainte să…

Oskar. Băiatul din scara cealaltă.

Corpul lui Hakan zvâcni neliniştit în pat. Supraveghetoarea puse cartea în poală şi-l privi.

---

[49] Scriitor suedez devenit faimos datorită unei serii de romane poliţiste şi mitologico-istorice.

— Fără prostii.

*

Eli traversă Bjornsonsgatan, intră în curtea dintre blocurile cu nouă etaje, două faruri monolitice înălţându-se dintre clădirile lăsate parcă pe vine. Curtea era pustie, dar la fereastra sălii de gimnastică se vedea lumină. Eli urcă scara de incendiu şi se uită înăuntru.

Dintr-un casetofon mic se auzea muzică. Câteva femei de vârstă mijlocie tropăiau pe ritm, ridicând praful de pe podeaua de lemn. Eli se ghemui lângă balustrada metalică, îşi sprijini bărbia pe genunchi şi privi scena din faţa ei.

Majoritatea erau supraponderale, cu sâni masivi săltând pe sub tricou ca nişte mingi vesele de bowling. Femeile săreau şi alergau pe loc sau ridicau genunchii. Carnea tremura în pantalonii mult prea strânşi. Se roteau, aplaudau deasupra capului, apoi începură să ţopăie iar. Toate astea, pe o muzică solicitantă. Sângele cald, plin de oxigen inundă muşchii însetaţi.

Dar erau prea multe.

Eli sări de pe scara de incendiu, ateriză lin pe pământul îngheţat, înconjură sala de gimnastică şi se opri în faţa clădirii bazinului de înot.

Ferestrele mari din sticlă mată aruncau dreptunghiuri de lumină pe stratul de zăpadă. Deasupra fiecărei ferestre se vedea o fereastră mică şi alungită, din sticlă normală. Eli sări şi se agăţă de marginea acoperişului, apoi se uită înăuntru. Nu era nimeni. Suprafaţa apei strălucea la lumina neoanelor. Câteva mingi pluteau pe apă.

Înot. Bălăceală. Joacă.

Eli se legănă înainte şi înapoi, ca un pendul întunecat. Se uită la mingi, le văzu zburând prin aer, auzi râsetele, ţipetele şi simţi mirosul de clor al apei. Eli luă mâinile de pe marginea acoperişului, căzu şi ateriză dinadins cât putu de greoi ca s-o doară picioarele, apoi îşi continuă drumul spre aleea parcului şi se opri în faţa unui copac înalt, aflat lângă drum. Întuneric. Nici ţipenie de om. Eli ridică privirea spre coroana copacului şi se uită la trunchiul neted, de cinci, şase metri. Îşi aruncă pantofii din picioare. Îşi imagină picioare şi mâini noi.

N-o mai durea aproape deloc, simţea doar o furnicătură, un curent electric care urcă prin degetele de la mâini şi picioare când se transformă. Oasele din mâini pocniră în timp ce ghearele lungi şi încovoiate ţâşniră din vârfurile moi ale degetelor. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu degetele de la

picioare.

Eli parcurse câţiva metri pe trunchiul copacului, înfigându-şi ghearele în lemn, apoi se opri pe o creangă groasă care atârna deasupra drumului. Cuprinse creanga cu ghearele de la picioare şi stătu nemişcată.

Dinţii începură s-o doară la rădăcini când şi-i imagină mai ascuţiţi. Coroana ieşi din gingie, şlefuită de o pilă invizibilă şi se ascuţi. Eli îşi muşcă cu grijă buza de jos. Un şir de ace aşezate în formă de semilună îi găuriră uşor pielea.

Trebuia doar să aştepte.

*

Se făcuse deja zece şi temperatura din cameră devenise insuportabilă. Goliseră două sticle de rachiu şi scoseseră la interval încă una, ceea ce-i convinse pe toţi că Gosta era un tip de treabă şi că n-ar fi trebuit să se obosească.

Virginia fusese singura care o lăsase mai moale cu alcoolul, pentru că în ziua următoare lucra de dimineaţă, în plus, se pare că doar pe ea o deranja mirosul din cameră. Putoarea de dinainte şi mirosul închis se amestecaseră cu fum de ţigară, aburi de alcool şi căldura emisă de şase corpuri.

Lacke şi Gosta stăteau în continuare lângă ea pe canapea, între timp pe jumătate scoşi din ring. Gosta îşi mângâia pisica din braţe, care lui Morgan i se părea că se uita la el *mijindu-şi* ochii, iar asta i se păruse atât de amuzant că izbucnise într-un râs isteric şi se lovi la cap, după care trase o duşcă de alcool rafinat ca să amorţească durerea.

Lacke nu prea mai vorbea. Stătea şi se uita drept înainte cu ochi înceţoşaţi. Din când în când, buzele i se mişcau fără a scoate vreun sunet, de parcă ar fi purtat o discuţie cu o fantomă.

Virginia se ridică şi se duse la fereastră.

— Vă deranjează dacă deschid geamul?

Gosta dădu din cap.

— Pisicile… pot să… sară.

— Lasă că stau aici şi nu le dau voie.

Gosta continuă să dea din cap ca un robot şi Virginia deschise fereastra. Aer! Trase cu nesaţ în piept aerul curat şi se simţi imediat mai bine. Lacke, care începuse să se încline pe canapea în lipsă de sprijin, se ridică şi spuse cu voce tare:

— Un prieten! Un prieten… adevărat!

Ceilalţi mormăiră aprobator. Toţi se prinseseră că era vorba de Jocke. Lacke se holbă la paharul gol din mâna lui şi continuă.

— Atâta are omu'. Un prieten. Care nu-l lasă niciodată la greu. Şi asta face *toţi* banii. Aţi auzit? *Toţi banii!* Şi ca să ştiţi, eram, uite-aşa, cu Jocke, uite-aşa!

Şi Lacke îşi încleştă degetele arătătoare şi începu să le agite în faţa lor.

— Şi asta e de neînlocuit! Voi staţi aici şi bâiguiţi despre „ce om minunat", şi tot aşa, dar, de fapt, sunteţi… goi. *Vorbiţi* ca să vă aflaţi în treabă. Şi eu… nu mai am nimic acum că Jocke… nu mai e. Nimic. Aşa *că nu vă* bateţi gura dacă nu…

Virginia stătea lângă geam şi-l asculta. Apoi se duse la el ca să-i amintească de existenţa *ei.* Se lăsă pe vine lângă genunchii lui şi încercă să-i prindă privirea:

— Lacke…

— Nu! Nu mă lua cu… „Lacke, Lacke". Am zis ce-am avut de zis! Nu înţelegi. Eşti… rece ca gheaţa. Te duci în oraş şi agăţi tot felul de nenorociţi, camionagii şi din ăştia, îi iei acasă şi-i laşi să facă ce-o vrea cu tine, când ai senzaţia că nu mai rezişti. Asta faci. O caravană întreagă de camioane… în pizda mă-sii. Dar un prieten… un prieten e…

Virginia se ridică de lângă el cu lacrimi în ochi, îi trase o palmă şi ieşi val-vârtej. Lacke se dezechilibră şi căzu, lovindu-se de umărul lui Gosta. Acesta bâigui:

— Geamul, geamul…

Morgan îl închise şi spuse:

— Aşa, Lacke. Bună treabă. Nici p-asta n-o s-o mai vezi prea curând.

Lacke se ridică, se duse clătinându-se până la Morgan care stătea şi se uita pe fereastră.

— Ce dracu', n-am vrut să…

— Nu, nu. Spune-i ei, nu mie.

Morgan dădu din cap înspre intrare, arătându-i femeia care tocmai ieşise din bloc şi se îndrepta cu paşi repezi spre parc. Lacke auzise fiecare cuvânt rostit de el. Ultimele cuvinte pe care i le adresase îi răsunau cu ecou în urechi. *Am spus aşa ceva?* Lacke făcu stânga-mprejur şi se grăbi spre uşă.

— Trebuie să…

Morgan dădu din cap.

— Du-te, nu mai sta. Salut-o din partea mea.

Lacke o luă la fugă pe scări, cât îi permiteau picioarele tremurânde. Coborî scările galbene, pătate cu picăţele ca de vomă din faţa lui, iar balustrada alunecă atât de repede încât mâna i se încălzi din cauza fricţiunii. Alunecă la capătul

palierului, căzu şi se lovi rău la coate. Braţul îi amorţi şi rămase ca paralizat. Lacke se ridică şi merse şchiopătând mai departe. Se grăbi să salveze viaţa cuiva. Viaţa lui.

Virginia se îndepărtă de lângă bloc şi o luă spre parc, fără să se întoarcă.

Plângea în hohote şi aproape că alerga, ca şi când ar fi vrut să scape de lacrimile ei. Dar acestea o urmăreau, i se strecurau în ochi şi i se prelingeau pe obraji. Tocurile ei străpunseră zăpada şi bocăniră pe asfalt. Virginia îşi încrucişă braţele pe piept şi se îmbrăţişă singură.

Pe drum nu se vedea nimeni, aşa că Virginia dădu frâu liber lacrimilor în timp ce se îndrepta spre casă cu paşi repezi, apăsându-şi abdomenul; durerea se zvârcolea înăuntru ca un fetus diabolic.

Dă-i drumul să intre şi-ţi va face rău.

Nu degeaba nu se încurca cu nimeni pe termen lung. Nu le permitea să intre. Dinăuntru puteau s-o rănească mai uşor. Consolează-te. Poţi trăi cu angoasa, atâta timp cât nu te priveşte decât pe tine. Atâta timp cât nu speri nimic.

Dar ea sperase c-o să-i fie bine lângă Lacke. Că, la un moment dat, ceva o să se înfiripe între ei, până la urmă. O zi, atâta i-a trebuit. *Ca să ce?* Să-i ia mâncarea şi să se adăpostească la căldura ei, dar, de fapt, *nu* era omul potrivit pentru nevoile ei.

Merse chircită pe aleea parcului, îndoită de durere. Spatele i se arcui de parcă ar fi purtat în cârcă un demon care se urcase acolo ca să-i şoptească la ureche tot felul de lucruri terifiante.

Niciodată, de acum încolo. Nimic.

Şi demonul o atacă tocmai în clipa în care încercă să şi-l imagineze.

O greutate mare îi ateriză pe spate şi o doborî. Obrazul îi atinse zăpada şi pelicula de lacrimi îngheţă. Greutatea era tot acolo.

Preţ de o clipă, chiar crezuse că era demonul durerii care se materializase şi se aruncase peste ea. Apoi simţi durerea ascuţită din gât şi un şir de colţi se înfipseră în pielea ei. Reuşi să se ridice în picioare şi se roti, încercând să scape de greutatea din spate.

Ceva îi *rodea* gâtul şi sângele începu să şiroiască printre sânii ei. Virginia ţipă ca din gură de şarpe şi încercă să scuture animalul de pe spatele ei, ţipând în continuare, până când căzu

din nou în zăpadă.

Până când cineva îi închise gura cu un gest hotărât.

Era o mână de om.

Pe obraji simţi gheare ascuţite, sfredelindu-i pielea… străpungând carnea moale până la os.

Dinţii încetaseră să mai ronţăie şi Virginia auzi un sunet de pai supt, ca atunci când cineva încearcă să golească ultimii stropi din pahar. Un lichid i se prelinse pe ochi şi nu ştia dacă e sânge sau lacrimi.

*

Când Lacke ieşi din bloc, Virginia se transformase într-o umbră întunecată care se îndepărta pe aleea din parc, spre Arvid Morne. Pieptul îl durea din cauza efortului şi durerea din cot îl săgeta până în umeri. Şi totuşi, nu se opri. Alergă cât putu de repede. Capul începu să i se limpezească în aerul rece şi teama c-o s-o piardă îl mână mai departe.

Când ajunse la cotitură, la punctul în care „strada lui Jocke”, cum îi spunea de obicei, se întâlnea cu „strada Virginiei”, o văzu. Se opri, trase aer în piept cât putu de tare ca s-o strige. Era în faţa lui, la doar cincizeci de metri, sub un copac.

În clipa următoare, o umbră din copac căzu pe spatele Virginiei şi ea se prăbuşi la pământ. Din strigăt rămase doar un şuierat şi Lacke o rupse la fugă spre ea. Voia s-o strige, dar aerul din plămâni nu-i ajungea şi pentru asta, şi pentru fugit.

Continuă să alerge.

În faţa lui, Virginia se ridică purtând în spate ceva ca o umflătură mare şi începu să se rotească asemenea unui cocoşat nebun, apoi se prăbuşi din nou.

Lacke avea capul gol. N-avea niciun plan. Se gândea la un singur lucru: să ajungă la Virginia şi să-i ia chestia aia din spate. Femeia zăcea în zăpadă, cu ghemotocul înspăimântător aplecat asupra ei.

Lacke ajunse la ea şi îşi concentră toată puterea într-un şut. Piciorul i se lovi de ceva tare şi Lacke auzi un pocnet ca atunci când se rupea gheaţa sub o greutate mai mare. Umbra întunecată căzu de pe spatele Virginiei şi ateriză în zăpadă, în faţa ei.

Virginia nu mai mişca. În jurul ei, în zăpadă, se vedeau pete negre. Umbra se ridică în capul oaselor.

Era un copil.

Lacke stătea şi se uita la cea mai drăgălaşă faţă de copil pe care o văzuse vreodată, încadrată de un voal de păr negru. O

pereche de ochi negri imenşi se uitară drept în ochii lui.

Copilul se lăsă în patru labe ca o felină, pregătit să sară. Trăsăturile i se schimonosiră când îşi dezveli dinţii şi Lacke îi văzu colţii ascuţiţi, strălucind în întuneric.

Trecură câteva secunde în care niciunul din ei nu îndrăzni să respire. Copilul rămase în patru labe şi Lacke îi observă ghearele conturate clar pe zăpadă.

Copilul făcu o grimasă dureroasă, se ridică în picioare şi alergă spre şcoală cu paşi lungi şi repezi. Câteva secunde şi dispăru în întuneric, amestecându-se cu umbrele negre.

Lacke rămase pe loc şi clipi ca să înlăture picăturile de transpiraţie care îi intrau în ochi. Apoi se aruncă la pământ, lângă Virginia. Îi văzu rana. Avea gâtul tăiat şi părul era mânjit de sângele care se prelinsese şi pe spatele ei. Îşi smulse geaca, îşi scoase bluza, o făcu ghem şi apăsă rana.

— Virginia! Virginia! Draga mea, iubito…

În sfârşit, reuşi să scoată cuvântul acela.

Sâmbătă, 7 noiembrie

În drum spre tata, Oskar cunoştea fiecare curbă. Parcursese drumul ăla de… câte ori? Singur, poate doar de zece, doişpe ori, dar cu mama, de cel puţin treizeci. Părinţii lui divorţaseră când Oskar avea patru ani, dar împreună cu mama continuase să-l viziteze pe tata în weekenduri sau în vacanţe.

În ultimii trei ani i se dăduse voie să călătorească singur. De data asta, mama nu-l însoţise nici măcar până la Politehnică, de unde plecau autobuzele. Era băiat mare deja; avea propriul lui abonament la metrou şi propriul lui portofel.

De fapt, portofelul îi servea doar pentru asta; era un fel de copertă pentru abonament, numai că, de data asta, primise şi douăzeci de coroane pentru dulciuri, şi tot acolo păstra şi bileţelele de la Eli.

Oskar trase de plasturele din palmă. Nu mai voia să se întâlnească cu ea. I se păruse înfricoşătoare. Ceea ce se întâmplase în seara aia… îşi *arătase adevărata faţă.*

… i se păruse atât de aiurea, era ca şi când ar fi fost posedată de… ceva Rău. De un lucru de care trebuia să te fereşti. La fel ca locurile înalte, focul, cioburile de sticlă din iarbă sau şerpii. Lucrurile de care mama se străduia să-l apere.

Poate de asta nu voise să le facă niciodată cunoştinţă. Mama s-ar fi prins imediat şi i-ar fi interzis să se mai vadă „cu aia”. Cu Eli.

Autobuzul părăsi autostrada şi coti spre Spillersboda. Era singura linie care ajungea la Radmanso[50], de asta aveai impresia că merge în cerc. Doar aşa putea să oprească în toate satele din zonă. Autobuzul trecu pe lângă muntele de cherestea din faţa fabricii Spillersboda Sagverk, luă curba brusc şi aproape că alunecă de pe povârniş, în drum spre pod.

Vineri seara n-o mai aşteptase.

În schimb, luase bobul şi urcase Dealul Fantomelor singur. Mama protestase pentru că nu se dusese la şcoală, fiind răcit, dar Oskar îi dăduse de înţeles că se simţea mai bine.

Traversase Parcul Chinezesc cu bobul pe spate. Dealul Fantomelor începea cam la o sută de metri de ultimele lămpi din

[50] Peninsulă din arhipelagul Stockholmului.

parc, lângă pădurea întunecată. Zăpada îi scârţâia sub tălpi. Dinspre pădure se auzea un şuier regulat, ca şi când copacii ar fi respirat. Razele lunii se strecurau printre crengi şi pământul era o reţea de umbre în care se ascundeau mii de siluete fără chip, legănându-se şi aşteptându-l.

Ajunsese la punctul în care drumul o lua la vale brusc, spre Kvarnviken, şi se aşezase pe bob. Casa Fantomelor părea un perete negru la poalele dealului, ca un avertisment: *N-ai ce căuta aici pe întuneric. Ăsta e locul nostru. Dacă vrei să te joci aici, va trebui să te joci şi cu noi.*

La capătul pantei se vedeau câteva luminiţe răzleţe, venind dinspre clubul de canotaj din Kvarnviken. Oskar îşi luase avânt; bobul se înclinase şi pornise la vale. Oskar strânsese volanul şi ar fi vrut să închidă ochii, dar nu îndrăznise pentru că ştia c-aşa putea să nimerească pe coasta abruptă care ducea spre Casa Fantomelor.

Alunecase mai departe ca un proiectil alcătuit din nervi şi muşchi încordaţi. Mai repede, mai repede. Câteva braţe deformate, mirosind a zăpadă, se întinseră spre el dinspre Casa Fantomelor, vrând să-i fure căciula şi să-i atingă obrajii.

Poate fusese doar un curent de aer, dar i se păruse că nimerise într-un voal invizibil şi lung, întins de-a curmezişul potecii, ceva ce încercase să-i pună piedică. Dar avusese viteză prea mare.

Bobul pătrunsese prin voal şi acesta se întinsese pe faţa şi corpul lui Oskar până când se rupsese şi Oskar reuşise să treacă.

În Kvarnviken pâlpâiau câteva luminiţe. Oskar stătuse pe bob şi se uitase spre locul în care îl doborâse pe Jonny. Apoi se întorsese. Casa Fantomelor arăta ca o colibă urâtă din tablă.

Oskar urcase cu bobul. Apoi coborâse iar. Urcase. Şi coborâse. Nu putuse să se oprească. Până când faţa i se transformase într-o mască îngheţată.

Apoi plecase acasă.

Dormise doar patru-cinci ore în noaptea aceea, de frică să nu fie surprins de Eli. Ce i-ar fi spus dacă ar fi apărut iar la geamul lui? Ar fi dat-o afară. De aceea, adormi în autobuzul de Norrtalje şi se trezi doar la destinaţie. În autobuzul de Radmanso se străduise să rămână treaz şi inventase un joc. Trebuia să-şi aducă aminte de cât mai multe secţiuni din drum.

Acum o să urmeze o casă galbenă cu o moară de vânt în miniatură.

O casă galbenă cu o moară trecu prin faţa geamului. Şi aşa mai departe. La Spillersboda se urcă o fată. Oskar se ţinu de spătarul scaunului din faţă. Semăna cu Eli. Dar nu era ea, bineînţeles. Fata se aşeză la câteva scaune mai încolo. Oskar se uită la ceafa ei.

Dar ce are?

Gândul îi trecu prin cap lui Oskar chiar şi în pivniţă, în timp ce aduna sticlele goale şi-şi ştergea sângele cu o bucată de material găsit la ghenă; se gândi că Eli era un vampir. Asta ar fi explicat o grămadă de chestii.

De pildă, faptul că nu se arăta niciodată ziua.

Sau că vedea în *întuneric*, lucru de care se convinsese de mult.

Plus o grămadă de alte chestii: felul în care vorbea, cubul, agilitatea şi viteza cu care se mişca, lucruri care ar fi putut avea şi-o explicaţie naturală… dar felul în care-i linsese sângele de pe jos şi, mai ales, replica aceea care-i făcea să-i îngheţe sângele, acum că se gândea mai bine:

— Pot să intru? Spune că pot să intru.

Avea nevoie de invitaţie ca să poată intra în camera lui şi să se apropie de patul lui. Şi el o invitase înăuntru. Un vampir. O creatură care trăia cu sânge de om. Eli. Nu putea să discute despre asta cu *nimeni.* Nimeni nu l-ar crede. Şi dacă da, ce urmări ar avea chestia asta?

Oskar îşi imagină un şir de oameni care mărşăluiau cu ţăruşi spre blocul lui Eli, treceau pe sub arcada sub care se îmbrăţişase cu ea şi intrau în scară. Brusc i se făcu frică pentru Eli, nu mai voia să se întâlnească cu ea, dar nu-i dorea nici *aşa ceva.*

Trecuseră patruzeci şi cinci de minute de când urcase în autobuzul de Norrtalje şi se îndrepta spre Sodersvik. Trase de manetă şi clopoţelul sună în faţă, la şofer. Autobuzul se opri chiar în faţa magazinului şi Oskar coborî după o tanti pe care o cunoştea, dar nu-şi mai amintea cum o cheamă.

Tata stătea în faţa scărilor, dădu din cap şi o salută pe femeia bătrână. Oskar coborî şi se opri în faţa tatălui său. Săptămâna asta i se întâmplaseră multe lucruri care îl făceau să se simtă mai mare. Nu mai matur, dar mai mare, în orice caz. Şi asta se vedea şi acum, când stătea în faţa lui tata.

Mama susţinea că tata era copilăros, într-un sens rău. Imatur, nu putea să-şi asume responsabilităţi. Ah, bineînţeles că avea şi vorbe de laudă la adresa lui, dar chestia asta cu

imaturitatea era o placă pe care o punea tot timpul.

Pentru Oskar, tata era întruchiparea absolută a maturităţii, mai ales acum, când îşi întindea braţele vânjoase spre el şi Oskar se lipi de pieptul lui.

Tata mirosea diferit faţă de oamenii de la oraş. Vesta lui, Helly Hansen, ai cărei nasturi căzuţi fuseseră înlocuiţi cu arici, mirosea tot timpul a acelaşi amestec de lemn, vopsea şi metal. Şi mai ales, a ulei de motor. Astea erau mirosurile, dar Oskar nu se gândi la ele în termenii ăştia. Pentru el, reprezentau, pur şi simplu, „mirosul lui tata”. Iar el iubea mirosul ăsta şi tocmai de aceea îl inhală adânc, în timp ce îşi lipi faţa de pieptul lui.

— Salutare, flăcăule.

— Salut, tata.

— Ai călătorit bine?

— Nu, am lovit un elan.

— Aoleu. Nu mai spune.

— Am glumit.

— Aha. Aha. Păi, să ştii, îmi amintesc că odată…

În drum spre magazin, tata începu să-i povestească despre un accident. Condusese camionul şi lovise un elan. Oskar mai auzise povestea, aşa că se uită în jur, mormăind din când în când câte un „da”.

Magazinul din Sodersvik arăta la fel de prost cum îşi amintea. Anunţuri şi steguleţe rămase de vara trecută, care îl făceau să arate ca un chioşc de îngheţată supradimensionat. Cortul cel mare din spatele magazinului, unde se vindeau unelte pentru grădinărit, pământ pentru flori, mobilier de grădină şi altele de genul ăsta, era strâns pe timpul iernii.

Vara, numărul de locuitori se înmulţea cu patru. Întreaga zonă, până la Norrtaljeviken şi Lagaro, era împânzită de case de vacanţă şi vile şi, cu toate că în Lagaro fuseseră montate treizeci de căsuţe poştale pe ambele părţi ale drumului, poştaşul nu trecea pe acolo aproape deloc în perioada asta a anului. Dacă nu stătea nimeni acolo, n-avea nici scrisori de împărţit.

Chiar înainte să ajungă la moped, tata termină povestea despre elan.

— … aşa că l-am pocnit cu o rangă de fier pe care o aveam la mine. Fix între ochi. S-a clătinat uite-aşa şi… da. Ce să zic, distractiv n-a fost, în niciun caz.

— Da. Te cred.

Oskar sări în ataş şi-şi adună picioarele sub el. Tata se căută prin buzunarele vestei şi scoase o căciulă.

— Ia asta. Te cam trage la urechi.

— Nu, am şi eu.

Oskar scoase căciula şi o puse pe cap. Tata îndesă căciula cealaltă în buzunar.

— Păi, şi tu? Te trage la urechi.

Tata începu să râdă.

— Nu, eu m-am obişnuit.

Da, asta o ştia şi Oskar. Voia să glumească puţin doar pe seama lui. Nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată cu căciulă pe cap. Dacă era frig, din ăla de crăpau pietrele, îşi punea o căciulă rusească din blană de urs, „moştenirea lui”, dar până aici. Asta era limita.

Tata călcă acceleraţia şi mopedul mârâi ca un fierăstrău electric. Strigă ceva cu „mersul în gol” şi o băgă în prima. Mopedul zvâcni în faţă, aruncându-l pe Oskar în fundul ataşului, şi tata strigă: „Centura!” apoi demară.

A doua. A treia. Mopedul zbura din ce în ce mai repede prin sat. Oskar stătea în poziţie de lotus în ataşul care zăngănea ameninţător. Se simţea ca un împărat şi ar fi vrut să nu se oprească niciodată.

*

Îi explicase un medic. Vaporii pe care îi inhalase îi distruseseră corzile vocale şi probabil că nu mai avea să vorbească niciodată normal. O operaţie nouă l-ar fi ajutat să formeze vocale într-un mod rudimentar, dar, având în vedere că şi limba, şi buzele îi erau deformate, ar fi avut nevoie de mai multe operaţii ca să poată forma consoane.

Ca fost profesor de literatură, Hakan nu se putea abţine să nu se simtă fascinat de gândul ăsta; de modalitatea asta chirurgicală de a produce vorbirea.

Ştia o grămadă despre foneme şi unităţile cele mai mici ale limbii, care erau aceleaşi pentru multe popoare. Cu toate astea, nu se gândise niciodată prea mult la instrumente – la cerul gurii, buze, limbă sau corzile vocale – în termenii ăştia. La felul ăsta de a crea cuvinte cu scalpelul dintr-o materie primă deformată. Ca sculpturile lui Rodin, căpătând forme în marmura neprelucrată.

Şi totuşi, n-avea niciun sens, evident. N-avea de gând să vorbească. În plus, se îndoia că medicul îi vorbise aşa dintr-un motiv special. Ştia că îl considerau „predispus” la suicid. De asta se străduiau să-i imprime o perspectivă liniară în ceea ce privea percepţia temporală. Să-i redea senzaţia că viaţa e un

proiect, un vis despre cuceriri viitoare.

Dar nu înghiţise momeala.

Dacă Eli avea nevoie de el, atunci, da, voia să trăiască. Altfel, nu. Şi nimic nu indica aşa ceva.

Dar oare ar fi putut să ia legătura cu el atâta timp cât îl ţineau în locul ăla?

Judecând după vârfurile copacilor din faţa ferestrei, Hakan bănuia că se afla la un etaj superior. În plus, era bine păzit. În afară de medic şi de asistente, îl supraveghea şi un poliţist. Eli n-avea cum să ia legătura cu el şi nici el n-avea cum să ajungă la Eli. Gândul c-ar putea să evadeze şi să o vadă pe Eli pentru ultima oară îl făcu să spere. Dar cum?

După operaţia la gât putea să respire din nou singur, fără aparat. Dar hrană nu putea să primească pe cale normală (însă medicul îl asigurase c-o să rezolve şi problema asta). Tubul de perfuzie îi apărea mai mereu în câmpul vizual. Dacă-l scotea, sigur avea să bipăie pe undeva şi-n plus arăta şi groaznic. Să evadeze aşa era, deci, imposibil.

Un chirurg plastician avusese grijă să-i transplanteze o bucată de piele de pe spate în locul pleoapei pierdute ca să poată închide ochii.

Închise ochiul.

Uşa de la salon se deschise. Venise din nou vremea. Recunoscu vocea. Era bărbatul de data trecută.

— Aşa, deci, spuse bărbatul. Mi-au zis că n-o să poţi vorbi un timp. Păcat. Mare păcat. Dar nu mă las şi sunt convins că putem să comunicăm, dacă te aduni puţin.

Hakan încercă să-şi aducă aminte de ce zicea Platon în „Republica” despre criminali şi oamenii violenţi. Cum trebuia procedat cu ei.

— Aha, văd că poţi să-ţi închizi ochiul acum. Mă bucur. Auzi? M-am gândit să-ţi vorbesc mai pe şleau. Pentru că mi-am dat seama că poate nu *crezi* c-o să reuşim să aflăm cine eşti. Dar o să aflăm sigur. Aveai un ceas de mână, dacă-ţi mai aminteşti. Din fericire, e un ceas mai vechi, gravat cu iniţialele ceasornicarului, cu număr de serie şi tot. O să cercetăm treaba şi-o să aflăm cine eşti. Durează câteva zile, o săptămână, maxim. Şi am mai găsit şi altele. Te găsim noi, nu te teme. Aşa că… Max. Nu ştiu de ce-mi vine să-ţi zic Max, dar e numai provizoriu, îţi promit. Deci, Max. Poate vrei să ne ajuţi puţintel? Altfel o să-ţi facem o poză şi-o s-o publicăm în ziar şi… da, înţelegi. O să se încurce… iţele rău de tot. Ar fi mai uşor dac-ai vorbi… sau

ceva… da, acum, cu mine. Aveai şi-un bileţel cu alfabetul Morse în buzunar. Îl cunoşti? Că, dacă da, putem să discutăm aşa, ciocănind.

Hakan deschise ochiul şi se uită spre cele două pete întunecate de pe balonul oval alb şi şters, care era faţa bărbatului. Bărbatul interpretă asta drept invitaţie. Continuă.

— Şi mai e tipul din lac, ştii. E clar că nu *tu* l-ai omorât. Sau cum? Medicul patolog zicea că urmele de pe gât sunt făcute de nişte dinţi de *copil.* Şi-am mai primit o sesizare, dar din păcate nu putem să începem cercetările, şi… eu cred că protejezi pe cineva. Aşa-i că am dreptate? Ridică mâna dacă da.

Hakan închise ochiul. Poliţistul oftă.

— OK. Atunci punem în aplicare planul B. Sigur nu vrei să-mi împărtăşeşti ceva, înainte să plec?

Poliţistul dădu să se ridice. Hakan ridică o mână. Poliţistul se aşeză la loc. Hakan ridică mâna mai sus. Şi-i făcu un semn.

Pa-pa.

Poliţistul îşi înghiţi un mârâit, se ridică şi ieşi.

*

Rănile Virginiei nu fuseseră fatale. Vineri după-amiază îi dăduseră deja voie să plece de la spital cu paisprezece copci, un plasture mare pe gât şi unul mai mic pe obraz. Refuzase oferta lui Lacke de a rămâne la el până când se făcea mai bine.

Plecase acasă şi se culcase, convinsă că sâmbătă dimineaţa avea să se ducă la serviciu. Nu-i era frică singură în casă.

Dar, din păcate, socoteala de acasă nu se potrivise cu cea din târg. Nu reuşise să adoarmă. Gândul îi zbura la atacul din seara precedentă şi nu putea să se odihnească. Avea impresia că vede ghemotoace negre desprinzându-se de pe tavanul întunecat din dormitor şi căzând pe ea în timp ce zăcea în pat şi se uita în gol. Rana de sub plasturele mare o mânca, iar pe la două dimineaţa i se făcu foame. Se duse în bucătărie şi deschise frigiderul.

Simţea că are stomacul gol, dar, când se uită la mâncarea din frigider, îşi dădu seama că nu vrea nimic. Cu toate astea, mai mult din obicei, scoase nişte pâine, unt, caşcaval şi lapte şi le puse pe masa din bucătărie.

Făcu un sendviş cu unt şi caşcaval şi-şi turnă lapte într-un pahar. Apoi se aşeză la masă şi se uită la lichidul alb din pahar şi la felia de franzelă maro şi la cea galbenă de caşcaval. I se păreau scârboase. Nu voia să bage în ea aşa ceva. Aruncă sendvişul la gunoi şi turnă laptele în chiuvetă. În frigider era şi o sticlă de vin alb, plină pe jumătate. Îşi turnă în pahar şi îl duse

la gură. Dar, când simţi mirosul, îi pieri tot cheful.

Umplu un pahar cu apă de la robinet cu un sentiment clar de nereuşită. Când îl duse la gură, ezită iar. Nici apă? *Apă* puteai să bei oricând sau…? Da. Apă putea să bea sigur. Dar avea un gust stătut, nesănătos. De parcă ar fi băut doar reziduurile după ce tot ce era bun se evaporase.

Se duse şi se culcă la loc, doar ca să se mai zvârcolească în zadar câteva ore, dar până la urmă adormi.

Se trezi la zece jumătate. Sări din pat şi se îmbrăcă repede în camera semi-întunecată. Dumnezeule. Începea tura la *opt.* De ce n-o sunaseră?

Ah, nu. Se *trezise* tocmai din cauza telefonului. Visase c-o suna cineva, apoi se trezise şi telefonul amuţi. Dacă n-ar fi sunat, ar fi dormit în continuare. Îşi încheie bluza şi se duse la fereastră ca să tragă jaluzelele.

Lumina o lovi literalmente peste faţă. Se retrase împleticindu-se şi scăpă şnurul jaluzelei. Aceasta se derulă răpăind şi se izbi de pervaz într-un unghi înclinat. Virginia se aşeză pe pat. O rază de lumină pătrunse prin spaţiul rămas şi îi atinse piciorul gol.

Mii de ace.

Era de parcă cineva i-ar fi smuls pielea; simţi o durere paralizantă pe întreaga suprafaţă expusă la soare.

Ce-i asta?

Îşi mută piciorul şi-şi puse ciorapii. Apoi îşi întinse iarăşi piciorul în lumină. Era mai bine. De data asta erau doar o sută de ace. Se ridică încet, cu gândul să plece, dar se aşeză înapoi.

Un fel de… şoc.

Se simţise oribil după ce trăsese jaluzelele. Ca şi când lumina ar fi fost o materie grea care o plesnise peste corp, îmbrâncind-o. Cel mai rău fusese cu ochii. Două degete mari îi apăsaseră globii oculari, ameninţând c-o să-i scoată. O mai ardeau şi acum.

Foamea o adusese în pragul nebuniei, dar era de-ajuns să se gândească la conţinutul frigiderului sau al cămării, ca să-i piară pofta. În plus, n-avea timp de micul dejun. Întârziase aproape trei ore.

Ieşi, încuie uşa şi coborî scările cât putu de repede. Se simţea slăbită. Poate n-a fost o idee prea bună, asta cu mersul la serviciu. Nu. Magazinul mai era deschis doar patru ore şi *asta* era ora la care-i veneau de obicei cumpărătorii, sâmbătă.

Cufundată cum era în gânduri, nu-şi dădu seama ce face şi deschise uşa de la intrare.

Lumina, din nou.

Ochii îi ardeau în ciuda ochelarilor de soare, în timp ce faţa şi mâinile îi fuseseră împroşcate cu apă fiartă. Virginia începu să ţipe. Îşi ascunse mâinile sub mânecile paltonului şi *alergă* până la magazin cu capul plecat. Gâtul şi scalpul nu şi le putuse proteja, şi amândouă o ardeau de parcă ar fi luat foc. Noroc că n-avea mult până la magazin.

Când ajunse în faţa uşii de la intrare, durerea şi usturimea dispăruseră. Majoritatea geamurilor din magazin erau acoperite cu reclame şi folie de plastic ca să protejeze marfa de soare. Virginia îşi scoase ochelarii. Ochii o mai dureau puţin şi acum, poate din cauza spaţiilor goale dintre afişe, prin care pătrundea lumina. Îşi vârî ochelarii de soare în buzunar şi se duse în spate, la birouri.

Lennart, şeful de raion şi superiorul său, stătea şi completa nişte formulare. Când Virginia intră, ridică ochii din hârtii. Femeia se aşteptă să fie luată la rost, dar Lennart spuse doar atât:

— Salut, cum te simţi?

— Ăăă… bine.

— N-ar fi trebuit să stai acasă şi să te odihneşti?

— Nu, ziceam să…

— Nu, n-ar fi trebuit să vii. Lotten a preluat casa pentru azi. Te-am sunat mai înainte, dar n-ai răspuns, aşa că…

— Adică n-am nimic de făcut?

— Întreab-o pe Berit. Vezi că-i la mezeluri. Auzi… Virginia…

— Da?

— Nasol că ai păţit-o aşa rău. Nici nu ştiu ce să zic… îmi pare rău. Şi să ştii că te înţeleg dacă vrei să-ţi iei câteva zile.

Virginia rămase complet în ceaţă. Lennart nu era genul care să dea din cap înţelegător când oamenii lui îşi luau vreun medical sau vreo zi liberă ca să-şi rezolve diverse chestii. Şi felul în care se exprimase, faptul că-i dăduse personal de înţeles că-i *părea rău,* era o premieră. Probabil c-arăta ca dracu’ cu plasturii ăia ai ei şi cu obrazul tumefiat.

— Mulţumesc. Să văd cum mă simt, spuse şi se duse la raionul de mezeluri.

Ocoli spre casele de marcat ca s-o salute pe Lotten. Cinci persoane stăteau şi aşteptau la coadă şi Virginia se gândi c-ar fi bine dacă ar mai deschide, totuşi, o casă. Problema se punea însă altfel. Poate că Lennart nu voia s-o vadă la casă în halul în care arăta.

Când ajunse în dreptul ferestrelor neacoperite din spatele caselor de marcat, durerea reapăru. Faţa îi ardea, ochii o dureau de parcă ar fi vrut să-i sară din orbite. Nu era la fel de rău ca afară, dar suficient cât să se simtă groaznic. N-ar fi putut sta acolo.

Lotten o văzu şi-i făcu semn, între doi clienţi.

— Salut, femeie. Am citit despre… Ce faci, cum mai eşti?

Virginia ridică mâna şi o înclină într-o parte şi alta: *aşa şi-aşa.* A citit? Ce?

Scoase un *Svenska Dagbladet* şi un *Dagens Nyheter* din standul de ziare, le luă cu ea la raionul de carne şi aruncă un ochi rapid asupra titlurilor de pe prima pagină. Nimic. Ar fi fost cam exagerat dac-ar fi găsit vreun articol.

Raionul de mezeluri se afla chiar în capătul magazinului, plasat strategic, tocmai ca să-l oblige pe client să se perinde prin tot magazinul ca să ajungă acolo. Virginia se opri lângă rafturile cu conserve. Foamea o chinuia şi acum. Verifică atent fiecare cutie.

Roşii pasate, ciuperci, scoici, ton, ravioli, cârnăciori de bere, supă de mazăre… dar nimic. Simţise doar dezgust.

Berit o observă şi-i făcu semn cu mâna de lângă vitrina frigorifică. De îndată ce ajunse după tejghea, Berit o îmbrăţişă şi-i atinse uşor plasturele de pe obraz.

— Of. Săraca de tine.

— Nu, mă simt…

Bine?

Se retrase în depozitul mic din spatele vitrinelor. Dacă se pornea, Berit era în stare s-o ameţească de tot cu predicile ei despre suferinţă, în general, şi despre răutatea oamenilor, în particular.

Virginia se aşeză pe un scaun, între cântar şi uşa de la camera frigorifică. Locul era mic, de doar câţiva metri pătraţi, dar era cel mai frumos din tot magazinul. Aici nu pătrundea deloc soarele. Virginia răsfoi ziarele şi găsi articolul scurt pe pagina de „Social” din *Dagens Nyheter.*

Femeie atacată în Blackeberg

O femeie în jur de cincizeci de ani a fost atacată şi agresată vineri noaptea în suburbia Blackeberg, de la periferia capitalei. Un trecător a sărit în ajutorul femeii şi agresorul, o tânără, a fugit imediat de la locul faptei. Poliţia a constatat similarităţi

între incidentul de ieri şi crimele grave din Vasterort din ultimele săptămâni, dar n-a dat nicio declaraţie. Femeia a suferit răni superficiale.

Virginia coborî ziarul. Ce ciudat să citeşti despre tine în felul ăsta. „O femeie de cincizeci de ani”, „un trecător”, „răni superficiale”. Câte se ascundeau în spatele cuvintelor ăstora!

„Similarităţi.” Da. Lacke era ferm convins că fusese atacată de copilul care-l omorâse pe Jocke. Trebuise să-şi muşte limba ca să nu spună asta în faţa poliţistei şi a medicului care-i cercetaseră rănile mai îndeaproape vineri dimineaţa.

Lacke avea de gând să dea o declaraţie, dar ar fi vrut să se consulte mai întâi cu Gosta. Poate că acesta se răzgândea dacă afla că fusese şi ea atacată.

Virginia auzi un foşnet şi se uită în jur. Îi luă câteva secunde să-şi dea seama că ea era cea care scutura ziarul şi scotea zgomotul ăla. Îl puse pe raftul cu salopetele de protecţie şi se duse la Berit.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Aoleu, iubita, chiar vrei să…

— Da, mă simt mai bine dacă fac ceva.

— Am înţeles. Cântăreşte creveţii, atunci. În pungi de jumătate. *Sigur* nu vrei să…?

Virginia scuturâ din cap şi se întoarse în camera în care depozitau marfa. Îşi puse un halat şi o bonetă albă, scoase o cutie de creveţi din congelator, trase o pungă pe mână şi începu să-i cântărească. Vârî mâna înmănuşată în cutia de carton, răsturnă creveţii în pungi de plastic şi îi cântări. Era o muncă monotonă şi plictisitoare, şi mâna dreaptă îi îngheţase deja la a patra pungă. Dar măcar făcea ceva şi asta îi dădu răgaz să se gândească.

În noaptea aceea, la spital, Lacke îi spusese ceva foarte ciudat: că puştiul care o atacase nu era om. Că avea colţi şi gheare.

Virginia categorisise şi astea drept halucinaţii de om beat.

Ea, una, nu-şi mai amintea prea mult din incident. Dar într-o privinţă fusese de acord: cel care o atacase fusese prea uşor ca să fie adult. I se păruse mai uşor şi decât un copil. Să fi fost unul de cinci, şase ani, poate. Îşi aminti de senzaţia pe care o avusese când se ridicase cu greutatea în spate. După care mintea i se înceţoşa şi imaginea următoare era deja din dormitor. Se trezise cu toţi băieţii în jurul patului, mai puţin Gosta.

Sigilă punga plină şi mai luă una. Câţiva pumni de creveţi şi gata, o umpluse şi pe asta. Patru sute treizeci de grame. Încă şase creveţi. Cinci sute zece.

*

Zece grame din partea casei.

Se uită la mâinile ei care munceau neobosite, independent de creier. Mâini. Cu gheare lungi. Şi colţi ascuţiţi. Ce Dumnezeu putea fi oare? Lacke spusese exact ce gândea. Un vampir. Virginia începuse să râdă cu grijă, de teamă să nu deschidă rana de pe obraz. Lacke nici măcar nu zâmbise.

— Nu tu l-ai văzut.

— Dar, Lacke… aşa *ceva nu* există.

— Nu. Şi-atunci ce-a fost? Zi-mi tu, dacă ştii.

— Un copil. Cu o fantezie ieşită din comun.

— Şi-a lăsat unghiile să crească? Şi-a ascuţit dinţii cu pila? Aş vrea eu să-l văd pe dentistul care a…

— Lacke. Era întuneric. Şi erai şi beat, aşa că…

— Aşa e. Aşa este. Era şi întuneric şi eram şi beat. Dar ştiu ce-am văzut că nu-s nebun.

Rana de pe gât se încălzise şi se contracta. Lăsă punga din mâna dreaptă şi puse mâna pe plasture. Era rece ca gheaţa şi îi mai alina durerea. Cu toate astea, Virginia se simţi din ce în ce mai vlăguită. În curând, n-o să mai poată sta în picioare.

Trebuia să termine cutia asta şi să se ducă acasă. Chestia asta nu mergea. Dacă se odihnea în weekend, avea să se simtă mai bine până luni. Umplu punga de plastic şi se apucă de cealaltă cu năduf. Ura să fie bolnavă.

Simţi o durere ascuţită în degetul arătător. La dracu'. Aşa se întâmplă când nu eşti atent. Creveţii congelaţi erau tăioşi şi se înţepase cu un picioruş. Scoase punga de pe mână şi se uită la degetul arătător. Era o rană destul de serioasă din care începuse să-i curgă deja sângele.

Vârî instinctual degetul în gură ca să sugă sângele.

O pată caldă, delicioasă se întinse din punctul în care limba îi atinse vârful degetului şi se răspândi prin tot corpul. Virginia începu să-şi sugă degetul şi mai tare. Gura i se umpluse de cel mai bun gust din lume. O senzaţie plăcută o încălzi pe dinăuntru. Continuă să-şi sugă degetul, abandonându-se total în faţa plăcerii, până când îşi dădu seama ce făcea.

Scoase degetul din gură imediat şi se holbă la el. Era plin de salivă şi picătura de sânge care trecuse acum prin piele se dizolvă repede în ea ca o pată de vopsea amestecată cu apă. Se

uită la creveţii din cutia de carton. Sute de corpuri mici, rozalii, acoperite de promoroacă. Şi ochi. Ace negre de gămălie înfipte în carnea alb şi roz, un cer înstelat răsturnat. Brusc, în faţa ochilor începură să-i danseze tot felul de modele şi de constelaţii.

Pământul se roti în jurul axei sale şi ceva o pocni peste ceafă. Văzu o suprafaţă albă, cu pânză de păianjen pe margini. Îşi dădu seama că zăcea pe jos, dar nu reuşea să se ridice.

De undeva, de departe, se auzi vocea lui Berit:

— Dumnezeule… Virginia…

*

Lui Jonny îi plăcea să iasă cu fratele lui mai mare. Cel puţin, când nu-şi aducea prietenii ăia tâmpiţi. Jimmy cunoştea o grămadă de tipi din Racksta de care lui Jonny îi era destul de frică. Într-o seară, cu câţiva ani în urmă, veniseră în faţa blocului ca să discute ceva cu Jimmy, dar nu voiau să urce şi să sune la uşă. Când Jonny le-a spus că Jimmy nu-i acasă, l-au rugat să-i transmită un mesaj.

„Spune-i lu’ frate-tău că dacă nu apare cu paraii până luni, careva o să-i prindă căpăţâna în menghină… ştii ce-i aia, da?… OK… şi o să i-o strângă aşa de tare c-o să-i curgă parai şi pe gură, şi pe nas, şi pe urechi. Poţi să-i transmiţi asta? OK, bine. Jonny te cheamă, nu-i aşa? Salutare, Jonny.”

Jonny îi transmise mesajul şi Jimmy dăduse doar din cap spunând că, da, ştie. Apoi din portofelul mamei au dispărut nişte bani şi toate s-au dus naibii.

În ultima vreme, Jimmy nu prea stătea pe acasă. Nu mai avea, practic, loc în casă, de când se născuse cea mică. Jonny mai avea doi fraţi mici şi nimeni nu s-a gândit c-o să mai apară vreunul. Dar mama se cuplase cu un tip şi… da… n-aveau ce să mai facă.

Jonny şi Jimmy aveau acelaşi tată, în orice caz. Acesta lucra pe o platformă petrolieră din Norvegia şi, mai nou, nu numai că începuse să plătească alocaţia, dar le şi trimitea nişte bani în plus ca să se descurce mai bine. Mama îl binecuvântase, da, şi uneori, când se îmbăta, plângea după el şi zicea că aşa bărbat n-o să mai găsească ea niciodată. Pentru prima oară de când se ştia, lipsa banilor nu era un subiect de discuţie constant în casă.

Acum erau la pizzeria din piaţa centrală din Blackeberg. Jimmy trecuse pe-acasă înainte de masă, se certase puţin cu

mama şi apoi ieşise cu Jonny. Jimmy presără salată de varză[51] pe pizza lui, o împături, luă felia rulată în mână şi începu să mănânce. Jonny îşi mânca porţia normal şi se gândi că data viitoare, când o să mănânce pizza fără Jimmy, o s-o ruleze şi-o s-o mănânce ca el.

Jimmy molfăi şi dădu din cap spre bandajul de pe urechea lui Jonny.

— Arată ca dracu'.

— Da.

— Te doare?

— E OK.

— Mă-ta zice că gata, e aranjată. Că n-o să mai auzi cu ea niciodată.

— Eh. Nu ştiau nici ei. Poate se reface.

— Hm. Şi-am înţeles eu bine? Tipul a luat o bâtă mare şi ţi-a dat în cap?

— Îmm.

— Al dracu' golan. Şi ce? Vrei să-i faci ceva sau…?

— Nu ştiu.

— Vrei să te ajut?

— … nee.

— De ce? Dacă vin cu tovarăşii, l-am pus pe fugă imediat.

Jonny rupse o bucată mare, plină cu creveţi, partea lui preferată, o îndesă în gură şi începu să mestece. Nu.

Nu trebuia să-i implice pe tovarăşii lui Jimmy în asta, dacă nu voia s-o păţească şi mai rău. Şi totuşi, îi veni să zâmbească, gândindu-se ce s-ar mai fi căcat pe el Oskar dacă Jonny ar fi apărut cu Jimmy în faţa blocului şi cu ăia din Racksta, de pildă. Jonny scutură din cap.

Jimmy îşi puse felia în farfurie şi se uită la Jonny cu o mină serioasă.

— OK. Dar vezi, ca să ştii. *Înc-o* chestie din asta şi…

Îşi încleştă pumnul, înfigându-şi unghiile în palmă.

— Eşti frati-miu' şi n-o să las niciun golan să… O *singură* chestie din asta şi poţi să-mi zici ce vrei. Îl iau cu făraşu'. Ai înţeles?

Jimmy întinse pumnul strâns peste masă. Jonny îşi încleştă mâna şi boxă cu pumnul lui Jimmy. Se simţea bine. Că avea pe cineva căruia îi păsa de el. Jimmy dădu din cap.

---

[51] Pizzasallad în orig.; în Suedia, pizza (mai ales în localurile fără pretenţii) se serveşte cu salată de varză alături.

— Bine. Am ceva pentru tine.

Se aplecă sub masă şi scoase o pungă de plastic pe care o mototolise toată dimineaţa. Scoase din ea un album subţire, cu fotografii.

— A trecut tata pe-aici săptămâna trecută. Şi-a lăsat barbă, mai să nu-l recunosc. Mi-a dat asta.

Jimmy îi întinse albumul foto lui Jonny. Jonny îşi şterse degetele cu un şerveţel şi îl deschise.

Poze cu copii. Şi mama. Cu vreo zece ani mai tânără. Şi un bărbat pe care-l recunoscu. Tatăl lui. Bărbatul îi dădea în leagăn. Într-o fotografie avea pe cap o pălărie de cowboy, mult prea mică. Jimmy, care avea în jur de nouă ani în poza aia, stătea lângă el cu un pistol de plastic şi cu o expresie fioroasă. Un băieţel, probabil Jonny, stătea în fund pe jos şi se uita la ei cu ochi mari şi rotunzi.

— L-am împrumutat până data viitoare, când ne vedem. Voia să i-l dau înapoi, zicea că… ce dracu' a zis?… că da, că e „bunul lui cel mai de preţ", ceva de genul ăsta. Mă gândeam că poate vrei să te uiţi şi tu.

Jonny dădu din cap, fără să ridice privirea din album. Îl întâlnise doar de două ori pe tata, de când îşi luase tălpăşiţa. Jonny avea patru ani. Acasă aveau o singură poză cu el, dar nu se distingea prea bine, o poză de grup. Asta era cu totul altceva. Aici puteai să vezi cum arăta şi să-ţi întipăreşti imaginea în memorie.

— Încă ceva. Nu i-o arăta lu' mă-ta. Nu ştiu de ce, dar am senzaţia că l-a furat când s-a cărat, şi dacă-l vede… o să-l vrea înapoi sigur. Promite-mi. Că nu-i arăţi lu' mama.

Cu nasul în continuare în album, Jonny îşi strânse pumnul şi-l întinse peste masă. Jimmy izbucni în râs şi, după câteva secunde, îşi lipi încheieturile degetelor de pumnul lui. *Promisese.*

— Auzi, te uiţi mai târziu la poze. Şi ia şi punga.

Jimmy îi întinse punga şi Jonny închise albumul, cam fără chef şi îl vârî în pungă. Jimmy îşi terminase pizza, se dădu pe spate în scaun şi se bătu peste burtă.

— Aşa, şi, ia, zi. Cum stai cu gagicile?

*

Satul se derula în faţa lui ca o rolă de film. Zăpada aruncată de roata mopedului cu ataş zbură în spate şi bombardă obrajii lui Oskar. Strânse cu ambele mâini mânerul improvizat şi se aplecă într-o parte, ferindu-se din calea norului de zăpadă.

Schiul din afară se clătină şi şterse un beţişor portocaliu reflectorizant de pe marginea drumului. Oskar se legănă şi-şi recăpătă balansul.

Drumul spre Lagero şi casele de vacanţă nu era trasat. Mopedul lăsă trei urme adânci în stratul de zăpadă neted. La cinci metri în spate, Oskar mai trase două urme cu schiurile. Alunecă în zigzag peste urmele lăsate de moped, ridicând din când în când un picior, ca patinatorii artistici, sau ghemuindu-se ca o minge aruncată cu putere.

Când tata frână la poalele dealului, de unde ajungeai la debarcaderul vechi, pentru ambarcaţiunile cu abur, Oskar avea viteză mai mare decât mopedul şi fu nevoit să frâneze din timp ca să nu smucească frânghia şi să nu se zdruncine prea tare după ce treceau de partea abruptă şi mopedul prindea viteză.

Mopedul ajunse la debarcader şi tata îl scoase din viteză, apăsând frâna. Oskar avea în continuare viteză şi, preţ de o clipă, îi trecu prin cap *să dea drumul la mâner şi să alunece mai departe…* Peste marginea debarcaderului, până în apa aceea neagră. Dar, până la urmă, întoarse schiurile în afară şi frână la câţiva metri de margine.

Se opri şi îşi trase răsuflarea, aruncând o privire spre apă. Plăci subţiri de gheaţă se adunaseră lângă mal şi se legănară odată cu valurile mici. Poate îngheţa mai bine anul ăsta. Ca să poţi traversa Vato plimbându-te. Sau de obicei făceau un canal în gheaţă până la Norrtalje? Oskar nu-şi mai amintea, trecuseră mulţi ani de când apa nu mai îngheţase atât de tare.

Când Oskar se ducea pe-acolo în vacanţele de vară, ieşea de obicei pe debarcader ca să pescuiască heringi. Lega cârligul de fir şi-l arunca departe. Dacă avea norocul să nimerească un banc întreg şi avea suficientă răbdare, reuşea să prindă câteva kile. De cele mai multe ori însă nu prindea mai mult de zece, cincisprezece peşti. Suficient cât să aibă ce mânca la cină cu tata. Pe cei mici, care nu meritau curăţaţi şi prăjiţi, îi mânca pisica.

Tata se opri lângă el.

— Te-ai descurcat bine azi.

— Îmm. Doar că, uneori mă cam împroaşcă.

— Da, zăpada e puţin apoasă. Ar trebui s-o dăm cumva. Dacă am monta o placă de PAL, ceva… în spate sau dacă am pune ceva greutate. Da, dacă te-ai urca pe placă şi ai bătători zăpada… poate…

— Vrei s-o facem?

— Hai s-o lăsăm pe mâine, dacă e. Mai e puţin şi se întunecă. Ar fi bine să ne mişcăm spre casă, să m-apuc de pasărea aia, dacă vrem să mâncăm ceva azi.

— OK.

Tata se uită la suprafaţa apei, fără să spună nimic.

— Auzi, mă gândeam…

— Da?

Acum e-acum. Mama i-a spus lui Oskar că *l-a instruit* pe tata să discute cu el despre chestia cu Jonny. De fapt, şi Oskar *voia* să discute cu el. Tata se afla la o distanţă sigură de toate astea şi sigur nu s-ar fi amestecat. Tata îşi drese vocea şi-şi luă avânt. Respiră adânc. Şi privi din nou spre apă. Apoi spuse:

— Păi, nu ştiu… mă gândeam. Tu ai patine?

— Nu. Mi-au rămas mici.

— Aha. Da, da. Da, păi, mă gândeam, dacă îngheaţă aici şi pare că o să îngheţe în curând… ar fi fain să te dai cu patinele. Eu am o pereche.

— Sigur nu-mi vin.

Tata pufni pe nas. Era şi ăsta un fel de râs.

— Nu, dar… cică băiatul lui Osten are o pereche care i-a rămas mică. Treiş' nouă. Cât porţi?

— Treizeci şi opt.

— Exact, şi cu ciorapi de lână… Perfect, o să-i zic să ţi le dea.

— Super.

— Da. Aşa. Hai, mergem şi noi?

Oskar dădu din cap. Poate mai târziu. Dacă o să-i vină. Dacă le primea în ziua următoare, putea chiar să le ia acasă, la oraş.

Făcu câţiva paşi cu schiurile până la mâner şi se retrase întinzând complet frânghia, îi făcu semn lui tata şi acesta călcă acceleraţia. Urcară dealul într-a întâia. Mopedul uruia speriind ciorile, care-şi luară zborul spre vârful unui brad.

Oskar alunecă încet, tras parcă de un lift pentru schiori, cu spatele drept şi picioarele apropiate. Nu se gândea la nimic în afară de schiuri, pe care încerca să le ţină pe urmele vechi, ca să nu împroaşte iar cu zăpadă. Se apropiară de casă în lumina slabă a serii.

*

Lacke cobora scările din piaţa centrală cu o cutie de Aladdin[52] în pantaloni. Nu-i plăcea să şterpelească lucruri, dar nu avea bani şi voia să-i facă un cadou Virginiei. Ar fi putut să-i

[52] Praline de ciocolată.

aducă nişte trandafiri, dar nu prea merge să şuteşti chestii din florării.

Afară se lăsase deja întunericul şi, după ce coborî dealul, Lacke se opri, ezitând. Aruncă o privire în jur, râcâi zăpada cu pantofii şi găsi o piatră cam cât pumnul. O ridică şi o vârî în buzunar, ţinând-o strâns în pumn. Nu că l-ar fi ajutat dacă s-ar fi întâlnit cu monstrul ăla, dar duritatea şi răceala pietrei îl mai linişteau puţin.

Părinţii care construiau oameni de zăpadă în faţa blocului, cu copiii, îi aruncaseră priviri bănuitoare când îi întrebase dacă au văzut ceva neobişnuit. Moş urât, şi-au spus.

Abia când i se adresă unei femei care bătea covoare în curte îşi dădu seama cât de suspect putea să pară. Femeia se opri şi se întoarse spre el ţinând bătătorul ca pe o armă.

— Iertaţi-mă, spuse Lacke… mă întrebam… adică… ştiţi, căutam un copil.

— Aşa, şi?

Exact. Auzise cât de nefiresc suna şi asta îl intimidă şi mai tare.

— Da… păi, a dispărut. Mă gândeam că l-aţi văzut, poate, pe aici.

— E copilul tău?

— Nu, dar…

În afară de câţiva adolescenţi, renunţase să mai vorbească cu necunoscuţi. Sau cu oameni pe care nu-i recunoştea. Se întâlnise cu câţiva cunoscuţi, dar niciunul nu văzuse nimic. Caută şi vei găsi, desigur. Dar ca să găseşti ceva trebuie să şi ştii ce cauţi.

Ajunse la aleea părculeţului din faţa şcolii şi aruncă o privire spre podul lui Jocke.

Ziarele făcuseră tam-tam pe tema asta, mai ales din cauza felului macabru prin care a fost găsit cadavrul. Un beţivan care fusese omorât nu era cine ştie ce ştire, în mod normal, dar în cazul ăsta, se distraseră pe cinste, reluând la nesfârşit imaginea văzută de copii, eforturile pompierilor care fuseseră nevoiţi să taie gheaţa cu fierăstrăul şi aşa mai departe. Lângă text puseseră şi poza de paşaport a lui Jocke. Arăta ca un criminal în serie sau mai rău.

Lacke trecu pe lângă faţada mohorâtă de cărămidă a şcolii din Blackeberg şi scările late ce semănau cu intrarea de la Palatul de Justiţie sau din Iad. Pe peretele de lângă ultima treaptă, cineva scrisese cu sprayul *Iron Maiden.* Naiba ştie ce-o

fi însemnat şi asta. Vreo formaţie, ceva.

Îşi continuă drumul spre parcare şi o luă spre Bjornsonsgatan. În mod normal ar fi trebuit s-o ia prin spatele şcolii, dar… era întuneric. Creatura aceea putea sta ghemuită oriunde, ascunsă în umbră. Ridică privirea spre vârfurile brazilor înalţi, aflaţi de-a lungul aleii. Câteva ghemotoace negre se vedeau printre ramuri. Cuiburi de coţofene, probabil.

Nu era vorba doar de felul în care arăta creatura. I se păruse înfricoşător şi felul în care atacase. Poate, doar *poate* c-ar fi acceptat faptul că ghearele şi colţii crescuseră cumva natural, dacă n-ar fi fost saltul ăla din copac. Se uitase bine la el înainte de-a o duce acasă pe Virginia. Ramura pe care se cocoţase făptura aceea se afla la cel puţin cinci metri de pământ.

Să aterizezi perfect pe spatele cuiva de la înălţimea aia – poate dacă erai „trapezist la circ”, poate atunci să fi părut „normal”. Dar altfel, suna la fel de aiurea ca vorbele pe care i le aruncase Virginiei şi pe care acum le regreta.

În mă-sa…

Scoase cutia cu praline din pantaloni. Oare s-or fi topit deja din cauza căldurii? Scutură cutia ca să verifice. Nu, că zornăiau. Se pare că nu s-au bulit. Lacke merse mai departe pe Bjornsonsgatan şi trecu de supermarketul ICA cu ciocolata în mână.

ROŞII DECOJITE. TREI CUTII 5 COROANE.

Şase zile au trecut de atunci.

Mâna lui Lacke se odihnea în continuare pe piatra din buzunar. Se uită la anunţ şi şi-o închipui pe Virginia desenând literele de tipar egale. S-o fi dus la serviciu azi? Dă Doamne să fi rămas acasă să se odihnească. Nu s-ar fi mirat să afle că se târâse până acolo. Ăsta era stilul ei, era în stare s-o facă înainte ca sângele să se coaguleze măcar.

Ajuns în faţa blocului, Lacke ridică privirea spre geamul ei. Nicio lumină aprinsă. S-o fi dus la fiică-sa? Nu. Oricum, avea să urce şi să lase ciocolata în faţa uşii, dacă nu era acasă. În casa scării era întuneric beznă. Lui Lacke i se făcu părul măciucă.

Copilul. E aici.

Rămase nemişcat câteva secunde, apoi se aruncă spre punctul roşu, iluminat care semnaliza întrerupătorul şi-l apăsă cu dosul palmei în care ţinea cutia. Cu cealaltă strângea piatra din buzunar.

Releul din subsol pocni uşor şi lumina se aprinse. Nimic. Scara Virginiei. Trepte galbene din beton cu picăţele ca de

vomă. Uşi de lemn. Lacke trase aer în piept şi începu să urce treptele.

Abia acum îşi dădu seama cât e de obosit. Virginia stătea la ultimul etaj, la trei, şi Lacke îşi târa picioarele ca pe două scânduri drepte, ataşate de şolduri. Spera s-o găsească acasă pe Virginia, spera că se simţea bine şi că avea să-l lase să se tolănească în fotoliul din piele sintetică şi să se odihnească în singurul loc în care voia să fie acum. Dădu drumul pietrei din buzunar şi apăsă soneria. Aşteptă un pic. Apoi sună din nou.

Încercă să aşeze cutia cu ciocolată pe clanţă fără să cadă, când auzi paşi apropiindu-se încet de uşă. Se dădu înapoi. Paşii se opriră. Lacke stătu nemişcat în faţa uşii.

— Cine e?

Nu-l mai întrebase niciodată, niciodată. Sunai şi tip, tip, tip, o auzeai cum vine la uşă şi deschide imediat. Intră, intră. Lacke îşi drese glasul:

— Eu sunt.

Pauză. Îi auzea respiraţia sau doar i se părea?

— Ce vrei?

— Doar să văd cum te simţi.

Pauză din nou.

— Nu mă simt bine.

— Pot să intru?

Aşteptă puţin. Ţinu cutia cu ambele mâini, ca un tontălău. Se auzi un trosnet şi cheia se roti, legătura zornăi şi Virginia trase şi lanţul. Încă un zornăit şi uşa se deblocă. Clanţa se mişcă şi uşa se deschise.

Lacke făcu un pas în spate fără să vrea, lovindu-se de capătul balustradei. În uşă apăru Virginia. Arăta ca un om pe moarte.

Pe lângă obrazul tumefiat, îi ieşiseră şi nişte bube mici care-i acopereau toată faţa şi ochii ei arătau de parcă ar fi fost mahmură după un an de băut. O reţea de vinişoare roşii se întindea pe albul ochilor şi pupilele îi dispăruseră parcă. Virginia dădu din cap.

— Arăt ca dracu’.

— Nu-i adevărat. Doar că… mă gândeam… mă laşi să intru?

— Nu. Nu mă simt în stare de nimic.

— Ai fost la medic?

— Mă duc. Mâine.

— Bine. Uite, ţi-am adus ceva…

Îi întinse cutia cu praline pe care-o ţinuse în tot acest răstimp în faţa lui, ca pe un scut. Virginia luă cutia.

— Mulţumesc.

— Auzi? Pot să te ajut cu…

— Nu. O să mă fac bine. Trebuie să mă odihnesc, atâta tot. Nu mai pot să stau aici. Ne auzim.

— Da. O să trec pe-aici…

Virginia închise uşa.

— … mâine.

Zornăit de chei şi de lanţuri din nou. Lacke rămase în faţa uşii, cu braţele atârnând. Apoi se apropie de uşă şi lipi urechea de ea. Un dulap se deschise, apoi paşii se îndepărtară în capătul celălalt al apartamentului.

Ce-aş putea să fac?

Nu-i stătea în fire s-o oblige să facă ceva ce nu voia, dar de data asta ar fi vrut s-o ia şi s-o ducă *direct* la un spital. În orice caz, avea să treacă pe acolo înainte de masă. Dacă arăta la fel, avea s-o ia pe sus şi s-o interneze împotriva voinţei ei.

Lacke coborî treptele pas cu pas. Doamne, ce oboseală. Când ajunse la capătul ultimului palier, se aşeză pe ultima treaptă şi îşi sprijini capul în palme.

Eu sunt… responsabil. E vina mea.

Lumina se stinse. Tendoanele de la gât se întinseră şi Lacke încercă să respire, agitat. Fusese releul doar. Programat să se stingă la intervale fixe. Stătu în întunericul din casa scării, scoase încet piatra din buzunarul hainei, o cântări în palme şi se uită drept înainte.

Hai, numai, îşi spuse. *Hai.*

*

Virginia închise uşa ignorând faţa rugătoare a lui Lacke, încuie şi puse lanţul. Nu voia s-o vadă aşa. Nici el, nici altcineva. Se străduise din răsputeri să rostească acele cuvinte şi să pară cât de cât normală.

Starea ei se înrăutăţise şi mai mult de când se întorsese acasă de la ICA. Lotten o ajutase să meargă şi, ameţită cum era, Virginia îndurase razele de soare dureroase care-i ardeau faţa. Ajunsă acasă, se privi în oglindă şi văzu sutele de băşici de pe faţă şi de pe dosul palmei. Arsuri.

Dormise câteva ore şi se trezise când se făcuse întuneric. Senzaţia de foame se transformase într-o stare de nelinişte. Un banc de peşti mici se năpustiră isteric prin arterele şi venele ei. Nu mai putea să stea întinsă, în picioare sau în fund. Se plimbă de colo-colo prin apartament, se scărpină pe tot corpul şi făcu un duş rece ca să mai aline starea aceea de nervozitate

clocotitoare. N-o ajută nimic.

Nu putea descrie starea aceea. Îi amintea cum se simţise la douăzeci şi doi de ani, când aflase că tatăl ei căzuse de pe acoperişul cabanei şi-şi frânsese gâtul. Asta făcuse şi atunci, se plimbase în cerc, de parcă pe lumea aia n-ar fi existat niciun loc în care să-şi odihnească trupul, un loc în care să nu simtă c-o doare.

Acum era la fel, doar că mai rău. Angoasa şi neliniştea nu se calmară nicio clipă. O mânară prin casă până când simţi că nu mai poate. Se aşeză pe un scaun şi dădu cu capul de masă. De disperare, luă două Rohypnol cu un pahar de apă cu gust de canal.

În mod normal, dormea dusă de la doza asta. Dar acum, i se făcu foarte rău şi în cinci minute vomă un lichid verde şi cele două tablete nedigerate.

Continuă să se plimbe prin casă, luă un ziar şi îl făcu ferfeniţă, se târî pe jos şi scânci de frică. Intră în patru labe în bucătărie şi doborî sticla de vin de pe masă. Aceasta se sparse în mii de cioburi în faţa ei.

Virginia ridică un ciob ascuţit.

Nu se gândea la nimic. Se înţepă doar în palmă cu vârful ciobului şi durerea o făcu să se simtă bine, ca şi când ar fi procedat corect. Bancul de peştişori se năpusti spre punctul dureros. Îi dădu sângele. Lipi palma de buze, linse şi în scurt timp se linişti. Plânse de uşurare şi-şi mai tăie palma o dată, apoi începu să sugă sângele. Gustul de sânge se amestecă puţin cu cel de lacrimi.

Ghemuită pe podeaua din bucătărie, cu palma lipită de gură, sugând ca un nou-născut care găseşte pentru prima oară sânul mamei, Virginia se calmă pentru a doua oară în ziua aceea oribilă.

La o jumătate de oră după ce se ridicase de pe jos, măturase cioburile şi pusese un plasture pe rana din palmă, agitaţia o cuprinsese din nou. Chiar atunci sunase Lacke.

După ce-i spuse să plece şi încuie uşa după el, se duse în bucătărie şi aşeză cutia cu praline în cămară. Se prăbuşi pe un scaun şi încercă să priceapă. Neliniştea nu-i dădea pace. În curând trebuia să se hrănească iar. Singurul lucru pe care îl ştia era că nu trebuia să se arate aşa în faţa nimănui. Mai ales în faţa lui Lacke. I-ar fi făcut rău. Din cauza stării de agitaţie.

Luase o boală. Iar pentru boli existau medicamente.

Mâine avea să se ducă la un medic, un medic care avea s-o

consulte şi să-i zică aşa: Da, e un acces de *aşa şi pe dincolo.* Ar fi bine să luaţi *aia şi aialaltă* timp de câteva săptămâni. Şi o să vă faceţi bine.

Începuse să se plimbe iar prin casă. Aceeaşi stare insuportabilă.

Îşi lovi mâinile, picioarele, dar peştişorii se treziseră din nou şi nu mai ajuta nimic. Ştia ce trebuia să facă. Începu să scâncească de teamă c-o s-o doară. Dar durerea era scurtă şi alinarea, atât de plăcută.

Ieşi în bucătărie şi scoase un cuţitaş pentru curăţat fructe, se duse şi se aşeză pe canapeaua din camera de zi, balansând lama pe antebraţ.

Ah, doar de-ar rezista noaptea asta. Mâine o să ceară ajutor. Era clar că nu putea să continue aşa. Să-şi bea propriul sânge. Era evident. Trebuia să se producă o schimbare. Dar până una-alta…

Gura i se umplu de salivă. Se tăie. Adânc.

Sâmbătă, 7 noiembrie (seara)

Oskar debarasă masa şi tata spălă vasele. Raţa sălbatică fusese super, bineînţeles. Şi nu găsise nici alice. Iar farfuriile erau atât de curate încât nici nu prea era nevoie să le speli. După ce au curăţat carnea mai bună de pe oase şi au mâncat aproape toţi cartofii, au şters farfuriile cu pâine albă. Asta era partea cea mai plăcută. Să pui doar sos pe farfurie şi să laşi pâinea albă şi moale să absoarbă tot sosul, până când se dizolva aproape de tot şi se topea în gură.

N-ar fi putut spune că tata era un „bucătar de nota zece", dar *pytt-i-panna*[53], hering fript şi raţă sălbatică gătea atât de des, încât le învăţase la perfecţie. Mâine avea să facă *pytt-i-panna* din restul de cartofi şi carne.

Înainte să înceapă să gătească, Oskar stătuse în camera lui. Avea propria-i cameră la tata, o încăpere simplă, în comparaţie cu camera lui de acasă, fără prea multe brizbrizuri, dar lui Oskar îi plăcea. În camera din oraş avea o grămadă de postere şi poze pe care le schimba periodic.

Camera asta nu se schimba niciodată şi tocmai de aceea îi plăcea aşa de mult.

Arăta la fel ca atunci când avea şapte ani. Când intra în cameră şi simţea mirosul acela cunoscut de umezeală care mai plutea în aer după ce tata pornea încălzirea înainte de venirea lui, avea impresia că nu se schimbase nimic… de atunci.

Aici avea reviste cu benzi desenate, cu Donald şi Bamse, cumpărate de-a lungul atâtor veri. În oraş nu mai citea reviste din astea, dar aici o făcea. Cunoştea replicile pe de rost, dar le recitea de fiecare dată când era la tata.

Adulmecând mirosurile îmbietoare din bucătărie şi întins pe patul din camera lui, citise un număr vechi din Donald. Donald, unchiul Scrooge şi băieţii călătoriseră într-un colţ îndepărtat al lumii unde nu existau bani şi capacele de la sticluţele cu calmant ale unchiului Scrooge deveniră monedă forte.

După ce terminase de citit, mai bibilise puţin cu momelile lui

[53] „Bucăţele-în-tigaie", mâncare rapidă disponibilă în magazine şi în variantă semipreparată, constând din cubuleţe de carne şi cartofi şi, eventual, ceapă tocată.

şi cu plumbul de la undiţă, pe care le ţinea în cutia veche a maşinii de cusut, primită de la tata. Făcuse un fir nou cu cinci cârlige detaşabile şi-l potrivise la undiţa cu care avea să pescuiască heringi în vara aceea.

Apoi au mâncat şi, după ce tata a terminat de spălat vasele, au jucat X şi 0.

Lui Oskar îi plăcea să stea aşa cu tata; cu foaia din caietul de matematică pe masa îngustă şi cu capetele apropiate, aplecate peste hârtie. Şi lemnele trosnind în sobă.

Oskar era cu X şi tata cu 0, ca de obicei. Nu-l lăsase niciodată să câştige pe Oskar şi cu câţiva ani în urmă îl bătea mereu, cu excepţia câtorva partide amărâte. Dar acum situaţia se echilibrase. Poate din cauză că se jucase aşa de mult cu cubul Rubik.

Partidele puteau să se întindă pe jumătate de pagină, iar asta era în avantajul lui Oskar. Ţinea minte uşor locurile goale în care puteai să pui un X dacă tata era neglijent sau să mascheze o mişcare ofensivă cu una defensivă.

În seara aceea, câştigă Oskar.

Încercuiseră deja trei partide şi scriseseră un „O” lângă tabele. Doar unul singur era marcat cu „T”, căscase gura la altceva şi tata profitase de ocazie. Oskar puse un X şi lăsă descoperite două rânduri cu patru pătrăţele, dar tata nu reuşi să blocheze decât unul. Tata oftă şi scutură din cap.

— Se pare că mi-am găsit naşul.

— Aşa se pare.

Tata blocă de formă singurul rând cu patru pătrăţele şi Oskar îl umplu pe celălalt. Tata închise rândul într-un capăt şi Oskar puse cel de-al cincilea X, încercui formaţia şi scrise un „O” frumos. Tata îşi scărpină barbişonul şi dădu pagina. Cu creionul ridicat, spuse:

— În orice caz, de data asta o să…

— Vise. E rândul tău să-ncepi.

După patru X-uri şi trei O-uri se auziră bătăi la uşă. Musafirul intră şi se auziră nişte bufnituri, semn că încerca să scuture zăpada.

— Salutare, căciulă!

Tata ridică ochii din foaie, se dădu pe spate şi se uită spre hol. Oskar strânse din dinţi.

Oh, nu.

Tata dădu din cap spre musafirul lui.

— Hai, intră.

— Mersi fain.

Picioare târâte uşor, ca atunci când cineva merge în ciorapi groşi pe podea. În clipa următoare, Janne vârî capul pe uşă şi spuse:

— Aha. Aici eraţi! Ce bine vă merge!

Tata făcu un gest spre Oskar.

— Îl cunoşti pe ţâncul meu.

— Ba bine că nu, spuse Janne. Salut, Oskar. Ce mai faci?

— Bine.

Până să vii tu. Hai, pleacă.

Janne păşi apăsat până la masa de bucătărie. Ciorapii îi aluncaseră pe călcâie şi atârnau pe degetele de la picioare ca nişte tălpici pentru înot. Îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Aha, jucaţi X şi 0.

— Da, doar că băiatul ăsta mă bate de fiecare dată. Nu-i mai pot ţine piept.

— Da, da. Te-ai antrenat la oraş, nu-i aşa? Ce zici, facem o partidă, noi doi?

Oskar scutură din cap. Nici măcar nu voia să se uite la el. Ştia prea bine ce-o să vadă. Ochi apoşi şi gura până la urechi, rânjind ca o oaie – da, chiar, Janne arăta ca o oaie bătrână şi cârlionţii blonzi întăreau şi mai mult impresia asta. Unul dintre „amicii" lui tata şi duşmanul lui Oskar.

Janne îşi frecă mâinile care scoaseră un sunet ca de şmirghel. În lumina din hol, Oskar văzu fulgi mici de piele uscată scuturându-se pe podea. Janne avea un fel de boală de piele din cauza căreia, mai ales vara, faţa îi arăta ca o portocală de Sicilia putrezită.

— Aha. E bine aici la voi. Cald şi frumos.

Mai schimbă placa. Şi pleacă de aici cu faţa aia scârboasă şi cu replicile tale de acum o sută de ani.

— Tata? Nu terminăm partida?

— Ba da, dar acum avem musafiri…

— Nu, nu, jucaţi.

Janne se dădu pe spate şi păru să aibă tot timpul din lume. Dar Oskar ştia că pierduse lupta. Se terminase. Avea să fie ca de obicei.

Ar fi vrut să ţipe, să spargă ceva, mai ales faţa lui Janne, când tata se duse la dulapul de bucătărie şi se întoarse cu sticla şi cu două pahare mici, pe care le puse pe masă. Janne îşi frecă mâinile. Fulgii dansară.

— Aha, aşa deci. Văd că mai ai ceva pe-acasă…

Oskar privi foaia cu partida neîncheiată.

Uite *aici* ar fi pus următorul X.

Dar pe seara asta terminase cu X-urile. Şi cu 0-urile. Cu tot.

Din sticlă se auzi un cloncănit şi tata turnă în pahare. Cilindrul mic se umplu cu un lichid transparent. Părea atât de mic şi de casabil în mâna aspră a lui tata. Abia se vedea.

Şi cu toate astea îi distruse seara. Distruse tot.

Oskar rupse foaia cu partida începută şi o aruncă în sobă. Tata nu protestă. Începuse să discute cu Janne despre o cunoştinţă comună care-şi rupsese piciorul. Continuară cu alte cazuri şi cu amintiri vechi, auzite sau trăite, legate de asta, şi umplură paharele din nou.

Oskar rămase în faţa sobei deschise şi se uită la hârtia care luă foc şi se înnegri. Apoi luă şi celelalte foi şi le dădu foc.

Tata şi Janne luară paharele şi sticla şi se duseră în camera de zi. Tata îi spuse „hai şi tu, mai stăm un pic de vorbă" şi Oskar îi răspunse „da, da, mai încolo, poate". Rămase în faţa sobei şi se uită la flăcări. Căldura îi mângâie obrajii. Oskar se ridică, luă caietul de matematică de pe masă, rupse paginile goale şi le aruncă în foc. Când şi coperţile se făcură scrum, Oskar aruncă şi creioanele.

*

Spitalul părea diferit la ora asta târzie. Maud Carlberg stătea la pupitrul de la recepţie şi se uita la holul aproape gol. Bufetul şi chioşcul erau închise; doar câţiva oameni fantomatici se mai perindau pe sub tavanul înalt.

În seri ca asta îi plăcea să-şi imagineze că ea era singura care supraveghea clădirea imensă a Spitalului Danderyd. Bineînţeles că nu era aşa. Dacă apărea vreo problemă, trebuia doar să apese pe un buton şi paznicul se prezenta la ea, în cel mult trei minute.

Îi plăcea să joace un joc inventat de ea, ca să mai omoare timpul.

Se gândea la o profesie, la un loc în care locuia persoana cu pricina şi la povestea ei, în linii mari. Uneori şi la o boală. Apoi ataşa eticheta aceasta primei persoane care i se adresa. De cele mai multe ori, rezultatul era… foarte haios.

De pildă, se gândea la un pilot care stătea pe Gotgatan şi avea doi câini pe care îi lăsa în grija unui vecin, când pleca în curse. Şi asta, fiindcă vecinul era îndrăgostit de pilot, în secret. Singura problemă a pilotului era faptul că vedea omuleţi verzi cu căciuli roşii care înotau printre nori, ori de câte ori zbura.

OK. Acum nu trebuia decât să aştepte.

Poate apărea vreo femeie bătrână cu aspect răvăşit. O femeie-pilot. Golise pe furiş sticluţele acelea care se împărţeau în avion, văzuse omuleţi verzi şi fusese dată afară. Acum stătea acasă toată ziua cu câinii ei. Dar vecinul era îndrăgostit de ea, în continuare.

Cu asta îşi omora timpul Maud.

Uneori avea mustrări de conştiinţă din cauza jocului. O împiedica să mai ia oamenii în serios. Dar nu se putea abţine. În clipa aceasta stătea şi aştepta un preot pasionat de maşini sport scumpe, şi căruia îi plăcea să adune toţi autostopiştii de pe drum ca să-i convertească.

Bărbat sau femeie? Bătrân sau tânăr? Cum arată unul ca ăsta?

Maud îşi sprijini bărbia în palme şi se uită spre intrare. În seara asta nu prea era nimeni. Ora de vizită se încheiase şi pacienţii noi care soseau, cu răni căpătate în seara aceea, de obicei din cauza alcoolului, ajungeau la Urgenţe, nu la ea.

Uşa rotativă începu să se învârtească. Poate era preotul cu maşinile.

Dar, nu. Nu era el. Era unul din cazurile acelea când trebuia să abandoneze jocul. O fetiţă slabă de vreo zece, doisprezece ani. Maud încercă să găsească nişte motive plauzibile pentru care fetiţa aceasta *ar fi putut fi* preotul ei, dar se opri imediat. Fetiţa aceea părea amărâtă rău.

Se duse la harta cea mare colorată în culori diferite, în funcţie de secţie. Nici oamenii mari nu se descurcau cu harta aia, darămite un copil.

Maud se aplecă înainte şi strigă:

— Pot să te ajut cu ceva?

Fetiţa se întoarse spre ea şi zâmbi timid, apoi se duse la recepţie. Avea părul ud, fulgii netopiţi străluceau în părul ei negru. Nu stătea cu capul plecat ca majoritatea copiilor într-un mediu străin. O privea ţintă pe Maud cu ochii ei negri şi trişti, în timp ce se apropie de tejghea. Un gând, la fel de clar ca un sunet, îi trecu prin cap lui Maud.

Ar trebui să-ţi dau ceva. Dar ce?

Începu să se gândească prosteşte la ce avea în sertare. Un creion? Un balon?

Copilul se opri în faţa tejghelei. I se vedeau doar capul şi gâtul.

— Iertaţi-mă… dar îl caut pe tatăl meu.

— Aha. E internat la noi?

— Da, nu sunt sigură…

Maud se uită spre uşi, cercetă holul de la intrare şi se opri la copilul din faţa ei, care nu avea nici măcar o geacă. Doar un pulover negru pe gât, croşetat, pe care fulgii de zăpadă străluceau în lumina difuză de deasupra recepţiei.

— Ai venit singură, draga mea? La ora asta?

— Da, eu… voiam să ştiu doar dacă-i aici.

— Atunci, ne uităm imediat. Cum îl cheamă?

— Nu ştiu.

— Nu *ştii?*

Copilul înclină capul căutând parcă ceva pe podea. Când capul se ridică din nou, ochii mari şi negri erau goi, iar buza inferioară tremura.

— Nu, el… Dar e aici, sigur.

— Dar, draga mea…

Maud simţi că i se rupe inima şi încercă să se ascundă, aplecându-se după rola de prosop de hârtie din sertarul de jos. Rupse o bucată şi i-o întinse fetiţei. În sfârşit putea să-i dea ceva, chiar dacă era vorba doar despre o bucată de hârtie.

Fetiţa îşi suflă nasul şi se şterse la ochi… ca un adult.

— Mulţumesc.

— Dar nu ştiu dacă… ştii cumva de ce e internat?

— E… l-a prins poliţia.

— Dar atunci mai bine te duci la ei.

— Da, dar îl ţin aici. Pentru că-i bolnav.

— Ce boală are, nu ştii?

— E… ştiu doar că l-au adus aici. Ştiţi cumva unde e?

— Probabil că la ultimul etaj. Dar n-ai voie să urci acolo fără să… te fi înţeles cu ei înainte.

— Voiam să ştiu unde-i fereastra lui ca să… nu ştiu.

Fata începu să plângă iar. Lui Maud i se puse un nod dureros în gât. Voia să ştie ca să stea afară… în faţa spitalului… în zăpadă… şi să se uite la geamul lui tata. Maud înghiţi cu greutate.

— Pot să-i sun, dacă vrei. Sunt sigură că poţi să…

— Nu. E OK. Acum ştiu. Acum pot să… Mulţumesc. Mulţumesc.

Fata se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre uşa rotativă.

Doamne fereşte, câte familii dezorganizate.

Fata ieşi, iar Maud se holbă la punctul în care dispăruse.

Ceva nu era în regulă.

Maud încercă să-şi aducă aminte de felul în care arăta fata, de felul în care se mişca. Ceva nu era în regulă, ceva ce… îi luă o jumătate de minut să-şi amintească despre ce era vorba. Fata era desculţă.

Maud se ridică de pe scaun şi alergă spre uşi. N-avea voie să plece de la recepţie decât în circumstanţe ieşite din comun. Iar asta i se păru o situaţie din aceea. Tropăi pe loc printre uşile rotative, *haideţi odată, haideţi odată* şi ieşi în parcare. Fata dispăruse. Ce să facă? Trebuia să sune la protecţia copilului; probabil că nu verificase nimeni ce-i cu copila, dacă cineva are sau nu grijă de ea. Asta părea a fi singura explicaţie. Şi cine era, de fapt, tatăl ei?

Maud se uită prin parcare, fără s-o găsească. Apoi alergă puţin pe lângă clădirea spitalului, înspre metrou. Nici urmă de ea. În drum spre recepţie, încercă să-şi dea seama unde ar fi trebuit să sune, ce ar fi trebuit să facă.

*

Oskar zăcea în pat şi-l aştepta pe Vârcolac. Pieptul îi clocotea; de nervi, de disperare. Din camera de zi se auzea discuţia aprinsă dintre tata şi Janne, amestecată cu muzica de la casetofon. Fraţii Djup. Oskar nu reuşea să distingă toate cuvintele, dar ştia cântecul pe de rost.

Stăm la ţară şi am fi vrut
să avem animale în jur,
am vândut serviciul de cafea,
şi am cumpărat nişte porci…

După care membrii formaţiei începeau să imite sunetul scos de diferite animale de la fermă. În mod normal, Fraţii Djup i se păreau amuzanţi. Dar acum îi ura din tot sufletul. Pentru că făceau parte din chestia asta. Le cântau lui Janne şi lui tata în timp ce se îmbătau.

Ştia exact cum avea să fie.

În câteva ore, sticla avea să se golească şi Janne avea să plece acasă. Apoi tata avea să se plimbe de colo-colo prin bucătărie şi într-un final, avea să tragă concluzia că trebuie să discute cu Oskar.

Avea să intre la el, complet transformat. Redus la o masă grosolană de sentimentalism şi nevoi, duhnind a alcool. Avea să-i zică să se dea jos din pat. Ca să vorbească un pic cu el. Despre cât de mult o iubea şi acum pe mama, despre cât îl iubea pe

Oskar, dar Oskar? Îl iubea pe el? Şi tot aşa, avea să-i turuie despre câte greutăţi şi nedreptăţi a avut el de înfruntat şi, în cel mai rău caz, avea să se ambaleze şi să se enerveze.

De bătut nu-l bătea niciodată. Dar ceea ce i se întâmpla cu ochii lui în clipele acelea… lui Oskar i se păru că nu mai văzuse niciodată ceva atât de înfricoşător. Ăla nu mai era tatăl lui. Era un monstru care se strecurase în corpul lui şi preluase controlul.

Omul în care se transforma nu avea nimic în comun cu cel care era când era treaz. De aceea, Oskar se consolă cu gândul că tata era un vârcolac. Şi că, de fapt, avea o *altă* creatură în corpul lui. Şi la fel cum luna ademenea lupul dintr-un vârcolac, aşa se întâmpla şi cu tata când bea.

Oskar ridică o revistă cu Bamse şi încercă să citească, dar nu se putu concentra. Se simţea… abandonat. Într-o oră sau aşa, avea să rămână singur cu Monstrul. Şi nu putea să facă nimic, decât să aştepte.

Trânti revista de perete, se ridică din pat şi-şi căută portofelul. Un abonament şi două bileţele de la Eli. Aşeză bileţelele pe pat, unul lângă celălalt.

LASĂ ZIUA SĂ PĂTRUNDĂ, FEREASTRĂ, ŞI LASĂ-MĂ SĂ IES.

Şi inimioara.

NE VEDEM DISEARĂ. ELI.

Şi celălalt.

DE PLEC ACUM, TRĂIESC. DE MAI RĂMÂN, S-A ISPRĂVIT CU MINE. A TA – ELI.

Nu există vampiri.

Noaptea era o placă neagră aşezată în faţa ferestrei. Oskar închise ochii şi-şi imagină drumul până la Stockholm, trecu ca vântul pe lângă case, curţi şi grădini. Zbură în curtea blocului din Blackeberg, intră prin geamul ei şi o zări.

Deschise ochii şi se uită spre dreptunghiul negru din geam. Acolo, afară.

Fraţii Djup cântau despre o bicicletă căreia i se spărsese o roată. Tata şi Janne râdeau de ceva, exagerat de tare. Ceva se prăbuşi.

Ce monstru preferi?

Oskar îndesă bileţelele lui Eli în portofel şi se îmbrăcă. Ieşi pe furiş în hol, se încălţă şi îşi puse geaca şi căciula. Apoi se opri şi trase cu urechea spre vocile din camera de zi.

Se întoarse să plece, dar văzu ceva şi se opri.

Pe raftul pentru pantofi se vedeau cizmele lui de cauciuc pe care le primise când avea vreo patru, cinci ani. Erau acolo de când se ştia, doar că nu mai avea cine să le folosească. Iar lângă ele, cizmele uriaşe ale lui tata; o pereche fusese reparată la călcâie cu cauciuc din ăla care se folosea pentru anvelopele de bicicletă.

De ce le mai ţinea?

Oskar înţelese. Din cele două perechi de cizme se înălţară doi oameni, întorşi cu spatele. Spatele lat al lui tata şi cel îngust al lui Oskar. Braţul lui Oskar e întins şi îl ţine de mână pe tata. Sunt încălţaţi în cizme şi trec peste o stâncă. Poate se duc să culeagă zmeură…

Oskar începu să se smiorcăie. Plânsul îi stătea în gât. Întinse mâna şi atinse cizmuliţele. Dinspre camera de zi se auzi o salvă de râsete. Vocea lui Janne, schimbată. Probabil că imita pe cineva. Se pricepea la chestia asta.

Degetele lui Oskar apucară carâmbul cizmelor. Nu ştia de ce, dar i se păru că asta trebuie să facă. Deschise încet uşa de la intrare şi o închise după el. Era o noapte tăioasă, zăpada strălucea ca o mare de diamante în lumina lunii.

Strângând tare cizmele, Oskar se îndreptă spre şosea.

*

Paznicul dormea. Un poliţist tânăr, pus acolo după ce personalul de la spital se plânsese că n-avea timp să-l supravegheze tot timpul pe Hakan. Dar uşa era securizată cu un cod numeric. Poate de asta îşi permisese să tragă un pui de somn.

Toate becurile fuseseră stinse, în afară de o lampă de veghe. Hakan stătea în pat şi studia umbrele şterse de pe tavan ca un om sănătos care încerca să distingă diverse forme, zăcând în iarbă şi privind norii. Căută forme şi figuri. Nu ştia dacă ar fi fost în stare să citească, dar i-ar fi plăcut foarte mult.

Eli era departe şi amintirile vechilor sale îndeletniciri reapărură. Avea să fie condamnat la ani buni, aşa că putea să dedice timpul acela cititului. Avea să citească tot ce nu apucase până atunci, şi chiar să recitească lucruri pe care avusese de gând să le recitească mai demult.

Tocmai se pregătea să-şi amintească toate titlurile de Selma Lagerlof, când fu întrerupt de un râcâit. Hakan ciuli urechea. Râcâitul se auzi din nou. Venea dinspre geam.

Întoarse capul cât putu de mult şi se uită colo. Pe fundalul negru al cerului se profila o minge ovală, mai deschisă la culoare, iluminată de becul de supraveghere. Un ghemotoc albicios se ridică pe lângă forma ovală. Cineva îi făcea cu mâna. Mâna şterse sticla ferestrei şi râcâitul se auzi din nou.

Eli.

Hakan se bucură că nu era conectat la vreun EKG, când inima începu să-i bată tare, fâlfâind ca o pasăre prinsă într-o plasă. Avu impresia că îi sări din piept şi se târî pe jos până la geam.

Intră, iubita mea. Intră.

Dar fereastra era încuiată şi, chiar dacă ar fi fost deschisă, buzele lui n-ar fi putut rosti invitaţia care-i permitea lui Eli să intre. Ar fi putut să facă un gest care să însemne acelaşi lucru, dar nu înţelesese niciodată de ce era nevoie să rostească efectiv cuvintele.

Oare pot?

Încercă să-şi tragă un picior pe podea, apoi şi pe celălalt. Le puse jos şi dădu să se ridice. Dar picioarele nu voiau să-i poarte greutatea după zece zile de stat în pat. Se sprijini de pat şi se dezechilibră; mai să cadă într-o parte.

Tubul stativului cu perfuzii se întinse, trăgându-l de bucata de piele în care era introdus. Tubul era ataşat de alarmă printr-un cablu subţire. Dacă scotea tubul, alarma se declanşa. Duse braţul spre stativ, slăbind întinderea tubului, şi se întoarse spre geam. Forma ovală nu se mişcase de acolo. Îl aştepta.

Trebuia.

Stativul cu perfuzii era montat pe roţi şi bateria alarmei se afla chiar sub pungă. Se întinse şi apucă stativul. Folosindu-l ca toiag, se ridică încet, foarte încet. Camera plutea în faţa singurului său ochi, în timp ce făcu un pas ezitant. Apoi se opri. Paznicul respira normal.

Se îndreptă spre fereastră cu paşi de furnică. Se opri şi ascultă de fiecare dată când roţile stativului începură să scârţâie. Ceva îi spunea că era ultima oară când se întâlnea cu Eli şi chiar nu voia…

S-o dea în bară.

Când în sfârşit ajunse până la fereastră, corpul lui era epuizat ca după un maraton. Hakan îşi lipi faţa de sticlă,

mânjind-o cu substanţa gelatinoasă care-i acoperea pielea, provocându-şi din nou o durere arzătoare.

Doar câţiva centimetri de sticlă dublă îi despărţeau ochiul de cei ai iubitei lui. Eli îşi trecu mâna peste geam, de parcă ar fi vrut să-i mângâie faţa desfigurată. Hakan îşi apropie ochiul de Eli cât putu şi cu toate astea, vederea i se înceţoşă şi ochii negri ai lui Eli deveniră şterşi şi imperceptibili.

Fusese ferm convins că îşi distrusese canalele lacrimale, dar îşi dădu seama că nu era aşa. Pleoapa lui provizorie nu reuşea să elimine lacrimile şi Hakan se şterse cu grijă la ochi cu mâna sănătoasă, în timp ce corpul i se cutremura hohotind mut.

Mâna lui încercă să găsească mecanismul de deschidere. Îl roti. Mucii îi curseră din gaura care fusese cândva nasul lui şi picurară pe pervaz când împinse fereastra în lături.

Un curent rece pătrunse în cameră. Paznicul avea să se trezească în curând. Era doar o chestiune de timp. Hakan întinse braţul şi scoase mâna sănătoasă prin geam, încercând s-o atingă pe Eli. Eli se ghemui pe pervaz, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Bună, dragule, şopti.

Hakan dădu încet din cap, vrând s-o asigure c-o auzise. Îşi eliberă mâna şi o mângâie pe obraz. Pielea lui Eli era ca o bucată de mătase îngheţată sub mâna lui.

Îşi aminti totul.

Nu putea să putrezească într-o celulă, înconjurat de un morman de cărţi lipsite de importanţă. Să fie agasat şi hărţuit de ceilalţi deţinuţi, doar fiindcă era un criminal oribil care comisese cea mai gravă crimă dintre toate. Voia să fie cu Eli. Voia să…

Eli se aplecă spre el, ghemuită pe pervaz.

— Ce vrei să fac?

Hakan îşi dezlipi mâna de obrazul lui Eli şi arătă spre gâtul lui.

Eli scutură din cap.

— Asta înseamnă să te omor… după aceea.

Hakan luă mâna de la gât şi o duse spre faţa lui Eli. Îşi odihni puţin degetul arătător pe buzele ei. Apoi îl trase spre el.

Şi arătă din nou spre gât.

*

Din gură îi ieşeau aburi albi, dar nu-i era deloc frig. După zece minute, Oskar ajunse la magazinul sătesc. Luna îl urmărise de la casa lui tata, jucându-se de-a v-aţi ascunselea printre

vârfurile brazilor. Oskar se uită la ceas. Zece jumate. Conform tabelului din autogară, ultimul autobuz pleca din Norrtalje la unu jumate. Traversă locul gol din faţa magazinului şi o luă spre Kapellskarsvagen. Nu mai făcuse autostopul niciodată şi mama şi-ar fi ieşit din minţi dacă ar fi aflat. Că se urca în maşinile străinilor…

Grăbi pasul şi trecu pe lângă nişte case iluminate, înăuntru, oamenii stăteau împreună şi se simţeau bine. Copiii dormeau în paturile lor fără să se teamă că părinţii lor aveau să intre în camerele lor ca să le umple capetele de prostii.

Asta-i vina lui tata, nu a mea.

Se uită la cizmuliţele din mână, le aruncă în şanţ şi se opri. Cizmuliţele arătau ca două pete murdare pe zăpada luminoasă.

Mama n-o să mă mai lase niciodată să vin la el.

Tata avea să descopere că dispăruse cam… într-o oră. După care avea să iasă şi să-l caute, să-l strige. Şi-apoi avea s-o sune pe mama. Oare chiar ar fi sunat-o? Probabil că da. Mama avea să-şi dea seama că tata era beat din felul în care avea să-i spună că Oskar dispăruse şi totul…

Stai, nu aşa. Aşa.

Avea să-l sune pe tata de la un telefon cu fise, imediat ce ajungea la Norrtalje, şi avea să-i spună c-a plecat la Stockholm şi că urma să doarmă la un prieten şi că se ducea acasă abia dimineaţa. Şi s-ar fi prefăcut că nu s-a întâmplat nimic.

Iar tata şi-ar fi primit lecţia fără să iasă scandal din cauza lui.

Bine. Şi apoi…

Oskar coborî în şanţ şi ridică cizmele, le îndesă în buzunarele gecii şi îşi continuă drumul spre şoseaua principală. Acum totul era bine. Acum Oskar ştia exact unde mergea şi luna îi făcea cu ochiul, prietenoasă, luminându-i calea. Oskar ridică mâna şi-o salută, apoi începu să cânte.

— „Cine-i ăla care vine? Fritiof Andersson, nins pe pălărie…”

Nu-şi amintea celelalte versuri, dar continuă să fredoneze.

După câteva sute de metri, zări o maşină apropiindu-se. O auzi de departe şi se opri, întinse degetul şi aşteptă. Maşina trecu pe lângă el, se opri şi dădu cu spatele. Uşa din dreapta şoferului se deschise; şoferul era o femeie puţin mai tânără decât mama. N-avea de ce să-i fie frică.

— Salut. Unde te duci?

— La Stockholm. Adică, la Norrtalje.

— La Norrtalje mă duc şi eu, aşa că…

Oskar se aplecă înăuntru.

— Aoleu. Dar tata şi mama ştiu că eşti aici?
— Da, ştiu. Dar maşina lui tata s-a stricat şi… da.
Femeia se uită la el. Părea că se gândeşte.
— Bine, hai, urcă.
— Mulţumesc.
Oskar alunecă în scaun şi trânti uşa după el. Femeia demară.
— Te duc la staţia de autobuz, deci?
— Da, mulţumesc.
Oskar se îndreptă în scaun şi se bucură de căldura care începu să i se răspândească în corp şi, mai ales, în spate. O fi fost un scaun din ăla electric. Ce ciudat că fusese atât de uşor. Casele iluminate zburară pe lângă ei.
Staţi acolo.
Cu cântec, cu joc, am pornit spre Spania… sau undeva.
— Stai în Stockholm?
— Da. În Blackeberg.
— Blackeberg… e undeva în vest sau…?
— Cred că da. Se cheamă Vasterort, aşa că, da, probabil că e.
— Aha. Ai ceva important de rezolvat acasă?
— Da.
— Trebuie să fie foarte important dac-ai plecat aşa.
— Da, este.

*

În salon era frig. Membrele îi amorţiseră de tot în poziţia aceea incomodă. Paznicul îşi dezmorţi oasele, aruncă o privire spre patul de spital şi în clipa următoare se trezi.
A dispărut… frigul… în mă-sa!
Se ridică în picioare destul de greu şi se uită în jur. Slavă Domnului. Bărbatul nu fugise. Dar cum mama dracului a ajuns la fereastră? Şi…
Ce-i chestia aia?
Ucigaşul stătea aplecat peste pervaz cu un ghemotoc negru pe umăr. Fundul gol i se ivi de sub halatul de spital. Paznicul făcu un pas spre fereastră şi se opri cu răsuflarea tăiată.
Ghemotocul era, de fapt, un cap. O pereche de ochi negri îi întâlniră privirea.
Scotoci după arma din dotare, dar îşi aduse aminte că n-avea. Din motive de securitate. Cea mai apropiată armă se afla în seiful de pe coridor. În plus, era doar un copil. Îşi dădu seama abia acum.
— Hei! Nu te mişca!
Făcu cei trei paşi cât mai erau până la fereastră alergând şi

capul copilului se ridică de pe gâtul bărbatului.

În clipa în care paznicul ajunse la fereastră, copilul sări de pe pervaz şi dispăru în sus. Picioarele i se bălăngăniră puţin deasupra ramei ferestrei, înainte de a se face nevăzut.

Era în picioarele goale.

Gardianul scoase capul pe geam şi văzu un corp care se căţăra pe acoperiş. În clipa următoare, dispăru fără urmă. Bărbatul de lângă el gâfâia.

Oh, Dumnezeule şi toţi dracii din iad.

La lumina slabă se vedea că mâneca şi spatele cămăşii erau pline de pete negre. Capul bărbatului atârna şi la gât îi strălucea o rană recentă. Dinspre acoperiş se auzi un sunet înfundat, ca atunci când ceva sau cineva se plimba pe o bucată de tablă. Gardianul rămase pe loc, ca trăsnit.

Priorităţi. Care priorităţi?

Nu-şi amintea. Să salveze mai întâi viaţa cuiva. Da. Dar existau şi alţii care puteau să… poliţistul alergă la uşă, formă codul, năvăli pe coridor şi strigă:

— Domnişoara asistentă! Domnişoara asistentă! Avem o urgenţă!

Alergă spre scările de incendiu, în timp ce asistenta de noapte ieşi din camera ei şi se îndreptă cu paşi rapizi spre salonul pe care-l părăsise. Când se întâlniră, asistenta îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— O urgenţă. E ceva… e o urgenţă. Trebuie să chemăm nişte oameni… asta e o crimă.

Nu-i venea să rostească acel cuvânt. Nu mai păţise niciodată aşa ceva. Îl puseseră să-l păzească pe ucigaş tocmai fiindcă *n-avea experienţă* şi nimeni nu voia să facă ceva atât de plictisitor. Puteau să se lipsească de el, altfel spus. În timp ce urcă scările, scoase staţia şi-i alertă pe cei de la sediul central, ceru întăriri.

*

Asistenta încercă să se pregătească pentru ce era mai rău; un cadavru întins pe jos într-o baltă de sânge. Sau spânzurat de ţeava de apă caldă, cu ajutorul cearşafului. Avusese parte de ambele situaţii.

Dar, ajunsă în cameră, văzu doar un pat gol. Şi ceva stând la fereastră. La început crezuse că-i un morman de haine aruncate alandala pe pervaz. Apoi observă că mormanul se mişca.

Se repezi la fereastră ca să împiedice inevitabilul, dar bărbatul se urcase deja pe pervaz. Tocmai se pregătea să sară când îl văzu şi începu să alerge. Apucă să-l ţină de un colţ al

halatului, înainte ca bărbatul să-şi ia avânt. Tubul se smulse din braţul lui. Materialul se rupse şi asistenta rămase cu o bucată din halat în mână. După câteva secunde, de undeva departe, se auzi un trosnet înfundat. Corpul se lovise de asfalt. Alarma montată pe suportul cu perfuzii se declanşă imediat.

*

Taximetristul coti spre intrarea de la Urgenţe. Bărbatul în vârstă, de pe bancheta din spate, care îl delectase cu poveşti despre boala lui de inimă pe tot drumul de la Jakobsberg, deschise uşa şi rămase pe loc, în expectativă.

OK. OK.

Şoferul deschise uşa, înconjură maşina şi întinse braţul ca să-l ajute pe bătrân. Gulerul hainei se umplu de zăpadă pe dinăuntru. Bătrânul vru să-l apuce de braţ, dar ceva îi atrase atenţia. Ridică privirea şi rămase aşezat.

— Haideţi. Vă ţin eu.

Bătrânul arătă în sus.

— Ce-o fi aia?

Şoferul se uită în direcţia indicată.

Pe acoperişul spitalului se vedea un om. Un omuleţ. Cu pieptul gol şi braţele lipite de corp.

Să anunţ pe cineva.

Ar trebui să sune prin staţie. Dar nu se putu clinti din loc. Dacă se mişca, omuleţul şi-ar fi pierdut echilibrul şi ar fi căzut.

Şoferul icni de durere când bătrânul îşi înfipse ghearele în palma lui, stând în continuare pe banchetă.

Un fulg căzu pe pleoapa lui şi-l făcu să clipească. Omuleţul de pe acoperiş întinse braţele şi le ridică deasupra capului. Ceva se desfăşură între braţele şi corpul lui; o pieliţă subţire… o membrană. Bătrânul îl trase de mână, se ridică de pe banchetă şi rămase în picioare, lângă el.

În clipa în care umerii lor se atinseră, omuleţul… copilul… se prăbuşi de pe acoperiş cu corpul încordat. Şoferului i se tăie respiraţia şi bătrânul îşi înfipse ghearele din nou în palma lui. Copilul părea că o să cadă exact peste ei.

Cei doi se feriră instinctiv, ridicându-şi braţele deasupra capului.

Dar nu se întâmplă nimic.

Când se uitară din nou în sus, nu-l mai văzură. Taximetristul privi în jur, dar nu văzu nimic în afară de fulgii de nea iluminaţi de lămpile stradale. Bătrânul trase aer în piept.

— Îngerul morţii. Ăsta a fost. Îngerul morţii. Nu mai scap viu

de aici.

Sâmbătă, 7 noiembrie (noaptea)

— *Habba-Habba-soudd-soudd!*

Gaşca de fete şi băieţi se urcase la Hotorget. Erau cam de vârsta lui Tommy. Şi erau beţi. Băieţii scoteau din când în când nişte urlete înfricoşătoare, apoi se aruncau peste fete. Fetele râdeau şi încercau să scape de ei, îmbrâncindu-i. Apoi începeau să cânte din nou. Acelaşi cântec, neîntrerupt. Oskar se uită la ei pe furiş.

N-o să fiu niciodată ca ei.

Din păcate. I-ar fi plăcut. Păreau că se distrează de minune. Dar Oskar n-ar fi putut să se comporte niciodată ca băieţii ăia. Unul din ei se urcă pe un scaun şi începu să cânte cât putu de tare:

— *A-Huleba-Huleba, A-ha-Huleba…*

Un bătrânel care stătea şi picotea pe scaunul rezervat celor cu handicap din capătul vagonului strigă la ei:

— Terminaţi cu gălăgia! Încerc să dorm.

Una din fete ridică degetul mijlociu şi i-l arătă moşului.

— Dormi acasă la tine, nu aici.

Gaşca izbucni în râs şi începu să cânte din nou. Cu câteva scaune mai încolo, un bărbat citea o carte. Oskar înclină capul încercând să citească titlul de pe copertă, dar nu văzu decât numele scriitorului: Goran Tunstrom. Nu mai auzise de el.

În grupul de patru scaune, chiar lângă Oskar, stătea o femeie bătrână cu poşeta pe genunchi. Vorbea singură pe un ton scăzut, gesticulând spre un partener de discuţie invizibil.

Oskar nu călătorise niciodată cu metroul mai târziu de zece. Oare erau aceiaşi oameni tăcuţi care ziua stăteau şi se holbau la un punct fix dinaintea lor sau citeau ziarul? Sau o fi fost un grup special, care ieşea din ascunziş doar noaptea?

Bărbatul care citea dădu foaia. În mod ciudat, Oskar n-avea nicio carte la el. I-ar fi plăcut să fie ca bărbatul ăla; să stea liniştit şi să citească, ignorând tot ce era în jurul lui. Dar luase la el doar walkmanul şi cubul. Avea de gând să asculte caseta cu Kiss de la Tommy; încercase în autobuz, dar se plictisise de ei după câteva piese.

Scoase cubul din geantă. Trei laturi erau deja rezolvate. Iar

din a patra lipsea doar o bucată. Într-o seară s-au jucat împreună cu cubul şi Eli l-a învăţat cum să facă. De atunci, se perfecţionase. Se uită la toate cele patru laturi şi încercă să găsească o abordare strategică, dar nu reuşi să se gândească decât la faţa ei.

Oare cum o să arate?

Nu-i era frică de ea. Avea impresia că… da… că n-ar fi trebuit să fie aici, la ora asta, că în mod normal n-ar fi făcut ce făcea acum. Că nu exista. Cel din metrou nu era el.

Nu exist, prin urmare, nimeni nu poate să-mi facă rău.

Îl sunase pe tata de la Norrtalje şi tata plânsese la telefon. Îi spusese c-o să trimită pe cineva după el. Era pentru a doua oară când îl auzea plângând. Preţ de o clipă, Oskar începuse să ezite. Dar lui tata îi sărise muştarul şi începuse să ţipe la el, spunând că e casa lui şi că poate să facă ce vrea, iar Oskar închisese telefonul.

Atunci apăruse şi senzaţia… senzaţia că nu *există.*

Gaşca de băieţi şi fete coborî la Angbyplan. Unul din băieţi se întoarse şi strigă spre cei din vagon:

— Somn uşor, dragi… dragi…

Nu găsea cuvântul potrivit şi una dintre fete îl trase după ea. Chiar înainte de închiderea uşilor, băiatul se eliberă şi apucă uşile, forţându-le să nu se închidă.

— … tovarăşi de drum! Somn uşor, dragi tovarăşi de drum!

Dădu drumul uşilor şi metroul o luă din loc. Bărbatul lăsă cartea în jos şi se uită după tinerii rămaşi pe peron. Apoi se întoarse spre Oskar şi îl privi în ochi. Zâmbindu-i. Oskar îi zâmbi şi el în treacăt şi se prefăcu ocupat cu cubul.

În pieptul lui se răspândi o senzaţie de… recunoaştere. De aprobare. Bărbatul se uitase la el şi îi trimise un gând: *Aşa, foarte bine. E foarte bine ce faci tu.*

Nu îndrăzni să se mai uite la el. Avea impresia că bărbatul *ştie.* Oskar roti cubul, apoi reveni la configuraţia de dinainte.

În afară de el, la Blackeberg mai coborâră două persoane, din vagoane diferite. Un tip mai în vârstă pe care nu-l cunoştea şi un cerşetor care părea beat pulbere. Cerşetorul se târî până la tipul între două vârste şi strigă:

— Auzi, dă şi mie o ţigare.

— Sorry, nu sunt fumător.

Cerşetorul păru să fi auzit doar „nu”, fiindcă în clipa următoare, scoase o bancnotă de zece coroane şi începu să o fluture.

— Hai, de zece! Un chiştoc, atâta!

Tipul scutură din cap şi merse mai departe. Cerşetorul rămase pe loc, clătinându-se. Când Oskar trecu pe lângă el, înălţă din nou capul şi strigă după el:

— Auzi!

Strânse puţin ochii, încercând să-l focalizeze mai bine pe Oskar şi-şi scutură capul.

— Nu. Nimic. Hai, pace, frate.

Oskar îşi continuă drumul. Urcă scările şi se întrebă ce avea de gând cerşetorul. Oare urma să se pişe pe transformator? Bărbatul între două vârste dispăru după uşile de la ieşire. În afara casierului, Oskar rămăsese singur în staţie.

Noaptea, totul părea diferit. Luminile erau stinse în atelierul fotografului, în florărie şi-n magazinul de haine, aflate pe peron. Casierul stătea în cabina lui cu picioarele pe tejghea şi citea. Ce linişte. Ceasul de pe perete indica două şi un pic. La ora asta ar fi trebuit să fie în pat deja. Şi să doarmă. Sau, cel puţin, ar trebui să-i fie somn. Dar nu. Abia se mişca de oboseală, însă era o oboseală încărcată cu electricitate. Nu-i era somn.

O uşă de pe peron se trânti şi Oskar îl auzi pe cerşetor cântând:

— Înclinaţi-vă, ofiţerilor, cu căşti şi bastoane…

Acelaşi cântec pe care-l fredona şi el. Izbucni în râs şi începu să alerge. Ieşi pe uşă, coborî dealul de lângă şcoală, trecu pe lângă şcoală şi parcare. Începu să ningă din nou cu fulgi mari, care se aşezau pe obrajii lui încinşi. Oskar ridică privirea în timp ce alerga. Luna îl însoţea în continuare, strecurându-se printre blocuri.

Ajuns în curte, se opri şi-şi trase sufletul. Nu se vedea lumină la aproape nicio fereastră. Dar la geamul lui Eli… oare nu se vedea o lumină slabă?

Oare cum o să arate?

Urcă dealul şi aruncă o privire spre propria fereastră, în camera lui era întuneric. Oskar, băiatul obişnuit, stătea în pat şi dormea. Oskar… cel de dinainte de Eli. Cel cu Pişbalonul în chiloţi. El terminase cu asta de mult, nu mai avea nevoie de aşa ceva.

Deschise uşa şi traversă coridorul de la subsol, trecu în scara ei şi *nu* se opri ca să verifice pata de pe jos. Trecu doar. Nu avea nici mamă, nici tată, nici viaţa de dinainte, era doar… aici. Deschise uşa, intră în casa scării şi urcă.

Ajuns la capătul palierului, se uită la uşa de lemn veche şi la

plăcuţa fără nume. Se *uită prin uşă.*

Îşi imaginează că o să urce scările în fugă şi o să sune la uşă. Dar se mulţumi cu privitul şi se aşează pe ultima scară de sus, chiar lângă uşă.

Şi dacă *ea* nu vrea s-o văd?

Până la urmă, ea era cea care fugise de el. Poate o să-i zică să plece, s-o lase în pace, s-o…

Adăpostul din subsol. Camera ălora, camera lui Tommy.

Ar putea să doarmă acolo, pe canapea. Doar nu stăteau acolo şi noaptea? În cazul ăsta ar putea să se întâlnească seara cu Eli, ca de obicei.

Dar n-o să fie nimic, ca de obicei.

Se holbă la sonerie. Trebuia să se întâmple ceva important. Ca asta. Evadarea, autostopul, ajunsul acasă în creierii nopţii, orice, doar să-i arate că… e important. Nu de faptul că se hrănea cu sânge de om, că era un monstru – nu de asta se temea el. Se temea să nu fie respins.

Sună la uşă.

Dinăuntru se auzi un sunet strident care amuţi de îndată ce-şi luă degetul de pe buton. Oskar rămase pe loc, aşteptând. Sună din nou, mai prelung. Nicio mişcare. Nimic.

Nu era acasă.

Oskar se aşează pe scară. Dezamăgirea se scufundă înăuntrul lui ca o piatră. Şi dintr-odată se simţi obosit, foarte obosit. Se ridică încet şi coborî scările. La jumătatea drumului, îi veni o idee. Prostească, dar, totuşi, o idee. Se duse din nou la uşa ei şi îi formă numele cu ajutorul soneriei, folosind alfabetul morse.

Semnal scurt. Pauză. Semnal scurt, lung, scurt, scurt. Pauză. Semnal scurt, scurt. E… L… I…

Şi aşteptă. De partea cealaltă a uşii nu se auzea nimic. Se întoarse să plece, când auzi vocea ei.

— Oskar? Tu eşti?

Şi, dintr-odată, în ciuda a tot ce se întâmplase, simţi acelaşi lucru; bucuria urcând prin pieptul lui ca o rachetă, explodând în gura lui cu un mult prea entuziast: „Da!”.

*

Ca să facă totuşi ceva, Maud Carlberg se duse în cămăruţa din spatele recepţiei şi se întoarse cu o cafea, apoi se aşeză la tejgheaua neluminată. În mod normal, ar fi trebuit să-şi termine tura, dar poliţia o rugă să aştepte.

Câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în civil împrăştiau cu pensula un fel de praf de-a lungul traseului făcut de fetiţa desculţă.

Poliţistul care o întrebă ce făcuse fata, cum se comportase, cum arăta nu fusese deloc prietenos. Maud avusese impresia că tonul pe care-i vorbise ascundea un soi de resentiment. De parcă ar fi vrut să-i spună că nu procedase corect. Dar de unde să fi ştiut ce-o să se întâmple?

Henrik, unul dintre paznicii ale căror ture de noapte se suprapuneau de multe ori cu turele ei, se apropie de tejghea şi arătă spre cana cu cafea.

— E pentru mine?

— Dacă vrei.

Henrik luă cana, bău o înghiţitură şi cercetă holul. În afară de tipii care ştergeau cu pensula pe jos, în hol mai era un poliţist în uniformă care discuta cu un taximetrist.

— Lume multă în seara asta.

— Nu pricep. Cum naiba s-a urcat *acolo?*

— Habar n-am. Probabil că asta vor să afle şi ei. Pare că s-a urcat pe pereţi.

— N-avea cum.

— Nu.

Henrik scoase o pungă de bomboane cu gust de lemn-dulce din buzunar şi o întinse spre ea. Maud scutură din cap şi Hemik luă trei bomboane, le vârî în gură şi înălţă din umeri ca şi când ar fi vrut să-şi ceară scuze.

— M-am lăsat de fumat. Am pus patru kile pe mine în două săptămâni.

Se strâmbă.

— Aoleu. Să-l fi văzut.

— Pe cine? Pe ucigaş?

— Da. Împrăştiat pe toţi… pereţii. Şi faţa… aoleu. Dacă m-aş sinucide, aş lua pastile, clar. Imaginează-ţi cum e să fii medic legist. Să fii nevoit să…

— Henrik.

— Da?

— Termină.

*

Eli apăru în cadrul uşii. Oskar stătea pe scară. Într-o mână strângea mânerul genţii, pregătit parcă pentru orice. Eli îşi dădu o şuviţă după ureche. Arăta complet sănătoasă. O fetiţă nesigură. Se uită la mâinile ei şi spuse încet:

— Vii?

— Da.

Eli dădu din cap aproape imperceptibil, frângându-şi

degetele. Oskar rămase în casa scării.

— Pot să… intru?

— Da.

Parcă-l mânca pe limbă.

— Spune-mi că pot să intru, zise.

Eli înălţă capul, dădu să spună ceva, apoi se răzgândi. Tropăi cu picioarele goale, dar, până la urmă, spuse:

— Poţi să intri.

Se întoarse şi intră în casă. Oskar o urmă şi închise uşa după el. Puse geanta în hol, îşi scoase geaca şi o atârnă în cuierul gol.

Eli stătea în uşa camerei de zi cu braţele atârnând. Era îmbrăcată doar în chiloţi şi într-un tricou roşu cu Iron Maiden şi craniul de pe coperta albumelor lor. Lui Oskar i se părea cunoscut. Îl văzuse la ghenă cândva. O fi fost *acelaşi* tricou?

Eli îşi cercetă picioarele murdare.

— De ce-ai spus chestia aia?

— Păi, tu vorbeşti aşa.

— Da. Oskar…

Ezită. Oskar rămase pe loc cu mâna pe geaca pe care tocmai o agăţase în cuier. Se uită la geacă şi o întrebă:

— Eşti vampir?

Eli îşi puse braţele în jurul corpului şi scutură încet din cap.

— Trăiesc cu… sânge. Da. Dar nu sunt… din ăla.

— E vreo diferenţă?

Eli se uită în ochii lui şi spuse pe un ton puţin mai ferm:

— E o diferenţă uriaşă.

Oskar văzu cum îşi încovoaie şi-şi relaxează degetele de la picioare. Picioarele ei goale erau numai piele şi os. Pe sub tricou se zăreau marginile unei perechi de chiloţi albi. Oskar făcu un gest în direcţia ei.

— Şi… eşti *moartă* sau cum?

Eli zâmbi pentru prima oară de când intrase.

— Nu. Nu se vede?

— Nu, dar… ştii… ai murit cândva, mai demult?

— Nu. Dar am trăit foarte mult.

— Eşti *bătrână?*

— Nu. Am doisprezece ani. Dar sunt pe pământ de ceva timp.

— Deci *eşti* bătrână. Pe dinăuntru. În cap.

— Nu. Nu sunt. E singurul lucru care mi se pare şi mie ciudat. Nu înţeleg. De ce n-am… îmbătrânit niciodată… de ce am rămas doar de doisprezece ani?

Oskar căzu pe gânduri şi mângâie mâneca gecii.

— Pentru că *asta* şi eşti.

— Ce?

— Păi, ştii… de asta nu înţelegi cum de ai tot doisprezece ani, pentru că n-ai decât doisprezece ani.

Eli se încruntă.

— Vrei să zici că sunt *proastă?*

— Nu. Doar un pic mai înceată. Ca toţi copiii mici.

— Aha. Cum mai merge cu cubul?

Oskar pufni pe nas, o privi în ochi şi îşi aminti de povestea cu pupilele. Acum arătau normal, dar le *văzuse* de multe ori şi i se păruseră ciudate. Sau nu? Şi totuşi… era prea mult. Nu-i venea să creadă.

— Eli. Tu ai inventat chestia asta, nu-i aşa?

Eli mângâie scheletul monstruos de pe abdomenul ei şi se opri cu mâna peste gura lui deschisă.

— Mai vrei să fim fraţi de sânge?

Oskar făcu un pas înapoi.

— Nu.

Eli ridică privirea spre el. Avea ochii trişti, aproape acuzatori.

— Nu *aşa.* Ştiu că înţelegi… că…

Se întrerupse în mijlocul frazei. Oskar termină replica în locul ei.

— Că, dac-ai fi vrut să mă omori, ai fi făcut-o până acum.

Eli dădu din cap. Oskar făcu o jumătate de pas înapoi. Oare cât i-ar lua să iasă pe uşă? Oare să lase geanta aici? Dar Eli nu păru să fi băgat de seamă că era neliniştit, că voia să fugă. Oskar rămase pe loc cu muşchii încordaţi.

— Aş fi… contaminat?

Cu privirea în continuare aţintită asupra monstrului de pe abdomen, Eli scutură din cap.

— Nu vreau să contaminez pe *nimeni.* Şi mai ales pe tine.

— Şi-atunci? Cum să fim fraţi de sânge?

Eli înălţă capul şi se uită la el. Descoperi că se dăduse mai în spate. Ezită. Apoi se duse la el şi-i cuprinse capul cu palmele. Oskar o lăsă. Eli părea… goală pe dinăuntru. Parcă nici nu era acolo. Dar nu-ţi dădeai seama că era acelaşi om care-i linsese sângele în camera din subsol. Vârfurile degetelor ei îi atinseră urechile. Pe Oskar îl cuprinse încet o linişte stranie.

Fie.

Fie ce-o fi.

Faţa lui Eli se afla la douăzeci de centimetri de faţa lui. Respiraţia ei mirosea ciudat, ca atelierul în care tata ţinea cuie

şi fier vechi. Da. Mirosea a… rugină. Un deget îi mângâie urechea. Eli şopti:

— Sunt singură. Şi nimeni nu ştie. Vrei?

— Da.

Eli îşi apropie repede capul de faţa lui şi-i cuprinse buza superioară cu buzele, ţinându-le captive, apăsând încet. Buzele ei erau moi şi uscate. Gura lui Oskar se umplu de salivă şi, când îşi lipi buzele de buza ei inferioară, o umezi şi o făcu mai moale. Îşi gustară încet buzele, lăsându-le să alunece uşor, până când Oskar dispăru în întuneric, într-un loc cald. Întunericul se lumină treptat şi se transformă într-o sală imensă, o sală de bal dintr-un castel, în mijlocul căreia se vedea o masă lungă, plină cu tot felul de mâncăruri şi Oskar…

aleargă spre bunătăţuri, începe să mănânce cu mâinile, în jurul lui e plin de copii, mari şi mici. S-au adunat cu toţii în jurul mesei şi mănâncă. La capătul îndepărtat al mesei stă… un bărbat?… o femeie…

un om cu o perucă sau aşa ceva. O coamă imensă de păr îi acoperă capul. Omul are în mână un pahar plin cu un lichid rubiniu. Stă comod în scaunul lui, îşi umezeşte din când în când buzele şi-l încurajează pe Oskar dând din cap.

Toată lumea înfulecă. Nu se mai satură. Mai departe, în capătul sălii, lângă perete, Oskar vede nişte oameni îmbrăcaţi în haine sărăcăcioase, care urmăresc neliniştiţi ce se întâmplă la masă. O femeie cu un şal maro pe cap stă cu mâinile încleştate peste abdomen şi Oskar îşi dă seama: „Mama”.

Apoi se aude clinchet de pahare şi toată lumea se întoarce spre bărbatul din capul mesei. Acesta se ridică. Lui Oskar îi este frică de bărbat. Are o gură mică, cu buze subţiri şi mult prea roşii. Faţa lui e albă ca varul. Oskar simte că-i curge un fel de zeamă de carne din colţul gurii. O bucăţică de carne s-a desprins şi a ajuns pe vârful limbii. Oskar încearcă s-o împingă înapoi.

Bărbatul ridică o punguţă din piele. Cu o mişcare dibace desface şnurul din jurul ei şi deschide palma cu care strângea punguţa. Conţinutul se varsă pe masă: două zaruri mari şi albe, răsunând cu ecou prin sală în timp ce se rotesc. Bărbatul ridică zarurile şi le întinde spre Oskar şi ceilalţi copii.

Bărbatul deschide gura ca să spună ceva, dar, în clipa aceea, bucăţica de carne cade din gura lui Oskar şi…

Buzele lui Eli se desprinseră de ale lui şi Eli îşi luă mâinile de pe capul lui, apoi făcu un pas înapoi. Deşi se temea, Oskar încercă să se agaţe de imaginea din sala cea mare, dar aceasta dispăruse. Eli îl privi cu atenţie. Oskar se frecă la ochi şi dădu din cap.

— Deci, e adevărat.

— Da.

Rămaseră puţin pe loc, fără să spună nimic. Apoi Eli îl întrebă:

— Vrei să intri?

Oskar nu spuse nimic. Eli îl trase de bluză, îi ridică mâinile şi le lăsă să cadă.

— Nu ţi-aş face niciodată rău.

— Ştiu, ştiu.

— La ce te gândeşti?

— Bluza aia. E de la ghenă?

— … da.

— Ai spălat-o?

Eli nu-i răspunse.

— Eşti un pic scârboasă, ştii?

— Pot să mă schimb, dacă vrei.

— Da. Fă-o.

*

Citise despre bărbatul de pe targă, de sub cearşaf. Criminalul Ritualic.

Benke Edwards împinsese tot soiul de oameni pe coridoarele acelea, spre camera frigorifică. Bărbaţi şi femei de toate vârstele şi mărimile. Copii. Spitalul nu avea tărgi speciale pentru copii şi puţine lucruri îl tulburau atât de tare pe Benke precum spaţiul gol de pe ea, când transporta copii; silueta micuţă de sub cearşaful alb, îngrămădit parcă într-un capăt al tărgii. Celălalt capăt rămânea gol şi cearşaful, neted. Suprafaţa aceea netedă era însăşi moartea.

Dar acum transporta un bărbat în toată firea şi; mai mult decât atât, o persoană faimoasă, o celebritate.

Împinse targa pe coridoarele pustii. Singurul sunet care se auzea era scârţâitul cauciucurilor pe linoleum. Aici nu existau marcaje colorate. Vizitatorii care veneau aici erau întotdeauna însoţiţi de un angajat al spitalului.

Benke aşteptase în faţa spitalului în timp ce poliţia fotografiase cadavrul. Câţiva fotoreporteri, rămaşi în afara zonei restricţionate, făcură poze cu clădirea spitalului, folosind bliţuri

puternice. Pozele aveau să apară sigur în ziarele din ziua următoare, completate cu o linie întreruptă care indica etajul de la care căzuse bărbatul.

O celebritate.

Cocoloşul de sub cearşaf nu semăna deloc cu aşa ceva. Era un cocoloş de carne oarecare. Benke ştia că bărbatul arăta ca un monstru, că trupul lui explodase ca un balon umplut cu apă când aterizase pe pământul îngheţat şi se bucura că era acoperit cu cearşaful. Pe sub el, toţi arătau la fel.

Cu toate astea, probabil că existau o grămadă de oameni care acum se bucurau că tocmai acest cocoloş de carne moartă era împins spre camera frigorifică a morgii, urmând să fie transportat la crematoriu după ce medicii legişti terminau cu el. Bărbatul prezenta o rană la gât care fusese fotografiată asiduu de specialişti.

Dar mai avea vreun rost?

Benke se considera un fel de filosof. Din cauza slujbei, probabil. Văzuse atâţia oameni reduşi la *esenţa* aceasta, la ceea ce rămăsese din ei, încât ajunsese să dezvolte propria-i teorie. Una destul de simplă, de altfel.

„Totul rezidă în creier."

Vocea lui răsună pe coridoarele goale când opri patul rulant în faţa camerei frigorifice. Benke formă codul şi deschise uşa.

Da. Totul rezida în creier. Încă din naştere. Corpul era un simplu agregat, un instrument de care creierul avea nevoie ca să supravieţuiască. Dar restul era acolo încă de la început. În creier. Şi singurul mod prin care puteai să schimbi un om precum cel de sub cearşaf era să-l operezi pe creier.

Sau să-l opreşti. Să-l scoţi din funcţiune.

Sistemul de închidere care ţinea uşa deschisă timp de zece secunde după introducerea codului nu fusese reparat nici acum, aşa că Benke fu nevoit să ţină uşa cu o mână şi să împingă targa înăuntru cu cealaltă. Targa se lovi de glaf şi Benke înjură cu voce tare.

Dacă era vorba de Chirurgie, o reparau imediat.

În clipa aceea, văzu ceva ieşit din comun.

Chiar sub umflătura care fusese capul bărbatului, în partea stângă, se vedea o pată maronie. Uşa se închise după ei, în timp ce Benke se aplecă să verifice pata. Aceasta creştea încet.

Sângerează.

Benke nu se speria cu una, cu două. Chestii din astea se întâmplau mai mereu. Poate că sângele se acumulase în craniu

şi începuse să curgă din cauza şocului când se lovise de cadrul uşii.

Pata de pe cearşaf creştea.

Benke se duse la dulăpiorul cu trusa de prim ajutor şi luă nişte leucoplast şi tifon. I se păruse întotdeauna amuzant că montaseră un dulăpior din ăla tocmai acolo, dar, de fapt, era pentru persoanele *vii,* în caz că ar fi avut loc vreun accident. Dacă-şi prindeau un deget în targă, sau aşa ceva.

Cu mâna pe cearşaf, chiar deasupra petei, Benke încercă să-şi facă puţin curaj. În mod normal nu-i era silă sau frică de cadavre, dar ăsta nu arăta bine deloc. Şi Benke era nevoit să-l bandajeze. El avea s-o ia pe cocoaşă dacă făcea mizerie în camera frigorifică.

Înghiţi în sec şi trase cearşaful.

Chipul bărbatului era indescriptibil. Era greu de crezut că *trăise* cu faţa aia o săptămână. Nu recunoşteai nimic, singurele trăsături sau urme de umanitate erau o ureche şi… un ochi.

De ce naiba… nu-l lipiseră cu scotch?

Ochiul era deschis. Bineînţeles. Din pleoapă nu prea-i mai rămăsese nimic cu care să-l acopere. Şi ochiul era atât de distrus încât părea că înăuntrul lui se formase o bucată de ţesut conjunctiv.

Benke îşi feri privirea de la ochiul mortului şi se concentră pe sarcina pe care trebuia s-o îndeplinească. Sursa petei părea a fi chiar rana de la gât.

Se auzi un picurat şi Benke se uită agitat în jur. La dracu'. Era cam speriat, totuşi. Picuratul se auzi din nou. Venea dinspre picioarele lui. Se uită în jos. O picătură de apă căzu de pe targă şi ateriză pe pantoful lui. Pic. Pic.

Apă?

Examină cu atenţie rana de la gâtul bărbatului. Sub el se formase o băltoacă, depăşind marginea patului.

Pic.

Îşi mută piciorul mai încolo. Încă o picătură căzu pe gresie.

Pic-pic.

Înmuie degetul arătător în lichid şi îl frecă de degetul mare. Nu era apă. Era un lichid vâscos şi transparent. Îşi mirosi degetele. Nu-şi dădea seama ce e.

Când se uită la plăcile de gresie albe, văzu băltoaca. Lichidul nu era, de fapt, transparent. Era rozaliu. Semăna cu ceea ce rămâne în urma globulelor roşii din pungile folosite pentru transfuzii.

Plasmă.

Din rana bărbatului curgea plasmă.

Era treaba experţilor să afle cum era posibil una ca asta, mâine sau, şi mai bine, chiar azi. Treaba lui era să oprească sângerarea ca să nu murdărească masa. Voia să plece acasă. Să se cuibărească în pat lângă nevasta lui adormită, să citească vreo două pagini din *Bărbatul îngrozitor din Saffle* şi să se culce.

Benke împături bucata de tifon, formă o compresă groasă şi apăsă rana. Cum naiba să lipească leucoplastul? Gâtul bărbatului era complet distrus, cu greu găseai bucăţi de piele intacte de care să lipeşti leucoplastul. În fine, ce conta? Voia să plece odată acasă. Trase fâşii lungi de leucoplast şi le lipi în cruce, formând o reţea. Avea să fie criticat cu siguranţă pentru asta, dar nu-i păsa.

Sunt brancardier, nu chirurg.

Când compresa fu fixată, Benke şterse targa şi gresia de pe jos. Apoi împinse cadavrul în camera patru şi-şi frecă mâinile. Misiune îndeplinită. O treabă bine făcută şi o poveste pe care avea s-o spună mai încolo. Mai verifică o dată, apoi stinse lumina şi se gândi la cea mai potrivită formulare.

Vă mai amintiţi de criminalul ăla care a sărit de la ultimul etaj? Eu a trebuit să-l duc la morgă după, şi în timp ce-l împingeam pe targă, am văzut ceva ciudat…

Luă liftul, se duse în camera lui, se spălă bine pe mâini, se schimbă şi aruncă halatul în coşul pentru rufe murdare. Coborî în parcare, se urcă în maşină şi fumă o ţigară înainte de-a porni motorul. Stinse chiştocul în scrumiera care dădea pe dinafară şi întoarse cheia în contact.

Maşina se împotrivi, ca de obicei când era frig sau umezeală. Dar până acum nu-l lăsase niciodată de izbelişte. Trebuia doar să insiste, să apese pe acceleraţie mai mult. După cea de-a treia încercare, când horcăitul se transformă într-un zumzăit prelung, Benke tresări, amintindu-şi de ceva important.

Nu se coagulase.

Nu. Lichidul care curgea din gâtul bărbatului n-avea cum să se coaguleze nicicum pe sub compresă. Avea să pătrundă prin tifon şi să curgă pe jos… şi peste câteva ore, când aveau să deschidă uşa…

În mă-sa!

Scoase cheia din contact, o vârî nervos în buzunar şi coborî din maşină. Trebuia să se întoarcă la spital.

*

Camera de zi nu era la fel de goală ca holul şi bucătăria. Aveau o canapea, un fotoliu şi o masă mare plină de mărunţişuri. Trei cutii de carton, puse una peste alta, stăteau lângă canapea. Un lampadar singuratic arunca o lumină difuză şi slabă peste masă. Şi cam asta era tot. Nu existau covoare, tablouri sau televizor. La fereastră atârnau nişte pături groase.

Arată ca o închisoare. O închisoare mare.

Oskar fluieră de probă. Da, exact. Răsuna cu ecou, dar nu foarte tare. Probabil din cauza păturilor. Lăsă geanta lângă fotoliu. Întăritura de metal de pe fundul genţii se lovi de linoleumul tare, cu un clinchet amplificat şi dezolant.

Începu să cerceteze lucrurile de pe podea, când Eli ieşi din camera de alături, îmbrăcată într-o cămaşă în carouri, mult prea largă. Oskar ridică braţele, indicând spre cutiile din cameră.

— Vreţi să vă mutaţi?

— Nu. De ce?

— Mă gândeam doar.

La plural?

Ciudat că nu se gândise la asta mai demult. Oskar privi obiectele de pe masă. Arătau ca nişte jucării. Jucării vechi.

— Moşul ăla care a stat aici cu tine. *Nu era* tatăl tău, sau cum?

— Nu.

— Şi el era…?

— Nu.

Oskar dădu din cap şi cercetă din nou încăperea. Era greu de crezut că apartamentul era *locuit.* Că se putea sta şi aşa. Asta dacă nu…

— Eşti… ăăă, săracă?

Eli se apropie de masă, ridică un obiect asemănător unui ou negru şi i-l întinse lui Oskar. Acesta se aplecă înainte şi-l ţinu chiar sub lampă, ca să-l vadă mai bine.

Suprafaţa oului era aspră şi, când se uită mai atent, Oskar observă că era împânzită de mii de firicele aurii. Cântărea destul de mult, ca şi când ar fi fost turnat din metal. Oskar întoarse oul şi îl cercetă mai bine. Firicelele aurii ieşeau în evidenţă din suprafaţa de metal, ca nişte sârme rotunjite. Eli se aşeză lângă Oskar şi Oskar simţi din nou mirosul… de rugină.

— Cât crezi că valorează?

— Nu ştiu. Mult?

— Nu există decât două. Dacă le-ai vinde pe amândouă, ai putea să cumperi o… centrală nucleară, de pildă.

— Nuuu… pe bune?

— Da, nu ştiu. Cât costă o centrală nucleară? Cincizeci de milioane?

— Cred că mai mult… câteva miliarde.

— Aha. Atunci probabil că nu.

— Şi ce vrei să faci cu o centrală nucleară?

Eli începu să râdă.

— Pune-l în palme. Uite aşa. Ca într-o cupă. Şi scutură-l puţin.

Oskar făcu ce i se spusese. Scutură oul în palme şi simţi cum… explodează şi se face bucăţele în mâinile lui. Tresări şi îşi desfăcu palmele. Oul se transformase într-un morman de sute… de mii de cioburi.

— Iartă-mă! Nu l-am scuturat prea tare, am avut grijă…

— Şşşt. Aşa voiam să faci. Ai grijă să nu scapi vreo bucată. Pune-le aici.

Eli îi arătă o foaie goală de pe canapea. Oskar vărsă cioburile strălucitoare cu respiraţia întretăiată. Acestea erau mai mici decât nişte picături de apă şi Oskar fu nevoit să le mătură din palmă cu mâna cealaltă, ca să scape de fiecare ciobuleţ.

— S-a spart.

— Stai. Uită-te aici.

Eli trase lampadarul mai aproape de masă, concentrând lumina mată asupra mormanului de cioburi metalice. Oskar se aplecă şi se uită mai de aproape. O bucăţică de mărimea unei căpuşe rămăsese izolată într-o parte a grămezii şi, când se uită mai bine, văzu că avea marginile zimţuite. Zimţii arătau ca nişte beculeţe microscopice şi Oskar se prinse imediat.

— E un puzzle.

— Da.

— Dar… poţi să-l faci la loc?

— Cred că da.

— Cred c-ar dura o veşnicie.

— Da.

Oskar se uită şi la celelalte piese împrăştiate. Toate păreau identice cu prima bucăţică, dar, când verifică mai atent, observă că existau mici diferenţe. Zimţii nu erau dispuşi la fel, protuberanţele erau diferite. Oskar găsi şi o piesă cu o latură netedă, mărginită de un firicel de aur de grosimea unui fir de păr. O piesă din afară.

Oskar se lăsă moale într-un fotoliu.

— Cred c-aş lua-o razna.

— Gândeşte-te la cel care l-a *fabricat.*

Eli îşi dădu ochii peste cap şi scoase limba. Arăta ca Mutulică din Albă ca Zăpada. Oskar râse. Ha-ha. Sunetul se blocă şi vibră printre pereţi. Dezolant. Eli se aşeză pe canapea, picior peste picior, şi îl privi… expectativ. Oskar îşi feri privirea şi se uită la peisajul cu ruine de pe masă. Peste tot, numai jucării.

Dezolant.

Dintr-odată se simţi din nou obosit. Eli nu era „gagica lui", n-avea cum să fie niciodată. Era… altceva. Între ei se întindea o prăpastie adâncă pe care n-aveai cum să… Oskar închise ochii şi se lăsă pe spate în fotoliu, imaginându-şi că negrul de sub pleoape era spaţiul care-i despărţea.

Aţipi şi alunecă într-un vis ce dură doar o secundă.

Spaţiul dintre ei se umplu cu insecte urâte, lipicioase, care zburară către el şi, când se apropiară, observă că aveau şi dinţi. Dădu din mâini ca să scape de ele şi se trezi. Eli stătea pe canapea şi îl privea.

— Oskar. Sunt om, ca şi tine. Imaginează-ţi că am o… boală neobişnuită.

Oskar dădu din cap.

Un gând se contură în mintea lui. Ceva. O legătură. Nu reuşea să-şi formuleze ideea. O lăsă baltă. Dar, în clipa următoare, îi trecu prin cap altceva, ceva îngrozitor. Că Eli *se prefăcea* doar. Că în interiorul ei se afla un om bătrân care-l privea, care ştia totul şi care râdea de el pe furiş.

Nu se poate.

Vrând să pară ocupat, Oskar pescui walkmanul din geantă, scoase caseta din el şi citi inscripţia „Kiss: Unmasked", apoi o întoarse „Kiss: Destroyer". O vârî înapoi.

Ar trebui să plec acasă.

Eli se aplecă înainte pe canapea.

— Ce-i aia?

— Asta? Un Walkman.

— E pentru… ascultat muzică?

— Da.

Habar nu are de nimic. E superinteligentă, dar nu ştie nimic. Ce face toată ziua? Doarme, bineînţeles. Unde-şi ţine sicriul? Exact. N-a dormit niciodată când era la mine. A stat doar în pat şi-a aşteptat să se lumineze. Dacă fug acum…

— Pot să încerc?

Oskar îi întinse walkmanul. Eli îl luă, cu un aer confuz, dar până la urmă îşi puse căştile pe urechi şi se uită la el

nedumerită. Oskar arătă spre butoane.

— Apasă pe *play.*

Eli căută butonul potrivit şi-l apăsă. Oskar se simţi oarecum uşurat. Era o chestie normală: să-i arăţi unui prieten ce muzică asculţi. Se întrebă ce părere va avea Eli despre Kiss.

Eli apăsă pe *play* şi Oskar auzi din fotoliu scrâşnetul şi zăngănitul chitarei, tobele, vocea. Nimerise o piesă mai dură.

Ochii ei se măriră şi începu să ţipe de durere. Oskar se sperie atât de tare, încât se aruncă pe spate în fotoliu. Acesta se înclină şi puţin îi lipsea să nu cadă pe spate, în timp ce se uita la Eli, care îşi smulse căştile atât de brusc, încât ambele fire se desprinseră. Le aruncă, îşi lipi palmele de urechi şi începu să scâncească.

Oskar rămase cu gura căscată, se uită la căştile date de perete. Se ridică şi le luă de pe jos. Erau distruse. Firele se desprinseseră de căşti. Le puse pe masă şi se trânti din nou în fotoliu.

Eli îşi luă mâinile de la urechi.

— Scuze. M-a… durut foarte rău.

— Nu face nimic.

— A fost scump?

— Nee.

Eli dădu jos cutia de deasupra, vârî mâna înăuntru şi scoase câteva bancnote pe care i le întinse lui Oskar.

— Poftim.

Oskar luă bancnotele şi le numără. Erau trei bancnote de o mie şi două de o sută. Simţi un fel de teamă, se uită la cutia din care scosese banii, apoi la ea, apoi din nou la bani.

— Dar… ăăă, a costat doar cincizeci de coroane.

— Nu-i nimic, ia-i.

— Nu, păi… s-au stricat doar căştile şi pot să le…

— Poţi să-i iei. Te rog!

Oskar ezită, apoi îndesă bancnotele în buzunarele pantalonilor, în timp ce le transforma în pliante. Ar fi însemnat un an întreg, compus doar din sâmbete, ceea ce… da, erau douăzeci şi cinci de mii de pliante împărţite. O sută cincizeci de ore. Sau mai mult. O avere. Bancnotele din buzunar îl înţepară puţin.

— Bine, atunci, mulţumesc.

Eli dădu din cap şi ridică un ghem de sârme de pe masă. Un fel de *puzzle.* Oskar o privi în timp ce ea se jucă cu nodurile. Stătea cu capul plecat şi alegea sârmele cu degetele ei lungi şi

subţiri. Oskar se gândi la tot ce-i povestise. Despre tatăl ei, despre mătuşa din oraş, despre şcoala la care învăţa. Minciuni, doar minciuni.

Şi de unde avea ea bani? Îi furase?

Îl cuprinse o senzaţie atât de stranie, încât nu-şi dădea seama ce era. Începu ca un zbârnâit în cap, apoi se întinse spre toţi muşchii şi trimise o săgeată ascuţită din stomac spre cap. Era… furios. Nu se simţea nici deznădăjduit, nici speriat. Ci furios.

Pentru că-l minţise şi pentru că… de la cine *o fi* furat banii ăia? De la cineva pe care…? Oskar îşi împleti degetele peste abdomen şi se lăsă pe spate.

— Tu omori oameni.

— Oskar…

— Dacă-i aşa cum zici, înseamnă că omori oameni. Şi că-i jefuieşti.

— Banii i-am *primit.*

— Minţi. Ai minţit tot timpul.

— E adevărat.

— Ce-i adevărat? Că minţi?

Eli puse sârmele pe masă şi-l privi cu ochi îndureraţi, înălţând din umeri.

— Ce vrei să fac?

— Dovedeşte-mi.

— Ce să-ţi dovedesc?

— Că eşti… ce zici că eşti.

Eli îl privi îndelung. Apoi scuturǎ din cap.

— Nu vreau.

— De ce nu?

— Ghici.

Oskar se lăsă şi mai jos în fotoliu. Simţi sub palmă ghemotocul format de bancnotele din buzunar. Îşi imagină teancul de reclame. Care soseau în dimineaţa următoare. Pe care trebuia să le împartă înainte de marţi. Corpul i se îngreună, cuprins de o oboseală ca de plumb. În cap, numai lacrimi. Furie. „Ghici.” Se juca. Şi minţea. Oskar voia să plece de acolo. Voia să doarmă.

Banii. Mi i-a dat ca să rămân.

Se ridică din fotoliu, scoase teancul mototolit din buzunar şi puse banii pe masă, în afară de o bancnotă de o sută. O îndesă înapoi în buzunar şi spuse:

— Mă duc acasă.

Eli se întinse spre el şi-l prinse de încheietura mâinii.

— Mai stai. Te rog.

— De ce? Ca să mai minţi?

Încercă să se smulgă din strânsoarea ei, dar aceasta se întări şi mai mult pe încheietura lui.

— Lasă-mă!

— Nu sunt un monstru de la circ!

Oskar strânse din dinţi şi spuse calm:

— Dă-mi drumul.

Ea refuză. Arcul rece al furiei din pieptul lui Oskar începu să vibreze, să zbârnâie, şi Oskar se aruncă peste Eli. Ateriză pe ea şi o împinse în colţul canapelei. I se păru că nu cântăreşte nici cât un fulg şi o înghesui lângă braţul canapelei, aşezându-se pe pieptul ei în timp ce arcul se îndoi, începu să tremure şi îi trimise pete negre în ochi când ridică braţul şi o pălmui cât putu de tare.

Se auzi o plesnitură stridentă şi capul ei sări într-o parte, din gură îi zburară câteva picături de salivă şi palma lui se încinse în timp ce arcul se frânse şi se făcu bucăţi. Furia se evaporă.

Oskar rămase pe pieptul ei şi îi privi uimit capul micuţ întors într-o parte pe pielea neagră a canapelei. Pe obrazul ei înflori o pată roşie, chiar în locul în care o lovise. Nu se mişca, stătea doar cu ochii deschişi. Oskar îşi trecu mâinile peste obraji.

— Scuză-mă. Scuză-mă. N-am…

Brusc, Eli se roti şi-l azvârli de pe pieptul ei, împingându-l spre spătar. Oskar încercă s-o prindă de umeri, dar reuşi s-o apuce doar de şolduri. Eli ateriză cu burta pe faţa lui. Oskar o îmbrânci, se întoarse şi încercă s-o prindă. Eli, la fel.

Se rostogoliră pe canapea, luptându-se. Cu muşchii încordaţi şi cu maximă seriozitate, dar, în acelaşi timp, cu grijă. Niciunul nu voia să-l rănească pe celălalt. Se încolăciră şi se ciocniră de masă.

Bucăţelele din oul negru se împrăştiară pe podea ca ropotul grindinei care cade pe acoperişul de tablă.

*

Nu-i mai păsa de halat. N-avea de gând să mai urce la el pentru aşa un fleac. Doar terminase tura.

Acum sunt în timpul liber şi fac asta doar ca să mă distrez.

Dacă situaţia devenea…. lipicioasă, putea să ia un halat din camera frigorifică, din dulapul medicului legist. Liftul sosi, Benke se urcă şi apăsă pe „Subsol 2”. Ce să facă dacă era aşa? Să sune la Urgenţă să trimită pe cineva care să coase rana?

Pentru situaţii din astea nu existau procedee standard.

Probabil că sângerarea, sau cum naiba să-i zică, se oprise, dar se simţea obligat să verifice. N-ar fi putut să doarmă bine altfel. Ar fi zăcut în pat cu gândul la picuratul ăla.

Coborî din lift zâmbind. Câţi erau în stare să aibă o slujbă din asta şi să lucreze aici zi de zi, fără să tremure chiloţii pe ei? Nu prea mulţi, probabil. Era chiar mulţumit de el, pentru că… pentru că-şi făcea treaba bine. Cu responsabilitate.

Probabil că nu sunt normal. Asta-i explicaţia, e simplu.

Şi n-avea cum să nege: o parte din el spera ca… da, ca sângerarea să fi continuat, ceea ce l-ar fi obligat să sune la Urgenţe. Circul de pe lume. Oricât de mult i-ar fi plăcut să se ducă acasă şi să se culce. De ce? Pentru că asta ar fi însemnat c-ar fi avut ce să povestească mai încolo. O poveste mai tare, mai palpitantă.

Nu, era clar că nu era normal. N-avea probleme cu cadavrele; erau doar nişte agregate cu creierele stinse. În schimb, *coridoarele* alea îl cam speriau.

Ajungea să se gândească la reţeaua aia de galerii subterane aflate la zece metri sub pământ, la sălile goale şi la camera aceea care arăta ca un birou administrativ din iad. Atât de mare. Atât de pustie. Atât de goală.

În comparaţie cu asta, cadavrele alea erau sănătatea întruchipată.

Formă codul şi, din obişnuinţă, apăsă butonul care deschidea uşa. Acesta îi răspunse cu un păcănit neajutorat. Benke împinse uşa cu mâna şi intră, apoi îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc.

Şi acum?

Bărbatul pe care-l lăsase acoperit cu cearşaful era gol. Penisul său erect era înclinat într-o parte. Cearşaful fusese aruncat pe jos. Căile respiratorii ale lui Benke, distruse de fumat, începură să şuiere când trase aer în piept.

Bărbatul nu era mort. Nu. N-avea cum să fie mort… pentru că se mişca.

Se întoarse încet, cu mişcări somnoroase. Mâinile lui se agitau în aer şi Benke făcu un pas înapoi instinctiv, când una dintre ele – ceva ce nici măcar nu semăna cu o mână – trecu pe lângă faţa lui. Bărbatul încercă să se ridice, dar se prăbuşi înapoi pe patul rulant. Singurul ochi se uita drept înainte, fără să clipească.

Un sunet. Bărbatul scoase un sunet.

— Eeeeeeeeeeeee…

Benke îşi trecu mâna peste faţă. Ceva nu era în regulă cu pielea de pe mâna lui. I se părea… se uită la ea. Ah, erau mănuşile de cauciuc.

Văzu cum bărbatul încerca să se ridice.

Ce dracu' să fac?

Bărbatul căzu înapoi pe pat cu o bufnitură înfundată. Câteva picături din lichidul acela aterizară pe faţa lui Benke. Încercă să se şteargă cu mănuşile de cauciuc, dar le întinse şi mai rău.

Zece etaje. A căzut de la etajul zece.

OK. OK. Ai de-a face cu o situaţie spinoasă. Descurcă-te.

Dacă bărbatul nu era mort, sigur era pe moarte. Şi avea nevoie de îngrijiri medicale.

— Eeeeee…

— Sunt aici. Te ajut eu. Te duc la Urgenţe. Încearcă să te întinzi ca să…

Benke se apropie de bărbat şi puse mâna pe corpul lui chinuit. Mâna sănătoasă a bărbatului ţâşni înainte şi îl apucă de încheietură. Ce dracu? Părea foarte puternic. Benke fu nevoit să-şi folosească ambele mâini ca să se elibereze din strânsoarea lui.

Singurul lucru cu care putea să-l acopere ca să-l încălzească era cearşaful din dotarea morgii. Benke luă trei cearşafuri şi le întinse peste corpul care zvâcnea încontinuu, ca un vierme în cârlig, scoţând sunetul ăla. Se aplecă peste bărbatul care părea că se calmase puţin după ce-l acoperise cu cearşafurile.

— Acum te duc la Urgenţe, cât pot de repede. OK? Încearcă să stai liniştit.

Împinse patul rulant lângă uşă şi îşi aminti, în ciuda situaţiei, că butonul nu funcţiona. Se duse la căpătâiul patului şi deschise uşa, aruncând în acelaşi timp o privire spre capul bărbatului. Dar regretă imediat.

Gura care nu mai era o gură se pregătea să se deschidă.

Rana vindecată pe jumătate se sfâşie cu un sunet asemănător celui care se aude când cureţi un peşte de solzi, dar câteva fâşii de piele roz se împotriviră şi se întinseră, când gaura din jumătatea inferioară a feţei se lărgi.

— AAAAAAA!

Urletul răsună cu ecou pe coridoarele goale şi inima lui Benke începu să bată mai repede.

Stai acolo şi taci!

Dacă ar fi avut un ciocan la îndemână, probabil că ar fi lovit

drept în mijlocul masei aceleia scârboase şi tremurătoare cu ochiul căscat, peste fâşiile de piele de pe gură care plesniră acum ca nişte elastice întinse prea mult. Prin carnea roşie şi maronie şi zemoasă care fusese faţa lui, Benke îi zări dinţii albi, strălucind în întuneric.

Se duse din nou la căpătâiul patului şi începu să-l împingă pe coridor, spre lifturi. Aproape că alerga, speriat că bărbatul o să se sucească până când o să cadă.

Coridoarele din faţa lui păreau interminabile, ca un coşmar. Da. Era ca într-un coşmar. Toate ambiţiile lui legate de o „poveste trăsnet" dispăruseră. Tot ce voia acum era să ajungă într-un loc în care mai existau oameni, oameni *vii* care să-l scape de monstrul ăsta ce zăcea şi urla pe patul mobil.

Ajunse la lift şi apăsă pe buton, vizualizând în acelaşi timp drumul spre camera de gardă. Cinci minute şi ajungea la destinaţie.

Putea să cheme ajutoare chiar şi la parter. Două minute şi avea să se întoarcă în lumea reală.

Hai odată, în pizda mă-tii de lift!

Mâna sănătoasă a bărbatului se ridică.

Benke se uită la ea, apoi strânse ochii şi-i deschise iar. Bărbatul încerca să-i spună ceva pe un ton imperceptibil. Îi făcu semn să se apropie. Aşadar, era conştient.

Benke se opri lângă pat şi se aplecă peste el.

— Da? Ce e?

Mâna îl apucă brusc de gât şi-l trase în jos. Benke îşi pierdu echilibrul şi căzu peste bărbat. Gâtul îi era blocat într-o menghină de fier şi capul i se apropia de… gaură.

Încercă să apuce barele de oţel de la capătul patului ca să se elibereze, dar capul i se întoarse într-o parte şi ochii îi ajunseră la doar câţiva centimetri de compresa udă de pe gâtul bărbatului.

— Dă-mi drumul, altfel nu…

Un deget i se strecură în ureche şi Benke *auzi* osul pocnind în canalul auditiv când degetul apăsă şi mai tare, încercând să pătrundă mai adânc. Dădu din picioare şi începu să ţipe abia când se lovi la fluierul piciorului în barele de oţel de la capătul patului.

Apoi, dinţii se înfipseră în obrazul lui şi degetul din ureche pătrunse atât de adânc încât ceva se stinse, ceva se stinse şi… Benke cedă.

Ultimul lucru pe care-l văzu era compresa udă din faţa

ochilor, care-şi schimbă culoarea şi deveni roşu coral, în timp ce bărbatul îi mâncă obrazul.

Ultimul lucru pe care-l mai auzi fu un

pic-pic

şi liftul sosi.

*

Zăceau unul lângă altul pe canapea, transpiraţi şi respirând cu greutate. Pe Oskar îl dureau toţi muşchii şi era epuizat. Căscă larg, întinzând cât putu maxilarele. Eli căscă şi ea. Oskar întoarse capul spre Eli.

— Hai, termină.

— Scuze.

— Doar nu ţi-e somn sau…?

— Nu.

Oskar se strădui să-şi ţină ochii deschişi şi vorbi fără să-şi mişte aproape deloc buzele. Încet-încet, faţa lui Eli deveni ştearsă şi ireală.

— Şi ce faci? Când ai nevoie de sânge?

Eli se uită la el. Mult timp. Apoi păru că se hotărâse să spună ceva şi Oskar o văzu cum îşi mişcă maxilarele, buzele, cum îşi roteşte limba pe dinăuntru. După care deschise gura larg.

Oskar îi văzu dinţii. Eli închise gura din nou.

Oskar întoarse capul şi ridică privirea spre tavan. Descoperi câteva firicele de pânză de păianjen prăfuite, atârnând din candelabrul nefolosit. Nu mai avea putere nici să se mire. Aşa, deci. Era vampir. Dar asta o ştia de mult.

— Sunteţi mulţi?

— Cum adică, „sunteţi”?

— Păi, ştii tu.

— Nu, nu ştiu.

Oskar cercetă tavanul, încercând să mai găsească nişte pânze de păianjen. Descoperi încă două. Avu impresia că văzu şi un păianjen căţărându-se pe un altul. Clipi. Apoi mai clipi o dată. Avea ochii plini de nisip. Nu fusese niciun păianjen.

— Şi-atunci, cum să-ţi zic? Ce eşti?

— Eli.

— *Chiar aşa* te cheamă, pe bune?

— Aproape.

— Cum te cheamă? Zi!

Pauză. Eli se îndepărtă puţin de el şi se întoarse pe o parte.

— Elias.

— Dar ăsta-i… nume de băiat.

— Da.

Oskar închise ochii. Nu mai putea. Pleoapele i se lipiră de globii oculari. O gaură neagră se căscă în jurul lui şi-i cuprinse tot corpul. Undeva în adâncul creierului, o voce slabă îi spunea că ar trebui să răspundă sau să facă ceva. Dar nu mai putea.

Gaura neagră explodă din interior cu încetinitorul. Fu tras înăuntru, apoi scuipat în afară, făcu un salt prin spaţiu, în somn.

Departe de tot, simţi că cineva îl mângâie pe obraz. Nu reuşi să formuleze gândul că, din moment ce o simţea, trebuia să fi fost mâna lui. Undeva însă, pe o planetă străină, cineva mângâia încet obrazul cuiva.

Şi era bine.

Apoi n-a mai văzut decât stele.

PARTEA A PATRA

Iată-i că vin, sunt chiar ei, trolii,
de-acum încolo, pe aici nu trec
nici molii!

Rune Andreasson –
„Bamse în pădurea fermecată:
Suntem compania de troli!”
(serie de benzi desenate pentru copii)

Duminică, 8 noiembrie

Podul Traneberg. În 1934, când l-au inaugurat, toată lumea îl considera un miracol naţional. Cel mai mare pod de beton *din lume,* cu o singură travee. Un arc uriaş, întinzându-se între Kungsholmen şi Vasterort, care pe vremea aia cuprindea doar două oraşe-grădină, numite Bromma şi Appelviken. Şi casele unifamiliale prefabricate din Angby.

Dar modernizarea abia începuse. Primele suburbii adevărate cu blocuri cu trei etaje fuseseră construite deja în Traneberg şi Abrahamsberg şi municipalitatea achiziţionase terenuri mari în zona de vest, tocmai pentru a începe construirea cartierelor Vallingby, Hasselby şi Blackeberg.

Pentru locuitorii cartierelor din vest, podul Traneberg reprezenta legătura cu centrul. Îl traversau aproape toţi cei care plecau sau voiau să ajungă în Vasterort.

Rapoartele alarmante apăruseră deja prin anii ’60. Podul ameninţa să se prăbuşească din cauza traficului intens. Fusese renovat şi consolidat în repetate rânduri, dar marea renovare şi reconstruire de care se vorbea din când în când era o chestiune care ţinea de viitor.

Aşadar, în acea dimineaţă de duminică, 8 noiembrie, 1981, podul arăta obosit. Ca un bătrânel sătul de viaţă, bombănind despre vremuri mai bune, când cerul era mai luminos şi el era încă cel mai lung pod cu o singură travee *din lume.*

Zăpada începuse să se topească pe parcursul dimineţii şi se scurgea în crăpăturile din pod. Nimeni nu îndrăznea să împrăştie sare pe el, de teamă să nu distrugă şi mai tare betonul învechit.

La ora aia nu erau prea multe maşini, mai ales că era duminică. Metroul nu mai circula şi cei câţiva şoferi care treceau pe acolo se grăbeau să ajungă, probabil, în pat.

Dar Benny Melin constituia o excepţie. Da, bineînţeles că aştepta să ajungă acasă şi să se culce, dar se simţea, probabil, prea fericit ca să poată dormi.

De opt ori se întâlnise cu diverse femei, în urma unor anunţuri matrimoniale, dar Betty, pe care o invitase în oraş sâmbătă seară, fusese singura cu care se potrivise.

Părea că ceva era pe cale să se înfiripe. O simţiseră amândoi.

Râseseră o grămadă de combinaţia numelor lor: Betty şi Benny. Suna ca numele unui duo umoristic, dar ce puteai să-i faci? Şi, dacă urmau să aibă copii, oare cum ar fi trebuit să îi boteze? Lenny şi Netty?

Da, chiar că s-au distrat de minune. Merseseră acasă la ea, în Kungsholmen, şi-şi povestiseră fanteziile, încercând să potrivească piesele ca într-un puzzle, şi obţinuseră rezultate destul de bune. Iar spre dimineaţă, au tras concluzia că existau doar două variante referitoare la ce ar fi trebuit să facă *atunci.*

Iar Benny alesese varianta înţeleaptă, chiar dacă-i fusese greu. Îşi luase la revedere de la ea şi urcase în maşină, promiţându-i c-o să se vadă şi duminică seara, apoi plecase acasă spre Bromma, cântând *I can't help falling in love with you* pe tot drumul.

Prin urmare, în dimineaţa aceea de duminică nu mai avea puterea să se plângă sau să bage măcar de seamă starea proastă a drumului de peste podul Traneberg. Doar era podul spre paradis, spre însăşi iubita lui.

Tocmai ajunsese la capătul podului dinspre Traneberg şi începuse să cânte pentru a zecea oară refrenul, când silueta albastră apăru în lumina reflectoarelor, în mijlocul carosabilului.

Apucă să-şi spună doar atât: *Nu frâna!* Înainte de a lua piciorul de pe acceleraţie, smuci volanul într-o parte şi viră spre stânga, la nici cinci metri de silueta albastră. Zări cu coada ochiului o bucăţică de material albastru dintr-un halat şi o pereche de picioare albe, apoi se ciocni de bariera de beton dintre cele două sensuri de mers.

Se auzi o scrâşnitură asurzitoare şi maşina alunecă de-a lungul barierei. Oglinda retrovizoare zbură cât colo şi uşa de lângă el se îndoi până când îi atinse şoldul, apoi maşina ricoşă din nou pe banda lui.

Încercă s-o îndrepte, dar pierdu controlul şi maşina nimeri pe banda a doua, lovindu-se de bordura zonei rezervate pentru pietoni. Pierdu şi oglinda cealaltă. Aceasta zbură peste parapet, reflectând luminile de pe pod. Frână uşor şi de data aceasta reuşi să evite o tamponare violentă; maşina şterse doar bariera de beton.

După aproximativ o sută de metri, reuşi să oprească. Răsuflă uşurat şi stătu cu mâinile pe genunchi, cu motorul în continuare pornit. Simţi gust de sânge în gură; îşi muşcase o buză.

Ce-i cu nebunul ăla?

Se uită în oglinda retrovizoare din maşină şi îl văzu cum se apropia de el clătinându-se, mergând pe mijlocul drumului ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Benny se înfurie. O fi fost doar un nebun, dar, totuşi, existau nişte limite.

Încercă să deschidă uşa de lângă el, dar nu reuşi. Sistemul de deschidere se blocase. Scoase centura de siguranţă şi se urcă pe scaunul pasagerului. Înainte să se strecoare afară, aprinse avariile. Apoi se postă lângă maşină cu braţele încrucişate şi aşteptă.

Omul care se apropia spre el pe pod era îmbrăcat într-un soi de halat de spital şi atât. Era desculţ şi nu avea nici pantaloni. Benny se întrebă dacă putea să-l pună *cât de cât* la punct.

Să-l? Era un bărbat?

Silueta se apropie. Împroşca zăpada fleşcăită cu picioarele şi mergea de parc-ar fi avut o sârmă în piept de care-l trăgea cineva. Benny făcu un pas spre el, apoi se opri. Bărbatul era cam la zece metri de el şi Benny reuşi să-i discearnă… faţa.

Benny tresări şi se sprijini de maşină. Apoi se strecură din nou prin uşa din dreapta, băgă în a-ntâia şi demară, împroşcându-l pe… ăla cu cauciucurile din spate.

Ajuns acasă, îşi turnă un pahar mare de whisky şi-l goli pe jumătate. Apoi sună la poliţie. Le povesti ce văzuse, ce se întâmplase. După ce goli tot paharul, începu să cântărească varianta dormitului, în ciuda celor întâmplate. Haosul se pornise deja.

*

Poliţia perie toată pădurea Judarn. Cinci câini şi douăzeci de poliţişti. Chiar şi un elicopter, ceea ce era destul de neobişnuit pentru genul ăsta de căutări.

Era vorba, totuşi, de un singur bărbat. Un poliţist cu un câine ar fi fost de ajuns ca să-l prindă.

Dar, pe de o parte, cazul fusese extrem de mediatizat (doi poliţişti fuseseră repartizaţi să se ocupe de jurnaliştii care năvăliseră în zona dintre serele din Weibull şi staţia de metrou Akeshov), iar poliţia voia să arate că nu se culcase pe-o ureche nici măcar în dimineaţa aceea de duminică.

Pe de altă parte, îl găsiseră pe Bengt Edwards.

De fapt, oamenii presupuneau doar că era vorba de Bengt Edwards, pentru că îi găsiseră verigheta inscripţionată pe dinăuntru cu numele „Gunilla”.

Gunilla era soţia lui Benke, lucru ştiut de toţi colegii lui de serviciu. Nimeni nu îndrăznea însă s-o sune. Să-i spună c-a

murit, dar că, totuşi, nu erau siguri că era el. S-o întrebe dacă nu cunoştea nişte semnalmente mai neobişnuite… în jumătatea inferioară a corpului?

Medicul legist care sosise la şapte dimineaţa ca să înceapă examinarea cadavrului criminalului se alese cu o sarcină nouă. Dacă ar fi fost pus în faţa rămăşiţelor lui Bengt Edwards fără să cunoască situaţia, ar fi zis că trupul acela fusese expus la un frig cumplit timp de una sau mai multe zile.

Şi-n tot acest răstimp fusese mutilat de şobolani, vulpi, în orice caz, de nişte animale carnivore, poate de urşi – asta dacă termenul „mutilat” se potriveşte şi când e vorba de animale. Oricum, doar animale de pradă de talie mare puteau să sfâşie carnea în halul ăla, în timp ce rozătoarele se ocupau de restul: nas, urechi şi degete.

Raportul preliminar, făcut în grabă, al medicului legist fusese celălalt motiv pentru care poliţia se mobilizase la un asemenea nivel. Bărbatul era considerat extrem de violent – asta în termeni oficiali.

Sau complet sonat şi futut la cap, în termeni mai populari.

Însuşi faptul că bărbatul era în viaţă fusese un miracol. Nu genul de miracol pe care Vaticanul l-ar fi oficializat fluturând cu cădelniţa, însă, clar, era ceva ieşit din comun. Bărbatul fusese o ruină şi înainte să sară de la etajul zece, iar acum… acum se trezise şi se plimba bine-mersi prin spital. Şi nu numai atât, din păcate.

Dar n-avea cum să *se simtă bine.* Ce-i drept, vremea se mai încălzise puţin, dar nu urcase mai mult de două, trei grade peste zero, şi tipul era îmbrăcat într-o cămaşă de noapte de la spital. N-avea nici complici, cel puţin din câte ştia poliţia, ceea ce însemna că n-ar fi putut rezista mai mult de câteva ore în pădure sau unde se ascundea.

Benny Melin îi sunase la aproape o oră după ce-l văzuse pe bărbat pe podul Traneberg. Dar la doar câteva minute, primiseră un telefon şi de la o femeie mai în vârstă.

Femeia ieşise cu câinele când îl văzuse pe bărbatul îmbrăcat în haine de spital în apropierea grajdurilor regale din Akeshov, unde erau adăpostite oile regelui pe timp de iarnă. Femeia se întorsese imediat acasă şi sunase la poliţie, gândindu-se că oile erau, poate, în pericol.

Prima patrulă sosise la faţa locului în zece minute şi primul lucru pe care l-au făcut a fost să cerceteze grajdurile cu pistoalele scoase, mai mult decât agitaţi.

Oile se speriaseră şi, înainte ca poliţiştii să cerceteze toată clădirea, se transformaseră într-o masă forfotitoare de corpuri acoperite cu blană, scoţând nişte sunete aproape umane, ceea ce atrăsese şi mai mulţi poliţişti.

Pe parcursul căutărilor, câteva oi scăpară din ţarc şi năvăliră în spaţiul îngust din mijloc, iar când poliţiştii îşi dădură în sfârşit seama că bărbatul nu era acolo şi părăsiră clădirea, un berbec reuşi să evadeze pe uşa din faţă. Un poliţist mai în vârstă, provenind dintr-o familie de ţărani, se aruncă peste el, îl apucă de coarne, apoi îl târî înapoi în ţarc.

Abia după ce a reuşit să-l împingă înapoi, şi-a dat seama că văzuse câteva bliţuri în timpul acţiunilor sale disperate. Trase concluzia greşită că n-aveau să folosească astfel de imagini, având în vedere gravitatea cazului. La scurt timp însă, apăru o bază special amenajată pentru jurnalişti, în afara zonei de căutare.

Între timp, se făcuse şapte şi jumătate şi zorii începură să se strecoare printre ramurile acoperite de chiciură ale copacilor. Vânătoarea era bine organizată şi în plină desfăşurare. Oamenii erau siguri c-o să-l prindă pe nebunul solitar înainte de prânz.

Fu nevoie de mai multe ore – timp în care camera cu infraroşu a elicopterului nu înregistrase nicio mişcare şi câinii cu boturi ultrasensibile nu găsiseră nimic – ca să înceapă speculaţiile adevărate, conform cărora bărbatul nu mai trăia. Că nu căutau un om viu, ci un cadavru.

*

Când primele raze palide ale dimineţii se strecurară printre crăpăturile dintre jaluzele şi atinseră palmele Virginiei asemenea unui bec fierbinte, aceasta nu-şi mai dorea decât un singur lucru: să moară. Totuşi, îşi retrase instinctiv mâinile şi se ascunse în fundul camerei.

Pielea ei fusese tăiată în peste treizeci de locuri. Apartamentul era plin de sânge.

Îşi tăiase venele de câteva ori de-a lungul nopţii ca să bea, dar nu reuşise să sugă tot şi să lingă fiecare picătură de pe jos. Sângele cursese pe podea, pe masă, pe scaune. Covorul mare din camera de zi arăta de parcă cineva ar fi măcelărit un animal pe el.

Satisfacţia şi sentimentul de uşurare păliseră cu fiecare rană nouă pe care şi-o provocase, cu fiecare înghiţitură din sângele ei din ce în ce mai subţire. În zori, Virginia se simţea doar o masă schimonosită, chinuită de abstinenţă şi angoase. Îi era frică de

ce ştia c-avea de făcut dacă voia să mai trăiască.

Realizase asta cu greu, dar acum era convinsă. Sângele altcuiva ar fi… însănătoşit-o. Dar nu era în stare să ia viaţa cuiva. Probabil că nici n-ar fi fost cu putinţă; rănile provocate cu cuţitul pentru fructe se vindecau anormal de repede. Indiferent cât de adânc şi cât de mult tăia, rana nu sângera mai mult de un minut. Şi după câteva minute, sângele se şi coagula.

Şi-n plus…

Simţise ceva ciudat.

Era spre dimineaţă, când stătea pe un scaun de bucătărie şi sugea o rană din braţul îndoit, a doua făcută în acelaşi loc, şi dintr-odată se scufundase în corpul ei şi o văzuse.

Infecţia.

N-o *văzuse,* bineînţeles, dar dintr-odată îşi dădu seama ce era. Se simţea ca o femeie gravidă care-şi vede fătul pentru prima oară pe monitor; doar că, în cazul ei, burta era locuită de un şarpe uriaş, nu de un bebeluş. Asta era povara pe care trebuia s-o poarte în fiecare zi.

Pentru că ceea ce văzuse în clipa aceea era tocmai faptul că infecţia avea o viaţă proprie, complet independentă de corpul ei. Că avea să trăiască şi dacă ea nu mai trăia. Mama avea să moară din cauza şocului, din cauza ecografiei, dar nimeni n-avea să observe nimic pentru că şarpele ar fi preluat comanda şi ar fi controlat oricum corpul ei.

De aceea, n-ar fi avut niciun sens să se sinucidă.

Singurul inamic de care infecţia părea că se teme era lumina de afară. Razele palide de dinainte îi răniseră mâinile mai tare decât cea mai tăioasă lamă.

Stătu aşa ghemuită în colţul camerei de zi mult timp, uitându-se la zăbrelele desenate de lumina soarelui pe covorul pătat. Se gândi la nepotul ei, Ted. La cum se târa în patru labe spre pata aceea de soare, după-amiaza, şi la cum adormea apoi în balta aceea de soare cu degetul în gură.

La pielea moale, dezgolită şi subţire pe care nici n-ar trebui s-o…

LA CE NAIBA ÎMI STĂ CAPUL?

Virginia se înfioră, apoi continuă să se holbeze înainte cu ochi goi. Şi-l imaginase pe Ted şi se gândise cum l-ar fi…

NU!

Îşi trase o palmă peste cap. Se lovi până când imaginea se destrămă. Îşi dădu seama că n-avea să-l mai întâlnească niciodată. N-avea să mai întâlnească pe *nimeni* dintre apropiaţii

ei.

Nu mai pot să mă întâlnesc cu oamenii la care ţin.

Virginia se chinui să îşi îndrepte spatele, apoi se târî încet spre zăbrelele de lumină. Infecţia protestă şi vru s-o tragă înapoi, dar Virginia era mai puternică şi-şi controla deocamdată corpul. Lumina îi înţepă ochii, barele de lumină îi arseră corneea ca oţelul încins pentru matriţare.

Arzi! Arzi!

Braţul ei drept era acoperit de sânge uscat, coagulat. Îl întinse spre lumină.

Nu-şi imaginase c-avea să fie aşa.

Ce-i făcuse lumina de sâmbătă fusese doar o mângâiere pe lângă asta. Cineva îndreptă o lampă de sudură spre pielea ei. După o secundă, pielea ei deveni albă ca varul. După două secunde, începu să fumege. După trei, se formă o băşică. Băşica se înnegri şi se sparse cu un fâsâit. În cea de-a patra secundă îşi retrase braţul şi se târî în dormitor plângând.

Mirosul de carne arsă otrăvi aerul şi Virginia nu îndrăzni să se uite la braţul ei în timp ce se urcă în pat, târându-se ca un şarpe.

Odihneşte-te.

Dar patul…

În ciuda jaluzelelor trase, în dormitor era prea multă lumină. Se simţea lipsită de apărare, deşi se acoperise cu pătura. Urechile ei percepură fiecare sunet slab al dimineţii din jurul ei şi fiecare sunet era o ameninţare. Cineva se plimba în camera de deasupra ei. Virginia tresări, întoarse capul spre sursa zgomotului şi ascultă. În apartamentul de la etajul următor se auziră un sertar tras şi un clinchet metalic.

Linguriţe de cafea.

Îşi dădu seama că erau… linguriţe de cafea după delicateţea clinchetului. Îşi imagină scrinul căptuşit cu catifea al bunicii, plin cu linguriţe de argint, pe care-l primise de la mama ei cu ocazia mutării la căminul de bătrâni. Îşi aminti grija cu care deschisese scrinul, cum s-a uitat la linguriţe, şi-şi dădu seama că nu le *folosise niciodată.*

Virginia se gândi la asta în timp ce alunecă din pat, se înfăşură în cuvertură şi se târî spre şifonier. Îl deschise şi văzu plapuma de rezervă şi cele câteva pături aşezate pe fundul lui.

Privi linguriţele cu un soi de tristeţe. Zăcuseră în scrinul acela în jur de şaizeci de ani fără a fi ridicate, fără a fi ţinute în mână sau folosite.

Casa se umplu de zgomote, semn că lumea începea să se trezească. După ce se înfăşură în plapumă şi pături, nu le mai auzi. Se târî în şifonier şi se ghemui ca o larvă într-un cocon dublu.

Niciodată, sub nicio formă.

Pregătite parcă pentru defilare, linguriţele stăteau în ascunzişul lor catifelat şi aşteptau. Nişte linguriţe fragile, din argint. Virginia se cuibări şi mai mult şi îşi îngropă faţa în pături.

Cine o să le folosească acum?

Fiica ei. Bineînţeles. Avea să i le dea Lenei, care avea să-l hrănească pe Ted cu ele. Ce-o să se mai bucure linguriţele. Ted o să mănânce piure de cartofi cu ele. Da. Era perfect aşa.

Stătea nemişcată ca o piatră şi corpul i se calmă treptat. Un singur gând îi mai trecu prin cap înainte să se scufunde în starea aceea. *Oare de ce nu mi-e cald?*

Cu pătura pe faţă, înfofolită în materialul gros, ar fi trebuit să transpire de mult. Întrebarea pluti somnoroasă într-o încăpere mare şi neagră, apoi aterizâ. Răspunsul era simplu.

Pentru că n-am mai respirat de câteva minute.

Şi nu simţi *nevoia* nici măcar acum, când conştientizase. Nu se sufoca şi nu simţea că are nevoie de oxigen. Pur şi simplu, nu mai trebuia să respire.

*

Liturghia începea la ora unsprezece, dar Tommy şi Yvonne se înfiinţaseră deja pe peron pe la zece şi un sfert. Erau în Blackeberg şi aşteptau metroul.

Staffan, care cânta în corul bisericii, îi spusese lui Yvonne care o să fie subiectul predicii. Yvonne îl anunţase pe Tommy, întrebându-l cu maximă precauţie dacă era interesat. Spre surprinderea ei, Tommy fu de acord s-o însoţească.

Subiectul era tineretul de azi.

Plecând de la un pasaj din Vechiul Testament, referitor la exodul evreilor din Egipt, preoţii au scris un text cu ajutorul lui Staffan, bazat pe ideea de *stea călăuzitoare.* Ceva ce ar fi putut ghida un tânăr din zilele noastre, ceva ce l-ar fi ajutat să găsească drumul în deşertul pribegirilor sale şi aşa mai departe.

Tommy chiar citise pasajul respectiv din Biblie şi spuse că i-ar face plăcere să fie prezent la liturghie.

Aşa că, în dimineaţa aceea de duminică, atunci când metroul ieşi uruind din tunel, împingând în faţă o coloană de aer care îi zburli părul lui Yvonne, aceasta nu mai putea de bucurie.

Aruncă o privire spre fiul ei, care stătea lângă ea, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele hainei.

O să fie bine.

Da. Faptul că voia să vină cu ea la slujba de duminică era un lucru destul de important. Pe de altă parte, asta însemna că-l acceptase pe Staffan. Sau nu?

Cei doi se urcară în metrou şi se aşezară faţă-n faţă lângă un bărbat mai în vârstă. Înainte să urce, discutaseră despre ce auziseră la radio în dimineaţa aceea, şi anume, ştirea referitoare la criminalul ritualic căutat în pădurea Judarn. Yvonne se aplecă înainte spre Tommy.

— Crezi c-o să-l prindă?

Tommy înălţă din umeri.

— Probabil, la un moment dat. Dar e ditamai pădurea, aşa că… mai bine-l întrebăm pe Staffan.

— Mi se pare oribil, sincer. Imaginează-ţi ce-ar fi dac-ar ajunge până aici.

— Ce să facă aici? Dar, da, de fapt, da. Ce face şi-n pădurea Judarn. Ar putea să vină aici, bine-mersi.

— Uff!

Bărbatul între două vârste se întinse, îşi scuturǎ o scamă invizibilă de pe umăr şi spuse:

— Ajungi să te întrebi dacă unul ca ăsta mai e… om, cât de cât.

Tommy se uită la bărbat şi Yvonne spuse „hm”, apoi zâmbi, ceea ce în interpretarea bărbatului fusese, probabil, o încurajare să continue.

— Vreau să zic… mai întâi… chestiile alea oribile, şi-apoi… să cazi de la etajul ăla în starea în care era el. Nu, vă zic eu: ăla nu mai e om şi sper că poliţia o să-l împuşte imediat ce-o să dea ochii cu el.

Tommy dădu din cap, prefăcându-se că e de aceeaşi părere.

— Sau c-o să-l spânzure de primul copac.

Asta îl încurajă şi mai mult pe bărbat.

— Exact. La fel ziceam şi eu. Ar fi trebuit să-i facă o injecţie letală sau ceva încă din spital, ca la câinii turbaţi. Măcar aşa n-am mai fi stat aici ca idioţii, tremurând de frică la fiecare pas şi urmărind neputincioşi vânătoarea asta panicată care ne costă o grămadă de bani. Cine credeţi că plăteşte elicopterul ăla? Contribuabilul, bineînţeles. Da, chiar acum vin de la Akeshov şi-am văzut că-l caută cu elicopterul. Pentru asta au bani. Dar o pensie decentă după atâţia ani de muncă, asta nu… păi, cum?

Japiţele! Bine că se joacă cu elicoptere care uruie acolo sus şi sperie animalele…

Monologul continuă până la Vallingby, unde Tommy şi Yvonne coborâră, lăsându-l în urmă pe bărbat. Metroul se întorcea în staţia asta, ceea ce însemna că voia, probabil, să mai dea o tură ca să vadă înc-o dată elicopterul şi să-şi continue monologul în faţa unui public nou.

Staffan îi aştepta în faţa bisericii Sankt Thomas, care semăna cu un morman de cărămizi.

Era îmbrăcat la costum, iar la gât purta o cravată spălăcită cu dungi albastre şi galbene, ceea ce-l făcu pe Tommy să se gândească la o fotografie din război, intitulată „Un tigru suedez”. Staffan se lumină la faţă când îi văzu şi le ieşi în întâmpinare. O îmbrăţişă pe Yvonne şi întinse mâna spre Tommy, care o luă şi-o scutură.

— Mă bucur nespus c-aţi vrut să veniţi. *Mai ales* tu, Tommy. Ce te-a făcut să…?

— Voiam doar să văd cum e.

— Îmm. Sper c-o să fie pe placul tău. Şi c-o să te vedem mai des pe aici.

Yvonne îl mângâie pe umăr.

— A citit în Biblie… a citit pasajul despre care o să vorbiţi.

— I-auzi. Asta chiar că… apropo, Tommy. N-am găsit trofeul ăla, ştii. Dar… eu spun să-l dăm uitării, ce zici?

— Îhâm.

Staffan se aştepta ca Tommy să adauge ceva, dar văzând că n-avea de gând, se întoarse spre Yvonne:

— În mod normal, ar trebui să fiu la Akeshov, dar n-am vrut să pierd… chestia asta. Doar că trebuie să plec imediat după slujbă, aşa că ar fi bine să…

Tommy intră în biserică.

În şirurile de bănci se vedeau doar câţiva bătrâni care stăteau cu spatele la el. După pălării, trase concluzia că erau doar femei.

Biserica era iluminată cu lămpi mici şi galbene de-a lungul pereţilor. Între cele două compartimente cu bănci se întindea un covor roşu cu figuri geometrice întreţesute, până la altar; o masă de piatră pe care fuseseră aşezate câteva vaze cu flori. Deasupra altarului se vedea o cruce mare de lemn cu un Isus într-o interpretare modernă. Expresia de pe chipul lui putea fi uşor considerată un surâs ironic.

În capătul bisericii, chiar lângă uşă şi Tommy, se aflau un mic

suport plin cu broşuri, o cutie a milei şi o cristelniţă imensă. Tommy se duse lângă ea şi se uită înăuntru.

Perfect.

Voia să vadă dacă era şi mai bine decât atât. Dacă era plină cu apă. Dar nu. Cristelniţa era cioplită dintr-o singură bucată şi-i ajungea până la brâu. În interior, vasul era cenuşiu-închis şi părea complet uscat.

OK. Hai să-i dăm drumul.

Tommy scoase din buzunarul hainei o pungă de plastic de doi litri, legată strâns, umplută cu un praf alb, apoi se uită în jur. Nu se uita nimeni. Făcu o gaură cu degetul şi lăsă conţinutul să se scurgă în cristelniţă.

Vârî apoi punga goală în buzunar şi ieşi, încercând în tot acest răstimp să găsească o scuză bună care să explice de ce nu voia să stea lângă mama, de ce prefera banca din spate, de lângă cristelniţă.

Ar putea să-i spună că ar fi fost mai comod aşa, în caz că voia să iasă. Dacă slujba ar fi început să-l plictisească. N-ar fi deranjat pe nimeni. Suna bine. Suna…

Perfect.

*

Oskar deschise ochii şi fu cuprins de nelinişte. Nu-şi dădea seama unde e. În camera în care se afla era întuneric beznă şi Oskar nu recunoscu pereţii reci.

Stătea culcat pe o canapea. Acoperit cu o pătură care mirosea un pic urât. Pereţii pluteau în faţa lui, înotând liber, în timp ce încerca să îi plaseze la locul lor, astfel încât să compună o cameră pe care s-o recunoască. Dar nu reuşi.

Trase pătura până la nas. Nările i se umplură cu un miros stătut şi Oskar încercă să se calmeze, să uite de cameră şi să-şi *aducă aminte.*

Da. Acum îşi amintea.

Tata. Janne. Autostopul. Eli. Canapeaua. Pânza de păianjen.

Ridică privirea spre tavan. Firele prăfuite ale pânzei de păianjen erau tot acolo, dar nu se vedeau prea bine în semiîntuneric. Adormise pe canapea, lângă Eli. Cât o fi trecut de atunci? Era deja dimineaţă?

Ferestrele erau acoperite cu pături, dar la margini se vedea o lumină palidă, cenuşie. Oskar dădu jos pătura, se duse la fereastra de la balcon şi mişcă puţin perdelele improvizate. Jaluzelele erau trase. Le împinse în sus şi văzu că, da, era dimineaţă.

Îl durea capul şi lumina îl deranja. Brusc, i se tăie respiraţia. Îi dădu drumul păturii şi se pipăi la gât şi la ceafă cu ambele mâini. Nu. Bineînţeles. Doar i-a spus că n-o să…

Dar unde era oare?

Oskar se uită prin cameră; ochii i se opriră la uşa închisă a camerei în care se schimbase Eli. Făcu câţiva paşi spre ea, apoi se opri. Uşa era în umbră. Oskar începu să-şi sugă articulaţia degetului.

Şi dacă doarme… într-un sicriu?

Ce prostie. De ce-ar dormi acolo? De ce dorm vampirii în sicrie, în general? Pentru că-s morţi. Pe când Eli a spus că nu…

Şi dacă, totuşi…

Oskar îşi supse articulaţia, trecându-şi limba peste oasele degetelor. Sărutul ei. Masa aceea plină cu mâncare. Simplul fapt că era în stare să *facă* aşa ceva. Şi… dinţii. Colţii de animal de pradă.

Dac-ar fi un pic mai multă lumină.

Întrerupătorul se afla chiar lângă uşă. Oskar apăsă şi se gândi că oricum n-avea să se aprindă. Dar, spre mirarea lui, se înşelase. Strânse din ochi ca să-i ferească de lumina puternică, apoi îi lăsă să se obişnuiască puţin şi puse mâna pe clanţă.

Lumina nu-l ajuta deloc. Dimpotrivă, i se făcu şi mai frică acum că uşa se transformase într-o uşă simplă. Precum cea de la dormitorul lui. *Exact* la fel. Clanţa avea aceeaşi formă în mâna lui. Doamne, dacă doarme înăuntru? Cu braţele încrucişate pe piept.

Trebuie să verific.

Apăsă încet clanţa, care părea uşor ţeapănă. Aşadar, nu era încuiată, altfel ar fi mers împinsă până jos. Apăsă clanţa cât putu şi uşa se deschise. Deocamdată, doar puţin. În cameră era întuneric.

Stai!

Oare ar răni-o dacă ar lăsa lumina să intre?

Nu. Aseară a stat sub becul lampadarului fără să-i pese. Dar lumina din tavan era mai puternică şi poate că becul era… special, genul… tolerat de vampiri.

Era prea ridicol. „Magazin special cu lămpi pentru vampiri.”

Şi sigur n-ar fi păstrat candelabrul dacă ar fi fost dăunător pentru ea.

Cu toate astea, deschise uşa doar încet şi lăsă conul de lumină să pătrundă treptat în cameră. Aceasta era la fel de goală ca şi camera de zi. Un pat şi o grămadă de haine, altceva

nu mai avea. Pe pat se vedeau doar un cearşaf şi o pernă. Probabil că de acolo luase pătura aia. Pe peretele de lângă pat zări un bileţel lipit cu scotch.

Codul morse.

Aşadar, aici stătea când…

Trase adânc aer în piept. Reuşise să uite chestia asta.

De partea cealaltă a peretelui se află camera mea.

Da. Se afla la doi metri de patul lui, de viaţa lui obişnuită.

Se întinse pe pat şi îi veni să formeze un mesaj. Lui Oskar. Cel de dincolo de perete. Oare ce-ar fi zis?

U.N.D.E. E.Ş.T.I.

Îşi supse din nou articulaţia degetului. El era *aici.* Eli era cea care dispăruse.

Se simţi ameţit, încurcat. Îşi îngropă capul în pernă, întors spre cameră. Perna mirosea ciudat. Ca pătura, doar că mai rău. Era un miros stătut, rânced. Se uită la mormanul de haine aruncate lângă pat.

Ce scârbos.

Nu mai voia să stea aici. Era prea linişte şi pustiu în apartamentul ăsta şi atât de… anormal. Privirea îi alunecă peste mormanul de haine, apoi se opri asupra şifonierului care acoperea tot peretele de vizavi, până la uşă. Două şifoniere duble şi unul simplu.

Acolo.

Îşi trase genunchii la piept şi se holbă la uşile închise ale şifonierului. Nu voia. Îl durea stomacul. Durerea îl săgetă în zona pelvisului.

Avea nevoie la baie.

Se ridică şi se duse la uşă, fără a-şi lua privirea de la şifonier. Avea două şifoniere la fel în cameră şi ştia că ar fi încăput în ele. Sigur era acolo, iar el se săturase. Nu voia s-o vadă acolo.

Nici becul din hol nu era scos. Aprinse lumina şi traversă coridorul scurt care dădea spre baie. Uşa de la baie era încuiată. Plăcuţa de sub yală era roşie. Oskar bătu la uşă.

— Eli?

Nimic. Bătu din nou.

— Eli, eşti acolo?

Nimic. Dar, când îi rosti numele, îşi aminti că nu era corect. Era ultimul lucru care i-l spusese pe canapea. Că, de fapt, o chema… Elias. Elia*s. Era* nume de băiat. Asta însemna că Eli era *băiat?* Doar s-au pupat şi au dormit în acelaşi pat şi…

Oskar împinse uşa cu palmele, apoi îşi odihni fruntea pe

dosul mâinilor. Se *gândea.* Se gândea mult şi bine. Dar nu înţelegea. C-ar fi putut accepta faptul că era *vampir,* dar nu şi că era *băiat...* asta era mult mai greu.

Doar cunoştea şi el cuvântul ăla urât. Poponar. Poponarul dracului. Aşa vorbea Jonny. Zicea că-i mai rău să fii poponar, decât să…

Ciocăni din nou la uşă.

— Elias?

După ce-i rosti numele, simţi un gol în stomac. Nu. Nu putea să se obişnuiască. Ea… el se numea Eli. Dar asta era prea de tot. Indiferent de ce era Eli, asta era prea de tot. Nu mai putea. Nimi*c nu* mai era normal, în ceea ce-o privea.

Îşi înălţă fruntea şi se încordă – deşi avea nevoie la toaletă, încercă să se abţină.

În casa scărilor se auziră paşi şi, la scurt timp după aceea, se auzi un pocnet. Clapa cutiei poştale se deschise şi se trânti la loc. Oskar se duse să verifice. Era un pliant.

Carne tocată de vită 14,90/kg.

Litere roşii, ţipătoare şi numere. Ridică pliantul şi se prinse imediat; trase cu ochiul prin vizor în timp ce paşii răsunară în casa scărilor, însoţiţi de sunetul clapelor de la cutiile poştale.

După o jumătate de minut, mama lui trecu prin faţa vizorului. Cobora. Oskar apucă să vadă doar în treacăt părul ei şi gulerul paltonului, dar era convins că nu putea să fie altcineva. Cine altcineva i-ar fi împărţit reclamele când nu era acasă?

Cu pliantul mototolit în mână, Oskar alunecă pe podeaua de lângă uşă şi îşi sprijini capul de genunchi. Nu plângea. Nevoia de a se duce la baie îl înţepa în vintre ca un muşuroi de furnici, împiedicându-l să se abandoneze lacrimilor.

Dar gândul acela îi trecu prin cap de mai multe ori:

Eu nu exist. Nu exist.

*

Lacke nu reuşi să se liniştească toată noaptea. Îngrijorarea începuse să-i râcâie stomacul încă de când plecase de la Virginia. Sâmbătă seara ieşise cu băieţii la restaurantul chinezesc, încercând să le împărtăşească ce simţea, dar nimeni n-avea chef să se deprime. Lacke simţi că lucrurile ar putea s-o ia razna uşor, că s-ar putea să-şi iasă rău de tot din pepeni, aşa că mai bine plecă.

Pentru că, oricum, nu se mai înţelegea cu băieţii.

Sigur, nu era nimic nou, dar cel puţin crezuse că… da, ce naiba crezuse, de fapt?

Că suntem cu toţii în aceeaşi oală.

Că nu era *singurul* care avea impresia că se întâmpla ceva oribil, ceva foarte, foarte dubios. Toţi se băteau cu pumnul în piept, mai ales Morgan, dar când era vorba să şi facă ceva, nu se mişca niciunul.

Nu c-ar fi ştiut ce-i de făcut, dar cel puţin el se îngrijora. Măcar atât, chiar că nu ajuta cu nimic. Nu prea mai dormea noaptea, se apucase de *Demonii* lui Dostoievski, dar uita tot timpul ce citise deja, ce se întâmplase până acolo, aşa că până la urmă o lăsă baltă.

I se întâmplă totuşi şi-un lucru bun: faptul că luase o hotărâre.

Duminică, înainte de masă, s-a dus la Virginia şi a bătut la uşă. Nu i-a deschis nimeni, aşa că a presupus… *de fapt, a sperat* că Virginia se internase, totuşi. În drum spre casă a trecut pe lângă două femei care stăteau şi discutau despre ucigaş. Auziseră că poliţia îl căuta în pădurea Judarn.

Doamne, Dumnezeule, nu mai scăpăm de nenorocitul ăsta. Să vezi ce-o să se isterizeze iar ziarele.

Trecuseră exact zece zile de la crima din Vallingby şi ziarele începuseră să se sature de speculaţiile referitoare la identitatea criminalului şi la motivul pentru care făcuse ce făcuse.

În articolele scrise despre el se putea detecta un soi de… bucurie în ceea ce privea necazul altuia. Descriseseră starea în care se afla cu o precizie migăloasă, menţionând şi faptul că probabil ar fi fost nevoit să stea internat vreo şase luni. Şi, evident, ataşaseră şi mica rubrică de „date ştiinţifice” referitoare la efectele acidului clorhidric asupra corpului, ca oamenii să-şi dea seama cam cât de tare trebuie să fi suferit individul.

Dar nu, Lacke nu găsea nicio plăcere în informaţii de genul ăsta. I se părea înfricoşător întregul fenomen, felul în care oamenii se agitau şi se bucurau când „cineva îşi primea pedeapsa cuvenită” şi aşa mai departe. Pedeapsa cu moartea i se părea absurdă. Nu c-ar fi avut o concepţie „modernă” asupra dreptăţii, nicidecum. Concepţiile lui erau mai degrabă demodate.

Raţionamentul lui Lacke suna cam în felul următor: dacă cineva îmi omoară copilul, îl omor şi *eu.* Dostoievski vorbea tot timpul despre iertare, despre îndurare. Sigur. Din punctul de vedere al societăţii, era de înţeles. Dar eu, în calitate de părinte al copilului omorât, am dreptul moral de a-l şterge de pe faţa

pământului pe cel care mi-a omorât copilul. Faptul că după aceea societatea mă pedepseşte cu opt ani de pârnaie sau aşa e cu totul altceva.

Nu la asta se referea Dostoievski, şi Lacke o ştia. Dar el şi Fiodor aveau, pur şi simplu, concepţii diferite.

Astea erau problemele care-l preocupau pe Lacke în drum spre casă, în timp ce traversa Ibsengatan. Ajuns acasă, descoperi că-i e foame, aşa că îşi făcu o porţie de macaroane instant şi le mâncă direct din oală, cu ketchup. Tocmai începuse s-o umple cu apă ca să-i fie mai uşor s-o spele mai încolo, când se auzi capacul cutiei poştale.

Reclame. Nu-i păsa oricum. N-avea el bani de cumpărături.

Nu. Tocmai asta era chestia.

Şterse masa din bucătărie cu buretele, apoi se duse să caute colecţia de timbre a lui taică-său, pe care o ţinea într-un dulap moştenit tot de la el şi pe care abia a reuşit să o transporte până în Blackeberg. Puse albumul pe masă şi-l deschise grijuliu.

Şi iată-le. Patru exemplare fără ştampilă din prima ediţie de timbre tipărite în Norvegia. Se aplecă peste masă şi se uită cu ochii întredeschişi la leul ridicat în două labe pe fundalul azuriu.

Greu de imaginat.

Costaseră patru şilingi când au apărut, în 1855. Acum valorau… mai mult. Iar faptul că avea două perechi complete însemna şi mai mult.

Asta era hotărârea pe care o luase în timp ce se sucea şi se învârtea pe cearşaful mirosind a fum de ţigară; că venise vremea. Accidentul Virginiei fusese ultima picătură în pahar. Asta şi neputinţa băieţilor de-a înţelege, revelaţia că: nu, cu oamenii ăştia n-are rost să-ţi mai pierzi timpul.

Trebuia să se care de acolo şi la fel şi Virginia.

Piaţă în scădere sau nu, trei sute de mii tot primea pentru timbrele alea şi încă două sute pentru apartamentul ăla. Din care îşi permitea o casă la ţară. Bine, *două* case. Şi o grădiniţă. Banii îi ajungeau şi i-ar fi mers bine, sigur. De îndată ce se vindeca şi Virginia, avea să-i prezinte planul de bătaie. Şi chiar credea… da, era aproape convins că ar fi acceptat. Că i-ar fi plăcut la nebunie.

Aşa avea să facă.

Lacke se simţea mai liniştit. Lucrurile se clarificaseră în capul lui. Ştia ce avea de făcut. Azi sau mai încolo, asta nu conta. Avea să se rezolve totul.

Însufleţit de gânduri plăcute, Lacke se duse în dormitor, se

întinse pe pat ca să se odihnească puţin, apoi adormi.

*

— Îi vedem pe străzi, în pieţele centrale şi ne uităm la ei nedumeriţi, întrebându-ne ce putem să facem.

Tommy nu se plictisise în viaţa lui atât de tare. Slujba începuse doar de o jumătate de oră şi avea impresia că s-ar fi amuzat mai mult dacă s-ar fi uitat la un perete alb.

„Slavă Lui" şi „Aleluia" şi „Bucuria Domnului", da, bine, dar atunci de ce stăteau cu toţii şi se holbau în gol de parcă s-ar fi uitat la un meci din calificări dintre Bulgaria şi România? Era clar că versurile alea nu *însemnau* nimic pentru ei. Şi aparent nici pentru preot. Trebuia să facă şi el ceva ca să-şi ia leafa.

În orice caz, începuse cu predica.

Dacă preotul ar fi citat pasajul *ăla* din Biblie, cel pe care-l citise, Tommy se gândea s-o facă. Altfel, nu.

Depindea de preot.

Tommy îşi pipăi buzunarul. Lucrurile erau la locul lor şi cristelniţa se afla la doar câţiva metri de el. Mama lui stătea chiar în faţă, probabil ca să-i poată rânji lui Staffan, în timp ce cânta cântecele alea prosteşti cu mâinile împreunate pe puţa lui de poliţist.

Tommy strânse din dinţi. *Spera* că preotul avea s-o spună.

— Vedem confuzia din ochii lor, confuzia unui suflet rătăcitor, confuzia cuiva care nu găseşte drumul spre casă. Când văd un tânăr din ăsta, mă gândesc tot timpul la exodul israeliţilor din Egipt.

Tommy încremeni. Dar poate că preotul n-avea să intre în *detalii.* Poate o să abereze despre Marea Roşie. Cu toate acestea, Tommy scoase lucrurile din buzunar; o brichetă şi un fitil mic. Mâinile îi tremurau.

— Pentru că aşa trebuie să-i privim pe tinerii care uneori ne uimesc. Ca pe nişte oi rătăcitoare, pierdute într-un deşert plin de întrebări fără răspuns şi imagini legate de un viitor nesigur. Dar există o diferenţă mare între poporul lui Israel şi tinerii de azi…

Hai, spune odată…

— Poporul lui Israel avea o *călăuză.* Cred că vă amintiţi versurile din Scriptură. „Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă şi ziua, şi noaptea." Şi tocmai norul ăsta, tocmai stâlpul ăsta de foc e ceea ce-i lipseşte tineretului de azi şi…

Preotul aruncă o privire asupra hârtiilor din faţa lui.

Tommy aprinsese deja bricheta pe care o ţinea între degetul mare şi cel arătător. Vârful flăcării ardea cu o lumină clară, albastră, care îi mângâia degetele. Când preotul se uită la notiţele lui, Tommy profită de situaţie.

Se lăsă în jos şi se ascunse după bancă, apoi făcu un pas mare şi întinse braţul cât putu. Apropie bricheta de cristelniţă şi se retrase repede la locul lui. Nimeni nu observase nimic.

Preotul ridică privirea.

— … şi e datoria noastră, a adulţilor, să fim norul ăla, steaua aceea călăuzitoare pentru ei. De unde altundeva să primească un sfat bun? Iar puterea pentru această sarcină ne-o dă chiar Domnul, prin faptele Lui…

Din cristelniţă se ridică un nor alb de fum. Tommy recunoscu deja mirosul dulceag.

Făcuse asta de multe ori. Să arzi salpetru şi zahăr era printre cele mai amuzante chestii pe care le puteai face. Dar niciodată o cantitate atât de mare şi niciodată înăuntru. Era curios ce avea să se întâmple, acum că vântul nu împrăştia fumul. Îşi împleti degetele şi-şi lipi palmele strâns.

Bror Ardelius, preotul detaşat din Vallingby, fu primul care observă fumul. Şi o luă drept ceea ce era: fum în cristelniţă. Toată viaţa se aşteptase la un semn de la Dumnezeu, iar acum, când zări primul rotocol de fum, n-a putut să se abţină. Preţ de o clipă, s-a gândit:

Oh, Doamne. În sfârşit.

Dar gândul se evaporă repede. Sentimentul că era un miracol îl părăsi atât de repede, încât trase imediat concluzia că nu, tocmai ăsta era semnul. Nu *era* niciun miracol. Era doar asta: fum în cristelniţă, atât. Dar de ce?

Omul de serviciu cu care nu se înţelegea prea bine s-a gândit să-i facă o farsă. Apa din vas începu să… fiarbă…

Problema era că se afla în mijlocul predicii şi nu putea să zăbovească prea mult la întrebările astea. Aşa că Bror Ardelius procedă exact cum procedau cei mai mulţi: se prefăcu că plouă şi speră că situaţia se va rezolva de la sine dacă nu-i dădea prea multă importanţă. Îşi drese glasul şi încercă să-şi amintească ultimele cuvinte pe care le rostise.

Faptele Domnului. Ceva despre puterea dată de exemplul Domnului. Urmau pildele.

Se uită pe furiş spre teancul de hârtii. Distinse un cuvânt: desculţ.

Desculţ? Ce-oi fi vrut să zic? Că poporul lui Israel a mers desculţ sau că Isus… cred că era ceva cu un pelerinaj lung…

Ridică privirea şi văzu că fumul se îngroaşă, formând un stâlp care se ridica încet din vas spre tavan. Unde o fi rămas oare? Ah, da. Îşi aduse aminte. Cuvintele pluteau în continuare în aer.

— Şi puterea ne-o dă chiar Dumnezeu.

Era o încheiere potrivită. Nu una extraordinară, nu cea pe care o pregătise, dar una cât de cât potrivită. Zâmbi confuz spre congregaţie şi dădu din cap spre Birgit care dirija corul.

Corul format din opt persoane se ridică la unison şi se îndreptă spre podium. Când se întoarseră spre congregaţie, îţi dădeai seama imediat că văzuseră fumul, după expresia de pe feţele lor. Slavă Cerului; la un moment dat îi trecuse prin cap că poate îşi *închipuise.*

Birgit se uită la el nedumerită şi el o îndemnă, fluturând mâna spre ea: *haide, dă-i drumul.*

Corul începu să cânte.

Doamne, călăuzeşte-mă
Lasă-mă să văd calea cea dreaptă…

O compoziţie veche de-a lui Wesley. Bror Ardelius ar fi vrut să se bucure în linişte de frumuseţea cântecului, dar stâlpul de fum începu să-l îngrijoreze. Norul gros şi alb se umfla din ce în ce mai mult în cristelniţă şi în mijlocul vasului se vedea ceva care ardea c-o flacără albastră, scânteind şi pocnind uşor. Nările i se umplură cu un miros dulceag şi adunarea se întoarse şi privi în jur, încercând să găsească sursa pocnetelor.

„Căci numai Tu, Doamne, numai Tu
Aduci pace şi linişte în sufletul meu…”

Una dintre femeile din cor începu să tuşească. Adunarea întoarse capul de la cristelniţa fumegândă spre Bror Ardelius, neştiind cum să se comporte, întrebându-l din priviri dacă fenomenul cu pricina făcea parte din slujbă.

Mai multe persoane începură să tuşească, apoi îşi acoperiră gura şi nasul cu batistele sau cu braţul. Biserica se umplu de o ceaţă transparentă şi, prin ceaţa aceea, Bror Ardelius văzu pe cineva care se ridică din ultimul rând şi o tuli pe uşă.

Da. E singurul lucru normal în situaţia de faţă.

Bror Ardelius se aplecă spre microfon.

— Da, se pare că… a avut loc un mic… incident şi cred c-ar fi mai bine dacă am… ieşi afară.

Staffan părăsise deja podiumul la cuvântul „incident” şi o luase spre ieşire cu paşi repezi şi hotărâţi. Se prinsese repede. Cine putea să facă una ca asta în afară de golanul ăla al lui Yvonne? Încercă să se calmeze încă de pe acum. Ştia că, dacă punea mâna pe el, exista riscul să-l ia de ureche şi să-i dea o lecţie pe cinste.

Probabil că asta şi trebuia făcut cu huliganul ăla, asta era steaua călăuzitoare care-i lipsea.

Haide, stâlp de fum, hai şi ajută-mă. O bătaie zdravănă e ceea ce-i lipseşte puştiului.

Dar Yvonne n-avea să accepte situaţia asta. Dacă se căsătoreau, lucrurile aveau să se schimbe. Radical. Ferească Dumnezeu să pun mâna pe el, se gândi Staffan. O să mă ocup eu de educaţia lui. Dar mai întâi şi mai întâi, trebuia să-l găsească. *Chiar în clipa aceea.* Şi să-l scuture puţin. Să bage un pic frica în el, măcar atât.

Staffan nu ajunse însă prea departe. Cuvintele lui Bror Ardelius avură efectul unui pistol care dă startul cursei. Adunarea părea că abia aşteaptă să fie lăsată să plece. La jumătatea culoarului din mijloc, Staffan fu blocat de câteva bătrânele care se grăbeau spre ieşire cu o hotărâre dârză.

Mâna dreaptă îi porni spre şold, dar se opri la jumătatea drumului şi se transformă într-un pumn strâns. Chiar dacă *ar fi avut* bastonul la el, cu siguranţă nu era cazul să-l folosească acum.

Fumul din cristelniţă se mai domoli, dar mirosul de bomboane şi de chimicale se răspândise prin toată biserica. Uşile de la intrare fură larg deschise şi prin ceaţă se vedea un dreptunghi clar de lumină, lumina dimineţii.

Adunarea se grăbi spre ieşire, tuşind.

*

În bucătărie exista un singur scaun de lemn şi atât. Oskar trase scaunul lângă chiuvetă, se urcă pe el şi se pişă acolo în timp ce apa curgea. Când termină, puse scaunul la loc. Arăta ciudat în bucătăria goală. Ca un exponat într-un muzeu.

La ce-l mai ţine oare?

Oskar se uită în jur. Deasupra frigiderului se vedea un şir de dulăpioare la care nu ajungeai decât urcându-te pe un scaun. Oskar trase scaunul şi apucă mânerul frigiderului. Îi chiorăiau

maţele. I se făcuse foame.

Fără a se gândi prea mult, deschise frigiderul ca să vadă ce conţine. Nu prea multe. O cutie de lapte desfăcută, o jumătate de pachet de pâine. Unt şi caşcaval. Oskar se întinse după lapte.

Dar… Eli…

Stătu aşa, ţinând cutia în mână, şi clipi des. Ceva nu era în regulă. Mânca şi mâncare *obişnuită*? Da. Probabil că da. Scoase cutia de lapte din frigider şi o aşeză lângă chiuvetă. În bufetul de deasupra frigiderului nu găsi aproape nimic. Două farfurii şi două pahare. Scoase un pahar şi-şi turnă nişte lapte.

Apoi îi pică fisa. Îi pică fisa stând acolo, cu paharul rece în mână.

Ea bea sânge.

Ieri-noapte, din cauza somnolenţei şi a sentimentului de detaşare de restul lumii, totul părea posibil, mai ales acolo, în întuneric. Dar acum, în bucătărie, unde nu atârna nicio pătură şi lumina slabă a dimineţii reuşea să se strecoare printre fantele jaluzelelor, cu paharul ăla în mână, lucrurile i se păreau… peste puterea lui de înţelegere.

Ca şi întrebarea: *Dacă cineva ţine lapte şi pâine în frigider, înseamnă că acel cineva e om. Sau nu?*

Sorbi din lapte, dar îl scuipă imediat. Era acru. Mirosi paharul şi ce mai rămase în el. Da. Era acru. Vărsă laptele în chiuvetă, clăti paharul şi bău nişte apă ca să schimbe gustul din gură, apoi se uită la data expirării de pe cutia de carton.

A SE CONSUMA ÎNAINTE DE 28 OCT.

Laptele expirase de zece zile. Oskar înţelese.

Era laptele moşului.

Frigiderul era în continuare deschis. Mâncarea moşului.

Scârbos. Superscârbos.

Oskar trânti uşa frigiderului. Ce naiba căutase aici moşul ăla? Ce treabă avea Eli cu el… Oskar se cutremură.

L-a omorât.

Da. Eli îl ţinea pe moş ca să… aibă ce mânca. Îl ţinea pe post de sursă vie de sânge. Asta a făcut. Dar moşul ăla de ce se învoise? Şi dacă *l-a* omorât, ce-a făcut cu cadavrul?

Oskar se uită pe furiş spre bufetul înalt. Şi brusc simţi că nu mai vrea să stea în bucătărie. În apartamentul ăla, în general. Ieşi din bucătărie şi traversă holul. Trecu pe lângă uşa încuiată a băii.

Acolo *s-a culcat, sigur.*

Intră grăbit în camera de zi şi-şi luă geanta. Walkmanul

zăcea pe masă. Trebuia doar să cumpere căşti noi. Când dădu să-l bage în geantă, observă bileţelul. Era pe masă, lângă locul în care îşi pusese capul.

Salut.

Sper că ai dormit bine. Trebuie să mă culc şi eu. Sunt în baie. Nu încerca să intri, te rog. Am încredere în tine. Nu ştiu ce să mai scriu. Sper c-o să-ţi mai placă de mine, chiar dacă ştii cine sunt. Mie îmi place de tine. Foarte mult. Acum stai culcat pe canapea şi sforăi. Te rog. Nu-ţi fie frică de mine.

Te rog, te rog, te rog, nu-ţi fie frică de mine.

Vrei să ne întâlnim diseară? Scrie pe bileţel dacă vrei.

Dacă scrii NU, o să mă mut chiar în seara asta. Oricum, va trebui s-o fac în curând. Dar dacă scrii DA, o să mai rămân puţin. Nu ştiu ce să scriu. Sunt singură, mai singură decât îţi poţi închipui, cred. Sau poate, nu.

Îmi pare rău că ţi-am stricat aparatul de ascultat muzică.

Ia banii, dacă vrei. Mai am o grămadă. Nu-ţi fie frică de mine. Nu ai niciun motiv. Poate ştii asta. Sper că ştii. Îmi place aşa de mult de tine.

A ta, Eli

P.S. Poţi să rămâi, dacă vrei. Dar dacă pleci, ai grijă să încui.

Oskar citi bileţelul de câteva ori. Apoi luă stiloul care zăcea lângă el. Aruncă o privire prin camera goală, prin viaţa lui Eli. Pe masă se vedeau în continuare bancnotele pe care le primise, mototolite. Luă *o singură* bancnotă de o mie şi o îndesă în buzunar.

Se uită lung la spaţiul gol de sub numele lui Eli. Coborî apoi stiloul şi umplu spaţiul cu un

DA

Puse stiloul pe foaie, se ridică şi aruncă walkmanul în geantă. Se întoarse şi se uită invers la litere.

DA

Apoi scutură din cap, scoase bancnota de o mie din buzunar şi o puse înapoi pe masă. Când ieşi în casa scărilor, verifică dacă uşa se încuiase după el. Trase de clanţă de câteva ori.

*

Fragment din Dagens Eko[54] 16:45, duminică, 8 noiembrie

[54] Program de ştiri difuzat de postul naţional de radio P1.

1981

Poliţia l-a căutat în zadar pe bărbatul care a fugit de la spitalul Danderyd în noaptea de sâmbătă spre duminică, lăsând în urmă o victimă.

Poliţia a cercetat pădurea Judarn din vestul Stockholmului pe parcursul zilei de duminică, dar aşa-numitul „criminal ritualic” n-a fost de găsit. În momentul evadării, bărbatul prezenta răni grave şi poliţia e de părere că a fost ajutat de un complice.

Arnold Lehrman, Poliţia Capitalei:

„Da, e singura explicaţie plauzibilă. Fizic, e imposibil să reziste atâta timp… în starea lui. Am mobilizat treizeci de colegi, mai mulţi câini şi am folosit şi un elicopter de urmărire. Vă zic, e, pur şi simplu, imposibil.”

„Veţi continua căutările în pădurea Judarn?”

„Da. Există posibilitatea ca persoana în cauză să se afle în continuare în zona aceea. Dar vom reduce efectivul de oameni pentru a ne concentra… ca să aflăm cum a scăpat.”

Bărbatul are faţa puternic desfigurată şi în momentul evadării purta o cămaşă albastru-deschis, din dotarea spitalului. Poliţia este recunoscătoare pentru orice indiciu şi aşteaptă apelul dumneavoastră la numărul…

Duminică, 8 noiembrie (seara)

Interesul publicului faţă de căutările din pădurea Judarn atinsese cote maxime. Ziarele de scandal şi-au dat seama că nu puteau să publice acelaşi portret-robot al criminalului. Sperau c-o să primească o fotografie din perioada în care stătuse internat, dar în lipsa ei, ambele ziare publicaseră poza cu oaia.

Expressen o pusese chiar pe prima pagină.

Spună cine ce-o vrea, dar în poza *aia* exista ceva dramatic. Faţa contorsionată de efort a poliţistului, picioarele crăcănate ale oii, gura ei deschisă. Aproape că auzeai behăitul şi respiraţia grea.

Unul dintre ziare chiar a pretins comentarii de la curtea regală. Asta fiindcă oaia maltratată de poliţist era totuşi proprietatea regelui. Dar regele şi regina tocmai făcuseră public faptul că aşteptau cel de-al treilea copil şi hotărâseră, probabil, că era de-ajuns. Curtea regală se abţinu, deci, de la comentarii.

Desigur că ziarele dedicaseră câteva pagini şi hărţilor cu Judarn şi Vasterort. Marcaseră punctele în care fusese zărit bărbatul şi traseul căutărilor poliţiei. Dar nimic din toate astea nu reprezenta o noutate pentru cititori sau public. Detaliul care avea să fie ţinut minte a fost poza cu oaia.

Expressen şi-a permis chiar şi o glumiţă. Titlul suna în felul următor: „Lup deghizat în oaie?”

Trebuia să mai şi râzi, toţi aveau nevoie de asta. Oamenii erau speriaţi. Acelaşi bărbat care omorâse cel puţin două persoane, aproape trei era din nou în libertate şi copiilor li se puseseră iar interdicţii. O excursie cu clasa în pădurea Judarn, excursie care ar fi avut loc luni, fu contramandată numaidecât.

În plus, lumea simţea o ură nerostită faţă de bărbatul ăsta, care avea puterea să domine viaţa atâtor oameni, prin răutatea lui şi prin… abilitatea lui de a păcăli moartea.

Da. Fură convocaţi experţi şi profesori şi rugaţi să comenteze în ziare sau la televizor. Dar toţi ajungeau la aceeaşi concluzie: că era *imposibil* ca bărbatul să mai fie în viaţă. Şi răspunzând la o întrebare directă, experţii declaraseră aproape la unison că evadarea lui era tot o chestiune aberantă, incomprehensibilă.

Un profesor de medicină de la Danderyd făcu o figură destul

de proastă la *Aktuellt* când spuse, pe un ton destul de agresiv: „Până deunăzi a fost cuplat la un aparat respirator. Ştiţi ce înseamnă asta? Înseamnă că nu putea să respire singur. Adăugaţi la asta o căzătură de la treizeci de metri şi…” Din tonul lui se înţelegea că reporterul era un idiot şi toată treaba asta era născocită de mass-media.

Aşa că totul se reducea la o ciorbă de bănuieli, imposibilităţi, zvonuri, bârfe şi – bineînţeles – frică. Nu era de mirare că ziarele ieşiseră la înaintare cu poza aia, în ciuda atmosferei generale. Măcar era o imagine concretă care ajunsese să se răspândească prin toată ţara şi în subconştientul colectiv.

Lacke o văzu la Chioşcul Îndrăgostiţilor, când îşi luă un pachet de ţigări Red Prince, din ultimii bănuţi. Era în drum spre Gosta. Dormise toată după-masa şi acum se simţea ca Raskolnikov, lumea i se părea ireală şi înceţoşată. Aruncă o privire spre fotografia cu oaia şi dădu din cap ca pentru sine. În starea în care era, nu i se păru deloc ciudat că poliţia umbla după oi.

Abia la jumătatea drumului spre Gosta îşi aminti din nou de ea şi se gândi: „Ce mama dracu’ o mai fi şi asta?” dar nu avea energia necesară să despice firul în patru. Aprinse o ţigară şi-şi continuă drumul.

Oskar o văzu când ajunse acasă, după ce toată dimineaţa hălăduise prin Vallingby. Când coborî din metrou, Tommy tocmai se urca. Părea agitat şi entuziasmat şi-i spuse că făcuse „o chestie tare de tot”, dar nu apucase să-i povestească pentru că uşile se închiseseră. Acasă, Oskar găsi un bilet pe masă; mama urma să ia cina cu prietenii ei de la cor. Îi lăsase mâncare în frigider şi împărţise reclamele. Pupici.

Ziarul de seară zăcea pe banca din bucătărie. Oskar se uită la poza cu oaia şi citi totul despre căutări. Apoi făcu ceva ce nu mai făcuse de mult: decupă şi puse deoparte articolele referitoare la criminalul ritualic din ziarele de săptămâna trecută. Scoase teancul din dulapul în care ţineau măturile şi substanţele de curăţat, îşi aduse albumul, o foarfecă, lipici şi se apucă de treabă.

Staffan o văzu la aproximativ două sute de metri de unde fusese făcută. Nu-l ajunsese din urmă pe Tommy şi, după câteva replici schimbate cu Yvonne, care era în continuare şocată,

plecase la Akeshov. Cineva îl trimise la un coleg necunoscut, botezat „omul cu oaia”, dar Staffan nu se prinsese decât mai târziu, după ce citi ziarul de seară.

Conducerea secţiei era furioasă din cauza indiscreţiei de care dăduseră dovadă ziarele, dar majoritatea poliţiştilor se amuzau. Nu şi „omul cu oaia”, bineînţeles. Săracul fu nevoit să suporte timp de câteva săptămâni replici precum „mişto puloverul, e din lână de oaie?” sau câte un „beeee”, când şi când.

Jonny văzu poza când frăţiorul lui de patru ani, Kalle, de fapt, frăţiorul lui pe jumătate, îi făcu un cadou. Îi împachetase cubul din jocul de construcţii în prima pagină a ziarului. Jonny îl izgoni din camera lui, spunându-i că n-are chef, apoi încuie uşa. Scoase albumul cu fotografii şi se uită la tatăl lui, tatăl lui adevărat, care *nu* era tatăl lui Kalle.

După un timp, îl auzi pe tatăl lui vitreg care-l admonesta pe Kalle pentru că stricase ziarul. Jonny scoase cadoul şi roti cuburile printre degete, uitându-se la poza cu oaia. Începu să râdă, dar pielea i se întinse şi-l durea urechea. Puse albumul cu poze în săculeţul pentru ora de educaţie fizică, considerând că era mai în siguranţă la şcoală, apoi se gândi la ce naiba avea să-i facă lui Oskar.

Imaginea cu oaia avea să declanşeze o dispută minoră referitoare la etica foto jurnalismului, dar, cu toate astea, fusese apoi inclusă în colajul cu „imagini de neuitat”, de la sfârşitul anului. Berbecul prins fusese lăsat la păscut în primăvara următoare pe izlazul din faţa palatului Drottningholm[55], fără să ştie niciodată de clipele sale de faimă.

*

Virginia se odihneşte înfofolită în plăpumi şi pături. Stă cu ochii închişi şi corpul nemişcat. Nu mai durează mult şi se trezeşte. A stat în poziţia aceea timp de unsprezece ore. Temperatura corpului îi coborâse la douăzeci şi două de grade, ceea ce însemna aceeaşi temperatură ca şi cea a aerului din şifonier. Inima îi bate foarte încet, de patru ori pe minut.

Pe parcursul acestor unsprezece ore, corpul ei s-a transformat radical. Stomacul şi plămânii s-au adaptat la un mod de viaţă nou. Cel mai interesant detaliu, din punct de vedere medical, e chistul încă nedezvoltat din nodul sinoatrial,

[55] Reşedinţa privată a familiei regale suedeze.

nodul de celule care controlează contracţiile inimii. Chistul e de două ori mai mare decât fusese iniţial. O excrescenţă canceroasă formată din celule străine continuă să se dezvolte liber.

Dacă vreun cardiolog ar lua o probă de ţesut din celulele alea străine şi ar cerceta-o cu microscopul, ar respinge-o numaidecât, considerând-o contaminată. Şi o glumă nesărată.

Şi asta pentru că umflătura de pe nodul sinoatrial e formată din celule cerebrale. Da. În inima Virginiei se dezvoltă un creier mai mic. Şi creierul acesta mic a fost dependent de creierul cel mare în primul stadiu al dezvoltării. Dar acum e independent şi asta înseamnă că intuiţia terifiantă a Virginiei fusese corectă: creierul avea să trăiască şi după ce corpul ei pierea.

Virginia deschise ochii şi-şi dădu seama că e trează. Ştia asta, deşi nu observase nicio diferenţă între întunericul din somn şi cel din şifonier. Era la fel de întuneric ca înainte. Dar conştiinţa ei se aprinsese. Da. Conştiinţa ei licări şi se trezi la viaţă. În acelaşi timp, ceva se îndepărtă parcă şi dispăru repede.

Ca şi când...

Ca şi când ai fi ajuns într-o casă de vacanţă care a fost nelocuită toată iarna. Deschizi uşa, pipăi, cauţi întrerupătorul şi, în clipa în care aprinzi lumina, auzi păcănitul rapid, sunetul gheruţelor mici pe podeaua de lemn, şi cu coada ochiului, observi şobolanul care se ascunde repede sub dulapul de sub chiuvetă.

O senzaţie înfiorătoare. Îţi dai seama c-a stat în casă cât ai fost plecat. Că s-a simţit acasă, nederanjat de nimeni. C-o să iasă imediat ce stingi lumina.

Nu sunt singură.

Gura îi era uscată ca o bucată de hârtie. Papilele gustative nu simţeau nimic. Rămase pe loc şi se gândi la căsuţa pe care o închiriase cu Per, tatăl Lenei, când Lena era încă mică.

La gaura de şoarece pe care o găsiseră sub dulapul de sub chiuvetă. Şobolanii roseseră bucăţele din cutia goală de lapte şi din ambalajul în care fuseseră fulgii de cereale şi-şi făcuseră o căsuţă, o construcţie incredibilă din bucăţele colorate de hârtie.

Virginia se simţise vinovată când dăduse pe acolo cu aspiratorul. Nu, mai mult decât atât. Avusese o senzaţie aproape superstiţioasă de *încălcare a graniţelor.* Când vârâse ţeava rece şi mecanică a aspiratorului în construcţia aceea frumoasă şi fragilă, la care şobolanii lucraseră o iarnă întreagă, avusese impresia că alungă din casă un spirit bun.

Şi aşa a şi fost. Văzând că şobolanul nu intră în capcană şi continuă să le mănânce proviziile uscate, deşi era vară, Per pusese otravă de şoareci. S-au certat mult din cauza asta. Şi s-au certat şi din alte cauze. Se certau tot timpul. Cândva prin iulie, şobolanul a murit, prins între pereţi.

Căsnicia lor se destrămă odată cu mirosul cadavrului în descompunere care se răspândise prin casă. Plecaseră acasă cu o săptămână înainte de data stabilită, neputând să mai suporte mirosul, neputând să se mai suporte. Spiritul cel bun îi părăsise.

Oare ce s-a întâmplat cu casa? O mai fi stând cineva acolo?

Auzi un scârţâit, un sâsâit.

E un şobolan! În plapumă!

Se panică.

În continuare învelită, se smuci într-o parte, nimeri uşile şifonierului care se deschiseră larg şi se prăbuşi pe podea. Dădu din picioare şi din mâini şi reuşi să se elibereze. Se târî pe pat dezgustată, se lipi de colţ, îşi aduse genunchii la gură şi se holbă la mormanul de pături şi plăpumi, aşteptând. Dacă ar fi ieşit de acolo, ar fi ţipat sigur. Ar fi ţipat până când s-ar fi adunat tot blocul cu ciocane şi cu topoare, şi-ar fi lovit în mormanul de haine până când ar fi omorât şobolanul.

Pătura de deasupra era verde, cu picăţele albastre. Nu s-a mişcat ceva adineaori? Virginia trase aer în piept ca să ţipe şi şuierul, sâsâitul se auziră din nou.

Sunt eu... respir.

Da. Era ultimul lucru pe care-l constatase înainte să adoarmă; faptul că nu respiră. Acum respira din nou. Trase aer în piept din nou, de probă. Şuierul şi sâsâitul se auziră iar. Veneau din căile ei respiratorii. Virginia îşi drese glasul şi gura i se umplu cu un gust de mâncare putrezită.

Îşi aduse aminte. De tot.

Se uită la braţele ei. Erau pline de firicele de sânge coagulat, dar nu se vedeau nicio rană, nicio cicatrice. Privi cu atenţie locul din îndoitura braţului, unde îşi aminti că se tăiase de cel puţin două ori. Se vedea o bucăţică de piele roz. Poate. În rest, toate rănile se vindecaseră.

Îşi frecă ochii şi se uită la ceas. Şase şi un sfert. Era seară. Şi întuneric. Privi din nou spre pătura verde, spre picăţelele albastre.

De unde venea sunetul ăla?

Candelabrul era stins, afară se înserase şi jaluzelele erau trase. Cum putea să distingă totuşi contururile şi culorile

tuturor obiectelor? În şifonier fusese întuneric beznă. Atunci nu văzuse nimic. Dar acum… era ca ziua-n amiaza mare.

Un pic de lumină se strecoară oricum, de obicei.

Respira oare?

Nu reuşea să se controleze. De îndată ce se *gândea* la respiraţie, începea s-o ghideze. Poate că nu respira decât atunci când se gândea la asta.

Dar prima oară când trăsese aer în piept, când crezuse că auzise un şobolan… nu se gândise. Însă poate că fusese doar o… doar o…

Strânse ochii.

Ted.

Fusese de faţă când s-a născut. Lena nu se mai întâlnise niciodată cu tatăl lui Ted după noaptea în care-l concepuse. Era un om de afaceri finlandez cu care făcuse cunoştinţă la o conferinţă din Stockholm. Aşa că Virginia ţinuse neapărat să fie de faţă la naştere. O *implorase* s-o lase să vină.

Şi dintr-odată îşi aminti. De prima secundă în care Ted începuse să respire.

De cum arăta când a ieşit. Corpul micuţ, lipicios şi vineţiu, aproape inuman. Explozia de bucurie din pieptul ei care se transformase într-un val de teamă când Ted refuzase să respire. Îşi aminti de moaşa care l-a ridicat cu calm. Virginia crezuse c-o să-l ţină cu capul în jos şi-o să-l plesnească peste fund, dar în clipa în care moaşa îl luase în mâini, un balon de salivă se formase la gura lui. Un balon care crescu şi crescu… până când se sparse. Şi-apoi se auzi şi ţipătul, primul ţipăt. Şi Ted respiră.

Aşadar?

Asta însemna că şuierul ăla fusese prima ei inhalaţie? Ţipătul unui nou-născut?

Virginia se întinse pe spate în pat. Continuă să-şi deruleze filmul despre naşterea lui Ted. Îşi aminti cum îl spălase pentru că Lena era prea epuizată şi pierduse şi o grămadă de sânge. Da. După ce ieşise Ted, sângele năvălise pe patul de naştere şi asistentele s-au grăbit să şteargă totul cu suluri întregi de hârtie. Încet-încet, sângerarea se opri.

Grămezile de hârtie plină de sânge, mâinile roşii ale moaşei. Calmul, eficienţa… în ciuda sângelui. A sângelui.

Sete.

Simţi ceva lipicios în gură şi derulă filmul înainte şi înapoi, scoţând în evidenţă obiectele pătate de sânge; ar fi lins *mâinile moaşei, ar fi supt hârtia plină de sânge, ar fi adulmecat firicelul*

de sânge dintre picioarele Lenei, ar fi…

Se ridică brusc, alergă spre baie îndoită de mijloc şi se aplecă peste vasul toaletei. Dar nimic. Doar câteva sughiţuri uscate, convulsive. Puse fruntea pe marginea vasului. Imaginile de la naştere apărură din nou.

Nuvreaunuvreaunuvreau

Dădu cu capul de câteva ori în vasul de porţelan şi un gheizer de durere, rece ca gheaţa, ţâşni în sus în capul său. Totul se făcu azuriu în faţa ei. Zâmbi şi se prăbuşi într-o parte pe covoraşul din baie, care…

Costase 14.90, dar l-am luat cu zece pentru că femeia de la casă a smuls din greşeală un smoc mare din el când a vrut să îndepărteze eticheta, şi când am ieşit din Ahlens şi m-am plimbat prin piaţetă, am văzut un porumbel care ciugulea ceva dintr-o cutie de carton, nişte cartofi prăjiţi, parcă, şi porumbelul era cenuşiu şi… albastru… lumina… venea din faţă…

Nu ştia cât a durat leşinul. Un minut, o oră? Poate doar câteva secunde. Dar ceva se schimbase. Era liniştită.

Covorul din baie îi mângâiase plăcut obrazul în timp ce zăcuse acolo şi se uitase la ţeava ruginită de la chiuvetă. I se păruse că are o formă frumoasă.

Dintr-odată, simţi un miros înţepător de urină. Nu se pişase pe ea, nu, căci… simţi mirosul lui Lacke. Se îndoi şi-şi apropie faţa de podeaua de lângă piciorul vasului, adulmecă. Lacke… şi Morgan. Nu înţelegea de unde, *dar ştia* sigur: Morgan se pişase lângă vas.

Dar Morgan nici n-a fost aici.

Ba da, cum să nu. În seara aia, în noaptea aia în care au adus-o acasă. În seara în care a fost atacată. Şi *muşcată.* Da. Bineînţeles. Toate piesele se potriveau. Morgan fusese acolo, Morgan se pişase în timp ce ea zăcea pe canapea după ce a fost muşcată şi acum vedea pe întuneric şi nu suporta lumina şi avea nevoie de sânge şi…

Vampir.

Asta era. Nu luase o boală rară sau ciudată care putea fi tratată la spital, la psihiatrie sau la…

Fototerapie!

Izbucni în râs, începu să tuşească, se întinse pe spate, se uită la tavan şi se gândi la tot ce se întâmplase. Rănile care s-au vindecat rapid, efectul soarelui asupra pielii ei, sângele. O rosti cu voce tare:

— Sunt un vampir.

N-avea cum. Aşa ceva nu exista. Şi totuşi, se simţea uşurată. Era de parcă ar fi scăpat de un sentiment de vinovăţie. Nu era vina *ei.* Fanteziile revoltătoare, lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut cu propriul corp în noaptea aceea. Nu era *responsabilă* pentru nimic.

Fusese ceva… natural.

Se ridică pe jumătate, dădu drumul apei în cadă, se aşeză pe capacul toaletei şi se uită la jet, la cada care se umplea încet. Sună telefonul. Virginia îl percepu ca pe un semnal neutru, mecanic. Oricum, nu putea să stea de vorbă cu nimeni. Şi nimeni nu putea să stea de vorbă cu ea.

*

Oskar nu citise ziarul de sâmbătă. Acum zăcea în faţa lui, pe masa din bucătărie. Îl deschisese de ceva timp şi citise de câteva ori comentariul de sub imagine. Imaginea pe care nu şi-o putea scoate din cap.

Textul se referea la bărbatul pe care-l găsiseră îngheţat în lacul de lângă spitalul din Blackeberg. Ziarul descria felul în care fusese găsit şi scos de acolo. Era şi o fotografie micuţă cu profesorul de sport Avila, care stătea şi arăta cu degetul spre apă, spre gaura din gheaţă. Jurnalistul care-l cita îi corectase greşelile gramaticale.

Toate astea i se păreau suficient de interesante ca să le decupeze şi să le pună în album, dar nu asta-i captase atenţia, nu asta îl obsedase.

Ci poza cu bluza aceea.

Poliţiştii găsiseră sub geaca bărbatului o bluză pătată cu sânge, o bluză mică, de copil. Bluza fusese fotografiată pe un fundal neutru.

Conform textului de sub poză, victima, Joakim Bengtsson, fusese văzută în viaţă ultima oară pe 24 octombrie, sâmbătă. Cu două săptămâni în urmă. Oskar îşi amintea de seara aceea. Seara în care Eli rezolvase cubul. Oskar o mângâiase pe obraz şi Eli plecase. În noaptea aceea, Eli şi… moşul ăla al ei… s-au certat şi moşul a plecat de acasă.

Oare îl omorâse în noaptea aia pe tip?

Mai mult ca sigur. În ziua următoare arăta mult mai sănătoasă.

Se uită la imagine. Era o poză alb-negru, dar jurnalistul specificase culoarea tricoului. Era roz. Jurnalistul se întreba dacă nu cumva criminalul avea pe conştiinţă şi o victimă mai tânără.

Stai aşa.

Criminalul din Vallingby. Conform articolului, poliţia avea indicii clare că bărbatul prins sub gheaţă fusese omorât de aşa-numitul criminal ritualic care fusese prins cu o săptămână în urmă la bazinul din Vallingby şi care între timp evadase.

O fi fost… moşul? Dar… puştiul din pădure… de ce?

Oskar îşi aminti de Tommy şi de cum stătea şi gesticula pe banca de lângă terenul de joacă.

Atârnat într-un copac… şi… i-au tăiat gâtul… hârşti.

Înţelese. Înţelese totul. Că toate articolele acelea pe care le decupase şi le păstrase, ştirile de la radio, de la televizor, toate discuţiile, toată teama…

Eli.

Oskar nu ştia ce să facă, încotro s-o apuce. Aşa că se duse la frigider şi scoase bucata de lasagna pe care i-o lăsase mama. O mâncă aşa, rece, în timp ce continuă să se uite la articole. Când termină de mâncat, auzi ciocănitul. Închise ochii ca să audă mai bine. Codul îl învăţase între timp pe de rost.

M.Ă. D.U.C. P.E-A.F.A.R.Ă.

Se ridică repede de la masă, se duse în camera lui, se întinse pe burtă şi formă răspunsul.

V.I.N.O. A.I.C.I.

Pauză. Apoi:

M.A.M.A. T.A.

Oskar răspunse.

E. P.L.E.C.A.T.Ă.

Mama lui avea să se întoarcă abia pe la zece. Aveau la dispoziţie cel puţin trei ore. După ce termină de ciocănit, Oskar puse capul pe pernă. Preţ de o clipă, concentrat pe mesajul pe care-l avea de transmis, uitase.

Bluza… ziarul…

Sări din pat cu gândul să adune ziarele de pe masă. Eli avea să vadă… o să ştie că…

Apoi lăsă capul pe pernă şi nu-i mai păsă.

Cineva fluieră încet în faţa geamului. Oskar se dădu jos din pat, se duse la fereastră şi se aplecă peste pervaz. Eli stătea cu capul întors spre lumină. Era îmbrăcată în cămaşa largă, în carouri.

Oskar îi făcu semn cu degetul: *Haide, urcă.*

*

— Nu-i zice c-am venit, OK?

Yvonne se strâmbă, suflă fumul într-o parte, spre uşa

întredeschisă de la bucătărie, dar nu spuse nimic.

Tommy pufni pe nas.

— De ce fumezi aşa, cu fereastra deschisă?

Scrumul din vârful ţigării se alungise şi se îndoise. Tommy arătă spre el şi făcu un gest cu degetul arătător. Yvonne îl ignoră.

— Pentru că nu-i place lui Staffan, aşa-i? Mirosul.

Tommy se lăsă pe spate în scaunul de bucătărie, privi scrumul şi se întrebă cum de nu cădea, apoi flutură cu mâinile în faţa nasului.

— Nici mie nu-mi place fumul. *Nu-mi plăcea deloc* când eram mic. Dar pe vremea aia nu fumai cu geamul deschis. Ai grijă…

Scrumul căzu şi ateriză pe coapsa lui Yvonne. Aceasta îl mătură de pe pantaloni, lăsând în urmă o dungă cenuşie. Ridică mâna cu care ţinea ţigara şi spuse:

— *Ştiam* asta. De cele mai multe ori, în orice caz. Se întâmpla să mai avem musafiri care nu… dar tu să nu-mi spui mie că nu-ţi place *fumul.*

Tommy râânji.

— Nu ţi s-a părut *deloc* amuzant?

— Nu, nu mi s-a părut. Gândeşte-te ce-ar fi fost dacă oamenii s-ar fi panicat. Oamenii ar fi… şi vasul ăla, ăăă…

— Cristelniţa.

— Cristelniţa, da. Preotul era disperat, era ca o… scoarţă neagră care s-a depus peste… Staffan a trebuit să…

— Staffan în sus, Staffan în jos…

— Da, *Staffan.* N-a zis c-ai fost tu. Mi-a zis mie, mi-a zis… că i-a fost greu să-l mintă pe preot în faţă… deşi era convins c-ai fost tu. Dar voia să… te protejeze…

— Îţi dai seama.

— De ce să-mi dau seama?

— Că se proteja pe el însuşi.

— Dar *el* n-a…

— Gândeşte-te puţin.

Yvonne mai trase o dată din ţigară, apoi o stinse în scrumieră şi aprinse imediat încă una.

— Era o piesă antică. A trebuit trimisă la renovat.

— Şi fiul vitreg al lui Staffan făcuse boacăna. Nu se poate aşa ceva.

— Nu eşti fiul lui vitreg.

— Nu, dar ştii la ce mă refer. Dacă m-aş fi dus la preot şi i-aş fi zis că eu am făcut-o şi că mă cheamă Tommy, şi că Staffan e…

prietenul meu vitreg, nu cred că s-ar fi bucurat.

— Poţi să vorbeşti cu el şi singur.

— Nu. Azi în niciun caz.

— N-ai tupeul.

— Vorbeşti ca un copil mic.

— Şi tu te comporţi ca un copil mic.

— *Chiar* nu ţi s-a părut haios?

— Nu, Tommy. Nu mi s-a părut deloc haios.

Tommy oftă. Nu era prost, ştia prea bine că o s-o supere şi pe mama, dar chiar crezuse c-o să se amuze *puţin.* Dar acum ţinea cu Staffan. Asta era, trebuia să se obişnuiască vrând-nevrând cu ideea.

Singura problemă era că trebuia să găsească o casă. Un loc în care să stea. După ce se căsătoreau, adică. Până una-alta, putea să stea în camera din pivniţă, seara, când venea Staffan la ei. Acum era la Akeshov, dar îşi termina tura la opt şi de acolo sigur avea să vină direct la ei. Şi Tommy n-avea de gând să-i asculte predicile de căcat. Niciodată.

Tommy se duse în camera lui şi luă pătura şi perna de pe pat, în timp ce Yvonne rămase lângă geam să fumeze. Când termină, se opri în cadrul uşii cu pătura făcută sul şi cu perna sub braţe.

— OK. Am plecat. Nu-i spune că-s aici, te rog.

Yvonne se întoarse spre el. Avea lacrimi în ochi şi zâmbea vag.

— Arăţi de parcă… atunci când ai venit şi ai vrut să…

Cuvintele nu voiau să-i iasă din gură. Tommy rămase pe loc. Yvonne înghiţi, îşi drese glasul şi se uită la el cu ochii limpezi, apoi spuse încet:

— Tommy? Ce să fac?

— Nu ştiu.

— Vrei să…?

— Nu. Nu pentru mine. Asta e.

Yvonne dădu din cap. Tommy simţea că era pe cale să se întristeze rău, aşa că se hotărî să plece, înainte să strice lucrurile.

— Auzi? Nu-i zici că…

— Nu, nu. Nu-i zic nimic.

— Bine. Mersi.

Yvonne se ridică şi se duse la Tommy. Îl îmbrăţişă. Mirosea puternic a fum de ţigară. Dacă ar fi avut mâinile libere, ar fi îmbrăţişat-o şi el. Dar le avea ocupate, aşa că puse doar capul pe umărul ei şi stătură aşa un timp.

Apoi, Tommy plecă.

Să n-ai încredere în ea. Staffan poate s-o sâcâie cu ceva şi atunci…

Ajuns în subsol, aruncă perna şi pătura pe canapea. Băgă o doză de snus, se întinse şi începu să se gândească.

Ce bine ar fi dacă i-ar trage cineva un glonţ.

Dar Staffan nu era ăla care… nu, nu. Era mai degrabă genul care îl nimerea pe criminal în mijlocul frunţii. După care primea o cutie cu praline de la colegi. Eroul. Poate o să vină să-l caute şi-aici. Poate.

Pescui cheia, ieşi pe coridor şi descuie uşa refugiului. Luă lanţul cu el. Cu bricheta pe post de lanternă, străbătu coridorul scurt delimitat de cele două spaţii de depozitare. Acestea erau pline de hrană uscată, conserve, jocuri de societate vechi, aragaz pentru camping şi altele, necesare pentru a supravieţui unui asediu.

Deschise o uşă şi azvârli cheia înăuntru.

OK. Avea o ieşire de urgenţă.

Înainte de a părăsi refugiul, Tommy dădu jos trofeul câştigat de Staffan la concursul de tir şi-l cântări în palme. Avea cel puţin două kile. Oare putea să-l *vândă?* Pentru metal. Poate puteau să-l topească.

Studie faţa celui care trăgea cu pistolul. Nu arăta ca Staffan? Atunci, clar, trebuia topit.

La crematoriu cu el. Clar.

Izbucni în râs.

Cel mai tare ar fi fost dacă l-ar fi topit şi ar fi păstrat doar capul. După care i l-ar fi înapoiat lui Staffan. O băltoacă mică, închegată de metal topit, cu un cap mic în mijloc. Probabil că n-avea cum. Din păcate.

Puse statuia la loc, ieşi şi închise uşa fără a trage zăvorul. De-acum încolo avea să se ascundă acolo în caz de ceva. Dar nu prea credea c-o să aibă nevoie.

Oricum.

*

Lacke lăsă să sune de zece ori, înainte de a pune receptorul în furcă. Gosta stătea pe canapea şi mângâia pe ceafă o pisică roşcată, cu dungi, şi-l întrebă, fără să ridice capul:

— Nu-i nimeni acasă?

Lacke îşi trecu degetele peste faţă şi spuse pe un ton iritat:

— Ba da, cum să nu. N-ai auzit ce de-am mai trăncănit?

— Mai vrei un pahar?

Lacke se îmbună şi încercă să zâmbească.

— Sorry, nu voiam să… Da, ce mama dracu'? Mersi.

Gosta se aplecă spre masă, dar uită de pisică. Aceasta fu înghesuită între genunchii şi abdomenul lui, drept pentru care protestă sâsâind şi alunecă pe podea, se aşeză şi îi aruncă o privire acuzatoare. Gosta turnă o picătură de apă tonică şi o doză sănătoasă de gin în paharul lui Lacke, apoi i-l întinse.

— Ia. Nu-ţi face griji, probabil s-a… da, ştii…

— Internat. Mersi. Crezi că s-a dus la spital şi ăia au internat-o.

— Da… exact.

— Zi-i aşa, atunci.

— Ce?

— Nimic, nimic. Hai, noroc.

— Noroc.

Băură amândoi. După un timp, Gosta începu să se scobească în nas. Lacke se uită la el şi Gosta coborî degetul, apoi îi zâmbi, cerându-şi parcă scuze. Nu era obişnuit să aibă musafiri.

O pisică grasă, gri cu alb, stătea întinsă pe podea şi părea că n-are putere nici cât să-şi ridice capul. Gosta arătă spre ea.

— Miriam o să aibă pui în curând.

Lacke luă o înghiţitură şi se strâmbă. Dar mirosul din casă devenea mai suportabil cu fiecare picătură de alcool.

— Ce faci cu ei?

— Cum adică?

— Cu puii. Ce faci cu ei? Îi laşi să trăiască, nu?

— Da. Dar de cele mai multe ori se nasc morţi. Mai nou.

— Ah, deci… Vrei să zici că grasa aia… Miriam?… burta aia e… plină cu pui morţi, sau cum?

— Da.

Lacke goli paharul şi-l puse pe masă. Gosta făcu un gest spre sticla cu gin. Lacke scutură din cap.

— Nu. O să iau o pauză.

Coborî capul. Covorul portocaliu era atât de plin de păr de pisică încât aveai senzaţia că e *făcut* chiar din păr. Pisici şi motani peste tot. Câţi or fi fost? Începu să-i numere. Ajunse până la optsprezece. Doar în camera aia.

— Nu te-ai gândit niciodată să-i… aranjezi? Adică, să-i castrezi, na, sau cum îi zice… să-i sterilizezi? Ajunge dacă-i sterilizează doar pe masculi, mă gândesc.

Gosta îl privi nedumerit.

— Şi cum să fac asta?

— Nu, ai dreptate.

Lacke şi-l imaginã pe Gosta în metrou cu vreo… douăzeci şi cinci de pisici. Într-o cutie. Nu. Într-o pungă. Un sac. Să se ducă la veterinar şi să-i întindă cutia: „Castraţi-i. Mulţumesc”. Lacke chicoti. Gosta înclină capul.

— Ce-i?

— Nu, mă gândeam… poate îţi face reducere, cu cât ai mai mulţi, cu atât ţi-i aranjează mai ieftin.

Gosta nu aprecie gluma şi Lacke începu să fluture din mâini în faţa lui.

— Nu, sorry. Voiam să… of, sunt chiar…. Chestia asta cu Virginia, nu ştiu…

Brusc se îndreptă de spate şi bătu cu palma peste masă.

— Nu mai vreau să pierd vremea p-aici!

Gosta tresări. Pisica de la picioarele lui Lacke o şterse şi se ascunse sub fotoliu. De undeva din cameră se auzi un sâsâit. Gosta se mută puţin şi-i scutură paharul.

— Nu trebuie. Pentru mine…

— Nu, nu mă refer la tine. Mă refer la locul ăsta de aici. *Aici.* Tot căcatul ăsta. Blackeberg. Tot. Blocurile astea, străzile pe care mergem, locurile, oamenii, tot, tot… e ca o boală mare şi nenorocită, înţelegi? Ceva nu-i *în* regulă. Locul ăsta e proiectat ca să fie… perfect, da? Şi într-un unghi, l-au greşit. *Ceva n*-a mers cum trebuia. Un căcat din ăsta. Zici că… nu ştiu cum să-ţi explic…. E ca şi când ar fi avut un plan legat de unghiuri, da? Un căcat din ăsta, cum să fie unghiurile, unul faţă de celelalte, da? Ca să fie armonios. Sau aşa ceva. Dar au calculat ceva greşit, perspectiva, unghiul, dracu’ să-i pieptene, şi au greşit din start, aşa că după aia au apărut tot felul de defecte. De aia, când intri în casă, ai impresia că… nu. Nu, nu. Nu şi nu. Aici nu se poate sta. Că-i ce*va,* înţelegi? Doar că nu-i vorba de unghiuri. E altceva, ceva ce… o boală… care stă în pereţi şi, gata, eu… m-am săturat.

Se auzi un clinchet. Gosta îi mai turnă nişte gin tonic, fără să-i fi cerut. Lacke luă paharul şi se simţi recunoscător. Ieşirea asta nervoasă îl mai calmă şi corpul îi fu cuprins de o linişte plăcută, accentuată de căldura provocată de băutură. Se lăsă pe spate în fotoliu şi expiră.

Stătură liniştiţi, până când cineva sună la uşă. Lacke întrebă:

— Aştepţi pe cineva?

Gosta scutură din cap, ridicându-se cu greu de pe canapea.

— Nu. Zici că-i gara centrală.

Lacke rânji şi ridică paharul spre Gosta când trecu pe lângă el. Se simţea mai bine acum. Se simţea chiar OK.

Uşa de la intrare se deschise. Cel din casa scării spuse ceva şi Gosta îi răspunse:

— Intră, te rog. Eşti bine-venită.

*

Întinsă în cadă, în apa caldă care se coloră în roz când sângele închegat de pe pielea ei se dizolvă, Virginia se hotărâse.

Gosta.

Conştiinţa ei nouă îi spunea să aleagă pe cineva care ar lăsa-o să intre. Iar cea veche, că nu trebuie să fie cineva la care ţine. Nici măcar cineva pe care-l place. Gosta se încadra în ambele cerinţe.

Se ridică, se şterse şi îşi puse o pereche de pantaloni şi o bluză. Abia pe stradă îşi dădu seama că-şi uitase paltonul. Şi cu toate astea, nu-i era frig.

Descoperiri noi, tot timpul.

Ajunsă în faţa blocului, se opri şi se uită spre fereastra lui Gosta. Era acasă. Era tot timpul acasă.

Şi dacă se împotriveşte?

La asta nu se gândise. Îşi imaginase c-o să ia lucrul de care avea nevoie, şi atât. Dar poate că Gosta voia să trăiască.

Bineînţeles că vrea să trăiască. E om, are şi el nevoile lui şi gândeşte-te la toate pisicile alea care or să…

Gândul se destrămă şi dispăru. Virginia îşi puse mâna pe inimă şi simţi că bate de cinci ori pe minut. Ştia că trebuie s-o protejeze. Ştia că exista un strop de adevăr în chestia aia cu… ţepuşa.

Luă liftul până la penultimul etaj şi sună la uşă. Când Gosta îi deschise şi se uită la ea, îşi îngustă ochii de parcă s-ar fi speriat.

Oare şi-a dat seama? Oare se vede?

Gosta spuse:

— Dar… tu eşti?

— Da. Pot să…

Făcu un semn spre hol. Nu înţelegea. Ştia cumva intuitiv că are nevoie de o invitaţie ca să intre, altfel… altfel… avea să se întâmple ceva. Gosta dădu din cap şi făcu un pas înapoi.

— Intră, te rog. Eşti bine-venită.

Virginia intră în hol. Gosta închise uşa şi-o privi cu ochii lui apoşi. Era nebărbierit; pielea lăsată de pe gât părea murdară din cauza ţepilor gri. Putoarea din apartament era mai puternică

decât îşi amintea, mai uşor de distins.

Nu vreau să…

Mirosul vechi fusese alungat. Foamea preluă controlul. Virginia îşi puse mâinile pe umerii lui Gosta, văzu cum mâinile îi aterizară pe umerii lui Gosta. Nu se împotrivi. Virginia cea de demult stătea ghemuită pe undeva printr-un cotlon uitat al minţii, fără să poată interveni.

Gura ei spuse:

— Poţi să mă ajuţi cu ceva? Stai, nu te mişca.

Auzi ceva. O voce.

— Virginia! Salut! Mamă, ce mă bucur că…

Lacke înmărmuri când Virginia întoarse capul spre el.

Avea ochii goi. Ca şi când cineva i-ar fi băgat nişte ace şi ar fi supt tot ce însemna Virginia şi ar fi lăsat în urmă privirea inexpresivă a unui model din ghips, de la ora de anatomie. Poziţia nr. 8: Ochii.

Virginia se holbă la el preţ de o secundă, apoi îi dădu drumul lui Gosta şi se întoarse spre uşă, apăsă clanţa, dar uşa era încuiată. Trase zăvorul, dar Lacke o prinse de mână şi o trase de lângă uşă.

— Nu te duci nicăieri până când nu…

Virginia se luptă să iasă din strânsoarea lui şi-l nimeri cu cotul peste gură. Buzele lui se depărtară şi o ţinu de braţe, lipindu-şi obrazul de spatele ei.

— Ginja, ce dracu'. Trebuie să discut cu tine. Mi-am făcut atâtea griji. Calmează-te. Ce ai?

Virginia se smuci spre uşă, dar Lacke o ţinu strâns şi o împinse spre camera de zi. Se strădui să vorbească încet şi calm, ca un animal speriat, în timp ce o împinse în faţa lui.

— Hai, uite, Gosta ne toarnă frumos un gin şi discutăm şi noi ca oamenii, calmi şi liniştiţi şi o să vezi că… o să te-ajut. O să te-ajut, orice-ar fi, OK?

— Nu, Lacke. Nu.

— Ba da, Ginja, ba da.

Gosta se strecură printre ei şi intră în camera de zi. Îi pregăti Virginiei un gin tonic în paharul lui Lacke. Lacke reuşi s-o împingă înăuntru pe Virginia, apoi îi dădu drumul şi se postă în cadrul uşii cu mâinile pe cadru, ca o santinelă. Îşi linse puţin sânge de pe buza inferioară.

Virginia stătea în mijlocul camerei, încordată. Se uită în jur, de parcă ar fi căutat o ieşire. Ochii i se opriră asupra ferestrei.

— Nu, Ginja.

Lacke se pregăti să sară la ea şi s-o prindă în caz că ar fi vrut să facă vreo prostie.

Ce-are? Arată de parcă ar fi văzut nişte stafii.

Auzi un sunet ca şi cum s-ar fi spart un ou.

Şi încă unul, la fel.

Şi încă unul.

Camera se umplu de un sâsâit şi de un şuier din ce în ce mai puternice.

Pisicile din cameră se ridicaseră toate. Stăteau cu spatele cocoşat şi cu coada vârâtă între picioare şi se uitau la Virginia. Până şi Miriam se ridică un pic, atingând podeaua cu burta, îşi dădu urechile pe spate şi-şi dezveli dinţii.

Veniră şi cele din dormitor şi bucătărie.

Gosta nu mai turnă în pahar; se opri cu sticla în mână şi se holbă la pisicile lui. Sâsâitul pluti prin cameră ca un nor încărcat cu electricitate, intensificându-se. Lacke fu nevoit să strige ca să acopere sâsâitul pisicilor.

— Gosta, ce naiba au?

Gosta scutură din cap şi făcu un gest larg cu mâna, vărsând un pic de gin.

— Nu ştiu… nu le-am văzut niciodată…

O pisică mică şi neagră ateriză pe coapsa Virginiei, îşi înfipse ghearele şi dinţii în carnea ei. Gosta trânti sticla pe masă şi spuse:

— Zât, Titania, zât!

Virginia se aplecă, apucă pisica de spate şi încercă s-o smulgă de acolo. Alte două pisici profitară de ocazie şi-i săriră pe spinare şi pe ceafă. Virginia ţipă, smulse pisica de pe piciorul ei şi o azvârli cât colo. Aceasta zbură prin cameră, nimeri colţul mesei şi căzu la picioarele lui Gosta. Una dintre pisicile de pe spatele ei i se urcă în cap şi se agăţă cu ghearele de scalp, încercând s-o muşte de frunte.

Alte trei pisici săriră pe ea, înainte ca Lacke să ajungă la ele. Mieunară cât putură de tare, în timp ce Virginia le lovi cu pumnul. Cu toate astea, se agăţară de carnea ei, cu dinţii lor mici.

Lacke îşi strecură mâinile prin masa pulsândă şi contorsionată de pe pieptul Virginiei, apucă o bucată de piele care acoperea muşchii încordaţi, înlătură nişte corpuri mici şi bluza ei se sfâşie, iar Virginia ţipă şi…

Plânge

Nu; era sânge ce i se prelinse pe obraji. Lacke prinse pisica

de pe capul ei, dar aceasta îşi înfipse ghearele şi mai adânc, de parcă ar fi fost lipită de ea. Capul ei încăpea în mâinile lui şi Lacke îl smuci dintr-o parte în alta până când, prin hărmălaia aia, auzi un *pocnet* şi când îi dădu drumul, pisica se întinse fără suflu pe creştetul Virginiei. O picătură de sânge curse din nasul pisicii.

— Aoleu! Iubita lu' tata…

Gosta ajunse lângă Virginia şi începu să mângâie pisica moartă cu lacrimi în ochi. Aceasta se agăţa de scalpul Virginiei chiar şi acum.

— Iubita mea, draga mea…

Lacke coborî ochii şi privirile li se întâlniră.

Reapăruse. Era ea.

Virginia.

*

Lasă-mă să plec.

Prin tunelul dublu care erau ochii ei, Virginia privea în afară la ce se întâmpla cu corpul ei, urmărind încercările lui Lacke. Lacke care voia s-o salveze.

Las-o baltă.

Nu ea era cea care se lupta, cea care-şi agita braţele. Era cealaltă, cea care voia să trăiască, cea care voia ca… gazda ei să rămână în viaţă. Ea, una, se dăduse bătută de când văzuse gâtul lui Gosta şi simţise mirosul de urină din apartament. Ştia ce-o să urmeze. Şi nu voia să fie părtaşă.

Durerea. Simţi durerea, rănile provocate de gheare. Dar în curând avea să se termine.

Aşa că… lasă, nu e nevoie să faci nimic.

Lacke o văzu. Dar nu voia să accepte.

Curtea… cele două case… grădina…

Complet panicat, încercă să smulgă pisicile de pe Virginia. Acestea se agăţaseră şi nu mai voiau să-i dea drumul. Cele câteva pe care reuşi să le dea jos traseră după ele fâşii din hainele ei, lăsând în urmă răni adânci, dar majoritatea se agăţaseră de pielea ei ca nişte lipitori. Lacke încercă să le lovească, auzi oase rupându-se, dar cum cădea una, cum era înlocuită de alta. Pisicile se urcară unele peste altele, încercând să…

Negru.

Primi un pumn în faţă şi se împletici vreun metru; aproape că-şi pierdu echilibrul. Reuşi să se sprijine de perete şi clipi

repede. Gosta stătea lângă Virginia cu pumnii strânşi. Avea lacrimi în ochi şi-o privea furios.

— Le *doare!* Le *doare!*

Lângă Gosta, Virginia părea o masă de blănuri care sâsâiau şi mieunau. Miriam se ridică de pe podea, se târî până la Virginia, se ridică în două labe şi o muşcă de gambă. Gosta o văzu, se aplecă şi scutură din deget.

— *Nu-i* voie, iubita. *Doare* dacă muşti, să ştii.

Lacke nu mai judecă limpede. Făcu doi paşi înainte şi ţinti burta lui Miriam cu piciorul. Vârful pantofului se adânci în burdihanul umflat şi Lacke nu simţi dezgust, ci doar satisfacţie când sacul de maţe zbură cât colo şi se zdrobi de elementii caloriferului. O apucă de braţ pe Virginia…

Trebuie să ieşim, trebuie să

… şi o trase spre uşa de la intrare.

Virginia încercă să se împotrivească. Dar determinarea lui Lacke şi a infecţiei era mai puternică decât ea. Prin tunelele din capul ei, Virginia îl văzu pe Gosta căzând în genunchi şi auzi urletul de durere când acesta ridică o pisică moartă şi o mângâie pe spate.

Iartă-mă, iartă-mă!

Apoi Lacke o trase după el şi Virginia fu orbită de un motan care i se urcă pe faţă, o muşcă de cap şi ea nu simţi decât durere, nişte ace vii străpungându-i pielea şi se simţi închisă într-o Fecioară de Fier organică, îşi pierdu echilibrul şi cineva începu s-o târască pe jos.

Lasă-mă să plec.

Dar pisica de pe faţa ei îşi schimbă poziţia şi Virginia văzu uşa deschizându-se. Mâna stacojie a lui Lacke o târî afară şi Virginia zări casa scărilor, scările, apoi se ridică în picioare din nou şi se luptă, încercă să înainteze, preluă comanda şi…

Virginia îşi eliberă braţul din strânsoarea lui.

Lacke se întoarse spre grămada de blană agitată care era corpul ei ca s-o prindă din nou, ca să…

Ce? Ca să ce?

Afară. Ca să… afară.

Dar Virginia se strecură pe lângă el şi, preţ de o secundă, un spate tremurător de pisică îi şterse faţa. Virginia ieşi în casa scărilor, unde sâsâitul pisicilor se amplifică, transformându-se în nişte şoapte agitate, alergă spre capătul palierului şi…

Nununu

Lacke încercă s-o ajungă din urmă şi s-o împiedice, dar Virginia făcu un pas în gol şi se rostogoli pe scări, de parc-ar fi fost convinsă c-o să aterizeze pe moale sau ca şi când nu i-ar mai fi păsat.

Pisicile prinse sub ea mieunară, în timp ce Virginia se rostogolea, prăbuşindu-se pe treptele de beton. Oasele se frânseră cu o pocnitură umedă şi Lacke tresări când auzi o bufnitură mai serioasă. Capul Virginiei…

Ceva trecu peste picioarele lui.

O pisică cenuşie, mică, cu o lăbuţă rănită, se târî afară din casa scărilor, se aşeză pe ultima treaptă şi începu să miaune îndurerată.

Virginia zăcea nemişcată la capătul scărilor. Pisicile care scăpaseră cu viaţă plecară de lângă ea şi urcară înapoi pe scări. Intrară în hol şi începură să se lingă.

Doar pisicuţa cenuşie rămase pe loc, mieunând cu tristeţe din cauză că nu putuse să participe la luptă.

*

Duminică seara poliţia ţinu o conferinţă de presă.

Aleseseră o sală de conferinţe din sediul poliţiei, cu o capacitate de patruzeci de persoane, dar sala se dovedi neîncăpătoare. Jurnaliştilor locali li se alăturară mai mulţi jurnalişti de la ziare şi posturi de televiziune europene. Faptul că bărbatul nu fusese prins între timp făcu ştirea şi mai senzaţională şi una dintre cele mai reuşite analize fu oferită de un jurnalist din Marea Britanie, care explică de ce era atât de mediatizat cazul bărbatului.

— E vânătoarea asta, a Monstrului. Felul în care arată, faptele lui. E Monstrul din poveşti cu care ne speriem copiii. Şi de fiecare dată când îl prindem, vrem să ne convingem pe noi înşine c-o facem pentru ultima oară.

Deja, la cincisprezece minute de la începerea conferinţei, aerul din sala prost ventilată deveni de nerespirat şi singurii care nu se plângeau erau cei de la postul de televiziune italian care spuneau că sunt obişnuiţi cu condiţiile alea de lucru.

Adunarea se mută într-o sală mai mare şi la ora opt sosi şi şeful poliţiei capitalei, flancat de comisarul care conducea ancheta şi care discutase cu criminalul ritualic la spital, precum şi de conducătorul patrulei care supraveghease operaţiunea din pădurea Judarn pe parcursul zilei.

Niciunul din ei nu se temea c-avea să fie mâncat de viu de

jurnalişti, şi asta pentru că aveau de gând să le arunce un os.

Poliţia găsise o fotografie a bărbatului.

Căutările care plecaseră de la ceasul de mână dăduseră, în sfârşit, rezultat. În ziua de sâmbătă, un ceasornicar din Karlskoga îi ajută parcurgând registrul cu garanţii expirate şi găsi codul solicitat de poliţie. Solicitarea fusese trimisă şi celorlalţi ceasornicari din zonă.

Ceasornicarul sună la poliţie şi le transmise numele, adresa şi numărul de telefon ale bărbatului care cumpărase ceasul. Poliţia din Stockholm introduse numele bărbatului în registru şi îi rugă pe cei de la poliţia din Karlskoga să verifice cine locuieşte la adresa respectivă.

Toată secţia fu pusă pe jar când se adeveri că bărbatul fusese condamnat cu şapte ani în urmă pentru tentativă de viol asupra unui copil de nouă ani. Infractorul petrecuse trei ani la un spital de boli mintale, fiind considerat un caz care ţinea de competenţa lor. După trei ani, bărbatul fusese declarat vindecat şi externat.

Dar poliţia din Karlskoga îl găsi pe bărbat la domiciliu, sănătos tun.

Da, avusese un ceas din ăla. Nu, nu-şi amintea pe unde-l rătăcise. Fu nevoie de o audiere de câteva ore la secţia din Karlskoga şi de mai multe trimiteri la faptul că un caz de sănătate mintală putea fi reevaluat oricând, ca bărbatul să-şi amintească de persoana căreia îi vânduse ceasul.

Se numea Hakan Bengtsson şi locuia în Karlstad. Se întâlniseră undeva şi făcuseră ceva împreună, dar nu-şi mai amintea ce. În orice caz, îi vânduse ceasul, dar n-avea adresa lui şi îşi amintea doar vag de cum arăta. Putea să plece acasă?

Numele de Hakan Bengtsson nu exista în registrele poliţiei. Găsiseră douăzeci şi patru de indivizi cu acest nume în regiunea Karlstad. Jumătate dintre ei nu intrau în calcul din cauza vârstei. Poliţia începu să sune. Căutările fură simplificate considerabil de faptul că, dacă persoana respectivă putea *vorbi,* era descalificată automat.

Pe la nouă seara, reuşiră să reducă lista la *o* persoană. Un Hakan Bengtsson care lucrase ca profesor de suedeză la un liceu şi care se mutase din Karlstad când casa i-a ars într-un incendiu, în condiţii misterioase.

Poliţia sună la directorul liceului şi află că, da, într-adevăr, circulaseră tot felul de zvonuri cum că lui Hakan Bengtsson i-ar

fi plăcut copiii… mai mult decât era normal. Poliţia îl rugă pe director să se deplaseze la şcoală, chiar dacă era sâmbătă seara, şi să caute în arhive fotografia veche a lui Bengtsson, făcută în 1976 pentru catalogul şcolii.

Un poliţist din Karlstad, care avea ceva de rezolvat oricum în Stockholm, transmise prin fax o copie a pozei, după care, sâmbătă noaptea, venise cu maşina în oraş cu fotografia originală. Aceasta ajunse la sediul central din Stockholm duminică dimineaţa, adică după aproximativ o jumătate de oră de la prăbuşirea în gol a bărbatului şi declararea decesului.

Dimineaţa de duminică fu dedicată identificării bărbatului prin radiografii dentare şi intrări vechi în registrele medicilor din Karlstad şi poliţia realiză că, într-adevăr, bărbatul care în noaptea precedentă stătuse legat de un pat de spital era acel Hakan Bengtsson.

Duminică după-masă, poliţia ţinu o şedinţă la sediul central. Toată lumea se aşteptase să descopere încet-încet ce făcuse bărbatul, între timp decedat, de când plecase din Karlstad şi dacă faptele lui făceau parte dintr-un context mai larg sau dacă lăsase în urmă mai multe victime decât se cunoştea oficial.

Dar situaţia se schimbase radical.

Bărbatul trăia şi era liber, şi prioritatea numărul unu a poliţiei era să găsească *domiciliul său actual,* deoarece exista o oarecare probabilitate ca acesta să vrea să se întoarcă acolo. Cel puţin, asta indica traseul lui de până acum, spre Vasterort.

De aceea, au decis, în caz că n-aveau să-l prindă înainte de conferinţa de presă, să apeleze la publicul larg – un câine de vânătoare cu mai multe capete şi care nu dă greş.

Era cât se poate de posibil să-l fi văzut cineva, pe vremea când încă arăta ca omul din fotografie, şi poate că ştiau şi unde locuia. Şi, oricum, trebuiau să le arunce un os şi jurnaliştilor, chiar dacă, *desigur,* aceasta era o chestiune lipsită de importanţă.

Deci, în clipa aceea, la masa lungă de pe podium stăteau trei poliţişti şi jurnaliştii adunaţi murmurară la unison când şeful poliţiei ridică poza mărită, cu un gest simplu, dar ferm, şi le spuse:

— Bărbatul pe care-l căutăm se numeşte Hakan Bengtsson. Înainte de a-şi desfigura faţa, arăta, uitaţi… aşa.

Şeful poliţiei făcu o pauză, în timp ce camerele clipiră şi bliţurile transformară încăperea într-un stroboscop.

Desigur că existau copii ale fotografiei pixelate, care aveau să le fie împărţite jurnaliştilor, dar mai ales cei din străinătate aveau să aleagă cu siguranţă imaginea aceea impresionantă cu şeful poliţiei şi criminalul – vorba vine – din mâinile lui.

După ce terminară cu fotografiatul şi echipa de investigaţii îşi prezentase concluziile, jurnaliştii trecură la întrebări. Primul care a primit cuvântul a fost un reporter de la *Dagens Nyheter.*

— Când estimaţi c-o să-l prindeţi?

Şeful poliţiei trase aer în piept şi hotărî să-şi pună reputaţia în joc.

— Mâine, cel târziu, spuse, aplecat spre microfon.

*

— Ciao.

— Salut.

Oskar intră în camera de zi înaintea lui Eli, ca să caute discul la care se gândise. Luă la rând discurile subţiri de vinil ale mamei şi îl găsi. Vikingii. Membrii formaţiei stăteau în jurul scheletului unei nave de vikingi şi păreau complet paraşutaţi din cosmos cu costumele lor aurii.

Eli nu intrase după el. Oskar ieşi în hol cu discul în mână. Eli stătea în continuare pe prag, în faţa uşii.

— Oskar. Trebuie să mă inviţi înăuntru.

— Păi, şi… fereastra? Doar ai intrat…

— E o intrare nouă.

— Aha. Păi, poţi să…

Oskar se opri şi-şi linse buzele. Se uită la disc. Poza de pe copertă era făcută pe întuneric, cu bliţul, şi Vikingii străluceau ca nişte sfinţi, pe cale de a descinde pe pământ. Oskar făcu un pas spre Eli şi-i arătă discul.

— Uită-te. Arată de parc-ar fi în stomacul unei balene.

— Oskar…

— Da?

Eli rămase pe loc cu braţele atârnate şi se uită la Oskar. Acesta rânji, se duse la uşă şi trasă o linie pe lângă cadrul uşii şi prag, în faţa lui Eli.

— Ce-i? *E* ceva aici, sau ce?

— Nu începe iar.

— Pe bune, acum. Ce se întâmplă dacă *nu* te invit?

— Nu începe.

Eli zâmbi vag.

— Vrei să vezi? Ce se întâmplă? Da? Chiar vrei?

Eli o spuse pe un ton prin care voia, evident, să-l convingă să

spună nu. Era o promisiune teribilă. Dar Oskar răspunse:

— Da! Vreau! Ia să văd.

— Ai scris pe bileţel că…

— Da, da. Dar, hai, arată-mi! Vreau să văd ce se întâmplă.

Eli strânse din dinţi, se gândi o secundă, apoi făcu un pas înainte, peste prag. Oskar se încordă tot, aşteptându-se la ceva groaznic, c-o să fie trăsnită, că uşa o să se trântească în faţa ei sau ceva asemănător. Dar nu se întâmplă nimic. Eli intră în hol şi închise uşa după ea. Oskar ridică din umeri.

— Asta a fost tot.

— Nu chiar.

Eli rămase în aceeaşi poziţie în care stătuse şi în afara uşii. Nemişcată, cu braţele pe lângă corp şi cu privirea aţintită asupra lui Oskar. Oskar scutură din cap.

— Ce-i? Păi, eşti…

Se întrerupse în mijlocul frazei când văzu lacrima sau, nu, de fapt, lacrimile din ochii lui Eli. Doar că nu erau lacrimi, era ceva închis la culoare. Pielea de pe obrajii ei începu să se îmbujoreze, se coloră în roz, apoi în roşu-aprins, în stacojiu, şi pumnii ei se încleştară când porii de pe obraji se lărgiră şi mici perle de sânge ţâşniră pe toată faţa. Acelaşi lucru se întâmplă şi pe gâtul ei.

Eli se strâmbă de durere şi o picătură de sânge se prelinse din colţul gurii ei, se uni cu perlele care străbătuseră prin piele şi se îngroşă treptat pe bărbia ei, unindu-se cu picăturile de pe gât.

Braţele lui Oskar se înmuiară; le lăsă să cadă şi discul alunecă din înveliş, se lovi cu marginea de podea şi se opri pe covorul din hol. Privirea îi rătăci spre mâinile lui Eli.

Dosul palmelor ei erau umede de sângele care nu părea să se fi oprit.

Oskar se uită în ochii lui Eli, dar n-o găsi. Globii oculari se adânciseră şi abia dacă se vedeau din cauza sângelui care ţâşni prin ei, prelingându-se pe osul nasului şi pe buzele din colţurile cărora izvorâră alte două firicele. Sângele se scurse pe gâtul ei, dispărând sub bluza care se coloră de pete închise.

Sângera din fiecare por.

Oskar ţipă, cu respiraţia întretăiată:

— *Poţi* să intri, poţi să… eşti bine-venită, poţi să… fii aici!

Eli se relaxă. Pumnii încleştaţi se deschiseră. Grimasa dureroasă dispăru de pe chipul ei. Preţ de o clipă, Oskar crezu c-o să se retragă şi sângele, ca şi când *nu* s-ar fi *întâmplat nimic,*

doar pentru că acum era bine-venită.

Dar nu. Nu mai curgea, însă faţa şi mâinile lui Eli erau încă roşii şi, în timp ce stătură faţă-n faţă fără să spună nimic, sângele începu să se coaguleze şi să formeze dungi şi cocoloaşe mai închise, acolo unde cursese mai mult. Oskar simţi un miros vag de spital.

Ridică discul de pe jos, îl puse înapoi între coperţi şi spuse, fără a se uita la Eli:

— Scuze, n-am crezut că…

— E OK. Eu am vrut să fie aşa. Dar cred c-ar trebui să fac un duş. Ai o pungă?

— Pungă?

— Da. Pentru haine.

Oskar dădu din cap, intră în bucătărie şi scoase o pungă din dulapul de sub chiuvetă, pe care scria „ICA – mâncaţi, beţi şi fiţi fericiţi”. Se duse în camera de zi, puse albumul pe masă şi se opri cu punga foşnind în mâinile lui.

Dacă n-aş fi zis nimic. Dacă aş fi lăsat-o să… sângereze.

Mototoli punga, formă o minge şi o lăsă să cadă. O ridică, o aruncă în aer şi-o prinse din nou. În baie, Eli dădu drumul apei de la duş.

E adevărat. Totul. Ea e… el e…

În timp ce se îndreptă spre baie, desfăcu punga şi o netezi. Mâncaţi, beţi şi fiţi fericiţi. În spatele uşii închise, Eli se bălăcea. Plăcuţa de la zăvor era albă. Oskar bătu încet la uşă.

— Eli…

— Da. Intră.

— Nu, eu voiam doar… punga.

— N-aud ce spui. Intră.

— Nu.

— Oskar, eu…

— Am pus punga lângă uşă!

Lăsă punga în faţa uşii şi se refugie în camera de zi. Scoase discul din înveliş, îl puse pe placă, porni pick-upul şi aşeză acul la cea de-a treia piesă, favorita lui.

Fata îşi pune flori în păr,
şi se plimbă pe pajişte,
anul ăsta împlineşte nouăspe’
îşi spune şi îşi zâmbeşte.

Eli intră în camera de zi. Îşi legase un prosop în jurul

mijlocului şi în mână ţinea punga de plastic cu hainele murdare. Avea faţa curată şi părul îi atârna în şuviţe peste obraji şi urechi. Oskar îşi încrucişă braţele pe piept şi dădu din cap spre ea.

De ce zâmbeşti, o întreabă flăcăul
Când se întâlnesc lângă gard,
Mă gândesc la cel ce-o să fie al meu,
Spune fata cu ochii albaştri,
La cel pe care-l iubesc…

— Oskar?
— Da?
Oskar dădu sonorul mai încet şi înclină capul spre pick-up.
— Jenant, nu?
Eli scutură din cap.
— Nu, e supermişto. *Asta*-mi place şi mie.
— *Serios?*
— Da. Dar, auzi…
Eli părea că voia să-i mai spună ceva, dar spuse doar „eh” şi îşi desfăcu prosopul din jurul mijlocului. Acesta căzu la picioarele ei şi Eli rămase goală, la câţiva paşi de Oskar. Îşi şterse corpul slab cu palma şi spuse:
— Acum ştii şi tu.

… jos, lângă lac, desenează-n nisip.
Încet, iată ce-şi spun;
Pe tine, iubire, pe tine te vreau
La-lala-lalala…

Un pasaj instrumental scurt şi melodia se termină. În difuzoare se auzi un pocnet slab şi acul sări la piesa următoare, în timp ce Oskar se uită la Eli.

Cele două sfârcuri mici păreau aproape negre pe fundalul alb al pielii. Trunchiul ei era îngust, drept şi fără forme. Doar coastele se distingeau clar în lumina puternică a candelabrului. Braţele şi picioarele ei ca nişte beţe păreau anormal de lungi, crescute din corp; era un copac tânăr, acoperit cu piele de om. Între picioare nu avea… nimic. Nici o despicătură, nici penis. Doar o bucată de piele netedă.

Oskar îşi trecu degetele prin păr, apoi le odihni pe ceafă. Nu voia să rostească acel cuvânt penibil, folosit de mămici, dar îi

scăpă, oricum:

— N-ai… puţulică.

Eli îşi aplecă puţin capul şi se uită spre zona pelviană, ca şi când ar fi descoperit-o abia acum. Piesa următoare începu şi Oskar nu auzi răspunsul. Apăsă mânerul care ridică acul de pe disc.

— Ce-ai spus?

— Am spus că am avut.

— Păi, şi? Ce-a păţit?

Eli izbucni în râs. Oskar îşi imagină cum trebuie să fi sunat şi se făcu roşu. Eli ridică braţele şi se strâmbă, întinzând buzele.

— Am uitat-o în metrou.

— Ete. Eşti proastă.

Oskar trecu pe lângă Eli fără a se uita la ea şi se duse să verifice dacă lăsase vreo urmă în baie.

Aburul fierbinte plutea încă în aer şi oglinda era înceţoşată. Cada era la fel de albă ca înainte, doar o dungă veche, galbenă, de mizerie, pe care nu reuşeau niciodată s-o cureţe, rămăsese tot acolo. Chiuveta era curată şi ea.

Nu s-a întâmplat nimic.

Eli se dusese la baie doar de dragul aparenţei, distrugând iluzia. Dar, nu: săpunul. Oskar îl ridică. Pe săpun se vedeau dungi roz şi în adâncitura mică de pe chiuvetă, de sub săpunieră, se vedea un cocoloş, ceva care arăta ca un mormoloc, ca o… vietate şi Oskar tresări când mormolocul începu să…

înoate

… să mişte, dând din coadă şi unduindu-se spre marginea adânciturii, apoi alunecă în chiuvetă şi se opri pe sita de scurgere. Dar nu se mai mişca şi nu mai părea viu. Oskar deschise robinetul şi stropi cocoloşul cu apă până când acesta dispăru, apoi clăti săpunul şi săpuniera. După aceea, îşi dădu jos halatul de baie din cuier, se întoarse în camera de zi şi i-l întinse lui Eli, care stătea în continuare goală în mijlocul camerei şi se uita în jur.

— Mersi. Mama ta când se întoarce?

— Peste vreo două ore.

Oskar ridică punga cu haine.

— Cu astea ce fac? Le arunc?

Eli îmbrăcă halatul şi se legă cu cordonul.

— Nu. Le iau eu când plec.

Îi atinse umărul.

— Auzi? Te-ai prins că nu sunt fată, că nu pot să…

Oskar făcu un pas înapoi.

— Doamne, cât îţi umblă gura! *Ştiu* că nu eşti. Doar mi-ai *spus.*

— Nu, nu ţi-am spus.

— Ba da, cum să nu.

— Când?

Oskar încercă să-şi amintească.

— Nu mai ştiu, dar *ştiam,* în orice caz. Ştiam *de mult.*

— Eşti… trist?

— De ce-aş fi trist?

— Pentru că… nu ştiu. Poate că… ţi se pare aiurea. Prietenii tăi…

— Termină! Termină. Eşti bolnavă la cap. Termină.

— OK.

Eli se jucă puţin cu cordonul halatului, apoi se duse lângă pick-up şi se uită la discul care se rotea. Se întoarse şi se uită prin cameră.

— Ştii de când n-am mai fost… acasă la cineva, ca acum? Nici nu mai ştiu… Ce să fac?

— Eu de unde să ştiu?

Eli coborî umerii, îşi vârî mâinile în buzunarele halatului şi se holbă ca hipnotizată la cercul gol din mijlocul discului. Deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise la loc. Scoase mâna dreaptă din buzunar, o întinse spre disc şi o apăsă cu degetul arătător, oprindu-l.

— Ai grijă. Se… strică.

— Scuze.

Eli îşi retrase repede degetul şi discul luă viteză, continuând să se învârtă. Oskar observă că lăsase în urmă o amprentă umedă care avea să se vadă de fiecare dată când discul se învârtea în lumina candelabrului. Eli îşi vârî mâna în buzunar şi se uită la disc de parcă ar fi încercat să asculte muzica studiind dungile dintre melodii.

— O să sune aiurea… dar… – buza lui Eli zvâcni – … să ştii că n-am avut niciun… prieten obişnuit de două sute de ani.

Se uită la Oskar cu un zâmbet de „scuze-că-zic-prostii-din-astea-penibile”. Oskar căscă ochii.

— Aşa *eşti* de bătrână?

— Da. Nu. M-am născut acum vreo două sute douăzeci de ani, dar jumătatea timpului am dormit.

— Asta fac şi eu. Sau, mă rog… opt ore… asta înseamnă… o

treime.

— Da. Doar că… atunci când zic c-am dormit, vreau să zic că nu m-am trezit… timp de câteva luni. Deloc. Şi după aia… sunt luni în care trăiesc. Doar că atunci mă odihnesc ziua.

— Aşa-i normal?

— Nu ştiu. Cel puţin, la mine. Şi când mă trezesc, sunt… mic din nou. Şi slab. De-aia am nevoie de ajutor. Şi poate de asta am şi supravieţuit. Pentru că-s aşa de mic. Oamenii vor să mă ajute. Doar că… din motive foarte diferite.

O umbră trecu peste obrazul lui Eli când îşi muşcă buzele; îşi vârî mâinile în buzunare mai adânc şi găsi ceva. Scoase o bucată lungă şi subţire de hârtie. Ceva uitat de mama; uneori se îmbrăca în halatul lui Oskar. Eli puse înapoi hârtiuţa cu grijă, de parcă ar fi fost ceva preţios.

— Şi ce, dormi în coşciug?

Eli râse şi scutură din cap.

— Nu. Nu. Eu…

Oskar nu se mai putu abţine. De fapt, nu voia s-o facă, dar acum o spuse pe un ton acuzator:

— Dar omori oameni!

Eli se uită la el cu o privire aproape mirată, ca şi când Oskar i-ar fi arătat că are cinci degete la fiecare mână sau ceva la fel de evident.

— Da. Omor oameni. E nasol.

— Şi-atunci de ce o faci?

Ochii lui Eli scăpărară de furie.

— Dacă ai o idee mai bună, zi-mi şi mie.

— Da… păi… sângele… cred că se poate şi altfel… ca să…

— Nu, nu se poate.

— De ce?

Eli pufni pe nas şi strânse ochii.

— Pentru că-s la fel ca tine.

— Cum adică? Eşti ca mine…

Eli făcu un gest prin aer, de parcă ar fi împuns cu cuţitul.

— La ce te holbezi, idiotule? Vrei să mori?

Repetă gestul.

— Asta păţeşti. Dacă te holbezi la mine.

Oskar îşi trecu buza superioară peste cea inferioară şi le umezi.

— Ce tot zici acolo?

— N-am zis-o eu. Tu ai zis-o. A fost primul lucru pe care l-am auzit de la tine. Jos, pe terenul de joacă.

Oskar îşi aminti. Copacul. Cuţitul. Cum a înclinat apoi lama cuţitului şi a văzut-o pe Eli pentru prima oară.

Deci te pot vedea în oglinzi? Prima oară te-am văzut într-o oglindă.

— Eu… nu ucid oameni.

— Nu. Dar ai vrea s-o faci. Dac-ai putea. Şi *chiar* ai face-o, dac-ai fi nevoit.

— Pentru că-i urăsc. E o mare…

— Diferenţă. Chiar e?

— Da…?

— Da. Dac-ai reuşi s-o faci fără să fii descoperit. Dacă s-ar *întâmpla,* pur şi simplu. Dac-ai putea să-ţi *doreşti* să moară şi ei chiar ar muri. N-ai face-o?

— … ba da.

— Ba da. Şi ai face-o doar de plăcere. Din răzbunare. Eu o fac pentru că sunt nevoit. N-am încotro.

— Dar, e din cauză că… îmi fac rău, îşi bat joc de mine şi că…

— Pentru că vrei să *trăieşti.* Ca şi mine.

Eli întinse braţele, puse mâinile pe obrajii lui Oskar şi îşi apropie capul de faţa lui.

— Fii ca mine, un pic.

Şi îl sărută.

*

Degetele bărbatului sunt încovoiate în jurul zarurilor şi Oskar îi vede unghiile vopsite în negru.

Tăcerea se lasă pe cei din sală ca o ceaţă sufocantă. Mâna îngustă se înclină… încet… şi zarurile cad pe masă… pam-pam. Se ciocnesc, se rotesc, se opresc.

Un doi. Şi un patru.

Oskar se simte uşurat, cu toate că nu ştie de ce, în timp ce bărbatul se plimbă pe lângă masă, se postează în faţa rândului de băieţi ca un general de armată.

Vocea bărbatului e lipsită de inflexiuni, nu e nici adâncă, nici înaltă, când începe să-i numere, întinzând un deget arătător lung.

— Unu… doi… trei… patru…

Oskar se uită în stânga, în direcţia din care a început să numere. Băieţii stau într-o poziţie relaxată, par că se simt liberi. Cineva plânge. Băiatul de lângă Oskar se apleacă, buza lui inferioară tremură. Ah. El e… numărul şase. Acum Oskar îşi dă seama de ce s-a simţit uşurat.

— Cinci… şase… şi… şapte.

Degetul arată exact spre Oskar. Bărbatul se uită în ochii lui. Şi zâmbeşte.

Nu!

Dar a fost... Oskar îşi fereşte privirea, se uită la zaruri. Acestea s-au schimbat şi arată un trei şi un patru. Băiatul de lângă Oskar aruncă o privire în jur, clipind cu ochi mari, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un coşmar. Preţ de o secundă, privirile li se întâlnesc. Sunt goale. Nedumerite.

Apoi de lângă perete se aude un ţipăt.

... mama...

Femeia cu şalul maro aleargă spre el, dar doi bărbaţi se pun între ei, o apucă de braţe şi... o aruncă înapoi, izbind-o de zidul de piatră. Braţele lui Oskar zvâcnesc, ca şi când ar vrea s-o prindă când se prăbuşeşte, şi buzele formează cuvântul: „... mama!”,

Două mâini puternice se lasă pe umerii lui, cineva îl scoate din rând şi îl conduce spre o uşă mică. Bărbatul cu perucă ţine în continuare degetul ridicat şi-l urmează, iar cineva îl îmbrânceşte şi-l trage din sală spre o cameră întunecată care miroase a... Rachiu...

... după care urmează imagini tremurânde, neclare; lumină, întuneric, piatră, piele dezgolită... apoi imaginea se focalizează şi Oskar simte o presiune puternică pe piept. Nu poate să-şi mişte braţele. Urechea dreaptă o să-i explodeze în curând, stă culcat şi simte cum îl apasă... o scândură de lemn.

Oskar are ceva în gură. O bucăţică de sfoară. Suge sfoara şi deschide ochii.

E întins pe burtă, pe o masă. Braţele i-au fost legate de picioarele mesei. E în pielea goală. În faţa lui, două siluete; bărbatul cu perucă şi încă unul. Un bărbat mic şi îndesat care arată... comic. Nu. Arată precum cineva care doar are impresia că e comic. Genul care spune bancuri la care nu râde nimeni. Într-o mână, bărbatul comic ţine un cuţit, iar în cealaltă, un bol.

Ceva nu e în regulă.

Simte presiunea pe piept, pe ureche. Pe genunchi. Ar trebui să-i apese şi... puţulica. Dar e ca şi când ar fi o gaură în masă chiar în locul acela. Oskar încearcă să se întoarcă puţin ca să vadă dacă-i aşa, dar corpul îi este legat fedeleş.

Bărbatul cu perucă spune ceva şi omuleţul amuzant râde, dă din cap. Apoi amândoi se lasă pe vine. Bărbatul cu peruca se uită drept la Oskar. Are ochii albaştri şi clari, cum e cerul într-o zi rece de toamnă. Pare interesat într-un mod prietenos. Se uită

în ochii lui Oskar de parcă ar căuta ceva acolo, ceva ce-i place foarte mult.

Omuleţul comic se bagă sub masă cu cuţitul şi bolul în mâini. Şi Oskar pricepe.

Mai ştie şi că, dacă... reuşeşte să scuipe bucata aia de frânghie din gură, nu mai trebuie să stea acolo. Că poate să dispară.

Oskar încearcă să-şi dea capul pe spate, să se dezlipească de buzele ei. Dar Eli, care era pregătit pentru reacţia lui, îşi lipeşte palma de ceafa sa şi-i apasă gura cu gura lui, forţându-l să rămână în amintirile lui, să continue.

Bucata de sfoară i se strecoară în gură şi se aude un sunet umed, un fâsâit. Oskar trage vânturi de frică. Bărbatul cu perucă strâmbă din nas şi ţâţâie din buze, nemulţumit. Ochii par neschimbaţi. Aceeaşi expresie de copil care se pregăteşte să deschidă o cutie în care ştie c-o să găsească un căţeluş.

Nişte degete reci îl apucă pe Oskar de puţă şi încep să tragă de ea. Deschide gura ca să ţipe „nuuu!", dar sfoara îl împiedică să formeze cuvântul şi reuşeşte să scoată doar un „uuuu!"

Bărbatul de sub masă întreabă ceva şi tipul cu peruca dă din cap, fără a-şi lua privirea de la Oskar. Apoi simte durerea. Cineva îi bagă în vintre un fier înroşit care alunecă spre stomac şi-i atinge pieptul ca o limbă de foc şi Oskar ţipă, ţipă, ochii i se umplu de lacrimi şi corpul îi arde de parcă ar fi luat foc.

Inima îi bate pe scândură ca un pumn într-o poartă, şi Oskar strânge din ochi, muşcă sfoara şi de undeva de la distanţă, aude un plescăit, o vede pe...

... mama lui în genunchi lângă un pârâu, spălând nişte haine. Mama. Mama. Îi scapă ceva, o cârpă, şi Oskar se ridică – a stat prea mult culcat şi corpul îi arde – se ridică, aleargă spre pârâu, spre bucata mică de cârpă care pluteşte şi vrea să dispară, se aruncă în pârâu ca să aline durerea, arsura, ca să prindă bucata de cârpă, ca s-o salveze. E cămaşa surorii lui. O ridică spre lumină, spre mama a cărei siluetă se distinge pe bucata de cârpă, pe mal, şi de pe cârpă încep să cadă picături de apă care strălucesc în soare, cad plescăind în pârâu, în ochii lui şi nu mai vede bine din cauza apei care se prelinge peste ochii şi obrajii lui, în timp ce...

... deschide ochii şi, oarecum prin ceaţă, vede părul blond, ochii albaştri ca nişte lacuri mici, de pădure, de undeva de departe. Vede bolul din mâinile bărbatului, bolul pe care-l duce la gură şi din care începe să bea. Îl vede cum închide ochii, îi

închide şi-i deschide şi bea…

Timpul trece… Trece şi pare nesfârşit. Oskar e prizonier. Bărbatul muşcă. Şi bea. Şi muşcă. Şi bea.

Apoi fierul roşu, încins ajunge până la creierul lui şi lumea devine rubinie, iar Oskar dă capul pe spate, încearcă să scape de bucata de sfoară şi se prăbuşeşte…

Eli îl prinse pe Oskar înainte de a cădea pe spate. Îl ţinu strâns în braţele lui. Oskar apucă ce putu, se agăţă de corpul din faţa lui şi-l strânse tare, uitându-se cu ochii orbiţi prin cameră.

Liniştit şi calm, aşa.

După un timp, înaintea lui se contură un model. Un tapet. Bej cu alb, cu trandafiri aproape invizibili. Îl recunoscu. Era tapetul din camera de zi, din casa lui. Era în camera de zi, în apartamentul mamei.

Şi cel din braţele lui era… Eli.

Un băiat. Prietenul meu. Da.

Oskar se simţi rău, ameţit. Se eliberă din strânsoarea lui şi se aşeză pe canapea, uitându-se în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că se întorsese, că nu era… acolo. Înghiţi şi îşi dădu seama că-şi aminteşte fiecare detaliu din locul pe care-l vizitase de curând. Era ca o amintire reală. Ceva ce i se întâmplase chiar lui, de curând. Bărbatul amuzant, bolul, durerea…

Eli stătea în genunchi în faţa lui cu mâinile lipite de stomac.

— Iartă-mă.

Exact ca şi când…

— Ce s-a întâmplat cu mama?

Eli părea că ezită.

— Te referi la… mama mea? îl întrebă.

— Nu…

Oskar tăcu şi evocă imaginea cu *mama* de lângă pârâu, clătind rufele. Doar că nu era mama lui. Nu arăta deloc ca mama *lui.* Îşi frecă ochii şi spuse:

— Da. Exact. Mama *ta.*

— Nu ştiu.

— Doar nu au…

— Nu ştiu!

Eli îşi încleştă pumnii până când i se albiră încheieturile şi-şi ridică umerii. Apoi se relaxă şi spuse pe un glas mai domol:

— Nu ştiu. Iartă-mă. Iartă-mă pentru… tot. Nu voiam să te… nu ştiu. Iartă-mă. A fost… aiurea.

Eli era o copie a mamei lui. Mai slab, mai plat, mai tânăr, dar… o copie. Peste douăzeci de ani, ar fi arătat exact ca femeia de la pârâu.

Asta dacă nu ne gândim la faptul că n-o să îmbătrânească niciodată. C-o să arate exact la fel ca acum.

Oskar oftă epuizat şi se lăsă pe spătarul canapelei. Era prea mult. O durere de cap uşoară se strecură pe lângă tâmplele lui, găsi un loc în care să oprească şi începu să apese. Era prea mult. Eli se ridică.

— Plec şi eu.

Oskar îşi sprijini capul în mâini şi încuviinţă. Nu era în stare să protesteze, să se gândească la ce trebuia să facă. Eli scoase halatul de baie şi Oskar îi zări din nou vintrele. De data asta observă o pată roz pe suprafaţa albă de piele, o cicatrice.

Oare ce face când are nevoie să… se pişe? Poate nu…

Nu avea puterea să-l întrebe. Eli se lăsă pe vine lângă punga de plastic, o dezlegă şi începu să-şi scoată hainele. Oskar spuse:

— Poţi să iei ceva… de la mine.

— N-am nevoie.

Eli scoase cămaşa în carouri. Pete întunecate pe materialul albastru-deschis. Oskar se îndreptă de spate. Durerea de cap se învârtea pe lângă temple.

— Nu te prosti, poţi să…

— E OK.

Eli începu să se îmbrace cu cămaşa pătată cu sânge şi Oskar spuse:

— Eşti supergreţos, nu înţelegi? Eşti *greţos.*

Eli se întoarse spre el cu cămaşa în mână.

— Crezi?

— Da.

Eli îndesă cămaşa în pungă.

— Atunci cu ce să mă îmbrac?

— Ia ceva din şifonier, orice.

Eli dădu din cap, intră în camera lui Oskar în care se aflau şifonierele, în timp ce Oskar alunecă într-o parte pe canapea şi-şi presă tâmplele de parcă ar fi vrut să le împiedice să explodeze.

Mama, mama lui Eli, mama mea, Eli, eu. Două sute de ani. Tatăl lui Eli. Tatăl lui Eli? Moşul ăla care… Moşul.

Eli se întoarse în camera de zi. Oskar se pregăti să-i spună ce avea de gând, dar rămase blocat când văzu că Eli se îmbrăcase cu o rochie. O rochie de vară spălăcită, galbenă cu picăţele albe,

mici. O rochie de-a mamei. Eli o netezi cu palmele.

— E OK? Am luat-o pe asta că părea cea mai veche.

— Dar e…

— Ţi-o dau înapoi mai târziu.

— Da. Da, da. Bine.

Eli se apropie de el, se lăsă pe vine în faţa lui şi-l luă de mâini.

— Auzi? Îmi pare rău că… nu ştiu ce să…

Oskar dădu din mâini ca să-l facă să tacă şi spuse:

— Ştii că moşul ăla a scăpat, da?

— Care moş?

— Moşul cu care… ăla de care ziceai că-i taică-tău. Care stătea cu tine.

— Ce-i cu el?

Oskar închise ochii. Pe interiorul pleoapelor văzu fulgere albastre. Lanţul de evenimente pe care le reconstruise din articolele decupate se derulă prin faţa lui şi Oskar se înfurie, îşi retrase mâinile şi le încleştă, se lovi cu pumnul în cap şi spuse, cu ochii în continuare închişi:

— Termină. Termină odată. Ştiu ce s-a întâmplat, OK? Nu te mai preface. Nu mai *minţi,* m-am săturat de minciuni.

Eli nu spuse nimic. Oskar strânse din ochi, respirând adânc.

— Moşul a fugit. L-au vânat toată ziua, dar nu l-au găsit. Ca să ştii.

Pauză. Apoi vocea lui Eli, deasupra capului lui Oskar.

— Unde?

— Aici. În Judarn. În pădure. Lângă Akeshov.

Oskar deschise ochii. Eli se ridicase şi stătea cu mâna peste gură, cu ochii mari şi speriaţi. Rochia era prea mare şi atârna ca un sac pe umerii lui înguşti. Arăta ca un copil care se îmbrăcase cu hainele mamei fără să fi avut voie şi care acum se aştepta la o pedeapsă aspră.

— Oskar, spuse Eli. Să nu ieşi. Când se întunecă. Promite-mi.

Rochia. Cuvintele. Oskar pufni pe nas, nu se putea abţine.

— Zici că eşti maică-mea.

*

Veveriţa ţâşneşte pe trunchiul stejarului, se opreşte, trage cu urechea. O sirenă, de undeva de departe.

Pe Bergslagsvagen trece o ambulanţă cu girofar albastru şi sirena pornită.

În ambulanţă se află trei persoane. Lacke Sorensson stă pe

un taburet rabatabil şi ţine o mână anemică, plină de răni, aparţinându-i Virginiei Lindblad. Un asistent de pe ambulanţă aranjează tubul prin care Virginiei i se administrează soluţie salină, ca inima ei să pompeze ceva după ce-a pierdut atâta sânge.

Veveriţa decide că sunetul e nepericulos şi irelevant. Îşi continuă drumul pe trunchiul copacului. Toată ziua a fugit de oameni şi de câini. N-a avut nicio clipă liniştită şi abia acum, când s-a întunecat, a îndrăznit să coboare din stejarul în care a fost nevoită să se refugieze pe parcursul zilei.

Lătratul câinilor şi vocile oamenilor au amuţit şi au dispărut. Se pare că până şi pasărea aia care făcea tărăboi s-a întors la cuibul ei.

Veveriţa ajunge la rădăcina copacului şi începe să ţopăie pe o rădăcină groasă. Nu-i place să alerge pe pământ când e întuneric, dar foamea o obligă s-o facă. Se mişcă cu precauţie, se opreşte şi ascultă, se uită din zece-n zece metri. Ocoleşte vizuina bursucului care a fost locuită de o familie chiar şi în vara aceea. Nu i-a mai văzut de mult, dar nu se ştie niciodată.

În sfârşit, ajunge la destinaţie; cea mai apropiată provizie pentru iarnă pe care a făcut-o în toamna aceea. În noaptea asta, temperatura a scăzut din nou sub zero şi peste zăpada topită pe parcursul zilei s-a format o pojghiţă subţire şi tare de gheaţă. Veveriţa râcâie pojghiţa cu ghearele, o sparge şi se strecoară înăuntru. Se opreşte, trage cu urechea, începe să sape din nou. Prin zăpadă, frunze şi pământ.

În clipa în care ridică o nucă, veveriţa aude un zgomot.

Pericol.

Apucă nuca uşor cu dinţii şi ţâşneşte în sus pe trunchiul unui brad, uitând să acopere locul secret. Ajunsă în siguranţă, pe o ramură superioară, ia nuca între lăbuţe şi încearcă să localizeze sursa zgomotului. Îi e foame şi mâncarea se află la doar câţiva centimetri de gura ei, dar trebuie să localizeze pericolul mai întâi, trebuie să-l identifice, înainte de a se apuca să mănânce.

Capul veveriţei se clatină dintr-o parte într-alta, nasul îi tremură în timp ce se uită în jos spre peisajul plin de umbre de sub picioarele ei şi descoperă sursa sunetului. Da. A meritat să ocolească mai înainte. Scrijelitul moale şi umed se aude dinspre bârlogul cârtiţei.

Dar bursucii nu ştiu să se cațere. Veveriţa se relaxează puţin şi sparge nuca cu dinţii, studiind în continuare solul, de data asta mai mult ca un spectator care stă în lojă, la o piesă de

teatru. Vrea să vadă ce se întâmplă, câţi bursuci apar.

Dar făptura care iese din vizuină nu-i un bursuc. Veveriţa ia nuca din gură şi se uită. Încearcă să priceapă. Să compare ceea ce vede cu imagini cunoscute. Nu reuşeşte.

Aşa că ia nuca în gură şi se urcă mai sus, până în vârful coroanei.

Poate că unul ca ăsta ştie să se cațere.

Nu poţi fi niciodată suficient de precaut.

Duminică, 8 noiembrie (seara/noaptea)

Ceasul arată opt şi jumătate. E o seară de duminică.

În timp ce Virginia şi Lacke traversează cu ambulanţa podul Traneberg, şeful poliţiei din Stockholm le arată o fotografie jurnaliştilor înfometaţi de concret, Eli alege o rochie din şifonierul mamei lui Oskar, Tommy stoarce nişte lipici într-o pungă de plastic şi inspiră aburii minunaţi şi ameţitori, iar o veveriţă, prima vietate după paisprezece ore, îl zăreşte pe Hakan Bengtsson, Staffan, unul dintre poliţiştii puşi pe urma lui, toarnă ceai într-o ceaşcă.

N-a băgat de seamă că ceainicul e ciobit şi o mare cantitate de lichid se prelinge pe cioc, pe partea bulbucată a ceainicului, apoi se scurge pe suprafaţa de lucru de lângă chiuvetă. Mormăie ceva şi înclină brusc ceainicul, ceaiul se varsă şi capacul cade în ceaşcă. Staffan se frige, trânteşte ceainicul şi îşi lipeşte braţele de corp, enumerând în gând literele alfabetului ebraic, ca să se liniştească şi să nu dea cu vasul de pereţi.

Aleph, Beth, Gimel, Daleth…

Yvonne intră în bucătărie şi îl văzu pe Staffan aplecat peste blatul de lucru, stând cu ochii închişi.

— Ce-ai păţit?

Staffan scutură din cap.

— Nimic.

Lamed, Mem, Nun, Samesh…

— Eşti supărat?

— Nu.

Koff, Resh, Shin, Taff. Aşa. Gata. Acum e mai bine.

Deschise ochii şi făcu un gest spre ceainic.

— Un ceainic de rahat.

— De ce?

— Verşi tot ceaiul… când torni.

— Ah, n-am observat.

— Păi, mă mir.

— N-are nimic ceainicul *ăla.*

Staffan strânse din dinţi şi întinse mâna la care se arsese spre Yvonne, de parcă ar fi vrut să zică: *Pace. Şalom. Taci.*

— Yvonne. Simt că-mi vine să… te plesnesc. Chiar acum. Aşa că, te rog: taci din gură.

Yvonne făcu o jumătate de pas înapoi. O parte din ea fusese tot timpul pregătită pentru chestia asta. Nu conştientizase intuiţia respectivă, dar bănuise că, în spatele faţadei pioase, Staffan ascundea un fel de… mânie.

Îşi încrucişă braţele pe piept, respirând adânc de câteva ori în timp ce Staffan rămase nemişcat, cu privirea aţintită asupra ceainicului şi a capacului căzut. Apoi spuse:

— Aşa faci de obicei?

— Cum?

— Dai în oameni? Când nu-ţi ies socotelile?

— Am dat vreodată în tine?

— Nu, dar ai spus…

— Da, am *spus.* Şi tu m-ai ascultat. Şi acum e totul bine.

— Şi dacă nu te-aş fi ascultat?

Staffan arăta complet calm şi Yvonne se relaxă, lăsându-şi braţele jos. Staffan o luă de mâini şi îi sărută uşor dosul palmelor.

— Yvonne. Oamenii *trebuie* să asculte unul de altul.

Turnară ceaiul în ceşti şi îl băură în camera de zi.

Staffan îşi spuse: să nu uit să-i fac cadou un ceainic nou. Yvonne îl întrebă ce s-a întâmplat în pădurea Judarn şi Staffan îi povesti. Făcu tot posibilul să-i distragă atenţia cu tot felul de subiecte, dar, până la urmă, Staffan îi puse întrebarea inevitabilă.

— Unde-i Tommy?

— Nu… ştiu.

— *Nu* ştii? Yvonne…

— Da, la un prieten.

— Hm. Şi când se întoarce?

— Nu, cred că doarme acolo. La prietenul lui.

— Prietenul lui?

— Da, la…

Yvonne încercă să parcurgă lista cu numele prietenilor lui Tommy, pe care-i cunoştea. Nu voia să-i spună lui Staffan că Tommy e plecat, dar că ea nu ştia *unde* e. Staffan ţinea la chestia asta, cu responsabilitatea părintească.

— … la Robban.

— Robban. E prietenul lui cel mai bun?

— Da, cred că da.

— Şi cum îl mai cheamă pe Robban ăsta?

— … Ahlgren, de ce? E cineva pe care…

— Nu, doar mă gândeam.

Staffan îşi luă linguriţa şi bătu uşor în ceaşcă. Se auzi un clinchet delicat. Staffan dădu din cap.

— Bine. Auzi… eu zic c-ar trebui să sunăm la Robban ăsta şi să-l rugăm pe Tommy să vină puţin acasă. Vreau să schimb două cuvinte cu el.

— Da, doar că n-am numărul lui de telefon.

— Nu, dar… ce-ai zis, Ahlgren? Bănuiesc că ştii unde stă. *Îl* găsim imediat în cartea de telefoane.

Staffan se ridică de pe canapea şi Yvonne îşi muşcă buza, simţind că se pierde din ce în ce mai mult într-un labirint din care o să-i fie greu să iasă. Staffan găsi volumul cu abonaţii din cartierele din apropiere şi se postă cu el în mijlocul camerei de zi. Răsfoi şi mormăi:

— Ahlgren, Ahlgren… Hm. Pe ce stradă stă?

— Nu şt… pe Bjornsonsgatan.

— Bjornsons… nu. Nu-i niciun Alhgren pe Bjornsonsgatan. În schimb, e unul pe Ibsengatan. Poate e el?

Văzând că Yvonne nu răspunde, Staffan puse degetul pe pagină şi spuse:

— Cred că încerc totuşi. Robert e numele lui sau cum?

— Staffan…

— Da?

— I-am promis că n-o să-ţi spun.

— Acum chiar că nu mai înţeleg nimic.

— Tommy. I-am spus că n-o să zic… unde e.

— Deci *nu-i* la Robban?

— Nu.

— Păi, unde e?

— Am… promis.

Staffan puse cartea de telefoane pe măsuţa de cafea, apoi se duse şi se aşeză pe canapea, lângă Yvonne. Aceasta sorbi din ceai şi ţinu ceaşca în faţa ochilor, de parcă ar fi vrut să se ascundă după ea. Staffan aşteptă. Când puse ceaşca pe farfurioară, Yvonne observă că-i tremurau mâinile. Staffan puse mâna pe genunchii ei.

— Yvonne. Trebuie să înţelegi că…

— I-am promis.

— Vreau să *vorbesc* cu el, atâta tot. Scuză-mă, Yvonne, dar cred că tocmai incapacitatea de a descurca pe loc o situaţie ca asta e… motivul pentru care ea apare, în primul rând. Îţi spun

din experienţă, cu cât reacţionăm cât mai repede la faptele tinerilor, cu atât avem şanse mai mari să… gândeşte-te la un drogat, de pildă, la unul dependent de heroină. Dacă cineva s-ar fi sesizat *de când* s-a apucat de haşiş, să zicem…

— Tommy n-are treabă cu drogurile.

— Eşti *sută la sută* sigură?

Se făcu linişte. Yvonne ştia că, cu fiecare secundă care trecea, un „da" ar fi sunat ridicol. Tic-tac. Răspunsese deja cu „nu" fără să fi rostit cuvântul. Şi, da, Tommy *era* cam ciudat uneori. Când se întorcea acasă. Avea ceva în privire. Doamne, dacă…

Staffan se lăsă pe spate. Ştia că ieşise învingător. Acum aştepta, întrebându-se ce condiţii o să-i pună.

Ochii lui Yvonne căutau ceva de care să se agaţe.

— Ce-i?

— Ţigările mele, le-ai…

— Sunt în bucătărie. Yvonne…

— Bine. *Bine.* Dar n-ai voie să te duci la el *acum.*

— Nu. Tu decizi. Dacă crezi că…

— Mâine-dimineaţă. Înainte să se ducă la şcoală. Promite-mi. Că nu te duci *acum.*

— Promit. Dar, ia zi. În ce fel de loc misterios s-a ascuns?

Yvonne îi explică.

Apoi se duse în bucătărie, fumă o ţigară şi suflă fumul prin geamul deschis. Mai fumă una, fără să-i pese de fum. Când Staffan intră în bucătărie, fluturând demonstrativ din mâini, şi-o întrebă unde ţinea cheia de la subsol, Yvonne îi spuse c-a uitat, dar că *probabil* o să-şi amintească mâine-dimineaţă.

Dacă se purta frumos.

*

După plecarea lui Eli, Oskar se aşează din nou la masa din bucătărie şi se uită la articolele din ziar. Durerea de cap îl mai slăbise acum că impresiile i se adunaseră într-o schemă clară.

Eli îi explicase că moşul era… infectat. Mai mult decât atât. Infecţia era singura care-l ţinea în viaţă. Cea care îl ghida spre Eli.

Eli îi spusese, îl *rugase* să nu spună nimic. Eli avea să plece de acolo în ziua următoare, de îndată ce se întuneca, şi Oskar o întrebase, bineînţeles, de ce nu pleca imediat, în noaptea aceea.

Pentru că… nu se poate.

De ce? Pot să te ajut.

Oskar, nu se poate. Sunt prea slab.
Cum se poate? Păi, tocmai ai…
Sunt slab, şi gata.

Şi Oskar îşi dăduse seama că era slab din cauza *lui.* Tot sângele ăla pe care l-a pierdut în hol. Dacă moşul l-ar fi găsit pe Eli, ar fi fost vina lui.

Hainele!

Oskar se ridică atât de brusc încât doborî scaunul.

Punga cu hainele lui Eli era în continuare pe jos, lângă canapea, cu cămaşa atârnând pe jumătate în afară. Oskar o băgă la loc şi simţi că mânecile erau ca nişte bureţi umezi, le vârî înăuntru şi legă punga. Apoi… se opri şi se uită la mâna cu care apucase cămaşa.

Rana din palmă se uscase şi coaja se luase pe jumătate, dezvăluind cicatricea de dedesubt.

… sângele… nu voia să îl amestecăm… oare… m-am infectat?

Picioarele îl purtară automat spre uşa de la intrare. Oskar se opri cu punga în mână şi trase cu urechea spre casa scărilor. Nu se auzi nimic şi Oskar alergă până la ghenă şi deschise trapa. Întinse punga spre gaură, o ţinu acolo, bălăngănind-o prin gaura întunecată.

Oskar simţi un curent rece urcând pe tobogan, răcorindu-i mâna întinsă cu care ţinea punga legată. Albul pungii lumina pereţii negri, denivelaţi ai tunelului. Dacă-i dădea drumul, probabil că n-avea să fie scuipată înapoi. Avea să cadă. Gravitaţia avea s-o tragă în gol. Spre sacul de gunoi.

Gunoierii urmau să vină peste câteva zile cu maşina lor. Dimineaţa devreme. Lumina portocalie intermitentă avea să se rotească pe tavanul din camera lui Oskar cam pe la ora la care se trezea de obicei şi Oskar avea să stea în pat şi avea să asculte uruitul, sunetul gunoiului aspirat şi zdrobit. Şi poate că avea să se dea jos din pat şi-avea să se uite la bărbaţii în salopete care aruncau sacii în maşină cu mişcări rutinate, apăsând apoi butonul. Fălcile maşinii de gunoi aveau să se închidă şi bărbaţii se urcau în maşina care se oprea din nou peste câţiva metri, la următorul bloc.

Şi asta îi dădea mereu un sentiment de… căldură. De siguranţă, acolo, în camera lui. Simţea că lucrurile mergeau ca pe roate. Şi poate că tânjea după ceva. Ar fi vrut să fie cu bărbaţii ăia, în maşină. Să stea în cabina prost iluminată, să plece departe…

Gata. Trebuie să-i dau drumul.

Mâna îi era încleştată în jurul pungii. Braţul îl durea de cât îl ţinuse întins. Încheietura îi îngheţase din cauza curentului. Îi dădu drumul.

Punga alunecă pe pereţi cu un sâsâit, apoi, după o fracţiune de secundă de linişte, căzu şi ateriză în sac cu o bufnitură.

O să te ajut eu.

Se uită din nou la mâna lui. Mâna care ajută. Mâna care…

Mă duc şi omor pe cineva. Mă duc după cuţit şi ies şi omor pe cineva. Pe Jonny. Îi tai gâtul şi adun sângele şi i-l duc acasă lui Eli. Oricum, nu mai contează pentru că m-am contaminat şi în curând o să…

Genunchii îi cedară şi fu nevoit să se sprijine de marginea toboganului ca să nu-şi piardă echilibrul. Se *gândise* la asta. Chiar se gândise *pe bune.* Nu mai era un joc cu copacul. Preţ de o clipă… chiar s-a gândit s-o facă.

Cald. Îi era cald ca atunci când avea febră. Îl durea tot corpul şi simţea nevoia să se întindă pe jos. Acum.

Sunt contaminat. O să mă transform… în vampir.

Încercă să-şi mişte picioarele pe scări, sprijinindu-se cu o mână…

cea neinfectată

… de balustradă. Reuşi să ajungă până la apartament, intră şi se duse în camera lui, se întinse în pat şi se holbă la posterul de pe tapet. Pădurea. Una din figurinele lui apăru imediat şi-l privi în ochi. Moş Crăciun cel în miniatură. Îl mângâie cu degetul, gândindu-se, preţ de o clipă, la ceva incredibil de ridicol:

Mâine trebuie să mă duc la şcoală.

Şi mai avea o fişă necompletată. Cea cu Africa. Ar trebui să se ridice, să se aşeze la masa de scris, să aprindă lampa şi să deschidă atlasul. Să caute nume stupide şi să le scrie pe liniile punctate.

Asta ar trebui să facă. Mângâie uşor căciula lui Moş Crăciun. Apoi începu să ciocăne.

E.L.I.

Nimic. Probabil că era afară şi…

făcea chestii din alea, de-ale noastre.

Îşi trase pătura peste cap. Avea frisoane, ca şi când ar fi răcit. Încercă să-şi imagineze. Cum avea să fie. Să trăiască pentru totdeauna. Să fie temut, urât. Nu. *Eli* n-o să-l urască. Dacă ar rămâne…. Împreună…

Încercă să-şi imagineze şi gândul îi zbură aiurea. După un

timp, uşa de la intrare se deschise. Venise acasă mama lui.

*

Perne de grăsime.

Tommy se holbă cu capul gol la imaginea din faţa lui. Tipa îşi apăsa sânii cu mâinile, făcându-le să pară două baloane, şi-şi ţuguia buzele. Arăta complet sărit de pe fix. Tommy s-a gândit c-o să facă laba, dar ceva nu-i dădea pace, ceva din creierul lui îi spunea că tipa arăta ca un monstru.

Luă revista şi o făcu sul cu mişcări mult prea lente, apoi o strecură sub perna canapelei. Fiecare gest era controlat de mintea lui conştientă. Se luase. Se luase rău de tot de la aburii degajaţi de lipici. Şi asta era bine. Lumea dispăruse. Nu mai exista decât camera asta şi în afara ei… un deşert care se întindea, legănându-se ca marea învălurată.

Staffan.

Încercă să se gândească la Staffan. Nu reuşea. Nu-l găsea. Îl vedea doar pe poliţistul ăla decupat din carton, amplasat în faţa poştei. În mărime naturală. Ca să-i sperie pe hoţi.

Nu vreţi să jefuim poşta?

Ce, eşti prost? Vrei să ne prindă poliţistul de carton?

Tommy chicoti. Poliţistul de carton începu să semene cu Staffan. Era pedepsit. Trebuia să păzească oficiul poştal. Scria ceva şi pe model, dar ce?

Infracţiunea nu te ajută cu nimic. Nu. *Poliţia te vede.* Nu. Cum dracu’ era? *Ai grijă! Sunt campion la tras cu pistolul!*

Tommy râse. Râse mult. Râse atât de tare încât se cutremură şi avu impresia că becul gol din tavan se legăna odată cu el. Râse şi de asta. *Atenţie! Poliţia de carton! Cu pistol de carton! Şi cap sec de carton!*

Cineva ciocănea în capul lui. Voia să pătrundă în oficiul poştal.

Poliţistul de carton ciuleşte urechile. Există două sute de cartoane la oficiul poştal. Deblochează siguranţa. Cling-cling.

Cioc. Cioc. Cioc.

Peng.

… Staffan… maică-mea, la naiba…

Tommy înlemni. Încercă să se gândească. Nu putea, în capul lui plutea doar un nor zdrenţuit. Apoi se calmă. Poate era Robban sau Lasse. Sau poate Staffan. Staffan cel de carton.

Penis de carton, creier de carton.

Tommy îşi drese glasul şi spuse pe o voce groasă:

— Cine e?

— Eu.

Recunoscu vocea, dar nu reuşea s-o asocieze cu o faţă cunoscută. În orice caz, *nu* era Staffan. Tata-de-carton.

Cacadecarton. Terminã.

— Cine eşti?

— Poţi să deschizi?

— Poşta a închis. Reveniţi peste cinci ani.

— Am bani.

— Bani de hârtie?

— Da.

— Atunci e bine.

Se ridică de pe canapea. Încet, foarte încet. Contururile obiectelor din jur nu voiau să se aşeze. Capul era plin de plumb.

Beretă de beton.

Stătu nemişcat câteva secunde, ameţit. Dalele de ciment se înclinau ba spre dreapta, ba spre stânga, ca într-un vis, ca în Casa Ciudată[56]. Se duse spre uşă, păşind încet, trase zăvorul şi împinse uşa. În faţa uşii, fata aceea. Prietena lui Oskar. Tommy se holbă la ea fără să-şi dea seama ce vede.

Soare şi baie.

Fata era îmbrăcată doar cu o rochie subţire. Galbenă, cu picăţele albe care-i atrăgeau privirea şi Tommy încercă să se concentreze asupra lor, dar picăţelele începură să danseze, să se mişte, şi lui Tommy i se făcu rău. Fata era cam cu douăzeci de centimetri mai scundă decât el.

Drăguţă... ca o zi de vară.

— A venit vara cumva?

Fata înclină capul.

— Ce?

— Păi, eşti într-o... cum îi zice... o rochiţă *de vară.*

— Da.

Tommy dădu din cap, bucuros că îşi adusese aminte de cuvintele alea. Ce-a zis? Bani? Aha. Oskar i-a povestit că...

— Vrei să... cumperi ceva sau?

— Da.

— Ce anume?

— Pot să intru?

— Da, da.

— Spune că pot să intru.

---

[56] Lustiga Hus, casă din Grona Lund, construită în 191 7, cu camere strâmbe, podele care se rotesc, coridoare cu mai multe unghiuri etc.

Tommy făcu un gest larg, exagerat. Îşi văzu mâna mişcându-se cu încetinitorul, ca un peşte drogat, plutind în aer, deasupra podelei.

— Intră. Bine ai venit la… sediu.

Nu mai putea să stea în picioare. Podeaua îl voia. Se întoarse şi se trânti pe canapea. Fata intră, închise uşa şi trase zăvorul. Lui Tommy i se părea că arată ca un pui gigantic şi pufni în râs. Puiul se aşeză în fotoliu.

— Ce e?

— Nu, nimic, doar că… eşti… foarte galbenă.

— Aha.

Fata încrucişă mâinile pe o gentuţă, aşezată pe genunchi. N-o observase până acum. Nu. Nu era o gentuţă. Arăta mai degrabă ca un… portfard. Tommy se uită la el. Asta se întâmplă când vezi o geantă. Te întrebi ce-i în ea.

— Ce-ai… acolo?

— Bani.

— Da, clar.

Nu. Nu miroase deloc bine. E ceva ciudat.

— Şi ce vrei să cumperi?

Fata trase fermoarul portfardului şi scoase o bancnotă de o mie. Şi încă una. Şi încă una. Trei mii. Bancnotele păreau ridicol de mari în mâinile ei mici când se aplecă şi le puse pe masă.

Tommy pufni:

— Şi asta ce mai e?

— Trei mii.

— Da. Şi ce?

— Pentru tine.

— Nu.

— Ba da.

— Sunt bani de… monopoly sau ce?

— Nu.

— Serios?

— Da.

— Şi de ce mi-i dai?

— Pentru că vreau să cumpăr ceva de la tine.

— Vrei să cumperi ceva de trei *mii de… nee*.

Tommy întinse braţul cât putu şi apucă o bancnotă.

O pipăi, o îndoi, o ridică spre lumină şi observă filigranul. Un rege sau ceva de genul ăsta imprimat şi pe bancnotă. Deci nu era falsă.

— Văd că nu glumeşti.

— Nu.

Trei mii. Pot să… plec undeva. Cu avionul.

Staffan şi mama n-aveau decât să… Capul lui Tommy se limpezi încet. Chestia asta era supertrăsnită, dar, OK: trei mii. Asta, una la mână. Trebuia doar s-o întrebe…

— Şi ce vrei să cumperi? Pentru că, ştii, cu ăştia poţi să…

— Sânge.

— Sânge.

— Da.

Tommy pufni pe nas şi scutură din cap.

— Nu, îmi pare rău. N-avem. S-a terminat… rezerva.

Fata stătea nemişcată în fotoliu şi se uita la el. Nici măcar nu zâmbea.

— Nu, pe bune, spuse Tommy. Ce vrei?

— Tu iei banii ăştia… şi-mi dai nişte sânge.

— N-am.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da.

Tommy se prinse.

Ce dracu'…

— Vorbeşti… serios?

Fata arătă cu degetul spre bani.

— Nu e nimic periculos.

— Dar… ce… cum?

Fata vârî mâna în portfard şi scoase ceva. O bucăţică albă, de plastic, dreptunghiulară. O scutură. Plasticul zornăi puţin. Abia acum văzu ce era. O cutiuţă cu lame de ras. Fata puse cutiuţa pe genunchi şi mai scoase ceva.

Un pătrat de culoarea pielii. Un plasture mare.

Nu, nu putea să fie adevărat.

— Hei, pe bune. Termină. Nu înţelegi că… aş putea să-i bag în buzunar şi-acum. Trei mii de coroane? Ce? N-am văzut, nu cunosc. E-o *găligie* de bani, tu-ţi dai seama? Cine ţi i-a dat?

Fata închise ochii şi suspină. Când îi deschise din nou, nu mai arăta la fel de prietenoasă.

— Vrei sau nu vrei?

Vorbeşte serios. Să-mi fut una. Chiar vorbeşte serios. Neee.… Neee.

— Şi ce? Adică, şşşht şi…

Fata dădu din cap frenetic.

Şşht? Ia stai aşa, numai puţin. Ia STAI. Cum era cu porcii.

Tommy se încruntă. Gândul se lovi de capul lui ca o minge de cauciuc aruncată cu ură. Încercă să se agaţe de ceva, să se oprească. Şi se opri. Îşi aduse aminte. Rămase cu gura căscată. Şi o privi în ochi.

— … nu…?

— Ba da.

— Tu glumeşti cu mine, nu-i aşa? Serios. Pleacă de-aici. Hai. Pleacă, n-auzi?

— Sunt bolnavă. Am nevoie de sânge. Îţi dau şi mai mulţi, dacă vrei.

Căută prin portfard şi mai scoase două bancnote de o mie. Le puse pe podea. Cinci mii.

— Te rog.

Criminalul. Vallingby. Gâtul tăiat. Dar ce dracu'… tipa asta…

— Da' ce dracu' faci tu cu… ce mama naibii… eşti mică, auzi…

— Ţi-e frică?

— Nu, pot să… poate ţi-e frică ţie?

— Da.

— De ce?

— C-o să refuzi.

— Păi, te-am refuzat. Asta-i chiar… hai, revino-ţi. Du-te frumos acasă.

Fata rămase în fotoliu şi se gândi. Apoi dădu din cap, se ridică şi adună banii de pe jos; îi puse înapoi în portfard. Tommy fixă locul de unde-i ridicase. Cinci. Mii. Se auzi un clinchet şi zăvorul se mişcă. Tommy se întoarse pe spate.

— Păi, şi ce… o să-mi tai gâtul sau cum?

— Nu. Pe îndoitura braţului. Doar puţin.

— Şi după aia ce faci?

— O să beau.

— *Acum*?

— Da.

Tommy se retrase în mintea lui. În faţa sa, apăru graficul cu aparatul cardiovascular, proiectat pe dinăuntrul pielii lui ca o hârtie de calc. Simţi, poate pentru prima oară, că *are* un aparat cardiovascular. Nu doar nişte puncte, nişte răni din care ieşeau câte un strop, două de sânge, ci un copac imens, pompând, de vene, pline de… cât era oare?… cinci, şase litri de sânge.

— Şi ce *boală* zici că ai?

Fata nu spuse nimic, stătea doar lângă uşă cu mâna pe zăvor şi-l cerceta, iar liniile trasate de artere şi vene de pe corpul lui,

harta adică, se transformară într-o schemă… pentru măcelari. Tommy ignoră gândul acesta şi îşi spuse: *Fă-te donator de sânge. Douăşcinci de coroane şi o chiflă cu caşcaval.* Apoi zise:

— Bine, dă-mi banii.

Fata trase fermoarul portfardului şi scoase bancnotele din nou.

— Pot să-ţi dau trei mii acum… şi două mai încolo?

— Da, da. Dar aş putea să sar la tine şi să iau banii oricum, nu-nţelegi?

— Nu. N-ai putea.

Îi întinse cele trei bancnote de o mie cu degetul arătător şi cel mijlociu. Tommy ridică fiecare bancnotă spre lumină şi constată că nu erau false. Apoi le rulă şi strânse micul sul în mâna stângă.

— Aşa. Şi-acum?

Fata puse restul de două mii pe fotoliu, se lăsă pe vine lângă canapea, scoase cutiuţa cu lame din portfard şi luă o lamă, scuturând-o.

A mai făcut asta.

Fata întoarse lama ca să vadă care latură era mai ascuţită. Apoi o apropie de faţa lui. Un mesaj scurt, care suna cam aşa: *şşşht.* Fata spuse:

— N-ai voie să povesteşti la nimeni.

— De ce, ce se-ntâmplă?

— Să nu povesteşti. La nimeni.

— Nu.

Tommy se uită pe furiş la braţul său întins şi la bancnotele de pe fotoliu.

— Şi cât vrei să iei?

— Un litru.

— E… mult?

— Da.

— E aşa de mult că…

— Nu. N-o să păţeşti nimic.

— Şi se face la loc.

— Da.

Tommy dădu din cap. Apoi se uită fascinat la lama de ras care strălucea ca o oglindă şi se apropia de pielea lui. Era ca şi când i s-ar fi întâmplat altcuiva, altundeva. Văzu doar jocul liniilor. Maxilarele fetei, părul ei negru, braţul lui alb, forma dreptunghiulară a lamei care împinse într-o parte un firicel de păr şi ajunse la destinaţie, odihnindu-se o clipă pe vena umflată,

un pic mai închisă la culoare decât pielea din jur.

Apoi lama îl apăsă. Încet. Un colţ se afundă în piele fără s-o găurească. După care…

şşşşht.

O mişcare involuntară, şi Tommy vru să se tragă înapoi, tresări şi strânse şi mai tare bancnotele. În capul lui se auzi un clic şi Tommy strânse din dinţi, începând să scrâşnească. Sângele ţâşni în firicele.

Se auzi un clinchet şi lama căzu pe jos, fata îi apucă braţul cu ambele mâini şi-şi lipi buzele de pielea lui.

Tommy întoarse capul şi simţi doar buzele ei calde, limba care-i atingea pielea şi îşi imagină din nou harta din corpul lui, canalele prin care curgea sângele, şiroind spre… deschizătură.

Curge din mine.

Da. Durerea deveni mai intensă. Braţul începu să-i amorţească; nu-i mai simţi buzele, doar puterea care-i aspira sângele… simţea cum se duce, cum…

Se scurge.

Se sperie. Voia să pună punct. Îl *durea* prea tare. Ochii i se umplură de lacrimi, deschise gura ca să spună ceva, ca să… nu reuşi. Nu găsea cuvintele prin care… Duse braţul liber la gură şi îşi lipi buzele de el. Simţi bancnotele rulate ieşind din pumnul strâns. Le muşcă.

*

21:17, duminică seara, Angbyplan:

Un bărbat este zărit în faţa unei frizerii. Bărbatul stă cu capul şi cu palmele lipite de vitrină. Pare într-o stare avansată de ebrietate. Poliţia ajunge la faţa locului în cincisprezece minute. Bărbatul nu mai e. Vitrina prezintă doar nişte urme de pământ şi lut. E iluminată şi în ea se văd câteva fotografii cu tineri; modele de coafuri.

*

— Dormi?

— Nu.

În cameră intră o rafală de aer rece şi parfum, odată cu mama lui. Mama se aşază pe marginea patului.

— Te-ai distrat?

— Da.

— Ce-ai făcut?

— Nimic special.

— Am văzut ziarele. De pe masa din bucătărie.

— Îmm.

Oskar trase pătura mai sus şi se prefăcu că-i vine să caşte.

— Ţi-e somn?

— Îmm.

Era şi nu era adevărat. Era *obosit,* atât de obosit că-i vuia capul. Ar fi vrut să se înfăşoare în pătură, să sigileze intrarea şi să nu iasă înainte de a… înainte de a… dar să-i fie somn, *asta* nu. Şi… oare putea să *doarmă* dacă era infectat?

O auzi pe mama întrebându-l ceva despre tata şi spuse „bine” fără a şti care fusese întrebarea. Apoi se făcu linişte. Mama oftă adânc.

— Dragul meu, ce-i *cu* tine? Pot să te ajut cu ceva?

— Nu.

— Şi-atunci, ce e?

Oskar îşi ascunse faţa în pernă, suflă aerul pe nas, pe gură, şi buzele i se umeziră de condens. Nu era în stare. Era prea greu. Trebuia să-i spună *cuiva.* Cu faţa în pernă, spuse:

— … u iectat…

— Ce-ai zis?

Ridică gura de pe pernă.

— Sunt infectat.

Mâna mamei îi mângâie creştetul, ceafa, pe spate, şi pătura alunecă puţin.

— Auzi, infe… dar… de ce dormi cu hainele pe tine?

— Da, am…

— Ia să te văd. Ai febră?

Îşi puse palma rece pe fruntea lui.

— Ai febră, clar. Dezbracă-te şi culcă-te normal.

Se ridică de pe pat şi-l trase uşor de umăr.

— Hai.

Trase aer în piept mai zgomotos şi-şi aduse aminte de ceva.

— Te-ai îmbrăcat ca lumea la taică-tău? spuse pe un ton schimbat.

— Da, da. Nu-i asta.

— Ţi-ai pus căciula?

— Daaa. Nu-i din cauza asta.

— Dar ce-i?

Oskar îşi lipi din nou faţa de pernă, luă perna în braţe şi spuse:

— … oămăac ampir…

— Oskar, ce tot *mormăi* acolo?

— O să mă fac vampir!

Pauză. Un foşnet discret, şi mama îşi încrucişă braţele pe piept.

— Oskar. Hai, dă-te jos. Şi scoate-ţi hainele alea. Pune-ţi pijamaua şi culcă-te cum trebuie.

— O să mă transform în *vampir.*

Respiraţia mamei. Puternică, furioasă.

— Cu mâna mea arunc cărţile alea tâmpite pe care le citeşti. Chiar mâine.

Pătura fu trasă de pe Oskar. Se ridică şi se dezbrăcă încet, fără a se uita la mama. Apoi se puse din nou în pat şi mama îndesă marginile păturii pe sub el.

— Ai nevoie de ceva?

Oskar scutură din cap.

— Vrei să-ţi iau temperatura?

Oskar scutură din cap şi mai tare. Acum se uită la mama. Stătea aplecată peste pat, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Privire îngrijorată, întrebătoare.

— Pot să fac *ceva* pentru tine?

— Nu. Ba da.

— Ce?

— Nu, lasă.

— Hai, zi.

— Poţi să-mi… spui o poveste?

O străfulgerare de emoţii amestecate pe faţa mamei; durere, bucurie, nelinişte, un zâmbet slab, o frunte încruntată. Totul în câteva secunde. Mama spuse:

— Nu ştiu… nicio poveste. Dar pot să… pot să-ţi citesc una dacă vrei. Dacă găsim vreo carte…

Privirea ei urcă spre rafturile de deasupra capului lui Oskar.

— Nu, nu-i nevoie.

— Ba da, îmi face plăcere.

— Nu. Nu vreau.

— De ce nu? N-ai zis că…

— Ba da, dar… nu. Nu vreau.

— Vrei să… vrei să-ţi cânt ceva?

— Nu!

Mama îşi muşcă buzele, jignită. Apoi se răzgândi, spunându-şi că Oskar era bolnav.

— *Pot* să inventez ceva, dacă…

— Nu, nu, lasă. Acum vreau să dorm.

Până la urmă, mama îi spuse „Somn uşor” şi ieşi din cameră. Oskar rămase în pat, cu ochii deschişi, şi se uită la fereastră.

Încercă *să-şi dea seama* dacă… se transformă.

Nu ştia cum ar trebui să se simtă. Eli. Ce s-a întâmplat, de fapt, când… s-a transformat în vampir?

Cum e să te desparţi de tot.

Să laşi în urmă totul. Pe mama, pe tata, şcoala… pe Jonny, pe Tomas…

Să fiu cu Eli. Pentru totdeauna.

Televizorul porni în camera de zi şi volumul scăzu imediat. Din bucătărie se auzi clinchetul ibricului de cafea. Aragaz aprins, clinchet de ceşti şi farfurioare. Uşa dulapului, deschizându-se.

Zgomotele obişnuite. Le auzise de sute de ori. Şi se întristă. Se întristă tare de tot.

*

Rănile se vindecaseră. Din zgârieturile şi muşcăturile de pe corpul Virginiei rămăseseră doar câteva dungi albe şi coji uscate care nu căzuseră încă. Lacke îi mângâie mâna legată de corp cu o curea de piele şi o coajă uscată se fărâmiţă sub degetele lui.

Virginia opusese rezistenţă. Fusese violentă când şi-a revenit şi şi-a dat seama ce avea să se întâmple. Smulsese cateterul pentru transfuzia de sânge, ţipase şi dăduse din picioare.

Lacke n-a putut să se uite când s-au chinuit să o liniştească. Nu-i venea să creadă că era aceeaşi persoană. Coborâse la cantină şi-şi luase o cafea. Apoi încă una, şi încă una. Când s-a dus să-şi umple cana pentru a patra oară, femeia de la casă îi explicase pe un ton obosit că n-avea dreptul să reumple cana decât *o* singură dată. Lacke îi spusese că era lefter şi că se simţea ca dracu' şi o întrebase dacă nu putea să facă o excepţie.

Ba, putea. Şi chiar îi făcuse cinste cu o prăjiturică uscată, spunând că „oricum o s-o aruncăm mâine". Lacke ronţăise prăjitura cu un nod în gât, gândindu-se la bunătatea relativă a oamenilor, la răutatea lor relativă. Apoi ieşise în faţa uşii şi fumase penultima ţigară din pachet, înainte de a se întoarce la Virginia.

O legaseră în chingi.

O asistentă primise o lovitură atât de puternică încât i s-au spart ochelarii şi un ciob o tăiase deasupra ochiului. Nu reuşiseră s-o calmeze pe Virginia. Nu îndrăzniseră să-i administreze nici injecţii, din cauza stării în care se afla. O legaseră de braţe cu curele de piele, ca „s-o împiedice să se rănească", cum îi spuseseră.

Lacke fărâmă coaja între degete; o pulbere fină ca vopseaua

uscată îi coloră vârfurile degetelor în roşu. În colţul ochiului, o mişcare; sângele din punga atârnată într-un suport lângă patul Virginiei picura încet într-un cilindru de plastic, după care se scurgea prin cateterul introdus în braţul Virginiei.

Se pare că, după ce i-au stabilit grupa sangvină, au *pompat,* pur şi simplu, o cantitate mare de sânge în corpul ei, dar acum că starea i se mai stabilizase, primea sângele picătură cu picătură. Pe punga pe jumătate goală se vedea o etichetă cu diverse adnotări indescifrabile, dominate de un „A” mare. Era grupa sangvină, bineînţeles.

Dar… stai puţin…

Lacke ştia că are B şi-şi aminti că, la un moment dat, chiar discutase cu Virginia, care avea tot B, că ar putea să… da. Exact asta ziceau. Că dacă era nevoie, puteau să-şi dea sânge pentru că aveau aceeaşi grupă sangvină.

Şi Lacke ştia că are B. Era sigur.

Se ridică şi ieşi pe hol.

Doar n-or face greşeli din astea?

Găsi o asistentă.

— Mă scuzaţi, puteţi să…

Asistenta se uită la hainele lui ponosite şi deveni precaută.

— Da? spuse.

— Mă întrebam doar. Virginia… Virginia Lindblad pe care aţi… internat-o mai devreme…

Asistenta dădu din cap. De data asta, părea de-a dreptul nepăsătoare. Poate n-a fost de faţă când au…

— Da, voiam să vă întreb… grupa sangvină.

— Ce-i cu ea?

— Păi, am văzut litera A de pe pungă şi… ştiu că n-are A.

— Acum chiar că nu înţeleg.

— Ăă… păi… aveţi o clipă liberă?

Asistenta aruncă o privire în jur, pe coridor. Poate ca să verifice dacă mai era cineva pe acolo care s-o ajute în caz că lucrurile ar fi deviat într-o direcţie greşită, sau poate ca să-i arate că are lucruri mai importante de făcut. Cu toate astea, îl urmă pe Lacke în salonul în care Virginia zăcea cu ochii închişi, cu sângele picurând prin tub.

— Uitaţi. Aici scrie „A”. Asta înseamnă că…

— Că e grupa sangvină A, da. Nimeni nu mai donează sânge în ultima vreme. Dacă oamenii ar şti cât…

— Mă scuzaţi. Da. Dar ea are B. Nu e periculos să…

— Ba da. Este.

Asistenta nu era chiar neprietenoasă, dar postura ei dădea de înţeles că Lacke nu avea dreptul să pună sub semnul întrebării profesionalismul spitalului. Ridică încet din umeri şi spuse:

— *Dacă* pacientul are grupa B. Dar ea n-are B. Are AB.

— Dar… pe pungă… scrie „A”.

Asistenta oftă de parcă ar fi trebuit să-i explice unui copil că pe lună nu existau oameni.

— Persoanele care au AB pot primi sânge de la *ambele* grupe.

— Dar… aha. Înseamnă că şi-a schimbat grupa sangvină.

Asistenta ridică o sprânceană. Copilul tocmai îi spusese că a *fost* pe lună şi a văzut oameni acolo. Schiţă un gest prin care păru că vrea să taie o panglică şi spuse:

— Dar asta nu se poate.

— Nu, nu. Înseamnă c-a greşit ea.

— Probabil. Şi-acum, mă scuzaţi, dar am şi altceva de făcut.

Asistenta verifică cateterul din braţul Virginiei, întoarse puţin stativul şi părăsi camera, nu înainte de a-i arunca lui Lacke o privire prin care voia să-i transmită că alea erau lucruri scumpe şi Doamne fereşte să le fi atins.

Ce se întâmplă dacă primeşti sânge nepotrivit? Se… coagulează.

Nu. Probabil că Virginia nu-şi amintea bine.

Se duse într-un colţ al camerei în care se aflau un fotoliu mic şi o masă cu o floare din plastic. Se aşeză în fotoliu şi se uită prin cameră. Pereţi reci, podea strălucitor de curată. Pe tavan, un tub de neon. Patul Virginiei din bare de oţel, pătura galbenă şi spălăcită de pe ea, pe care scrie „Administraţia Municipalităţii”.

Aşadar, asta se întâmplă.

La Dostoievski, boala şi moartea erau aproape tot timpul ceva murdar, ceva legat de sărăcie şi mizerie. Zdrobit de roţile unei căruţe, murdărie, tifos, batiste pătate cu sânge. Şi aşa mai departe. Dar să-l ia naiba dacă nu era de preferat, în comparaţie cu chestia asta. Dezintegrarea rapidă într-o maşinărie lustruită.

Lacke se lăsă în fotoliu şi închise ochii. Spătarul era prea scurt şi capul îi căzu pe spate. Se îndreptă, puse coatele pe braţele fotoliului şi îşi sprijini capul în palme. Se uită la floarea de plastic. I se părea c-au pus-o în locul acela tocmai ca să scoată în evidenţă faptul că viaţa n-avea acces acolo; în locul acela domneau ordinea şi disciplina.

Floarea rămase lipită de retina lui când închise ochii din nou.

Se transformă într-o floare adevărată, crescu şi se multiplică, până când umplu o grădină întreagă. Grădina de lângă casa pe care avea s-o cumpere. Lacke stătea în grădină şi se uita la o tufă de trandafir cu flori roşii, strălucitoare. Din casă se întinde o umbră lungă, de om. Soarele coboară brusc şi umbra creşte, se întinde peste grădină…

Lacke tresări şi se trezi. Dosul palmei i se umpluse de saliva care-i cursese din colţul gurii în timp ce dormea. Se şterse la gură, plescăi din buze şi încercă să-şi ridice capul. Nu reuşi. Îi amorţise ceafa. Îşi forţă ligamentele până când auzi un pocnet şi se opri.

O pereche de ochi larg deschişi se uitau la el.

— Hei! Te-ai tre…

Gura i se închise. Virginia stătea întinsă pe spate, legată cu curelele de piele, cu faţa întoarsă spre el. Dar faţa ei părea împietrită. Nicio mişcare, niciun semn că l-ar fi recunoscut, că s-ar fi bucurat să-l vadă… nimic. Nici măcar nu clipea.

Moartă! E sigur moa…

Lacke sări din fotoliu şi simţi că i se dislocă gâtul. Se aruncă în genunchi în faţa patului, apucă ţevile de oţel şi se apropie de faţa ei, de parcă ar fi vrut să-i forţeze sufletul să i se întoarcă în corp, prin simpla lui prezenţă.

— Ginja! Mă auzi?

Nimic. Cu toate astea, ar fi putut jura că se uitase în ochii lui, că n-avea ochii morţi. O căuta, se uita prin ochii ei; azvârli cârlige din el în golul pupilelor ei, vrând să se agaţe de ceva acolo, în întuneric…

Pupilele. Aşa arată când ai…

Pupilele ei nu erau rotunde. Erau alungite, compuse din punctuleţe. Lacke se strâmbă de durere când îl săgetă în ceafă, duse mâna spre ea şi începu s-o maseze.

Virginia închise ochii. Apoi îi deschise iar. Şi părea prezentă.

Lacke căscă prosteşte, continuând să-şi maseze gâtul cu gesturi mecanice. Virginia deschise gura cu un pocnet care semăna cu trosnetul a două bucăţi de lemn.

— Te doare ceva? îl întrebă.

Lacke luă mâna de la ceafă ca şi când ar fi fost surprins făcând ceva interzis.

— Nu, doar c-am crezut… credeam că ai…

— Nu pot să mă mişc.

— Da… ai fost cam bătăuşă când te-am adus. Stai, vrei să…

Lacke îşi strecură mâna printre barele patului şi începu să desfacă o chingă.

— Nu.

— Ce-i?

— Las-o aşa.

Lacke ezită, cu mâna pe curea.

— Ai de gând să te mai baţi sau ce?

Virginia închise ochii pe jumătate.

— Las-o aşa.

Lacke dădu drumul curelei, neştiind ce să facă după ce mâinile lui fură lipsite de sarcina lor. Fără a se ridica, se întoarse pe genunchi şi trase mai aproape fotoliul mic, ceea ce-l făcu să se strâmbe din nou de durere, apoi se cuibări în el cu gesturi stângace.

Virginia dădu din cap aproape imperceptibil.

— Ai sunat-o pe Lena?

— Nu. Vrei să…

— Bine.

— Nu vrei s-o…?

— Nu.

Tăcerea se lăsă între ei. Genul de tăcere tipică spitalelor, generată de situaţia în sine – o persoană întinsă în pat, bolnavă sau rănită, şi una sănătoasă alături – care spunea totul. Cuvintele devin ineficiente, superficiale. Doar lucrurile importante ajung să fie spuse. Cei doi se priviră mult. Spuseră tot ce putea fi spus fără cuvinte. Apoi Virginia întoarse capul în linie cu corpul şi se holbă la tavan.

— Trebuie să mă ajuţi.

— Fac ce vrei.

Virginia îşi linse buzele, trase aer în piept şi-l scoase cu atâta putere încât părea că are rezerve ascunse în corpul ei. Privirea îi alunecă peste corpul lui Lacke. Cercetătoare, ca şi când şi-ar fi luat rămas-bun de la cadavrul unei persoane iubite şi ar fi vrut să ţină minte imaginea respectivă pentru tot restul vieţii. Cele două buze se atinseră şi Virginia reuşi să scoată în sfârşit cuvintele.

— Sunt vampir.

Colţurile buzelor lui Lacke dădură să se ridice, vrând să formeze un rânjet prostesc sau să rostească un comentariu încurajator, chiar comic. Dar colţurile gurii lui nu se mişcară şi comentariile o luară pe o cale greşită, fără să-i găsească buzele. Reuşi să rostească doar un:

— Nu.

Îşi masă ceafa ca să detensioneze atmosfera, încremenirea din aer care transformase cuvintele în adevăr. Virginia vorbi încet, controlându-se.

— M-am dus la Gosta ca să-l omor. L-aş fi omorât dacă nu s-ar fi întâmplat asta. Şi după aceea… i-aş fi băut sângele. Aş fi făcut-o. Asta era intenţia mea. Ăsta era scopul. Ai înţeles?

Privirea lui Lacke rătăci printre pereţi, ca şi când s-ar fi uitat după ţânţarul acela care bâzâia aiuritor în creierul lui, împiedicându-l să gândească. Într-un final, se opri la tubul de neon din tavan.

— Neonul ăla idiot bâzâie.

Virginia se uită la tubul de neon şi spuse:

— Nu suport lumina. Nu pot să mănânc nimic. Am gânduri înfiorătoare. Simt c-o să le fac rău oamenilor. Şi ţie. Nu vreau să mai trăiesc.

În sfârşit, ceva concret, ceva la care putea să răspundă.

— Nu vorbi aşa, spuse Lacke. Ai auzit? N-ai voie să vorbeşti aşa. Ai auzit?

— Nu înţelegi.

— Nu, probabil că nu. Dar să nu te-aud că vrei să mori. Ai înţeles? Nu vezi că eşti aici, vorbeşti, eşti… eşti foarte OK.

Lacke se ridică din fotoliu, făcu câţiva paşi nehotărâţi prin cameră şi ridică mâinile neputincios.

— N-ai voie… nu se poate să vorbeşti aşa.

— Lacke. Lacke?

— Da!

— Ştii că-i adevărat. Nu-i aşa?

— Ce anume?

— Asta. Ce-am spus.

Lacke pufni şi scutură din cap, pipăindu-şi pieptul şi buzunarele.

— Mă duc să trag un fum. E chiar…

Găsi pachetul mototolit şi bricheta. Reuşi să scoată ultima ţigară şi o vârî în gură. Apoi îşi aduse aminte unde e şi scoase ţigara din gură.

— În pizda mă-sii. O să mă dea ăştia afară dacă mă apuc să…

— Deschide geamul.

— Adică să sar eu singur, să le uşurez treaba. Asta vrei să spui?

Virginia zâmbi. Lacke se duse lângă fereastră, o deschise larg şi se aplecă în afară cât putu de mult.

Probabil că asistenta cu care vorbise ar fi simţit mirosul de fum de la o poştă. Aprinse ţigara şi trase din ea cu sete, apoi se strădui să scoată fumul în aşa fel încât să nu intre în cameră şi se uită în sus, la stele. În spatele lui, Virginia începu să vorbească din nou.

— E din cauza copilului ăluia. El m-a contaminat. După care… s-a dezvoltat şi mai rău. Ştiu unde e. În inimă. Drept în inimă. S-a răspândit ca un cancer. Nu pot să-l controlez.

Lacke scoase un nor de fum. Vocea lui răsună cu ecou printre clădirile înalte din jur.

— Vorbeşti prostii. Arăţi… cum arăţi de obicei.

— Mă străduiesc. Şi am primit şi sânge. Dar dacă mă las bătută… Şi se poate întâmpla oricând. Dacă mă las bătută, sunt învinsă. Ştiu asta. O simt.

Virginia trase aer în piept de câteva ori şi continuă:

— Vezi, şi-acum. Tu stai acolo, eu mă uit la tine. Şi vreau să… te mănânc.

Lacke nu era sigur dacă era din cauza cefei amorţite sau din altă cauză, dar dintr-odată se cutremură. Şi se simţi complet lipsit de apărare. Stinse ţigara repede pe perete şi îi dădu un bobârnac. Apoi se întoarse spre cameră.

— Dar e-o nebunie, aşa ceva n-am auzit.

— Da. Dar e adevărat.

Lacke îşi încrucişă braţele pe piept. Râse forţat şi o întrebă:

— Şi ce vrei să fac?

— Vreau să… să-mi distrugi inima.

— Ce? Cum adică?

— Oricum. Cum vrei.

Lacke dădu ochii peste cap.

— Tu te-auzi? Nu eşti normală. Adică, să… te omor cu ţăruşul sau cum?

— Da.

— Nu, nu, nu, nu, nu. Poţi să uiţi de asta. Găseşte ceva mai bun.

Lacke râse şi scutură din cap. Virginia se uită la el în timp ce se plimba prin cameră, cu braţele în continuare încrucişate pe piept. Apoi dădu din cap încet.

— OK.

Lacke se apropie de ea şi o luă de mână. I se păru aiurea că era… legată. Nu reuşea s-o cuprindă cu ambele mâini. În orice caz, era caldă şi îl strânse de mână. Lacke o mângâie pe obraji cu mâna liberă.

— Nu *vrei* să te dezleg?

— Nu. S-ar putea să… apară.

— O să fie bine, o să vezi. O să se rezolve cumva. Nu mai am pe nimeni în afară de tine. Vrei să-ţi spun un secret?

Ţinând-o în continuare de mână, se aşează pe fotoliu şi începu să-i povestească. Îi povesti totul. Îi povesti despre timbre, leu, Norvegia şi bani. Căsuţa pe care ar fi putut-o cumpăra pentru ei. Vopsită în roşu de Falu[57]. Elaboră o poveste fantezistă despre cum o să arate grădina, ce fel de flori aveau să planteze şi cum o să stea acolo, la o măsuţă, într-un loc umbrit…

La un moment dat, Virginia începu să plângă. Lacrimile curgeau încet, ca nişte perle transparente, se prelingeau pe obraji, udând faţa de pernă. Nu sughiţa, nu suspina, doar îi curgeau lacrimile, ca nişte podoabe ale tristeţii… sau ale fericirii?

Lacke amuţi. Virginia îi strânse mâna.

Apoi Lacke ieşi pe coridor şi reuşi să convingă personalul, după mai multe rugăminţi şi milogeli, să plaseze încă un pat în salon. Îl lipi de patul Virginiei, apoi stinse lumina, se dezbrăcă şi se strecură sub cearşaful scrobit. Căută şi găsi mâna Virginiei.

Zăcură aşa mult timp, fără să spună nimic. Apoi se auzi vocea Virginiei:

— Lacke. Te iubesc.

Lacke nu răspunse. Lăsă cuvintele să plutească aşa, în aer. Încapsulate, din ce în ce mai mari, până când se transformară într-o pătură roşie, care flutură, şi se lăsă peste el, încălzindu-l pe tot parcursul nopţii.

*

4:23, luni dimineaţă, Islandstorget[58].

Câteva persoane care locuiesc lângă Bjornsonsgatan sunt trezite de un ţipăt puternic. Una dintre ele sună la poliţie, crezând că este vorba despre un bebeluş. Când poliţia ajunge la faţa locului, peste zece minute, constată că ţipetele au încetat. Poliţia cercetează întregul perimetru şi găseşte un număr mare de pisici omorâte. Unele au membrele smulse. Poliţia notează numele şi numerele de telefon găsite pe zgărzile pisicilor, urmând să anunţe proprietarii animalelor. Sunt chemaţi

[57] Roşul cărămiziu în care sunt vopsite în mod tradiţional casele vechi (sau cele construite în stil vechi) din Suedia.

[58] Piaţa Islanda.

muncitorii de la salubrizare.

*

Încă o jumătate de oră până la răsărit.

Eli stă sprijinită de spătarul fotoliului din camera de zi. A petrecut toată noaptea aici. A împachetat tot ce-a putut împacheta.

Mâine-seară, de îndată ce-o să se întunece, o să se ducă la o cabină de telefon şi o să cheme un taxi. Nu ştie la ce număr să sune, dar probabil că e o informaţie cunoscută. Trebuie doar să întrebe. Şi când o să ajungă taxiul, o să încarce cele trei cutii de carton şi o să-l roage pe şofer să-l ducă…

Unde?

Eli închide ochii, încearcă să-şi închipuie un loc în care i-ar plăcea să fie.

Ca de obicei, apar imaginile cu căsuţa în care a trăit cu părinţii şi cu fraţii lui mai mari. Dar ea nu mai este.

La intrarea în Norrkoping, pe locul ei, se află acum un sens giratoriu. Pârâul în care mama lui spăla de obicei hainele a secat, a devenit un șanț de lângă intersecţie.

Eli are o grămadă de bani. L-ar putea ruga pe taximetrist să-l ducă oriunde, atâta timp cât e întuneric. Spre nord. Spre sud. O să se urce pe bancheta din spate şi-o să-i spună s-o ia spre nord, cât poate de departe, pentru două mii de coroane. Apoi o să coboare. Şi-o s-o ia de la zero. O să găsească pe cineva care…

Eli dă capul pe spate şi ţipă spre tavan:

— Nu mai vreau!

Pânzele de păianjen prăfuite se leagănă încet, mişcate de respiraţia lui. Strigătul amuţeşte între pereţi. Eli îşi duce mâinile la faţă şi-şi apasă pleoapele cu vârfurile degetelor. Simte neliniştea cu tot corpul, neliniştea provocată de răsăritul care se apropie. Şopteşte:

— Doamne, Doamne. De ce nu pot să am nimic? De ce n-am voie să…

Şi-a pus întrebarea asta de nenumărate ori, de-a lungul anilor.

De ce nu pot să trăiesc?

Pentru c-ar trebui să fiu mort.

De când a fost infectat, Eli a întâlnit o singură dată o persoană ca el. O femeie. La fel de cinică, la fel de distrusă ca tipul cu peruca. Dar Eli a primit răspuns la o altă întrebare care-l preocupa.

— Suntem mulţi?

Femeia a scuturat din cap şi i-a spus cu o tristeţe teatrală:

— Nu. Suntem atât de puţini. Atât, atât de puţini.

— De ce?

— De ce? Pentru că majoritatea se sinucid, bineînţeles, îţi dai seama. Of, e o povară atât de grea.

A fluturat din mâini şi a spus cu o voce ascuţită:

— Oooooh, nu *suport* să am oameni morţi pe conştiinţă.

— Şi *noi* putem să murim?

— Bineînţeles. Trebuie doar să ne dăm foc. Sau să-i lăsăm pe alţii s-o facă. O fac cu plăcere, au făcut-o de atâtea ori de-a lungul timpului. Sau…

Femeia şi-a întins degetul arătător şi i-a apăsat tare coşul pieptului, chiar deasupra inimii.

— Aici. E-aici, nu-i aşa? Dar acum, dragul meu, am o *idee* bună…

Şi Eli fugi de ideea aceea bună. Ca şi-atunci. La fel ca după aceea.

Eli puse mâna pe inimă şi-i ascultă bătăile lente. Poate n-a făcut nimic pentru că era doar un copil. Poate de asta n-a pus punct încă. Mustrările de conştiinţă erau mai slabe decât dorinţa de-a trăi.

Eli se ridică din fotoliu. Hakan n-avea să vină în noaptea aia. Dar, înainte să se ducă să se culce, trebuia să-l verifice pe Tommy. Să vadă dacă şi-a revenit. De infectat, nu l-a infectat sigur. Dar, de dragul lui Oskar, voia să se asigure că-i bine.

Eli stinse toate luminile şi ieşi din apartament.

Ajuns jos, în scara lui Tommy, deschise uşa de la subsol; cu câtva timp în urmă, când a fost acolo cu Oskar, a îndesat nişte hârtie în zăvor, ca să nu se închidă când trăgea uşa. Intră în coridor şi uşa se trânti în spatele lui cu o bufnitură înfundată.

Eli se opri şi trase cu urechea. Nimic.

Nu se auzi nici răsuflarea unui om care doarme; se simţea doar mirosul puternic de dizolvant şi lipici. Traversă coridorul cu paşi repezi, se opri în faţa depozitului şi deschise uşa brusc.

Depozitul era gol.

Mai erau douăzeci de minute până la răsărit.

*

De-a lungul nopţii, Tommy se tot trezise şi căzuse la loc într-o stare confuză de somn, semiluciditate şi coşmaruri. Nu-şi dădea seama cât timp trecuse până când nu s-a trezit de-a binelea. Lumina de la becul acela gol era mereu aceeaşi. Poate se luminase, poate era dimineaţă, zi. Poate c-ar fi trebuit să fie la

şcoală deja. Lui Tommy nu-i păsa.

În gură avea un gust de lipici. Se uită în jur cu ochii înceţoşaţi. Pe pieptul lui, două bancnote de o mie. Îndoi braţul ca să le ia, dar pielea i se întinse dureros. Pe îndoitura braţului avea lipit un plasture mare, iar în mijlocul lui se vedea o pată mică de sânge care trecuse prin bandaj.

Dar parcă… mai era… ceva…

Se întoarse pe canapea, cotrobăi pe după perne şi găsi bancnotele rulate pe care le scăpase din mână în noaptea aceea. Încă trei mii. Netezi bancnotele şi le puse lângă cele pe care le găsise mai devreme, pipăi teancul subţire, apoi le îndoi ascultându-le foşnetul. Cinci mii. Putea să facă ce voia.

Ăsta, da, bănet, doar pentru c-am stat şi am închis ochii.

Dar ce era chestia aia? Ceva ce-a auzit de la cineva, ceva…

Exact. Sora lui Tobbe, cum o chema… Ingela? Se prostitua, cel puţin asta i-a povestit Tobbe. Şi de fiecare dată primea cinci sute, şi comentariul lui Tobbe fusese că:

„Era plătită al naibii de bine pentru…”

C-a stat şi a închis ochii.

Tommy strânse bancnotele în mână şi le mototoli, formând o bilă. Fata plătise ca să-i bea sângele. Şi-o făcuse. O boală, parc-aşa îi spusese. Dar ce dracu’ de boală putea fi? Nu auzise niciodată de-o boală ca aia. Şi dacă sufereai de anemie, te duceai la spital şi îţi dădeau… în niciun caz nu te duceai în pivniţă cu cinci mii ca să…

Şşşhhwt.

Nuuu?

Tommy se ridică şi aruncă pătura de pe el.

Aşa ceva nu exista, bineînţeles. Nu, nu, nu se putea. Vampiri? Probabil că fata aia în rochia galbenă *avea impresia* că e… dar, nu, stop, stop. Criminalul ritualic era cel care… ucigaşul pe care-l căutau ca disperaţii…

Tommy îşi sprijini capul în mâini; bancnotele foşniră lângă urechile lui. Nu reuşi să-şi dea seama ce avea. În orice caz, în clipa aceea îi era al naibii de frică de ea.

Chiar când începu să cântărească opţiunea de a urca şi de-a se duce acasă, în ciuda faptului că nu se luminase încă, gândindu-se că nu i se putea întâmpla nimic rău, auzi uşa de la scara lui. Inima i se zbătea în piept ca o pasăre speriată. Se uită în jur.

O armă.

Singurul obiect pe care l-ar fi putut folosi era mătura. Gura

lui Tommy se întinse şi formă un rânjet ce dură o secundă.

Mătura. Arma letală numărul unu în lupta împotriva vampirilor.

Apoi îşi aminti de ceva, se ridică şi ieşi din spaţiul de depozitare, vârând banii în buzunarul pantalonilor. Traversă coridorul dintr-un singur pas lung şi se strecură în adăpost în clipa în care uşa subsolului se deschise. Nu îndrăzni să încuie după el, de teamă să nu-l audă fata.

Se lăsă pe vine în întuneric şi încercă să respire cât putu de încet.

*

Lama de ras strălucea pe podea. Un colţ era pătat cu ceva maro, ca o pată de rugină. Eli rupse o bucată din coperta unei reviste cu motociclete, înveli lama în hârtie şi o strecură în buzunarul din spate.

Tommy era plecat, ceea ce însemna că nu murise. Plecase pe picioarele lui şi se dusese acasă ca să doarmă, şi nici dacă şi-ar fi pus mintea la contribuţie n-ar fi ştiut unde stă Eli, aşa că…

Lucrurile stau aşa cum trebuie. Totul e… beton.

O mătură cu coadă lungă stătea sprijinită de perete.

Eli luă mătura şi-i rupse coada pe genunchi, chiar lângă perie. Capătul în care se rupsese era dur şi ascuţit.

O ţepuşă subţire, de lungimea unui braţ. Eli puse vârful ţepuşei pe piept, între două coase. Exact în locul în care îl apăsase femeia cu degetul ei arătător.

Eli trase adânc aer în piept, strânse coada măturii şi se jucă puţin cu gândul.

Hai, împinge! Hai!

Scoase aerul din piept şi slăbi strânsoarea. Apoi strânse din nou. Şi apăsă.

Stătu aşa vreo două minute, apropiind vârful ţepuşei la doar un centimetru de inimă, strângând tare coada, când clanţa uşii de la subsol fu smulsă şi uşa se deschise încet.

Eli luă coada de lemn de pe piept şi ascultă. Cineva păşea încet, nesigur, ca un copil care a învăţat să meargă de curând. Un copil mare, mare, care tocmai a învăţat să meargă.

Tommy auzi paşii şi se gândi: *Cine-o fi?*

Nu era Staffan şi nici Lasse sau Robban. Era un om bolnav, cineva care căra o greutate… *Moş Crăciun!* Îşi acoperi gura cu mâna, încercând să nu râdă, în timp ce-şi imagină un moş Crăciun în varianta Disney…

Hohoho! Say „mama”!

… târându-şi picioarele şi sacul plin de cadouri pe coridorul de la subsol.

Buzele îi tremurau şi Tommy strânse din dinţi ca să nu-i mai clănţăne. Fără a se ridica, se îndepărtă de uşă pas cu pas. Simţi colţul camerei cu spatele şi văzu că dungile de lumină care se strecurau printre crăpăturile din uşă fură acoperite de o siluetă întunecată.

Moş Crăciun stătea nemişcat între lampă şi camera de refugiu. Tommy îşi lipi cealaltă mână peste cea cu care-şi acoperea gura ca să nu ţipe şi se aşteptă ca uşa să se deschidă.

N-am unde să fug.

Eli distinse corpul fragmentat al lui Hakan printre crăpăturile din uşă. Întinse ţepuşa cât putu de mult şi atinse uşa. Aceasta se deschise la vreo zece centimetri şi se lovi de corpul din faţa ei.

O mână apucă marginea uşii şi o dădu de perete, smulgând-o dintr-o balama. Uşa atârnă şi se legănă ţinută de o singură balama, apoi se lovi de umărul corpului care umplu cadrul ei.

Ce vrei de la mine?

Pe cămaşa care-l acoperea până la genunchi se distingeau în continuare pete albastre. Restul era o hartă din pământ, lut şi sânge de animal şi om. Nasul lui Eli identifică repede mirosul. Cămaşa era sfâşiată în mai multe locuri; prin găuri se vedea pielea albă, gravată cu cicatrice care n-aveau să se vindece niciodată.

Faţa nu i se schimbase. Rămase aceeaşi masă de cocoloaşe din carne, cu un singur ochi roşu în mijloc, pus acolo ca din glumă, o cireaşă coaptă pe un tort stricat şi putred. Dar gura era deschisă acum.

Arăta ca o gaură neagră în jumătatea inferioară a feţei. Buze care să acopere dinţii nu existau; coroana neregulată şi albă făcea ca negrul din cavitatea bucală să pară şi mai întunecat. Gaura se lărgi şi se îngustă, rozând ceva, şi Hakan scoase câteva sunete:

— Eeeeeiiii.

Nu puteai să distingi dacă asta însemna „hei” sau „Eli” pentru că i-ul, şi l-ul fuseseră formate fără ajutorul buzelor şi al limbii. Eli îndreptă vârful ţepuşei spre inima lui Hakan şi spuse:

— Salut.

Ce vrei?

Ne-mortul. Eli nu ştia nimic despre el. Nu ştia dacă făptura din faţa lui avea aceleaşi restricţii ca şi el. Sau dacă-l putea

omorî străpungându-i inima. Dar faptul că Hakan rămăsese în pragul uşii însemna că avea nevoie de o invitaţie.

Privirea lui Hakan alunecă pe corpul lui Eli, care se simţea neprotejat în rochia galbenă, subţire. Şi-ar fi dorit mai multe straturi de material, mai multe piedici între corpul lui şi cel al lui Hakan. Eli încercă să apropie mai tare vârful ţepuşei de pieptul lui Hakan.

Oare poată să simtă ceva? Îi mai poate fi… frică?

Eli fu cuprins de un sentiment aproape uitat: frica de durere. Rănile se vindecau, desigur, dar Hakan părea că-l ameninţă, emitea o undă de pericol atât de puternică, încât…

— Ce vrei?

Se auziră un sunet uscat şi o scrâşnitură. Creatura scoase aer şi o picătură de lichid gălbui şi vâscos prin cele două găuri aflate în locul nasului. Fusese un oftat? Apoi se auzi o şoaptă întretăiată, „Eeeeeeii…” şi un braţ tresări brusc, contractându-se,

mişcări de bebeluş

apoi apucă stângaci tivul cămăşii şi-l ridică.

Penisul lui Hakan stătea înclinat într-o parte, tânjind după atenţie, iar Eli se uită la umflătura ţeapănă, brăzdată de o reţea de vene, şi…

Cum poate să… probabil că a stat aşa tot timpul.

— Eeeeeeiiiil…

Mâna lui Hakan agită violent prepuţul, trăgându-l în sus şi-n jos, în sus şi-n jos, şi capul penisului apăru şi dispăru ca un hopa-mitică, în timp ce Hakan scoase sunete de plăcere sau de durere.

— Ăăăăăeeee…

Şi Eli izbucni în râs, uşurat.

Tot circul ăsta. Doar ca să facă o labă.

Probabil c-o să stea acolo, paralizat, până când… până când…

Dar poate să-şi dea drumul? Probabil c-o să fie nevoit să stea acolo… o eternitate.

Eli îşi imagină o jucărie din aceea obscenă pe care o întorceai cu cheia; un călugăr care-şi ridica rasa şi începea să se masturbeze cât îi permitea mecanismul.

clicheticlic, clicheticlic.…

Eli râdea, preocupat de viziunea aceea nebunească, fără să observe că Hakan făcu un pas înăuntru, neinvitat.

Nu observă nimic, până când pumnul, până adineaori strâns

în jurul unei surse de plăcere imposibile, se ridică deasupra capului său.

Braţul înlemni într-o clipă şi pumnul ateriză pe urechea lui Eli cu o putere care ar fi putut să omoare şi-un cal. Lovitura îl nimeri dintr-o parte şi urechea lui Eli fu îndoită cu o forţă care-i sfâşie pielea şi smulse jumătate din ureche, iar capul lui se lovi de ciment cu o bufnitură înfundată.

Tommy îndrăzni să ia mâna de la gură abia când îşi dădu seama că cel care se apropia pe coridor nu voia să intre în camera de refugiu. Rămase ghemuit în colţ şi trase cu urechea, încercând să priceapă ce se întâmplă.

Vocea fetei.

Salut. Ce vrei.

Şi-apoi râsul. Şi cealaltă voce. Nici măcar nu suna a voce de om. Apoi lovituri înfundate, sunet de corpuri mişcându-se.

Dintr-odată începură să… se mute. Se auzi un sunet de obiect târât, însă Tommy *n-avea* de gând să afle ce era. Dar sunetul acoperi zgomotele pe care le-ar fi putut face atunci când se ridică şi se prelinse pe lângă pereţi, căutând cutiile de carton aşezate unele peste altele.

Inima îi bătea ca o tobă de jucărie şi mâinile îi tremurau. Nu îndrăznea să aprindă bricheta. Închise ochii ca să se poată concentra mai bine şi pipăi ultima cutie din vârf.

Degetele i se încleştară în jurul obiectului pe care-l căutase. Trofeul câştigat de Staffan. Îl ridică cu grijă şi-l cântări în palme. Dacă apuca figurina de piept, soclul trofeului ar fi putut funcţiona ca o bâtă. Deschise ochii şi i se păru că distinge contururile pistolarului arginitiu.

Prietenul meu. Micul meu prieten.

Cu trofeul lipit de piept, Tommy se ghemui din nou în colţ şi aşteptă ca toate astea să se termine.

*

Eli era manipulat ca un obiect.

Înotând spre suprafaţa întunericului care se lăsase peste el, Eli îşi simţi corpul cum se îndepărtează de el, plutind într-o altă zonă a mării… ridicat pe sus.

Ceva îi apăsa spatele şi picioarele îi fură împinse în sus, în spate, şi cineva îi puse brăţări de fier în jurul încheieturilor. Acum încheieturile cu brăţările de fier se aflau *într-o parte şi alta a capului,* iar şira spinării era atât de încordată şi de întinsă încât mai avea puţin şi se frângea.

O să mă rup în două.

Capul începu să-i zvâcnească de durere, în timp ce corpul îi era îndoit cu forţa, rulat ca o bucată de pânză, şi Eli crezu că are halucinaţii din cauza durerii pentru că, atunci când începu să distingă câte ceva, văzu doar galben în faţa ochilor. Şi în spatele luminii galbene, o umbră masivă, umflându-se.

Apoi simţi răcoarea. Cineva îi freca pielea subţire de pe fese cu o minge de gheaţă. Ceva încerca să pătrundă printre ele, mai întâi împungându-l, apoi împingându-se cu forţa. Lui Eli i se tăie respiraţia; materialul rochiei care-i acoperise faţa zbură într-o parte şi Eli văzu ce se întâmpla.

Hakan zăcea deasupra lui. Ochiul lui se holba la fesele depărtate ale lui Eli. Mâinile îi strângeau încheieturile. Picioarele îi fuseseră date pe spate cu brutalitate, astfel că genunchii lui atingeau podeaua pe lângă umeri, şi când Hakan îl apăsă şi mai tare, Eli simţi că tendoanele din spatele coapselor se rupseră ca două arcuri întinse.

— Nuuuuuu!

Eli urlă în faţa desfigurată a lui Hakan, incapabilă să exprime vreun sentiment. Un firicel de salivă vâscoasă se scurse din gura lui Hakan, se întinse şi se rupse, ateriză pe buzele lui Eli şi gustul de carne putredă îi umplu gura. Braţele lui Eli căzură pe lângă corpul lui, moi cum sunt cele ale unei păpuşi de cârpă.

Eli simţi ceva sub degete. Ceva rotund. Şi dur.

Încercă să gândească, se strădui să creeze o sferă de lumină, o lanternă de scafandru în nebunia aceea întunecată care-l aspira înăuntru. Şi se văzu pe sine în lanternă. Cu o ţepuşă în mână.

Da.

Eli apucă tare coada măturii, încleştând degetele în jurul armei fragile care avea să-l salveze, în timp ce Hakan continuă să-l apese, să-l împungă, să pătrundă înăuntru.

Vârful. Vârful trebuie să fie în locul potrivit.

Întoarse capul spre ţepuşă şi văzu că vârful era îndreptat în direcţia potrivită.

O şansă.

În capul lui Eli era linişte în timp ce vizualiză ce avea de făcut. Apoi acţionă. Ridică ţepuşa de pe jos dintr-o mişcare şi-o înfipse în aer, în punctul în care credea că trebuie să fie faţa lui Hakan.

Antebraţul îi atinse coapsa şi ţepuşa formă o linie continuă care se opri… la câţiva centimetri de faţa lui Hakan. Eli nu reuși

să se întindă mai mult din cauza poziţiei.

O dăduse în bară.

Preţ de o secundă, îşi imagină că poate reuşea să-l omoare prin puterea minţii. Dacă ar fi putut să oprească toate…

În clipa aceea, Hakan se aruncă înainte şi lăsă capul în jos. Vârful ţepuşei pătrunse în ochiul său cu un sunet moale, de lingură scufundată într-un terci de ovăz.

Hakan nu ţipă. Poate nici nu simţise. Poate că slăbi strânsoarea din jurul încheieturilor lui Eli doar din cauza mirării, a uimirii că nu mai vede. Fără a băga în seamă durerea provocată de picioarele-i amorţite, Eli şi le eliberă şi trase un şut drept în pieptul lui Hakan.

Tălpile sale atinseră pielea lui Hakan cu un plescăit umed şi acesta căzu pe spate. Eli îşi trase genunchii la piept şi se ridică în genunchi, săgetat de durerea care îi iradia din spinare. Hakan nu se prăbuşise. Doar se lăsase pe spate, dar se ridică imediat, ca o figurină teleghidată din Casa Groazei.

Stătură faţă-n faţă, în genunchi.

Ţeapa din ochiul lui Hakan alunecă treptat în jos, cu precizia unui secundar, apoi căzu şi se rostogoli de câteva ori, după care se opri. Un lichid transparent începu să curgă din gaura în care stătuse; un şiroi de lacrimi.

Nu se mişcă niciunul dintre ei.

Lichidul din ochiul lui Hakan se scurse pe coapsele lui goale.

Eli îşi concentră toată puterea rămasă în braţul drept şi strânse pumnul. Când umărul lui Hakan tresări şi corpul său încercă să se întindă după Eli, să continue ce începuse, Eli îl lovi cu mâna dreaptă peste piept, în partea stângă.

Coapsele se frânseră, pielea se întinse puţin, apoi plesni şi cedă.

Capul lui Hakan se înclină ca să vadă ceva ce n-avea cum, în timp ce Eli pătrunse în coşul pieptului şi găsi inima. Un cocoloş rece şi moale. Nemişcat.

Nu trăieşte. Dar trebuie să…

Eli strânse inima în pumn până când o sfărâmă. Nu-i fu greu deloc; muşchiul inert cedă mult prea uşor, spărgându-se ca o meduză moartă.

Hakan reacţionă de parcă ar fi văzut o muscă iritantă pe piele; ridică braţul ca s-o dea de acolo, dar Eli îşi retrăsese deja mâna plină cu fâşii de carne tremurânde.

Trebuie să dispar de aici.

Eli voia să se ridice, dar picioarele nu-l ascultară. Hakan

dădea din mâini orbeşte, căutându-l. Eli se întinse pe burtă şi începu să se târască afară ca un şarpe, atingând podeaua cu genunchii. Hakan întoarse capul după târşâit, dădu din mâini şi-i apucă rochia, reuşind să smulgă o mânecă înainte ca Eli să ajungă la uşă şi să se ridice din nou în genunchi.

Hakan se ridică.

Eli avea un răgaz de câteva secunde înainte ca Hakan să fi ajuns la uşă. Încercă să le poruncească membrelor chinuite să se vindece măcar puţin, cât să se poată ridica în picioare, dar Hakan ajunse şi Eli reuşi doar să se sprijine de perete.

Aşchiile ascuţite ale scândurilor nefinisate îi înţepară vârfurile degetelor în timp ce încerca să se ţină. Dar acum era conştient. Ştia că, fără inimă şi fără ochi, Hakan avea să-l urmărească până când… până când…

Trebuie… să-l distrug… trebuie… să-l nimicesc.

O dungă neagră.

O dungă neagră, verticală îi apăru în faţa ochilor. Nu fusese acolo până atunci. Eli ştia ce avea de făcut.

— Eeeeee….

Mâna lui Hakan apucă rama uşii, apoi corpul ieşi legănându-se, cu mâinile zbătându-se în faţa lui. Eli se lipi cu spatele de perete în aşteptarea momentului potrivit.

Hakan ieşi, făcu câţiva paşi nesiguri şi se opri chiar în faţa lui Eli. Ascultă şi adulmecă aerul.

Eli se aplecă înainte astfel încât mâinile îi ajunseră în dreptul umărului lui Hakan. Apoi se sprijini cu spatele de perete, îşi luă avânt şi se strădui din răsputeri să-l facă pe Hakan să-şi piardă echilibrul.

Reuşi.

Hakan se împiedică, făcu un pas într-o parte şi se prăbuşi spre uşa camerei de refugiu. Crăpătura pe care o văzuse Eli mai devreme, dunga neagră se lărgi şi uşa de deschise înăuntru, iar Hakan se împletici şi ieşi în întuneric. Eli căzu cu faţa înainte, dar reuşi să se oprească înainte de a atinge podeaua cu faţa, se târî spre uşă şi apucă zăvorul de jos.

Hakan zăcea pe podea nemişcat când Eli închise uşa şi întoarse roata cu care o încuiau. Apoi se târî în adăpost, luă ţăruşul şi îl înfipse între spiţele roţii ca să nu poată fi întoarsă de dinăuntru.

Eli continuă să-şi concentreze energia pe vindecarea rănilor şi începu să iasă din pivniţă în patru labe. O dâră de sânge care îi cursese din ureche îl urmări şerpuind din camera de adăpost.

Ajuns la uşa subsolului, simţi că s-a vindecat destul cât să se ridice. Împinse uşa şi urcă scările cu paşi nesiguri.

Să mă odihnesc… să mă odihnesc… să mă odihnesc

Deschise uşa blocului şi ieşi în lumina lămpii din faţa uşii. Fusese bătut, umilit şi răsăritul îl ameninţa de pe linia orizontului.

Să mă odihnesc… odihnesc… odihnesc

Dar trebuia să-l… extermine. Nu exista decât o singură metodă despre care ştia că funcţionează. Focul. Ieşi cu picioarele tremurânde din curtea blocului şi se îndreptă spre singurul loc în care era convins c-o să-l găsească.

*

7:34, luni dimineaţă, Blackeberg.

Alarma supermarketului ICA de pe strada Arvid Morne se declanşează. Unsprezece minute mai târziu, poliţia soseşte şi găseşte vitrina spartă. Proprietarul, domiciliat în apropierea magazinului, se află deja la faţa locului. Acesta declară că a observat de la fereastră o persoană foarte tânără, cu părul închis la culoare, părăsind magazinul în fugă. Poliţia cercetează magazinul, dar constată că nu s-a furat nimic.

*

7:36, soarele răsare.

Jaluzelele spitalului erau mult mai bune, izolau mult mai bine decât ale ei. Doar într-un loc erau rupte sau smulse, iar soarele de dimineaţă pătrundea prin despicătura îngustă, iluminând tavanul într-un loc şi colorându-l în cenuşiu.

Virginia zăcea întinsă, nemişcată în patul ei şi se uita la dunga cenuşie ce tremura de fiecare dată când o rafală de vânt clătina ferestrele. Lumină reflectată, slabă. Doar o iritaţie slabă, un grăunte de somn în ochi.

Lacke sforăi şi horcăi în patul de alături. Stătuseră treji destul de mult şi-au discutat. Despre amintiri, mai mult. Pe la patru dimineaţa, Lacke a adormit ţinând-o în continuare de mână.

Îşi eliberă mâna cam peste o oră, când asistenta intră la ea ca să-i verifice tensiunea. Valorile înregistrate i se părură satisfăcătoare, aşa că îi părăsi, aruncând o privire tandră spre Lacke. Virginia îl auzise când s-a milogit ca să-l lase să rămână, auzise şi motivele invocate. Poate aşa se explica privirea aceea tandră.

Acum Virginia stătea cu mâinile împreunate pe piept şi se lupta împotriva dorinţei corpului ei de a… se stinge. *Adormit* nu era o expresie potrivită. Respiraţia i se oprea de îndată ce uita să se concentreze asupra ei. Dar trebuia să rămână trează.

Spera să intre vreo asistentă înainte ca Lacke să se fi trezit. Da. Cel mai bine ar fi fost dac-ar fi dormit până când toate astea se vor fi terminat.

Dar nu-şi făcea iluzii.

*

Soarele îl prinse din urmă lângă bolta din faţa curţii şi Eli zări algele de foc care-i atinseră urechea rănită. Se retrase instinctiv în umbra de sub boltă şi strânse la piept cele trei sticle cu alcool denaturat, de parcă ar fi vrut să le protejeze de soare şi pe ele.

Până la scara lui mai erau zece paşi. Până la scara lui Oskar, douăzeci. Şi până la scara lui Tommy, treizeci.

N-o să reuşesc.

Nu. Dacă ar fi fost sănătos şi puternic, probabil c-ar fi îndrăznit să alerge până la blocul lui Oskar traversând râul de lumină care se umfla din ce în ce mai mult, cu fiecare secundă. Dar la scara lui Tommy n-avea cum să ajungă. Mai ales acum.

Zece paşi. Apoi intru în bloc. Fereastra mare de la capătul palierului. Dacă o dau în bară. Dacă soarele mă…

Eli o rupse la fugă.

Soarele se aruncă asupra lui ca un leu înfometat şi-l muşcă de spate. Puţin îi lipsi să-şi piardă echilibrul când soarele îl împinse înainte, cu puterea lui impresionantă. Natura îşi vomita dezgustul faţă de el, furioasă că-i încălcase graniţele; că se arătase în lumina zilei chiar şi pentru o secundă.

Spatele lui Eli clocotea şi sfârâia de parcă ar fi fost prăjit în ulei. Ajunse la uşa blocului, o dădu de perete şi simţi că leşină de durere. Se apropie de scări ca un drogat, bâjbâind pe întuneric; nu îndrăznea să deschidă ochii de frică să nu i se topească.

Scăpă o sticlă din mână şi o auzi rostogolindu-se pe jos. N-avea ce să facă. Cu capul plecat, cu un braţ încolăcit în jurul sticlelor rămase şi cu celălalt ţinându-se de balustradă, Eli urcă scările şchiopătând. Ajunse la capătul palierului. Mai avea un singur rând se scări.

Prin fereastră, soarele îl mai plesni o dată peste ceafă, îl biciui, apoi îl muşcă de coapse, de gambe, de călcâie în timp ce urca scările. Eli ardea. Lipseau doar flăcările. Deschise uşa şi se

prăbuşi înainte în întunericul plăcut şi răcoros. Trânti uşa după el. Dar înăuntru nu era întuneric.

Uşa bucătăriei era deschisă şi la geam nu atârna nicio pătură. Dar lumina era mai slabă, mai cenuşie decât cea de afară şi Eli aruncă sticlele pe jos fără să ezite, apoi îşi continuă drumul. În timp ce lumina îi zgârie spatele aproape cu tandreţe, se târî prin hol spre baie şi mirosul de carne arsă îi umplu nările.

N-o să mă mai refac niciodată. Îşi întinse braţul, deschise uşa de la baie şi se târî înăuntru, în bezna compactă. Dădu la o parte câteva găleţi de plastic, închise uşa şi o încuie.

Înainte de a aluneca în cadă, apucă să-şi amintească: *N-am încuiat uşa de la intrare.*

Dar era prea târziu. Nevoia de a se odihni îl scoase din funcţiune în clipa în care se scufundă în întunericul umed. Oricum, n-ar fi avut putere s-o facă.

*

Tommy stătea nemişcat, ghemuit în colţul camerei. Îşi ţinu respiraţia până când începură să-i vâjâie urechile şi văzu stele căzătoare străbătând noaptea din faţa lui. Când auzi uşa de la subsol trântindu-se, îndrăzni să scoată aerul din piept cu un şuier lung, care se lovi de pereţii de beton şi apoi amuţi.

Era linişte. Întunericul era o masă compactă şi grea. Duse mâna la obraz. Nimic. Nicio diferenţă. Îşi mângâie faţa ca şi când ar fi vrut să se convingă că exista. Da. Simţi nasul şi buzele de sub degete. I se păreau ireale. Înviau sub degetele lui, apoi dispăreau din nou.

Figurina mică din cealaltă mână i se părea mai vie, mai reală decât el însuşi. O strânse în mână şi o lipi de el.

*

Tommy stătea cu capul plecat între genunchi, cu ochii strânşi, cu mâinile lipite de urechi ca să nu mai ştie, să nu mai audă ce se petrecea în camera de la subsol. Era sigur că fetiţa fusese omorâtă. N-ar fi putut şi n-ar fi îndrăznit să facă nimic, aşa că încercă să nege ce s-a întâmplat, dispărând.

Era cu tatăl lui. Pe terenul de fotbal, în pădure, la ştrandul Kanaan. Se opri la o amintire legată de câmpia Racksta, de ziua aceea în care au testat un aeroplan teleghidat pe care tatăl lui îl împrumutase de la un coleg de serviciu.

Mama stătuse cu ei un timp, dar se plictisise să privească aeroplanul şi traseele parcurse de el, aşa că se dusese acasă. Tommy şi tatăl lui rămăseseră acolo până când se întunecase şi

aeroplanul abia se mai distingea pe orizontul rozaliu. Apoi se întoarseră acasă prin pădure, ţinându-se de mână.

Tommy se pierduse în ziua aceea, uitând de ţipetele şi de lupta nebună care se dădea la câţiva metri de el.

Nu-l mai interesa nimic în afară de bâzâitul enervant al aeroplanului, nu simţea decât căldura palmei late a tatălui său pe spatele lui, în timp ce manevra aeroplanul cu sufletul la gură, lăsându-l să parcurgă cercuri largi deasupra câmpului şi a cimitirului.

Pe vremea aceea, Tommy nu vizitase cimitirul deloc; îşi imaginase doar oamenii de acolo, rătăcind pierduţi printre morminte, vărsând lacrimi mari, ca în benzile desenate. Asta se întâmpla atunci. Tata a murit între timp şi Tommy a aflat că cimitirul nu arăta deloc precum cel din fantezia lui.

Apasă mâinile mai tare pe urechi şi termină cu gândurile astea. Gândeşte-te la poteca din pădure, la mirosul benzinei speciale cu care aţi alimentat aeroplanul, sticluţa în care era, la…

Îşi luă mâinile de pe urechi şi se uită abia când auzi – vag – roata învârtindu-se. Fără rost, desigur, deoarece în refugiu era mai întuneric decât sub pleoapele lui. Îşi ţinu respiraţia când cea de-a doua roată începu să se învârtă şi nu respiră atâta timp cât chestia aia, habar-n-avea-ce, se afla încă în pivniţă.

Se auzi o bufnitură prelungă. Monstrul trânti uşa de la subsol făcând pereţii să vibreze şi apăru. Era viu.

Nu m-a prins.

Nu ştia exact cine sau ce era cel care nu-l prinsese, dar un lucru era sigur: nu-l descoperise încă.

Tommy se ridică în picioare. Simţi furnicătura din muşchii amorţiţi în timp ce se prelinse pe lângă pereţi, încercând să ajungă la uşă. Palmele îi transpiraseră de frică şi de cât le ţinuse lipite de urechi. Puţin îi lipsi să scape trofeul.

Mâna liberă găsi roata şi începu s-o învârtă.

Roata se roti vreo zece centimetri, apoi se opri.

Ce-i asta, ce se întâmplă…

Împinse mai tare, dar roata refuză să se mişte. Îi dădu drumul statuetei ca s-o poată apuca mai bine cu ambele mâini. Statueta căzu…

şi *se lovi* de ciment.

Tommy înlemni.

Ce sunet ciudat. Ca şi când ar fi căzut pe ceva… moale.

Se lăsă pe vine lângă uşă şi încercă să rotească roata de jos.

Aceeaşi chestie. Zece centimetri, apoi se bloca. Tommy se aşează pe jos. Încercă să gândească practic.

La dracu', nu vreau să rămân aici.

Sau cam aşa ceva.

Şi totuşi, fu cuprins de… teroarea aia, de frica aceea pe care o simţise câteva luni după moartea tatălui său. N-o mai simţise de mult, dar acum, închis aici şi pe întuneric, îşi reaminti că există. Dragostea faţă de tata, dragoste care, prin moartea lui, se transformase în frică. Frică de corpul lui.

I se puse un nod în gât şi degetele îi amorţiră.

Gândeşte-te. Gândeşte!

Pe un raft, în capătul celălalt al depozitului, se aflau câteva lumânări. Problema era că trebuia să şi ajungă acolo.

Idiotule!

Se plesni peste frunte şi începu să râdă. Doar avea o brichetă! Şi-n plus: ce rost ar fi avut să caute lumânările dacă n-avea cu ce să le aprindă?

Ca poliţaiul ăla cu zece mii de conserve pe care n-avea cu ce să le deschidă. Mort de foame, înconjurat de mâncare.

În timp ce se căuta în buzunare, se gândi că nu se afla într-o situaţie chiar *atât* de disperată. Mai devreme sau mai târziu, o să coboare cineva în pivniţă, mama, dacă altcineva nu, şi dacă ar fi reuşit să facă şi lumină…

Scoase bricheta din buzunar şi o aprinse.

Ochii lui deprinşi cu întunericul fură orbiţi pe moment de lumină, dar când se obişnui, îşi dădu seama că nu e singur.

Întins pe podea, chiar lângă picioarele lui, zăcea…

… tata…

Uită că tatăl lui fusese incinerat, în clipa în care văzu faţa cadavrului la flacăra tremurătoare a brichetei. Arăta exact cum îşi închipuise c-o să arate: ca a unui om care a stat câţiva ani sub pământ.

… tata…

Urlă drept în flacără, stingând-o, dar cu o secundă înainte s-o facă, observă cum capul tatei tresări şi…

… trăieşte…

Conţinutul intestinelor i se vărsă în pantaloni cu o explozie umedă şi-i împroşcă fundul cu căldură. Picioarele îi cedară, scheletul i se destrămă şi căzu într-o grămăjoară. Scăpă şi bricheta, care alunecă pe jos şi se opri undeva departe. Mâna îi ateriză chiar pe degetele reci de la picioarele cadavrului. Nişte gheare ascuţite îi zgâriară palmele în timp ce urla…

Dar, tată! Nu ţi-ai tăiat unghiile?

… apoi începu să mângâie piciorul rece ca şi când ar fi vrut să aline un căţel îngheţat. Îi mângâie fluierul piciorului, coapsa, simţi muşchiul încordându-se sub piele, mişcându-se în timp ce el ţipa scuturându-se, ca un animal sălbatic.

Vârfurile degetelor simţiră ceva metalic. Statueta. Zăcea între pulpele cadavrului. Apucă pieptul figurinei, închise gura şi preţ de o clipă se concentră pe lucruri concrete.

O bâtă.

În liniştea care se lăsă după ţipetele lui, Tommy auzi un plescăit lipicios. Cadavrul îşi ridică trunchiul şi îi atinse mâna cu un membru rece. Tommy îşi retrase mâna şi strânse statueta.

Nu e tata.

Nu. Tommy se retrase de lângă cadavru cu excrementele lipite de fesele lui. Preţ de o clipă, avu impresia că *vede pe întuneric* şi sunetele pe care le auzea se transformară într-o arătare care se ridică în întuneric, o siluetă gălbuie, o constelaţie.

Cu picioarele tremurând pe podea, Tommy se târî înapoi, spre perete. Cadavrul din colţul celălalt scoase brusc aerul din piept

… aa…

Şi Tommy văzu…

Un elefant mic, un elefănţel animat, şi uite-l şi pe elefantul MARE (titiiiit), îşi ridică… hopa, sus!… trompetele, trâmbiţând un „A”, apoi apar Magnus, Brasse şi Eva şi cântă „Acolo! E aici! Unde n-ai voie…”

Nu, cum era…

Cadavrul trebuie să se fi ciocnit de teancul de cutii pentru că Tommy auzi bufnituri, echipamentul stereo se împrăştie pe jos şi Tommy se dădu cu capul de perete. Acesta se umplu de electricitate statică. Printre zgomote, auzi plescăitul picioarelor goale şi ţepene, târâte pe podea, căutându-l.

Aici. E acolo. Unde nu eşti. Nu. Ba da.

Exact. Nu era aici. Nu se vedea pe sine şi nu-l vedea nici pe cel care scotea zgomotele. Era doar un *sunet.* Era ceva pe care-l asculta în timp ce se holba la pânza neagră de pe boxe. Era ceva inexistent.

Aici. E acolo. Unde nu eşti.

Aproape că-i venea să cânte în gura mare, dar o fărâmă din judecata care-i mai rămăsese îi spuse să n-o facă. Electricitatea albă începu să se dizolve, lăsând în urmă un spaţiu gol în timp

ce Tommy se strădui să adune gânduri noi.

Faţa. Faţa.

Nu voia să se gândească la faţă, nu voia să se gândească la…

Ceva de pe faţa aceea, ceva ce apucase să vadă la lumina brichetei.

Corpul se apropie. Nu doar că-i auzea paşii târşâiţi mai aproape. Nu. Îi şi simţea prezenţa ca o umbră mai întunecată în beznă.

Îşi muşcă buza de jos, simţi gust de sânge şi închise ochii. Îşi văzu propriii ochi dispărând din cadru ca doi…

Ochi.

Ăsta n-are ochi.

Simţi un curent slab pe obraji şi o mână se întinse în aer.

E orb. E orb.

Nu era sigur, dar bulgărele de pe umerii bărbatului n-avea ochi.

Când mâna pluti prin aer, Tommy simţi mângâierea aerului pe obraz la o fracţiune de secundă înainte de a-l atinge şi apucă să plece capul astfel că mâna îi atinse doar părul. Duse mişcarea până la sfârşit şi se aruncă pe jos, pe burtă, apoi începu să se târască, dând din mâini, înotând pe uscat.

Bricheta, bricheta…

Ceva îl înţepă în obraz. Stomacul i se întoarse pe dos când îşi dădu seama că era o unghie de la degetele de la picior ale monstrului, dar se întoarse repede pe o parte ca să nu-l mai găsească atunci când vru să-l atingă din nou.

Aici. E acolo. Unde nu eşti.

Chicoti fără să vrea. Încercă să se controleze, dar nu reuşi. Saliva îi ţâşni din gură şi gâtul lui răguşit de atâta ţipat se contractă, râse sau plânse, nu ştia nici el, în timp ce mâinile, două unde radar, continuară să caute singurul lucru care l-ar fi putut ajuta în lupta cu întunericul ce voia să-l înghită.

Doamne, ajută-mă, Doamne. Luminează-mă cu chipul Tău… Doamne… iartă-mă pentru ce-am făcut în biserică, iartă-mă… pentru tot. Doamne. O să cred în tine mereu, o să fac ce vrei, dacă mă laşi să… găsesc bricheta… ajută-mă, fii prietenul meu, Doamne.

Ceva se întâmplă.

În clipa în care Tommy simţi mâna făpturii pe picior, încăperea fu scăldată de o lumină albastră şi albă, ca un bliţ, şi-n fracţiunea aceea de secundă Tommy zări cutiile dărâmate, structura inegală a peretelui, pasajul spre depozit.

Şi bricheta.

Zăcea la doar un metru de mâna dreaptă şi, când întunericul îl învălui din nou, poziţia brichetei era deja întipărită pe retina lui. Îşi smulse piciorul din strânsoarea creaturii, ridică braţul şi apucă bricheta, o strânse în pumn şi sări în picioare.

Fără a reflecta dacă cerea prea mult, începu să turuie o rugăciune nouă în cap.

Fă-l să fie orb, Doamne, fă-l să fie orb. Doamne. Fă-l să fie…

Aprinse bricheta. Un fulger, exact precum cel de dinainte, apoi o flacără galbenă cu miez albastru.

Creatura stătea nemişcată şi întoarse capul spre sursa zgomotului. Flacăra tremură când Tommy făcu doi paşi într-o parte şi ajunse la uşă. Creatura stătea în locul în care stătuse, cu trei secunde în urmă, Tommy.

Dacă ar fi fost capabil să se bucure, ar fi făcut-o. Dar în lumina slabă a brichetei, totul devenise dintr-odată *real,* nemilos de real. Nu mai putea să se refugieze într-o fantezie imaginându-şi că nu era acolo şi chestiile alea nu i se întâmplau.

Era închis într-o cameră izolată fonic, împreună cu cel de care se temea cel mai mult. Ceva i se mişcă în stomac, dar nu mai avea ce să golească din el. Se auzi doar un fâs şi creatura întoarse capul spre el.

Tommy trase de roata mecanismului de închidere, astfel că mâna cu care ţinea bricheta începu să tremure şi flacăra se stinse iar. Roata nu se clinti de pe loc, dar Tommy apucase să vadă cu coada ochiului că făptura se îndrepta spre el. Se aruncă de lângă uşă spre peretele lângă care stătuse adineaori.

Scânci şi-şi trase nasul.

Fă să se TERMINE. Doamne, fă să se termine.

Apăru din nou elefantul cel mare. Îşi ridică pălăria şi spuse pe-o voce nazală:

S-a terminaaaaat! Suflă în trompetă, trompă! Tuuuuuuut! S-a terminat!

O s-o iau razna, o să… asta e…

Îşi scutură capul şi aprinse din nou bricheta. Chiar în faţa lui, pe jos, se vedea statueta. Se aplecă, o ridică şi sări câţiva paşi într-o parte, apoi continuă pe lângă peretele celălalt. Îl urmări pe monstrul care pipăia orbeşte colţul din care plecase.

Baba-oarba.

Într-o mână avea bricheta, în cealaltă, statueta. Deschise gura ca să-l cheme, dar scoase doar un sâsâit şoptit.

— Hai odată…

Creatura tresări, se întoarse şi porni spre el.

Tommy ridică trofeul lui Staffan ca pe o bâtă şi, când creatura ajunse la o jumătate de metru de el, o legănă, ţintind spre faţa monstrului.

Şi ca într-o lovitură de la unsprezece metri perfectă, când piciorul atinge balonul şi simţi, chiar în acel moment, că asta o să intre direct în poartă; Tommy avu aceeaşi senzaţie deja la jumătatea loviturii, că…

Da!

Şi când colţul ascuţit al soclului atinse tâmpla monstrului, cu o putere care se propagă până în braţul lui Tommy, acesta începu deja să jubileze pe dinăuntru. Fusese doar o demonstraţie dusă la bun sfârşit, când craniul se crăpă ca o bucată de gheaţă şi faţa lui Tommy se umplu de un lichid rece, iar creatura se prăbuşi la pământ.

Tommy rămase pe loc, gâfâind. Privi corpul întins pe podea.

O are sculată.

Da. Penisul monstrului stătea ridicat, ca o piatră de mormânt în miniatură, aplecată pe jumătate, iar Tommy rămase nemişcat şi se holba, aşteptând să se înmoaie. Dar nu se întâmplă nimic de genul ăsta. Lui Tommy îi venea să râdă, dar îl durea prea tare în gât.

Dintr-odată, degetul mare de la o mână începu să-i zvâcnească de durere. Tommy coborî privirea. Bricheta începuse să-i ardă pielea în timp ce ţinea butonul apăsat. Vru să-i dea drumul instinctiv. Dar n-o făcu. Degetul mare se încleştase pe buton.

Întoarse bricheta în direcţia opusă. Tot nu voia să-l stingă. Nu voia să rămână pe întuneric cu…

O mişcare.

Şi Tommy simţi că o parte importantă, o parte de care avea nevoie ca să fie Tommy, îl părăsi în clipa în care monstrul îşi înălţă din nou capul şi încercă să se ridice.

Un elefant se legăna pe o pânză de păiaaaan-jen!

Pânza de păianjen se rupse. Şi elefantul căzu.

Şi Tommy lovi iar. Şi iar.

După un timp, i se păru chiar amuzant.

Luni, 9 noiembrie

Morgan trecu de barieră fluturându-şi abonamentul expirat cu o jumătate de an în urmă, în timp ce Larry se opri conştiincios, scoase un carneţel mototolit cu bilete cumpărate în avans şi spuse:

— Angbyplan.

Casierul ridică privirea din cartea pe care-o citea şi ştampilă două bilete. Morgan râse când Larry se apropie de el, şi cei doi urcară scările împreună.

— De ce dracu' te oboseşti?

— Poftim? Ah, cu ştampilele.

— Da. Oricum te duci încolo.

— Nu-i vorba despre asta.

— Da' despre ce?

— Eu nu-s ca tine, OK?

— Dar de ce… n-ai văzut că nici nu s-a uitat… puteai să-i arăţi şi poza regelui, că tot n-ar fi reacţionat.

— Da, da. Nu mai vorbi aşa de tare, în mă-sa.

— Crezi c-o să vină după noi?

Înainte de a deschide uşile care dădeau spre peron, Morgan îşi făcu mâinile pâlnie şi strigă spre staţie:

— Atenţie! Atenţie! Călători fără bilet!

Larry se strecură prin uşă şi făcu câţiva paşi spre peron. Morgan îl prinse din urmă şi-i spuse:

— Eşti cam copilăros, să ştii.

— Bineînţeles. Hai, zi, cum a fost cu chestia aia?

Larry îl sunase pe Morgan în noaptea aceea şi-i spusese pe scurt ce-i povestise Gosta cu zece minute înainte. Stabiliră o întâlnire la metrou dimineaţa devreme. Se duceau la spital.

Acum îi mai povesti o dată. Virginia, Lacke, Gosta. Pisicile. Ambulanţa chemată de Lacke care o însoţi pe Virginia la spital. Adăugă câteva detalii nesemnificative de la el şi înainte să termine, metroul sosi. Era cel care se ducea spre centru. Cei doi urcară, se aşezară lângă geam şi Larry termină povestea spunând:

— … şi-au plecat cu sirenele pornite.

Morgan dădu din cap şi începu să-şi roadă unghia de la

degetul mare, privind pe geam, în timp ce metroul alunecă afară din tunel şi se opri la Islandstorget.

— Ce dracu' or fi păţit şi alea?

— Pisicile? Habar n-am. Au luat-o razna sau ceva.

— Toate? În acelaşi timp?

— Da. Ai o idee mai bună?

— Nu. Ale dracu' lighioane. Lacke-i distrus acum.

— Îmm. Nici înainte n-o ducea prea bine. Ultima dată.

— Nu, Morgan dădu din cap. Păcat de Lacke, să ştii. Ar trebui să… mă rog. Nu ştiu. Să facem ceva.

— Şi Virginia?

— Da, da, da. Dar când eşti rănit sau bolnav. E altceva, da? N-ai ce să-i faci. Stai şi dormi. Mai nasol e să fii pe partea cealaltă, să stai lângă pat şi să… ăăă, nu ştiu, dar mi-e chiar… ce tot trăncănea acolo?… Ultima dată când ne-am văzut? Zicea ceva de vârcolaci.

— Vampiri.

— Da. Nu e ca şi când ţi-ar merge bine, nu? Când începi cu din astea.

Metroul se opri la Angbyplan. Când uşile se închiseră, Morgan spuse:

— Aşa. Acum suntem în aceeaşi barcă.

— Cred că te lasă în pace dacă văd că ai măcar două bilete ştampilate.

— Asta *crezi* tu. Dar nu eşti sigur.

— Ai văzut procentajele? La sondaje? Cu comuniştii?

— Da, da. O să-şi revină până la alegeri. Sunt o grămadă care votează altfel când sunt în cabină. Cum le dictează inima, vreau să zic.

— Crezi tu.

— Nu. Ştiu sigur. O să cred în vampiri în ziua în care o să-i văd pe ăştia dispărând din parlament. E adevărat că moderaţi o să existe tot timpul. Bohman şi compania, ştii. Ăia da, lipitori şi vampiri…

Şi Morgan o luă pe arătură cu unul dintre monologurile lui caracteristice. Larry încetă să-l mai asculte pe undeva pe la Akeshov. În faţa serelor stătea un poliţist singuratic, care ridică privirea spre metrou[59]. Larry se nelinişti puţin, gândindu-se la biletele lui ştampilate pentru mai puţine staţii, dar alungă imediat gândul rău, amintindu-şi *de ce* stătea acolo.

[59] Trenurile metroului circulă şi la suprafaţă.

Dar poliţistul arăta plictisit. Larry se relaxă; câteva cuvinte disparate din turuiala lui Morgan îi pătrunseră în creier, în timp ce metroul îşi continuă drumul spre Sabbatsberg, uruind.

*

Opt fără un sfert şi nici urmă de asistente.

Dunga murdară, cenuşie de pe tavan se deschise la culoare şi jaluzelele începură să lase înăuntru destulă lumină încât Virginia să se simtă ca într-un solariu. Corpul i se încinsese şi-i zvâcnea, dar asta era tot. Mai rău de-atât n-avea cum să fie.

Lacke zăcea în patul de alături şi sforăia sau mesteca în somn. Dacă ar fi putut să ajungă la un buton ca să cheme asistenta, ar fi făcut-o sigur. Dar mâinile ei erau legate.

Aşa că aştepta. Fierbinţeala de la nivelul pielii era groaznică, dar Virginia simţea că poate să mai reziste. Cel mai greu însă i se părea să stea trează. Ajungea o clipă de neatenţie şi respiraţia i se oprea, luminile din capul ei începeau să se stingă rapid şi trebuia să deschidă ochii larg şi să-şi scuture capul ca să le aprindă din nou.

În acelaşi timp, nevoia asta de a sta trează era şi-o binecuvântare, pentru că o împiedica să se gândească. Toată energia ei mentală se ducea pe efortul ăsta. Nu mai era loc pentru ezitări, regrete sau vreo altă variantă.

Asistenta sosi la opt fix.

Când deschise gura ca să spună „Bună dimineaţa, cum vă mai simţiţi azi”, sau ce-o fi zicând asistentele de obicei, Virginia şuieră:

— Hîşşşşşşh!

Gura asistentei se închise cu un pocnet uluit şi se duse la patul ei încruntată, traversând semiîntunericul, apoi se aplecă peste ea şi-i spuse:

— Şi cum…

— Şşht! şopti Virginia. Iertaţi-mă, dar n-aş vrea să-l trezesc, zise înclinând capul spre Lacke.

Asistenta dădu din cap şi spuse pe un ton mai scăzut:

— Nu, nu. Dar trebuie să vă iau temperatura şi o probă mică de sânge.

— Da, da, sigur. Dar n-aţi putea să… să-l scoateţi de aici mai întâi?

— Să-l scot… vreţi să-l trezesc?

— Nu. Dar poate reuşiţi să împingeţi patul pe hol în timp ce doarme.

Asistenta privi spre Lacke, încercând să-şi dea seama dacă

ceea ce-i cerea Virginia era fizic posibil, apoi zâmbi, scuturã din cap şi spuse:

— Nu-i nicio problemă. Vă măsor temperatura prin gură, aşa că nu trebuie să vă simţiţi…

— Nu-i asta. N-aţi putea să… faceţi totuşi ce v-am spus?

Asistenta aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Mă scuzaţi, dar am şi alţi pacienţi care…

Virginia se răsti la ea cât îndrăzni de tare:

— Vă rog!

Asistenta făcu o jumătate de pas înapoi. Se pare că fusese informată despre ce se întâmplase cu Virginia în noaptea precedentă. Ochii îi rătăciră spre curelele cu care-i fuseseră legate braţele. Aparent, o linişti ceea ce văzu, aşa că se apropie din nou de patul ei. O abordă pe un ton schimbat, de parcă ar fi vorbit cu un înapoiat mintal.

— Problema ştiţi care e… ăăă… ca să vă pot ajuta să vă faceţi din nou bine, aş avea nevoie de un pic de…

Virginia închise ochii, oftă şi se dădu bătută. Apoi spuse:

— Aţi putea să ridicaţi jaluzelele?

Asistenta dădu din cap şi se duse la fereastră. În acest timp, Virginia aruncă pătura cu picioarele şi se dezveli, îşi ţinu respiraţia. Închise ochii.

Se terminase. Acum voia să fie *închisă.* Scoasă din funcţiune. Încercă să elibereze în mod conştient sarcinile cu care se luptase până acum. Nu reuşi. În schimb, se întâmplă lucrul acela despre care vorbeşte toată lumea: viaţa îi trecu prin faţa ochilor ca un film dat pe „repede înainte”.

Pasărea pe care o ţineam într-o cutie de carton… mirosul de cearşafuri proaspăt scrobite în camera în care spălam… mama aplecându-se asupra câtorva firimituri de melci cu scorţişoară… tata… fumul scos de pipa lui… Per… casa de vacanţă… Lena şi cu mine, gălbiorii ăia mari pe care i-am găsit în vara aia… Ted, mânjit cu gem de afine pe obraji… Lacke, spatele lui… Lacke…

Se auzi un foşnet şi jaluzelele se ridicară. Virginia se scufundă într-o mare de foc.

*

Oskar fu trezit de mama sa pe la şapte şi zece, ca de obicei. Se trezise şi luase micul dejun, ca de obicei. Apoi, ca de obicei, se îmbrăcă şi îşi luă rămas-bun de la mama îmbrăţişând-o, pe la şapte jumate.

Se simţea ca de obicei.

Cuprins de nelinişte, bănuieli, cum altfel? Dar nici asta nu

era ieşit din comun, mai ales în prima zi de şcoală după un weekend.

Îşi luă atlasul geografic, cartea de geografie şi fişele pe care nu le terminase şi le puse în ghiozdan. Termină la şapte şi treizeci şi cinci. Nu era nevoie să plece înainte de fără un sfert. Poate reuşea să termine fişele? Nu. N-ar fi fost în stare.

Se aşeză la birou şi se uită la pereţi.

Asta însemna că nu era contaminat sau nu? Sau trebuia să treacă o perioadă de incubaţie? Nu. Moşul ăla… la el nu durase decât vreo două ore.

Nu sunt infectat.

Ar fi trebuit să se simtă mai bine, uşurat. Dar nu se simţea aşa. Sună telefonul.

Eli! S-a întâmplat ceva cu…

Se ridică de la masă, fugi pe hol şi smulse receptorul din furcă.

— SalutsuntOskar!

— Da… hai, salut.

Tata. Era doar tata.

— Salut.

— Aha, deci eşti… acasă, nu?

— Tocmai mă pregăteam să plec la şcoală.

— Aha, atunci n-o să… mama-i acasă?

— Nu, s-a dus la serviciu.

— Da, m-am gândit eu.

Oskar se prinse. Îl sunase la ora aia *tocmai* pentru că ştia că e singur. Că mama nu era acasă. Tata îşi drese vocea.

— Da… păi, mă gândeam… chestia asta, de sâmbătă. N-a ieşit… prea bine.

— Da.

— Da. I-ai povestit şi mamei… cum a fost?

— Tu ce *crezi?*

La celălalt capăt al firului se făcu linişte. Zumzăitul static din o sută de kilometri de linii telefonice. Ciorile se legănau pe ele, tremurând, în timp ce conversaţiile oamenilor ţâşneau încolo şi încoace pe sub ghearele lor. Tata îşi drese vocea din nou.

— Am vorbit cu tipul ăla, în legătură cu patinele, şi zice că-i OK. Ţi le dau când vii.

— Trebuie să plec.

— Da, clar. Să ai o zi… o zi frumoasă la şcoală.

— Da. Salut.

Oskar puse receptorul în furcă, îşi ridică ghiozdanul şi plecă

la şcoală.

Nu simţea nimic.

Mai erau cinci minute până să înceapă ora şi majoritatea copiilor stăteau afară, pe coridor. Oskar ezită puţin, apoi îşi aruncă ghiozdanul în spate şi se îndreptă spre clasa lui. Toate privirile se întoarseră spre el.

O să mă linşeze. O să mă atace toată gaşca.

Da, se temea de ce era mai rău. Toţi aflaseră, desigur, ce i se întâmplase joi lui Jonny şi, deşi nu-i găsi faţa printre cei adunaţi, era clar că Micke le oferise deja versiunea lui. Micke era acolo şi zâmbea, ca de obicei, ca un idiot.

În loc să încetinească şi să se pregătească să fugă, Oskar lungi pasul şi se îndreptă spre clasă. Era gol pe dinăuntru. Nu-l mai interesa ce avea să se întâmple. Nu mai avea nicio importanţă.

Şi, bineînţeles: miracolul se întâmplă. Marea se despărţi în două.

Grupul din faţa clasei se destrămă şi-i făcu loc să treacă. De fapt, nu se aşteptase la altceva. Nu mai conta dacă se dăduseră din calea lui din cauză că puţea ca o paria, sau pentru că emitea un fel de putere magică.

Nu mai era la fel. Îl mirosiseră şi se fereau de el.

Oskar intră în sală fără să se uite la ei, apoi se aşeză în banca lui. Auzi mormăielile de pe coridor şi, după câteva minute, ceilalţi se năpustiră pe uşă. Johan ridică degetul mare când trecu pe lângă banca lui Oskar. Oskar înălţă din umeri.

Apoi intră şi profesoara şi, la cinci minute după începutul lecţiei, apăru şi Jonny. Oskar crezu c-o să aibă urechea bandajată în vreun fel, dar nu. Însă era stacojie, umflată şi nu părea că aparţine corpului.

Jonny se aşeză în banca lui. Nu se uită la Oskar. Nu se uită la nimeni.

Îi e ruşine.

Da. Aşa era. Oskar întoarse capul ca să se uite la Jonny. Acesta scoase din ghiozdan un album de fotografii, apoi îl vârî în bancă. Şi văzu că obrajii i se făcură roşii. Oskar se gândi să scoată limba la el, dar se abţinu.

Ar fi fost prea copilăros.

*

Lunea, Tommy începea şcoala abia la nouă fără un sfert, aşa că Staffan se trezi la opt şi bău rapid o ceaşcă de cafea înainte

de a coborî în pivniţă ca să schimbe vreo două vorbe cu băiatul ăla.

Yvonne plecase deja la serviciu; Staffan trebuia să se prezinte la datorie la ora nouă: căutările din Judarn continuau, cu toate că Staffan avea impresia că n-aveau să ducă la niciun rezultat.

În fine. Se bucura că nu trebuia să stea închis în birou şi vremea părea c-o să ţină cu el. Clăti ceaşca de cafea în chiuvetă, se gândi puţin, apoi se duse şi îşi puse uniforma. Se gândise să coboare la Tommy în haine normale, să discute cu el de la om la om, cum s-ar zice. Dar, dacă se gândea şi mai bine, îşi dădea seama că asta era treabă de poliţist, vandalism, şi-n plus, uniforma îi dădea un aer de autoritate care, ce-i drept, nu-i lipsea nici în viaţa de zi cu zi, dar… în fine.

În plus, era mai practic să se îmbrace deja, pentru că oricum trebuia să plece la serviciu. Staffan se îmbrăcă, îşi puse haina groasă, verifică în oglindă impresia pe care-o făcea şi i se păru potrivită. Luă apoi cheile de la subsol, lăsate de Yvonne pe masa de bucătărie, ieşi, încuie uşa, aruncă o privire pe vizor (defect profesional), coborî treptele şi deschise uşa pivniţei.

Şi apropo de defecte profesionale…

Ceva nu era în regulă cu uşa *aia.* Yala nu se împotrivi deloc când întoarse cheia. Trebuia doar să împingă uşa. Se lăsă pe vine şi verifică mecanismul yalei.

Aha. O bucată de hârtie.

Un truc clasic al spărgătorilor; inventarea unui motiv ca să viziteze locul respectiv, manipularea yalei şi după aceea, Doamne ajută, să sperăm că proprietarul n-a observat nimic.

Staffan desfăcu briceagul şi scoase cocoloaşa de hârtie cu vârful.

Tommy, bineînţeles.

Nu-i căzu fisa că n-ar fi avut *niciun* motiv să strice yala, din moment ce avea cheie la uşă. Tommy era un hoţ care-şi făcea veacul pe acolo, iar asta era treabă făcută de hoţi. Prin urmare, n-avea cine să fie în afară de Tommy.

Yvonne îi descrisese camera în care stătea de obicei şi, în timp ce Staffan se apropie de ea, îşi pregăti discursul. Se *gândise* să-l ia cu binişorul, cu Tommy, amice, aşa şi pe dincolo, dar chestia cu yala îl enervase din nou.

O să-i explice – o să-i explice, n-o să-l ameninţe – cum stăteau lucrurile cu centrele de detenţie juvenilă, serviciile sociale, vârsta la care poţi fi pedepsit legal, şi aşa mai departe. Ca să-şi

dea seama în ce direcţie se îndrepta.

Uşa depozitului era deschisă. Staffan aruncă o privire înăuntru. Aha. Vulpea fugise din vizuină. Apoi văzu petele. Se lăsă pe vine şi îşi trecu degetul peste ele.

Sânge.

Până şi pătura lui Tommy, cea de pe canapea, avea pete de sânge. Şi acum, că se uita doar la asta, văzu că podeaua era *plină* de sânge.

Ieşi din depozit îngrozit.

În faţa lui se afla o încăpere în care se comisese o infracţiune. În locul discursului pregătit, mintea îi începu să răsfoiască paginile manualului cu reguli, căutând partea referitoare la modul de abordare a unui loc în care a avut loc o infracţiune. O cunoştea pe de rost, dar în timp ce bifă în gând câteva puncte…

recuperarea materialelor care pot dispărea… notarea orei exacte… evitarea contaminării locurilor din care se pot recupera urma de fibre…

… auzi un mormăit slab în spatele lui. Un mormăit întrerupt din când în când de bufnituri înfundate.

Roata de la uşa camerei de refugiu era blocată cu o bâtă. Se duse la uşă şi ascultă. Da. De acolo se auzeau mormăitul şi bufniturile. Suna aproape ca un… serviciu religios. O litanie spusă repede, turuită, din care nu înţelegea niciun cuvânt.

Sataniști…

Era un gând ridicol, dar, când se uită la bâta care bloca uşa, chiar se sperie. Bâta era ascuţită, ca o ţepuşă. În vârful ei se vedeau fâşii lucioase, roşii şi lipicioase. Arăta ca lama unui cuţit folosit în altercaţii violente, uscată pe jumătate.

Mormăielile din cameră continuară.

Oare să chem întăriri?

Nu. Poate că avea loc o crimă, o infracţiune care urma să fie finalizată în timp ce el se ducea până sus ca să dea un telefon. Trebuia să se descurce singur.

Desfăcu teaca pistolului ca să-l aibă la îndemână şi desprinse bastonul. Cu cealaltă mână, scoase o batistă din buzunar, o puse cu grijă peste capătul bâtei şi începu să o tragă afară dintre spiţele roţii, în timp ce ascultă dacă zgomotul pe care-l făcea îi deranjase pe cei sau cel din camera de refugiu.

Nu. Litania şi bufniturile continuară.

Scoase bâta şi o sprijini de perete ca să nu distrugă amprentele.

Ştia că o batistă nu garanta nimic, nu însemna că amprentele nu se şterseseră deja, aşa că, în loc să apuce roata, o învârti cu două degete ţepene pe care le strecură între spiţe. Pistoanele cedară. Staffan îşi linse buzele. Avea gâtul uscat. Cealaltă roată era întoarsă până la maxim, şi uşa se deschise un centimetru.

Acum distinse şi cuvintele. Era un cântec. Vocea era doar o şoaptă subţire, întretăiată.

Două sute şaptezeci şi patru de elefanţi se legănau
pe o pânză de păian –
(bufnitură)
– jeeen!
Şi pentru că pânza nu se rupea
a mai venit un elefant!
Două sute şaptezeci şi cinci de elefanţi se legănau
pe o pânză de păiaaan –
(bufnitură)
– jen!
Şi pentru că…

Staffan ridică bastonul şi împinse uşa în lături cu el.

Şi văzu.

Mormanul în spatele căruia Tommy stătea îngenuncheat n-ar fi putut fi identificat drept corp uman, dacă n-ar fi fost braţul acela care ieşea în afară, depărtat de corp. Pieptul, stomacul şi faţa fuseseră reduse la o masă de carne, intestine şi oase zdrobite.

Tommy ţinea cu ambele mâini o piatră pătrăţoasă cu care izbea mormanul de carne la acelaşi vers – piatra se lovea de podea cu o bufnitură, pătrunzând prin carne, şi încă un elefant se urca în leagăn.

Staffan nu era sigur că ăla era Tommy. Silueta care ţinea piatra era acoperită de sânge şi fâşii de… era greu de distins… lui Staffan îi veni să vomite. Înghiţi un val de salivă acră şi coborî privirea ca să nu mai vadă nimic. Se opri la un soldăţel de plumb care zăcea lângă prag. Nu. Era un pistolar. Îl recunoscu. Figurina stătea pe spate, cu pistolul ridicat spre tavan.

Unde-i soclul?

Apoi înţelese.

Capul i se învârtea şi, uitând de amprente şi urme, se sprijini de cadrul uşii, ca să nu leşine, în timp ce cântecul continuă

monoton:

Două sute şaptezeci şi cinci de elefanţi se legănau
pe o pânză de...

Probabil că o luase razna, i se părea că are halucinaţii. Staffan avu impresia că vede... da... văzu clar că rămăşiţele de pe podea se mişcau după fiecare lovitură.

Încercau să se ridice.

*

Morgan le suda; când stinse ţigara în stratul de flori din faţa uşii spitalului, Larry nu şi-o terminase pe a lui nici pe jumătate. Morgan îşi vârî mâinile în buzunare, se plimbă de colo-colo prin parcare şi începu să înjure când zăpada topită îi pătrunse prin tălpile pantofilor şi îi udă ciorapii.

— Larry. Tu ai ceva gologani?

— Cum bine ştii, tocmai m-am pensionat pe caz de boală şi...

— Da, da, bine. Dar ai ceva bani?

— Cum adică? Nu te împrumut dacă asta...

— Nu, nu, nu. Dar mă gândeam la Lacke. Poate-i facem cinste cu... Ştii.

Larry tuşi şi se uită cu ciudă la ţigară.

— De ce... crezi că aşa o să se simtă mai bine?

— Da.

— Nu... nu ştiu.

— Ce? Nu ştii dacă o să se simtă mai bine sau nu ştii dacă ai bani sau poate eşti prea zgârcit ca să-i scoţi la înaintare?

Larry oftă, tuşi şi trase din nou din ţigară, se strâmbă şi stinse ţigara cu talpa pantofului. Apoi o ridică şi o puse într-un vas cu nisip, aruncând o privire spre ceas.

— Morgan... e opt jumate.

— Da, da. Dar când deschid? Peste două ore.

— Vedem atunci.

— Deci *ai* bani.

— Vrei să intrăm?

Intrară prin uşile rotative. Morgan îşi trecu degetele prin păr şi se apropie de femeia de la recepţie ca s-o întrebe în ce salon era Virginia, în timp ce Larry se postă lângă acvariul cilindric în care înotau câţiva peşti somnoroşi.

După un minut, Morgan se duse la el, îşi netezi vesta de piele şi spuse:

— Paiaţă proastă. Nu voia să-mi zică.

— Ei! Probabil că-i la terapie intensivă.
— Păi, şi se poate intra acolo?
— Depinde.
— Se pare că ai ceva experienţă.
— Chiar am.

Se îndreptară spre secţia de terapie intensivă. Larry cunoştea drumul.

Mulţi dintre „cunoscuţii" lui Larry erau internaţi sau fuseseră internaţi aici. Momentan erau doar doi la Sabb, în afară de Virginia. Morgan avea impresia că oamenii cu care Larry făcea cunoştinţă deveneau prietenii lui abia în momentul în care ajungeau la spital. După care îi căuta şi le făcea vizite.

De ce o făcea, asta nu-i era clar, şi Morgan se gândi să-l întrebe chiar când ajunseră la uşile rabatante de la terapie intensivă. Împinse uşile în lături şi îl zări pe Lacke, undeva la capătul coridorului. Stătea într-un fotoliu, doar în chiloţi. Strângea braţul fotoliului şi se holba la salonul din faţa lui, animat de oamenii care se foiau pe acolo, agitaţi.

Morgan adulmecă aerul.

— Ce dracu' miroase aşa? Zici că-i crematoriu aici.

Apoi spuse râzând:

— Moderaţi cretini. Au tăiat din buget, ştii. Au lăsat spitalele să preia…

Amuţi când ajunseră lângă Lacke. Faţa lui era cenuşie, ochii roşii, goi. Morgan bănuia ce se întâmplase, dar îl lăsă pe Larry să preia comanda. Nu se pricepea la chestiile astea.

Larry se duse spre Lacke şi puse mâna pe braţul lui.

— Salut, Lacke, cum te simţi?

În camera de alături era haos. Fereastra care se vedea din cadrul uşii era larg deschisă, dar, cu toate astea, pe coridor se răspândise un miros acid, de cenuşă. În cameră plutea o ceaţă groasă; înăuntru, oamenii discutau cu voce tare, gesticulând. Morgan prinse cuvintele „responsabilitatea spitalului" şi „trebuie să încercăm…"

Nu auzi ce trebuiau să încerce pentru că Lacke se întoarse spre ei, se holbă la ei ca la doi străini şi spuse:

— … ar fi trebuit să înţeleg…

Larry se întinse spre el.

— Ce-ar fi trebuit să înţelegi?

— C-o să se întâmple.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Lacke se limpeziră şi bărbatul se uită spre camera

înceţoşată, ireală şi spuse doar atât:

— A luat foc.

— Virginia.

— Da. A ars.

Morgan făcu câţiva paşi în direcţia camerei şi băgă capul pe uşă. Un bărbat în vârstă, cu aer oficial, se apropie de el.

— Nu sunteţi la circ, îmi pare rău.

— Nu, nu. Am vrut doar…

Morgan dădu să zică ceva spiritual, cum că-şi căuta şarpele boa, dar se lăsă păgubaş. Oricum, apucase să vadă interiorul camerei. Două paturi. Unul, cu aşternuturi şifonate şi o pătură aruncată într-o parte, ca şi când cineva s-ar fi trezit şi ar fi coborât brusc.

Celălalt era acoperit cu o pătură groasă, gri, de la un capăt la altul. Scândura de la căpătâi era neagră de funingine. Sub pătură se distingeau contururile unei persoane extrem de slabe. Capul, coşul pieptului şi pelvisul erau singurele detalii pe care le puteai distinge. În rest, puteau fi cutele sau neregularităţile materialului din care era făcută pătura.

Morgan îşi frecă ochii atât de tare, încât avu impresia că globii oculari i se afundară câţiva centimetri. *E adevărat. La dracu'. Chiar e adevărat.*

Se uită în jur pe coridor. Căută pe cineva căruia să-i împărtăşească nedumerirea pe care o simţea. Văzu un om în vârstă, sprijinit de un cadru, cu o perfuzie alături, agăţată într-un suport cu roţi, care încerca să vadă ce se întâmpla în salon. Morgan făcu un pas spre el.

— Ce stai şi te holbezi, idiotule? Vrei să zbor premergătorul ăla de sub tine?

Bărbatul începu să se retragă cu paşi mici, centimetru cu centimetru. Morgan îşi încleştă pumnul, încercând să se controleze. În clipa următoare, îşi aminti de ceva ce văzuse în cameră, făcu stânga-mprejur şi se duse înapoi.

Bărbatul care i se adresase adineaori tocmai voia să iasă.

— Mă scuzaţi, dar…

— Da, da, da… îl îmbrânci Morgan… voiam doar să iau hainele amicului meu, dacă-i OK. Sau poate credeţi că-i normal să stea acolo în curu' gol?

Bărbatul îşi încrucişă braţele pe piept şi-l lăsă să treacă.

Morgan adună hainele lui Lacke de pe scaunul de lângă patul nefăcut şi aruncă o privire spre celălalt pat. Văzu o mână arsă, neagră, cu degetele răsfirate, ieşind de sub pătură. Mâna era de

nerecunoscut; nu şi inelul de pe degetul mijlociu. Era un inel auriu, cu o piatră albastră. Inelul Virginiei. Înainte de a se întoarce cu spatele, Morgan observă chingile din jurul încheieturii.

Bărbatul stătea în continuare lângă uşă, cu braţele încrucişate.

— Mulţumit?

— Nu. De ce dracu' aţi legat-o?

Bărbatul scutură din cap.

— Puteţi să-i transmiteţi amicului dumneavoastră că poliţia o să ajungă imediat. Se pare că vor să stea de vorbă cu el.

— De ce?

— De unde să ştiu? Nu sunt poliţist.

— Aş fi jurat că sunteţi.

Afară, pe coridor, îl ajutară pe Lacke să se îmbrace. Terminară chiar înainte să sosească cei doi ofiţeri de poliţie. Lacke era inabordabil, dar asistenta care ridicase jaluzelele avea suficientă prezenţă de spirit cât să îi asigure că Lacke nu avusese nicio vină. Că dormea când… a început.

Asistenta fu înconjurată de colegi care încercară s-o consoleze. Larry şi Morgan îl conduseră afară pe Lacke.

Când au ieşit pe uşile rotative, Morgan inhală adânc aerul rece şi spuse:

— Scuzaţi, dar o să dau la boboci. Apoi se aplecă peste răsaduri şi vărsă resturile cinei din seara precedentă şi nişte salivă verzuie pe tufele golaşe.

Când termină, se şterse la gură şi îşi uscă mâinile pe pantaloni. Ridică apoi mâna de parcă ar fi fost o probă materială şi-i spuse lui Larry:

— Şi acum scoate banu'.

*

O luară spre Blackeberg şi Morgan primi o sută cincizeci de coroane pe care putea să-i cheltuie în timp ce Larry îl duse pe Lacke acasă la el.

Lacke se lăsă condus. Cât au mers cu metroul, nu a scos niciun cuvânt.

Începu să plângă în lift. Nu încet şi demn, ci, dimpotrivă, plânse cu sughiţuri ca un copil mic sau chiar mai rău. Când Larry deschise uşa liftului şi îi împinse uşor spre coridor, scâncetele se înteţiră, răsunând cu ecou printre pereţii de beton. Urletul primar, deznădăjduit al lui Lacke umplu apartamentele de la etajul respectiv, se strecură prin cutiile

poştale, prin găurile cheii, transformând blocul într-un mormânt al iubirii şi al speranţei. Larry se cutremură; nu mai auzise niciodată ceva asemănător. Oamenii nu plângeau aşa. Nu aveau voie să plângă aşa. Mureau dacă plângeau aşa.

Vecinii. O să creadă că vreau să-l omor.

Larry bâjbâi cu legătura de chei în timp ce toată suferinţa umană şi mii de ani de neputinţă şi dezamăgiri au continuat să se reverse din corpul fragil al lui Lacke.

Cheia nimeri gaura şi Larry, care nu crezuse că posedă atâta putere, îl *purtă* pe Lacke în casă şi închise uşa. Lacke ţipa în continuare, părând că n-o să mai termine niciodată. Larry începu să transpire.

Ce dracu' să… ce pot să…

Din cauza panicii, procedă ca în filme. Îl plesni pe Lacke peste obraz cu palma întinsă şi se îngrozi de sunetul strident, regretându-şi fapta. Dar palma avu efect.

Lacke amuţi imediat şi îl privi pe Larry cu ochi mari. Pentru o clipă, Larry crezu c-o să-i întoarcă palma. Apoi ceva se înmuie în ochii lui şi Lacke deschise şi închise gura de parcă ar fi vrut să tragă aer în piept.

— Larry, eu… începu să spună.

Larry îl cuprinse cu braţele. Lacke îşi lipi obrazul de umărul lui şi plânse atât de tare încât începu să tremure. După un timp, genunchii lui Larry obosiră. Încercă să scape din îmbrăţişarea lui şi să se aşeze pe scaunul din hol, dar Lacke se agăţă de el şi se aşeză lângă Larry. Acesta ateriză pe scaun şi picioarele lui Lacke se îndoiră, iar capul îi alunecă pe genunchii lui Larry.

Larry îl mângâie pe cap, neştiind ce să-i zică. Îi şopti doar:

— Hai, linişteşte-te… linişteşte-te…

Picioarele lui Larry începură să amorţească. Se produse, însă, o schimbare. Plânsetul se transformase într-un smiorcăit încet, şi Larry simţi că maxilarele lui Lacke se încordară pe coapsele lui. Lacke înălţă capul, îşi şterse nasul cu mâneca bluzei şi spuse:

— Îl omor.

— Pe cine?

Lacke coborî privirea, fixă un punct din pieptul lui Larry şi încuviinţă din cap.

— Îl omor. Clar. N-o să mai trăiască mult.

*

În pauza cea mare de la nouă jumătate, Staffe şi Johan se

duseră la Oskar şi-i spuseră „aşa, în pizda mă-sii” şi „al dracu’ de mişto”. Staffe îi servi cu maşinuţe[60] şi Johan îl întrebă pe Oskar dacă voia să meargă cu ei la strâns sticle goale.

Nimeni nu-l împinse şi nu se ţinu de nas când trecu pe lângă ei. Îi zâmbi până şi Micke Siskov, dând încurajator din cap când se întâlniră în faţa cantinei, de parcă Oskar i-ar fi povestit o chestie haioasă.

Era ca şi când s-ar fi aşteptat să facă exact ce făcuse, şi-acum că treaba era terminată, era unul din ei.

Singura problemă era că nu-i făcea plăcere. Nu se bucura. *Constatase* fenomenul, dar nu se simţise afectat. Da, era bine să nu mai iei bătaie. Dar, dacă cineva l-ar fi lovit, ar fi ripostat sigur. Nu mai aparţinea de locul ăla.

În timpul orei de matematică, ridică ochii din manual şi se uită la colegii lui cu care petrecuse şase ani. Stăteau cu capul plecat, concentraţi pe exerciţii, îşi rodeau creioanele, îşi trimiteau bileţele, se hlizeau. Şi Oskar se gândi: *Dar sunt… doar nişte copii.*

Şi el era tot doar un copil, dar…

Mâzgăli o cruce pe pagina cărţii, apoi o transformă într-o spânzurătoare şi-i desenă şi un laţ.

Şi eu sunt un copil, dar…

Desenă un tren. O maşină. O barcă.

O casă. Cu uşa deschisă.

Neliniştea crescu. În ultima parte a cursului nu-şi mai găsea locul; începu să dea din picioare şi să bată darabana pe bancă. Profesorul îl rugă să stea cuminte, întorcând capul spre el cu o privire uimită. Oskar încercă, dar starea de nelinişte reapăru şi începu să tragă aţele de marionetă, iar picioarele lui Oskar se mişcară din nou, de la sine.

Înainte de ultima oră, educaţie fizică, Oskar simţi că nu mai rezistă.

— Spune-i lui Avila că sunt bolnav, îi zise lui Johan pe coridor.

— Ce faci, te cari?

— N-am treningul la mine.

Era adevărat; uitase să-şi ia treningul, dar nu de asta chiulea. În drum spre metrou, îşi văzu colegii aliniaţi într-un şir drept. Tomas strigă după el:

— Buuuu!

---

[60] Bomboane gumate în formă de maşinuţe.

O să-l pârască sigur. N-avea nicio importanţă. Absolut niciuna.

Porumbeii se ridicară în pâlcuri gri când traversă în grabă piaţa Vălligby. O femeie cu un cărucior pentru copii se strâmbă la el; golanul, nu-i păsa deloc de păsări. Dar Oskar se grăbea şi tot ce întâlnea pe drum era doar o piedică, un obiect care se interpunea între el şi ţelul lui.

Ajuns în faţa magazinului de jucării, se opri şi se uită la vitrină. Câţiva ştrumfi erau expuşi într-un peisaj de poveste. Era prea mare pentru aşa ceva. Acasă avea o cutie plină cu păpuşi Bigjim cu care se jucase o grămadă când era mic.

Cu vreun an în urmă.

Când deschise uşa, se auzi un clinchet electronic. Trecu printr-un pasaj strâmt, încadrat de păpuşi de plastic, moşuleţi Krixa şi rafturi cutii cu cuburi. Lângă casă se vedeau mulajele cu soldăţei. Trebuia să-i ceri direct de la casier.

Jucăria pe care o căuta era expusă chiar pe tejghea.

Da, *copiile* erau înghesuite sub păpuşile de plastic, dar originalul, cu semnătura lui Rubik pe ambalaj, era pus într-un loc mai sigur. Şi costa nouăzeci şi opt de coroane.

În spatele tejghelei se afla un bărbat scurt şi îndesat care afişă un zâmbet pe care Oskar l-ar fi numit „afabil” dacă ar fi cunoscut cuvântul respectiv.

— Cauţi… ceva anume… băieţaş?

Oskar ştia unde se aflau cuburile, îşi pregătise planul din timp.

— Da. Mă gândeam… aveţi vopsele? Pentru soldăţei de plumb?

— Da?

Bărbatul făcu un gest spre rândurile de borcănaşe minuscule cu vopsea care erau expuse în spatele lui. Oskar se aplecă înainte, puse degetele de la o mână pe tejghea, în faţa cuburilor, agăţând geanta deschisă cu degetul mare. Se prefăcu că se uită la culori.

— Auriu. Aveţi?

— Auriu, da, cum să nu.

Când bărbatul se întoarse cu spatele la el, Oskar luă un cub şi-l puse în geantă, ducând mâna înapoi, fără să-şi schimbe poziţia. Bărbatul aşeză pe tejghea două borcănaşe cu vopsea. Inima lui Oskar începu să zvâcnească, iar urechile şi obrajii îi deveniră stacojii.

— Mat sau metalizat?

Bărbatul se uită la Oskar care simţea că toată faţa lui era un indicator semnalizat cu lămpi, pe care scria „Uitaţi-vă, un hoţ”. Încercând să-şi ascundă roşeaţa, se aplecă peste borcănaşe şi spuse:

— Metalizat… arată bine.

Avea 20 de coroane. Vopseaua costa 19. Bărbatul puse borcanul într-o punguliţă pe care Oskar o mototoli şi o strecură în buzunar, ca să nu fie nevoit să deschidă geanta.

Febra îl cuprinse, ca de obicei, în afara magazinului, doar că, de data asta, senzaţia fu mai intensă. O luă la fugă ca un sclav eliberat, scăpat de curând din lanţuri. Nu se putu abţine să nu alerge până la parcare şi, ascuns după două maşini, deschise ambalajul.

Cubul era mult mai greu decât copia lui. Bucăţelele alunecau ca şi când ar fi fost prinse pe nişte rulmenţi. Poate *erau* rulmenţi? Nu, n-avea de gând să-l demonteze şi să se uite. Risca să-l strice.

Ambalajul era dintr-un plastic transparent şi urât, aşa că-l aruncă la gunoi când părăsi parcarea. Era mai frumos să-i dea doar cubul. Puse cubul în buzunarul hainei ca să-l poată mângâia şi cântări în mână. Era un cadou bun, un cadou de… rămas-bun perfect.

Ajuns în sala de aşteptare de la metrou, se opri.

Şi dacă Eli o să creadă că… de fapt…

Da. Că, de fapt, dându-i cadoul, accepta că Eli trebuia să plece. Că-i dădea un cadou de rămas-bun şi gata. Rezolva totul. Pa, pa. Dar nu era adevărat. Nu voia *deloc* să creadă că…

Privirea îi zbură prin sală şi se opri la Pressbyran[61]. La chioşcul de ziare. La *Expressen.* Prima pagină era acoperită de poza mărită a moşului care locuise cu Eli.

Oskar se duse la standul de ziare şi începu să răsfoiască *Expressen.* Cinci pagini fuseseră dedicate căutărilor din pădurea Judarn… criminalului… poveştii lui şi apoi: încă o fotografie cât o pagină. Hakan Bengtsson… Karlstad… domiciliul necunoscut de opt luni… poliţia cere ajutorul publicului… dacă cineva a observat ceva…

Anxietatea îşi înfipse ghearele în pieptul lui Oskar.

Poate îl văzuse cineva, poate ştia unde locuieşte…

Doamna de la chioşc scoase capul pe geam.

---

[61] Lanţ de magazine care distribuie reviste şi ziare, dar şi băuturi răcoritoare şi dulciuri.

— Îl cumperi sau nu?

Oskar scutură din cap şi trânti ziarul pe tejghea. Apoi o luă la fugă. Abia pe peron îşi dădu seama că nu-şi arătase abonamentul controlorului. Bătu cu piciorul şi îşi muşcă pumnul, cu ochii înlăcrimaţi.

Hai, odată, metroule, te rooog…

*

Lacke stătea tolănit pe canapea şi se uita cu ochii mijiţi spre balcon unde Morgan încerca să ademenească, fără succes, un botgros care stătea pe balustradă. Soarele apunea chiar în spatele capului lui Morgan, învăluindu-l într-o aură glorioasă.

— Hai, păsărico… hai. Nu-ţi fac nimic.

Larry lenevea în fotoliu, uitându-se la un curs de spaniolă al UR[62]. Nişte oameni se mişcau băţoşi pe ecran, jucându-şi rolurile în situaţii nefireşti.

— *Yo tengo un bolso.*

— *Que hay en el bolso?*

Morgan aplecă puţin capul. Soarele îl orbi pe Lacke – acesta închise ochii şi-l auzi pe Larry mormăind:

— *Che hai en el bolso.*

Apartamentul mirosea a fum de ţigară şi a praf. Pe măsuţa de cafea se vedeau o sticlă goală şi o scrumieră plină până la refuz. Lacke se holbă la câteva arsuri de ţigară de pe tăblia mesei; şi le imagină alunecând în faţa ochilor ca nişte cărăbuşi blânzi.

— *Una camisa i pantalones.*

Larry chicoti singur.

— *… pantalones.*

Nu-l crezuseră. Sau – ba da, de fapt, l-au crezut, dar au refuzat să interpreteze evenimentele în felul în care o făcuse el. „Combustie spontană”, zisese Larry şi Morgan îl rugase să-i spună pe litere.

Singura problemă o reprezenta faptul că acest fenomen al combustiei spontane era la fel de bine documentat şi de fundamentat din punct de vedere ştiinţific ca şi vampirii.

Dar majoritatea oamenilor preferau să creadă într-un fenomen improbabil care nu presupunea implicare din partea lui. Nu aveau de gând să-l ajute. Morgan îi ascultase povestea cu o mină serioasă, dar când îi spusese şi care credea c-a fost cauza morţii Virginiei, Morgan îi replicase:

---

[62] Utbildningsradion, Radiodifuziunea Suedeză pentru Educaţie.

— Şi, cum… adică, vrei să zici că trebuie să… vânăm vampiri? Tu şi eu şi Larry. Să facem rost de ţepuşe şi cruci şi… Te rog să mă scuzi, Lacke, dar nu prea ne văd făcând aşa ceva.

Când le văzu feţele bănuitoare şi distante, Lacke se gândi imediat:

Virginia m-ar fi crezut.

Şi durerea îşi înfipse din nou unghiile în el. El fusese cel care n-o crezuse, şi de asta a trebuit să… Lacke ar fi preferat să stea la închisoare pentru eutanasie, decât să-şi amintească toată viaţa imaginea aia.

Corpul ei contorsionat în pat, în timp ce pielea se înnegreşte şi începe să fumege. Cămaşa de noapte de la spital, alunecând în sus pe abdomenul ei, dezvăluindu-i sexul. Zornăitul barelor metalice, în timp ce şoldurile i se zbat, se ridică şi se lasă într-un ritm infernal, ca într-un act sexual infernal cu un bărbat invizibil, flăcările îi ating coapsele şi ţipă, ţipă şi camera se umple de un miros de păr ars, de piele arsă, ochii ei îngroziţi se uită în ochii mei şi după câteva secunde încep să se albească, să fiarbă… explodează…

Lacke golise mai mult de jumătate din conţinutul sticlei. Larry şi Morgan îl lăsaseră.

— *… pantalones.*

Lacke încercă să se ridice de pe canapea. Ceafa îi era la fel de grea ca restul corpului. Se ţinu de tăblia mesei şi se împinse în sus. Larry se ridică pentru a-i da o mână de ajutor.

— Lacke, ce naiba… trage şi tu un pui de somn.

— Nu, tre’ să mă duc acasă.

— Ce vrei să faci acasă?

— Am ceva… de rezolvat.

— Doar n-ai de gând… sper că n-are legătură cu ce ne-ai spus.

— Nu, nu.

Morgan intră de pe balcon în timp ce Lacke se îndreptă spre hol cu paşi legănaţi.

— Unde te grăbeşti, fârtate?

— Acasă.

— Atunci te conduc.

Lacke se întoarse. Încercă să pară cât mai treaz cu putinţă. Morgan se duse la el, pregătit să-l prindă în caz c-ar fi căzut. Lacke îşi scutură capul şi-l bătu pe umăr pe Morgan.

— Vreau să mă lăsaţi în pace, OK? Vreau să fiu singur. Serios.

— Păi, te descurci?

— Mă descurc.

Lacke dădu din cap de câteva ori, se blocă în mijlocul gestului şi se urni din loc ca să nu facă rădăcini acolo, se întoarse şi ieşi în hol, îşi puse haina şi se încălţă.

Ştia că-i foarte beat, dar se îmbătase de atâtea ori încât apucase să-şi formeze o rutină din a-şi decupla membrele de creier şi de-a se mişca mecanic. Ar fi putut juca Marokko, jocul ăla cu beţele, cel puţin pentru un timp, fără să-i tremure mâinile.

Din apartament se auziră vocile celor doi.

— N-ar fi mai bine dacă…

— Nu. Trebuie să-i respectăm dorinţa.

Oricum, ieşiră în hol ca să-i facă cu mâna. Îl îmbrăţişară cu gesturi stângace. Morgan îl apucă de braţe, aplecă puţin capul ca să se uite în ochii lui şi-i spuse:

— N-ai de gând să faci vreo tâmpenie, bănuiesc. Te poţi baza pe noi, ştii bine.

— Da, ştiu. Nu, nu.

Se opri puţin în faţa blocului şi se uită la soarele care se odihnea în vârful unui brad.

N-o să mai pot să… soarele…

Moartea Virginiei, felul în care murise atârna ca o greutate din plumb în pieptul lui, în locul în care mai demult avusese inima, şi asta îl făcea să păşească aplecat înainte, adus de spate. Lumina după-amiezii peste străzi era o glumă proastă. Cei câţiva oameni care se mişcau pe acolo… o glumă proastă. Vocile. Discutau despre lucruri obişnuite, de parcă… peste tot, dintr-o clipă în alta…

Vi se poate întâmpla şi vouă.

În faţa chioşcului, o persoană stătea aplecată peste tejghea şi discuta cu proprietarul chioşcului. Lacke văzu o cocoloaşă neagră căzând din cer şi aterizând pe spatele lui…

Ce mama dracului…

Se opri în faţa titlurilor zilei, clipi şi încercă să se concentreze pe fotografia care umplea aproape toată rama[63]. Criminalul ritualic. Lacke pufni pe nas. Doar ştia mai bine. Cine era criminalul, *de fapt.* Dar…

[63] Este vorba de prima pagină a ziarului care este expusă într-un cadru înrămat în faţa chioşcurilor de ziare, uneori în culori stridente.

Recunoscu faţa aceea. Era chiar…

Restaurantul chinezesc. Ăla care i-a făcut cinste… cu whisky. Neee….

Făcu un pas înainte şi se uită mai bine la fotografie. Ba da. Era el. Aceiaşi ochi apropiaţi, aceeaşi… Lacke duse mâna la gură şi-şi apăsă buzele. Imaginile se rotiră în capul lui, încercând să se lege.

Lăsase să-i facă cinste tocmai cel care-l omorâse pe Jocke. Ucigaşul lui Jocke locuia în blocul lui, la câteva scări mai încolo. Îl salutase de câteva ori, îl…

Dar nu el a făcut-o. Altcineva a fost…

O voce. Spunând ceva.

— Hai, salut, Lacke. Îl cunoşti?

Proprietarul şi bărbatul din faţa chioşcului stăteau şi se uitau la el. Lacke spuse „… da”, apoi se urni din nou şi o luă spre blocul lui. Lumea dispăru. Îşi imagină scara de unde ieşea de obicei bărbatul. Ferestrele acoperite. O să afle el ce s-a întâmplat. O dată pentru totdeauna.

Picioarele i se mişcară mai repede, iar şira spinării i se îndreptă; greutatea de plumb se transformase într-un pendul care se lovea de pieptul lui, făcându-l să tremure.

Stai numai aşa, că îţi arăt eu. Cristoşii mă-sii… stai numai aşa…

*

Metroul se opri la Racksta. Oskar îşi rodea buzele de nerăbdare, de panică; i se părea că uşile stau deschise prea mult. Când difuzoarele începură să gâjâie, se gândi că urma un anunţ cum că metroul avea să staţioneze câteva minute. Dar se auzi doar…

„ATENŢIE, SE ÎNCHID UŞILE.”… Şi trenul plecă din staţie.

N-avea niciun plan. Voia doar să-l avertizeze pe Eli, să-i spună că oricine putea să sune la poliţie şi să spună că l-a văzut pe moş. În Blackeberg. În curte. În apartament.

Ce se întâmplă dacă poliţia… dacă sparg uşa… intră în baie…

Trenul traversă podul zăngănind şi Oskar se uită pe fereastră. Doi bărbaţi stăteau în faţa Chioşcului Îndrăgostiţilor şi în umbra unuia Oskar văzu titlurile înrămate, tipărite pe hârtie galbenă, ţipătoare. Unul dintre bărbaţi plecă grăbit de lângă chioşc.

Oricine, oricine. Oricine poate şti. Poate chiar el.

Trenul încetini şi Oskar se duse lângă uşă. Îşi strecură degetele prin buzele de cauciuc ale uşii, de parcă ar fi sperat că

aşa aveau să se deschidă mai repede. Îşi lipi fruntea încinsă de geamul rece. Frânele scârţâiră şi mecanicul anunţă abia acum:

„URMĂTOAREA STAŢIE. BLACKEBERG”.

Pe peron stătea Jonny. Şi Tomas.

Nu. Nununu, fă-i să dispară.

Când trenul se opri legănându-se, privirea lui Oskar o întâlni pe cea a lui Jonny. Acesta căscă ochii şi, în clipa în care uşile se deschiseră cu un şuierat, Oskar văzu că-i spune ceva lui Tomas.

Oskar se încordă, îşi luă avânt, se aruncă prin uşi şi o rupse la fugă.

Piciorul lung al lui Tomas se întinse, îi puse piedică, şi Oskar căzu pe burtă şi îşi juli palmele, încercând să împiedice căderea. Jonny se aşeză pe spatele lui.

— Te grăbeşti sau ce?

Oskar închise ochii şi îşi încleştă pumnii. Inspiră adânc de câteva ori, cât de adânc putu cu greutatea lui Jonny în spate, apoi spuse cu faţa întoarsă spre beton:

— Faceţi-mi ce vreţi. Şi lăsaţi-mă să plec.

— O-chei.

Îl apucară de braţe şi-l forţară să se ridice. Oskar văzu ceasul de pe peron cu coada ochiului. Era două şi zece. Secundarul înainta ritmic pe cadranul ceasului. Oskar îşi încordă muşchii faciali, muşchii stomacului şi încercă să se transforme într-o stană de piatră, impasibilă la lovituri.

Sper să termine repede.

Începu să se împotrivească abia când văzu ce aveau de gând. Cei doi îi duseră braţele la spate ca şi când s-ar fi înţeles tacit, astfel că, la fiecare mişcare, avea impresia că-şi rupe mâinile. Îi împinseră spre marginea peronului.

Nu au tupeu. Nu au cum…

Dar Tomas era nebun şi Jonny…

Încercă să frâneze cu picioarele desfăcute. Dansară pe peron, în timp ce Tomas şi Jonny îl conduseră până la linia albă de siguranţă care marca zona de staţionare pentru călători.

Părul de pe tâmpla stângă începu să-i gâdile urechea, fluturat de curentul de aer din tunel. Trenul se apropia de staţie. Liniile vibrară şi Jonny şopti:

— Acum o să mori, pricepi?

Tomas chicoti şi-l apucă şi mai tare de braţe. Mintea lui Oskar se întunecă: *ăştia chiar au de gând s-o facă.* Îl forţară să se aplece până când trunchiul îi atârnă deasupra şinelor.

Farurile trenului trimiseră o săgeată de lumină rece în

direcţia şinelor. Oskar înclină capul spre stânga şi văzu trenul ieşind ca fulgerul din tunel.

BUUUUUUUUUUU!

Claxonul trenului urlă şi inima lui Oskar tresări, speriată de moarte. Ultimul lui gând, în clipa în care îşi udă pantalonii, fu

Eli!

şi în clipa următoare, îl traseră înapoi şi câmpul vizual i se coloră în verde, în timp ce trenul trecu la doar zece centimetri de faţa lui.

*

Stătea întins pe spate pe peron şi din gură îi ieşeau aburi. Umezeala din jurul vintrelor lui se răci. Jonny se lăsă ghemui lângă el.

— Asta ca să bagi la cap. Cum stau lucrurile. Ai înţeles?

Oskar dădu din cap instinctiv. Doar ca să termine.

Impulsurile vechi. Jonny îşi pipăi încet urechea rănită şi zâmbi. Apoi acoperi gura lui Oskar cu mâna şi-i apăsă obrajii.

— Fă ca porcul dac-ai înţeles.

Oskar guiţă. Ca un porc. Cei doi izbucniră în râs. Tomas spuse:

— Parcă era mai bun înainte.

Jonny aprobă:

— Trebuie să ne apucăm să-l dresăm din nou.

Trenul sosi din direcţia opusă. Cei doi plecară de lângă el.

Oskar zăcu pe peron o vreme, golit de sentimente. Apoi văzu o faţă plutind deasupra lui, în aer. O tanti. Întinse mâna spre el.

— Am văzut ce s-a întâmplat, dragul meu. Trebuie să-i reclami la poliţie. Asta-i…

Poliţia

— … tentativă de omor. Hai să te ajut…

Oskar se ridică în picioare, ignorând mâna întinsă. În timp ce se îndrepta şchiopătând spre uşă şi urcă treptele, auzi vocea femeii în spatele lui:

— Eşti bine…?

*

Copoii.

Lacke intră în curte şi rămase pe loc, văzând maşina poliţiei în vârful dealului. În faţa maşinii stăteau doi poliţişti; unul dintre ei nota ceva într-un carneţel. Lacke era convins că-l căutau pe acelaşi om, doar că fuseseră prost informaţi. Poliţiştii nu-i observaseră ezitarea, aşa că îşi continuă drumul spre prima scară şi intră în bloc.

Niciunul din numele de pe avizier nu-i spunea nimic, dar ştia prea bine ce căuta: primul etaj, ultimul apartament din dreapta. Lângă uşa de la subsol zăcea o sticlă cu alcool pur. Se opri şi se uită la sticlă, de parcă ar fi fost un indiciu pentru ce trebuia să facă.

Alcoolul pur arde. Virginia a ars.

Dar gândul se opri în punctul ăla şi Lacke simţi aceeaşi furie uscată şi spasmodică, apoi urcă treptele. Se produsese o schimbare.

Acum capul era cel limpede şi corpul cel greoi şi împiedicat. Picioarele îi alunecară pe scări şi Lacke apucă balustrada ca să-şi manevreze corpul în sus, în timp ce mintea îi spuse clar:

Intru. Îl găsesc. Îi străpung inima cu ceva. Apoi îl aştept pe copoi.

În faţa uşii fără plăcuţă se opri.

Aşa. Şi cum dracu' intru?

Întinse mâna mai mult în glumă şi pipăi clanţa. Uşa se deschise şi dezvălui un apartament gol. Fără mobilă, covoare sau tablouri. Fără haine. Lacke îşi linse buzele.

S-a cărat. N-am ce să mai…

Pe podeaua din hol se vedeau încă două sticle cu alcool pur. Încercă să-şi dea seama ce rol aveau în toată povestea aia. Poate că monstrul ăla bea… nu. Poate că…

Înseamnă doar că cineva a trecut pe aici. De curând. Altfel n-ar avea ce căuta acolo jos sticla aia.

Da. Intră şi se opri în hol, trase cu urechea. Nu auzi nimic. Făcu un tur prin casă, văzu păturile atârnate în geam în mai multe camere şi înţelese. Că venise unde trebuie.

Până la urmă, se opri în faţa uşii de la baie. Apăsă pe clanţă. Era încuiată. Dar genul ăla de încuietoare se deschidea uşor; avea nevoie doar de o şurubelniţă sau de ceva asemănător.

Gândul îi zbură spre *mişcările* pe care le avea de făcut. N-avea de ce să mai stea pe gânduri. N-avea rost. Dacă ar fi stat pe gânduri, ar fi început să se îndoiască şi aşa ceva nu era permis. Aşadar: mişcările.

Trase sertarele din bucătărie. Găsi un cuţit. Se întoarse în baie. Introduse lama în şurubul din mijloc şi-l roti în sensul acelor de ceasornic. Yala cedă şi Lacke deschise uşa. Înăuntru era întuneric beznă. Lacke pipăi peretele, căutând întrerupătorul. Îl găsi şi aprinse lumina.

Doamne sfinte. Doamne, nu mă lăsa. Dar e…

Scăpă cuţitul din mână. Cada din faţa lui era plină pe

jumătate cu sânge. Pe gresie se vedeau o grămadă de găleţi murdare de sânge. Cuţitul se ciocni de gresie cu clinchetul unui clopoţel.

Limba i se lipi de cerul gurii când se aplecă înainte ca să… ca să ce? Să… cerceteze *mai* îndeaproape… sau dintr-un motiv mai primitiv; fascinaţia în faţa unei cantităţi de sânge atât de mari… să-şi scufunde mâna…

să-şi spele mâinile în sânge.

Îşi scufundă degetele în lichidul neted şi întunecat. Degetele arătau ca tăiate pe jumătate, dispărură şi Lacke scufundă mâna şi mai mult, cu gura căscată, până când atinse…

Începu să ţipe şi se dădu înapoi.

Mâna îi sări din cadă şi stropii de sânge se împrăştiară în jurul lui, aterizând pe tavan şi pe pereţi. Îşi duse mâna la gură din reflex. Îşi dădu seama ce făcuse abia când buzele şi limba lui înregistrară substanţa lipicioasă şi dulce. Scuipă şi-şi şterse mâna pe pantaloni. Duse la gură cealaltă mână, cea curată.

E cineva acolo… dedesubt.

Chestia pe care o atinsese cu degetele era un abdomen. Care se lăsă sub presiunea mâinii, înainte de-a o retrage. Ca să uite de senzaţia de greaţă, cercetă podeaua, găsi cuţitul de bucătărie, îl ridică şi-i strânse mânerul.

Ce dracu' să fa…

Dacă n-ar fi fost beat, ar fi plecat chiar atunci. Ar fi lăsat în urmă smoala aceea întunecată care putea să ascundă orice sub suprafaţa netedă, clară ca o oglindă. Un cadavru ciopârţit, de pildă.

Poate că stomacul ăla… poate e doar un stomac…

Dar alcoolul îl făcu nemilos până şi faţă de propria-i frică, aşa că, atunci când zări lanţul subţire de pe marginea căzii, scufundat în lichidul întunecat, Lacke întinse imediat mâna şi-l smuci.

Dopul fu scos, scurgerea începu să şopotească şi să bolborosească. Pe suprafaţa întunecată se formă un vârtej aproape invizibil. Lacke se aşeză în genunchi în faţa căzii şi-şi linse buzele. Simţi gustul respingător cu limba şi scuipă pe jos.

Lichidul din cadă scădea încet, lăsând în urmă o dungă închisă, roşie.

Probabil că era aici de mult.

După vreun minut, într-un capăt al căzii, Lacke distinse contururile unui nas. La capătul celălalt, un rând de degete se transformă în două jumătăţi de picioare în timp ce urmări

golirea treptată a căzii. Vârtejul deveni mai puternic, mai îngust, şi se mută între picioare.

Privirea lui Lacke alunecă de-a lungul trupului de copil care se ivi treptat pe fundul căzii. Două mâini împreunate pe piept. Două rotule. O faţă. Se auzi un sorbit înfundat şi ultimele picături de sânge se scurseră pe ţeavă.

Corpul din faţa lui era stacojiu; plin de pete şi lipicios ca un nou-născut. Avea şi buric. Dar n-avea organe genitale. O fi fost băiat sau fată? Nu conta, oricum. Lacke studie faţa aceea cu ochi închişi şi o recunoscu imediat.

*

Când încercă s-o ia la fugă, Oskar simţi că picioarele îi paralizează, refuzând să colaboreze.

Timp de cinci secunde întunecate, chiar a crezut c-o să moară. C-o să-i dea un brânci. Iar acum, muşchii nu voiau să se reobişnuiască.

În pasajul dintre sala de gimnastică şi şcoală cedară de tot.

Oskar voia să se întindă pe jos. Să se prăbuşească şi să cadă pe spate în tufişurile alea, spre exemplu. Nu s-ar fi rănit, haina şi pantalonii căptuşiţi l-ar fi protejat de înţepături. Crengile i-ar fi oferit un suport moale, s-ar fi simţit ca într-un leagăn. Dar Oskar trebuia să ajungă undeva *urgent.* Secundarul; şi mersul său sacadat pe cadran.

Şcoala.

Faţada roşiatică, pătrăţoasă, de cărămidă aşezată peste cărămidă. Zbură ca o pasăre peste coridoare şi intră în clasa lui. Îl văzu pe Jonny. Şi pe Tomas. Stăteau în bancă şi-i rânjeau batjocoritor. Oskar înclină capul şi se uită la bocancii lui.

Avea şireturile murdare; unul era aproape desfăcut. Cârligul metalic de lângă gleznă se îndoise. Avea un mers un pic înclinat, călca puţin înăuntru. La călcâie, imitaţia de piele se lărgise şi devenise lucioasă de atâta frecuş. Totuşi, probabil că avea să poarte bocancii ăştia toată iarna.

Simţi umezeala rece din pantaloni. Înălţă capul.

Nu trebuie să câştige. Nu. Au. Voie. Să câştige.

Un lichid cald i se scurse în picioare. Zidăria dreaptă a faţadei de cărămidă se înclină, deveni ştearsă şi dispăru când o rupse la fugă. Picioarele i se întinseră şi măriră pasul, împroşcând în stânga şi în dreapta cu noroi. Pământul îi zbură sub tălpi şi era ca şi când globul pământesc s-ar fi rotit *prea* repede, iar el nu reuşea să ţină pasul.

Picioarele îl purtară spre blocuri şi vechiul magazin Konsum,

apoi spre fabrica de dulciuri cu cocos, şi Oskar ţâşni prin arcadă şi intră în curte; pe de o parte, din cauza vitezei, pe de altă parte, din obişnuinţă, trecu pe lângă scara lui Eli şi o tuli spre blocul lui.

Puţin îi lipsi să nu se ciocnească de un poliţist care tocmai intra în scara lui. Ofiţerul întinse braţele şi-i blocă drumul.

— Aoleu! Te grăbeşti, nu te-ncurci.

Limba i se împletici. Poliţistul îi dădu drumul şi îl privi… bănuitor?

— Stai aici?

Oskar dădu din cap. Nu-l mai văzuse niciodată pe poliţaiul ăsta. Arăta destul de prietenos. Nu. Avea o faţă pe care, în mod *normal,* Oskar ar fi considerat-o prietenoasă. Poliţistul se ciupi de nas şi spuse:

— Da, ştii, aici… aici s-a întâmplat ceva. În scara de alături, de fapt. Aşa că am plecat în cercetare. Voiam să-i întreb pe vecinii tăi dacă au auzit ceva. Sau dac-au văzut ceva.

— În care… în care scară?

Poliţistul înclină capul spre scara lui Tommy şi Oskar răsuflă puţin mai uşurat.

— Acolo. Adică, nu în scară… de fapt. În pivniţă. Poate ai auzit sau ai văzut ceva ciudat pe-acolo. Zilele astea.

Oskar scutură din cap. Gândurile îi zburară prin cap atât de haotic, încât, deşi nu se gândea la nimic, avea impresia că frica se vede în ochii lui şi că poliţistul o să se prindă oricum. Şi într-adevăr, ofiţerul înclină capul şi îi aruncă o privire bănuitoare:

— Tu te simţi bine?

— … da.

— N-ai de ce să te temi. S-a terminat… gata. Nu are de ce să-ţi fie frică. Părinţii tăi sunt acasă?

— Nu. Mama. Nu e.

— OK. O să mai trec pe aici, aşa că… ai timp să te gândeşti dac-ai văzut ceva.

Poliţistul deschise uşa pentru el.

— Te rog.

— Nu, voiam doar să…

Oskar se întoarse şi se strădui să coboare dealul mişcându-se *natural.* La jumătatea drumului se întoarse şi îl văzu pe poliţist intrând în scara lui.

L-au luat pe Eli.

Fălcile începură să-i tremure, dinţii îi clănţăneau transmiţând un mesaj Morse incomprehensibil, în timp ce deschise uşa de la

blocul lui Eli şi urcă scările. Oare au tras o bandă din aia în faţa uşii lui Eli? O fi blocat-o?

Spune că pot să intru.

Uşa era întredeschisă.

Dacă poliţia fusese acolo, de ce ar fi lăsat uşa deschisă? Doar nu se proceda aşa de obicei? Puse degetele pe clanţă, deschise uşa încet şi se strecură înăuntru, în hol. În casă era întuneric. Piciorul i se lovi de ceva. O sticlă de plastic. Mai întâi crezu că-i plină cu sânge, dar apoi îşi dădu seama că era o substanţă din aia, folosită pentru a face focul.

Respiraţia cuiva.

Cineva respira în apartament.

Şi se mişca.

Sunetele veneau dinspre baie. Oskar înaintă pas cu pas, strânse din buze ca să-şi oprească puţin clănţănitul dinţilor şi tremuratul se duse spre bărbia lui, mişcându-i mărul lui Adam abia vizibil. Dădu colţul şi se uită spre baie.

Ăla nu-i poliţist.

Un bărbat în haine ponosite stătea în genunchi lângă marginea căzii cu trunchiul aplecat peste cadă, într-un unghi mort. Vedea doar o pereche de pantaloni murdari, gri, nişte pantofi rupţi şi nişte degete lipite de gresie. Tivul unui palton.

Moşul!

Dar… respira.

Da. Din baie se auzi şuierul respiraţiei, un fel de oftat, şi Oskar se apropie tiptil, fără a se gândi la consecinţe. Văzu din ce în ce mai mult din baie şi chiar când să intre, îşi dădu seama ce se întâmpla.

*

Lacke nu era în stare s-o facă.

Acel corp din fundul căzii părea complet lipsit de apărare. Nici măcar nu respira. Pusese mâna pe pieptul copilului şi constatase că inima-i bătea, însă doar de câteva ori pe minut.

Se aşteptase la ceva… înspăimântător. Ceva pe măsura groazei pe care o trăise la spital. Dar boţul ăsta sângeriu, omuleţul ăsta nu părea capabil să se ridice şi cu atât mai puţin să rănească pe cineva. Era doar un copil. Un copil rănit.

Era ca şi când o persoană iubită s-ar prăpădi de cancer şi cineva ţi-ar arăta celula canceroasă la microscop. Chestia *aia* a distrus tot? Chestia aia micuţă.

Distruge-mi inima.

Lacke începu să plângă şi-şi lăsă capul să cadă până când se

lovi de marginea căzii cu o bufnitură surdă. Nu putea. Să omoare un copil. Un copil adormit. Nu se putea. Indiferent de…

Aşa a reuşit să supravieţuiască.

Chestia asta. Era o chestie. Nu un copil.

Chestia asta se aruncase asupra Virginiei şi… îl omorâse pe Jocke. Chestia. *Făptura* asta care zăcea în faţa lui. Făptura asta avea să mai atace şi avea să mai rănească şi alţi oameni. Şi făptura asta n-avea nimic uman. Nici măcar nu respira şi totuşi, inima îi bătea… ca şi când i-ar fi aparţinut unui animal care hibernează.

Gândeşte-te la ceilalţi.

Un şarpe veninos la sânul omenirii. Să nu-l omor doar pentru că-n clipa asta pare lipsit de apărare?

Şi cu toate astea, altceva îl convinsese să ia o decizie. S-a întâmplat când s-a uitat din nou la chipul lui; chipul acoperit de un strat subţire de sânge, şi lui Lacke i se păru că… zâmbeşte.

Zâmbeşte gândindu-se la cât rău a făcut.

Gata. Ajunge.

Înălţă cuţitul şi-l ţinu deasupra pieptului creaturii, mută puţin piciorul în spate ca să-şi canalizeze toată energia pe lovitura aia şi…

— AAAAAAHHH!

Oskar ţipă.

Bătrânul nu tresări; doar împietri, întoarse capul spre Oskar şi spuse încet:

— Trebuie s-o fac. Nu înţelegi?

Oskar îl recunoscu. Era unul dintre beţivanii din bloc. Îl saluta din când în când.

De ce face asta?

N-avea niciun sens. În orice caz, moşul avea un cuţit, un cuţit care atingea pieptul lui Eli, dezbrăcat şi lipsit de apărare acolo în cadă.

— Nu face asta.

Capul moşului se întoarse spre dreapta, apoi spre stânga ca şi când ar fi căutat ceva pe jos, nu părea că-l refuză.

— Nu…

Se întoarse din nou spre cadă, spre cuţit. Oskar ar fi vrut să-i explice. Că cel din cadă era prietenul lui, că era… că-i adusese un cadou celui de acolo, că cel de acolo era… era Eli.

— Stai.

Vârful cuţitului stătea lipit de pieptul lui Eli. Îl apăsa atât de

tare încât mai avea puţin şi-i găurea pielea. Oskar nu-şi dădea seama ce face când îşi vârî mâna în buzunarul gecii şi scoase cubul, arătându-i-l bătrânului din faţa lui.

— Uite!

Lacke văzu doar cu coada ochiului explozia de culori în întunericul din jurul lui. În ciuda hotărârii care pusese stăpânire pe el, nu putu să nu întoarcă puţin capul ca să se uite.

Era un cub din ăla. Colorat frumos.

Arăta complet dement în locul acela. Un papagal printre ciori. Preţ de o clipă, fu hipnotizat de culorile vesele ale jucăriei, apoi se uită din nou spre cadă, spre cuţitul care trebuia să pătrundă între coaste.

Trebuie doar să... apăs...

Un clipit.

Ochii făpturii se deschiseră.

Se încordă şi vru să împlânte cuţitul cât putu de adânc. Tâmpla îi explodă.

Cubul scârţâi când colţul atinse capul moşului şi sări din mâna lui Oskar. Moşul se prăbuşi într-o parte, ateriză pe o găleată de plastic care alunecă din calea lui şi se lovi de marginea căzii vibrând ca o tobă mare.

Eli se ridică.

Din uşa băii, Oskar nu-i văzu decât spatele. Părul îi atârna în şuviţe lipicioase şi linse pe ceafă şi spatele-i arăta ca o rană uriaşă, deschisă.

Moşul încercă să se ridice în picioare, dar Eli căzu din cadă – nu se putea spune că sărise – şi ateriză pe genunchii lui; ca un copil care se ghemuise în poala tatălui său, căutând alinare. Eli îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi-i trase capul mai aproape ca să-i şoptească ceva drăgăstos.

Oskar bătu în retragere când Eli muşcă gâtul moşului. Eli nu-l observase. Dar moşul îl observă. Privirea lui se agăţă de ochii lui Oskar şi nu-i dădu drumul până când nu ieşi în hol.

— Iartă-mă.

Oskar nu reuşi să scoată sunetele acelea, dar buzele lui formară cuvintele înainte de a dispărea după colţ şi de a pierde contactul vizual cu moşul.

Stătu cu mâna pe clanţă în timp ce moşul ţipa. Apoi amuţi brusc, ca şi când cineva i-ar fi pus mâna peste gură.

Oskar ezită. Apoi închise uşa. Şi o încuie.

Fără a privi în dreapta, traversă holul şi intră în camera de zi.

Se aşează în fotoliu.

Începu să murmure un cântec ca să acopere zgomotele din baie.

PARTEA A CINCEA

Lasă-mă să intru

Mai nou, asta-i singura mea
şansă să spun ce am de spus...

Bob Hund –
„En Som Stretar Emot”[64]

Lasă-mă să intru
Lasă visele de ieri să moară
Pe cele rele
Lasă-le afară
Nu vor să te asculte.

Morrissey –
„Let The Right One Slip In”

[64] Unul împotriva tuturor.

Fragment din Dagens Eko,
16:45, luni, 9 noiembrie, 1981

Aşa-numitul criminal ritualic a fost capturat de poliţie luni dimineaţă. Bărbatul se afla într-o boxă de la subsolul unui bloc din Blackeberg, o suburbie din vestul Stockholmului.

Purtătorul de cuvânt al poliţiei, Bengt Larn:

„Da, într-adevăr, am reţinut o persoană."

„Şi sunteţi convinşi că este el? Persoana pe care o căutaţi?"

„Aproape convinşi. Există însă un număr mare de factori care îngreunează identificarea persoanei în cauză."

„Ce fel de factori?"

„Din păcate, nu vă pot oferi detalii pentru moment."

Bărbatul a fost transportat la spital. Starea lui este, citătm, „critică".

În compania bărbatului se afla un băiat de şaisprezece ani. Băiatul nu prezenta răni, dar se pare c-a fost găsit în stare de şoc, fiind, de asemenea, transportat la spital pentru investigaţii amănunţite.

Poliţia cercetează împrejurimile pentru a aduna informaţii suplimentare referitoare la şirul de evenimente care au avut loc în ultimele săptămâni.

Alteţa sa Regele Carl Gustav a inaugurat azi Podul din Almo, regiunea Bohus. În cuvântul de deschidere, Alteţa sa a…

Fragment din însemnările profesorului chirurg
T. Hallberg, înregistrate pentru dosarele poliţiei

… cercetările preliminare îngreunate… atrofierea muşchilor… contracţii spasmodice… stimuli imposibil de localizat la nivelul sistemului nervos central… funcţia inimii suspendată…

Activitatea muşchilor încetează la ora 14:25… autopsia dezvăluie rezultate până acum necunoscute… organ sever deformat…

Ca un ţipar mort şi făcut bucăţele, care sare în tigaie… n-am mai observat aşa ceva pe ţesutul uman… rog permiteţi reţinerea corpului… cu stimă, al dvs…

Fragment din ziarul Vasterort, săptămâna 46

CINE NE-A OMORÂT PISICILE?

„Nu mi-a mai rămas decât zgarda”, spune Svea Nordstrom şi ridică mâinile neputincioasă, arătând spre câmpia acoperită de zloată pe care a fost găsit motanul ei şi alte opt pisici aparţinând proprietarilor vilelor din jur…

Fragment din Aktuellt, luni, 9 noiembrie, ora 21:00

Mai devreme în cursul serii, poliţia a pătruns în apartamentul despre care se presupune că a aparţinut aşa-zisului „criminal ritualic”, reţinut în dimineaţa aceasta.

În urma unui indiciu primit din partea publicului, poliţia a localizat apartamentul din Blackeberg, aflat la aproximativ cincizeci de metri de locul în care a fost reţinut bărbatul.

Reporterul nostru, Folke Ahlmarker, se află la faţa locului. Folke, ai legătura:

„Chiar în clipa aceasta, personalul ambulanţei scoate cadavrul bărbatului găsit în apartament. Persoana în cauză nu a fost identificată încă. Se pare că apartamentul este complet gol şi nelocuit, dar există semne conform cărora mai multe persoane s-au aflat în casă de curând.”

„Ce face poliţia acum?”

„Poliţia a umblat din uşă-n uşă prin cartier, dar deocamdată n-am aflat dacă a mai găsit sau nu indicii noi.”

„Folke, mulţumim.”

Podul Tjorn, terminat cu şase săptămâni înainte de termenul prevăzut, a fost inaugurat azi de Alteţa sa Regele Carl Gustav…

Luni, 9 noiembrie

Lumini albastre intermitente pe tavanul camerei lui.

Oskar stă în patul său cu mâinile pe după cap.

Sub pat se află două cutii de carton. Una e plină cu bani, facturi şi două sticle de alcool denaturat, cealaltă, cu piese dintr-un puzzle.

Cutia cu haine a rămas în apartament.

Ca să ascundă cutiile, Oskar şi-a aşezat jocul de hochei în faţa lor. Mâine o să le ducă în pivniţă, dacă o să poată. Mama se uită la televizor şi strigă că vede blocul lor. Dar Oskar nu are nevoie să-l vadă la televizor. Nu trebuie decât să se ridice şi să se ducă la fereastră, e acelaşi lucru, doar că dintr-un alt unghi.

Cutiile le-a aruncat de la balconul lui Eli spre balconul lui, când încă nu se întunecase, în timp ce Eli se spăla. Când a ieşit din baie, rana de pe spate era vindecată şi Eli părea uşor abţiguit de la alcoolul din sângele bărbatului.

Au stat în pat împreună şi s-au ţinut în braţe. Oskar i-a povestit ce s-a întâmplat la metrou. Eli a spus:

— Iartă-mă. Că am declanşat toată porcăria asta.

— Nu. Nu-i nimic.

Apoi linişte. Au stat aşa mult timp. După care Eli l-a întrebat pe un ton precaut:

— Ai vrea să… fii ca mine?

— … nu. Aş vrea să rămân cu tine, dar…

— Nu. Normal că nu vrei. Te înţeleg.

Apoi s-au ridicat în semiîntunericul din cameră şi s-au îmbrăcat. Au stat îmbrăţişaţi în mijlocul camerei când au auzit sunetul fierăstrăului. Cineva încerca să taie yala.

Au alergat spre balcon, au sărit peste balustradă şi au aterizat relativ uşor pe tufişurile din faţă.

Din apartament auziră o voce spunând:

— Ce dracu'…

Se făcură mici sub balcon. Nu mai aveau prea mult timp.

Eli îşi întoarse faţa spre Oskar şi spuse:

— Eu…

Şi tăcu. Apoi îl sărută pe buze pe Oskar.

Pentru câteva secunde, Oskar văzu lumea prin ochii lui Eli. Şi se văzu… pe sine. Doar că arăta mult mai frumos, mult mai puternic decât credea că e. Văzut prin ochii cuiva care-l iubea.

Timp de câteva secunde.

În apartamentul de lângă el se auzeau voci.

Ultimul lucru pe care-l făcuse Eli a fost să smulgă bileţelul cu alfabetul morse. Acum în locul în care a stat şi a ciocănit, se aud paşi străini.

Oskar lipeşte palma de perete.

— Eli…

Marţi, 10 noiembrie

Marţi, Oskar nu se duse la şcoală. Zăcu în pat şi ascultă zgomotele prin pereţi, întrebându-se dacă aveau să găsească ceva care să-i ducă spre el. Spre după-masă se făcu linişte, dar tot nu-l căută nimeni.

Atunci Oskar se dădu jos din pat, se îmbrăcă şi se duse până la scara lui Eli. Uşa apartamentului era sigilată. N-aveai voie să intri. În timp ce stătea şi se uita, un poliţist urcă scările. Dar el nu făcea nimic neobişnuit, era doar un băieţel curios din vecini.

Când începu să se întunece, duse cutiile la subsol şi le acoperi cu un covor vechi. Avea să decidă mai târziu ce urma să facă cu ele. Dacă vreun hoţ ar fi dat spargere acum în boxa lor, sigur ar fi avut de ce să se bucure.

Stătu mult timp în întunericul de la subsol, se gândi la Eli, la Tommy, la moş. Eli îi povestise totul; că n-a vrut să se întâmple ce s-a întâmplat.

Dar Tommy trăia. Şi avea să se facă bine. Asta i-a spus mamei lui Oskar mama lui. Trebuia să se întoarcă acasă în ziua următoare.

Mâine.

Mâine Oskar trebuia să se ducă din nou la şcoală.

La Jonny, la Tomas, la…

Trebuie să ne apucăm să-l dresăm din nou.

Degetele reci şi ţepene ale lui Jonny pe obrajii lui. Apăsă carnea moale înăuntru, spre maxilare, până când gura i se deschise fără voia lui.

Fă ca un porc.

Oskar îşi împleti degetele, le puse peste cap şi se uită la dealul micuţ format de covor şi cutii. Se ridică, dădu jos covorul şi deschise cutia cu bani.

Bancnote de o mie, de o sută, puse alandala, şi câteva teancuri. Pipăi fundul cutiei până când găsi una dintre sticlele de plastic. Apoi urcă în apartament şi luă câteva chibrituri.

Curtea şcolii era scăldată într-o lumină lăptoasă şi rece, răspândită de un singur reflector. În afara cercului de lumină se vedeau contururile toboganelor şi ale leagănelor fixate în pământ. Masa de ping-pong crăpată, pe care nu mai puteau juca

decât cu o minge de tenis, era acum acoperită cu zăpadă topită.

Un rând de ferestre luminate. Cursurile celor de la seral. Tot pentru ei ţineau şi o uşă deschisă pe lateral.

Bâjbâi pe coridoarele întunecate până când îşi găsi clasa. Se opri şi se uită un timp la bănci. Clasa părea din alt film la ora asta târzie; părea folosită de fantome care studiau *ce studiau* de obicei fantomele.

Se duse la banca lui Jonny, ridică tăblia şi turnă în ea alcool denaturat. Procedă la fel şi cu banca lui Tomas. Ajuns în faţa băncii lui Micke, se opri şi ezită câteva secunde. Se hotărî s-o cruţe. Apoi se duse la propria bancă. O lăsă să se impregneze cu lichid, ca atunci când uda cărbunele pentru grătar.

Sunt o fantomă. Buuuu… huuuu… hu…

Ridică tăblia, scoase cartea *Firestarter,* râse de titlu şi o vârî în ghiozdan. La fel şi caietul de suedeză, în care scrisese o poveste care-i plăcea şi acum. Stiloul preferat. Apoi se ridică, dădu o tură prin sala de clasă, bucurându-se că se afla acolo. Fără să fie deranjat.

Simţi miros de chimicale când ridică din nou tăblia băncii lui Jonny. Scoase apoi cutia de chibrituri şi…

Nu, stai.

Se duse şi luă două linii de lemn de pe raftul din fundul clasei. Pe una o propti de tăblia ridicată a băncii lui Jonny; procedă la fel cu banca lui Tomas, cu cealaltă. Altfel focul avea să se stingă imediat ce ar fi închis capacul.

Două animale preistorice înfometate căscau gura, vrând să înghită totul. Doi dragoni.

Aprinse un chibrit şi îl ţinu în mână până când flacăra se mări şi deveni suficient de puternică. Apoi îi dădu drumul.

Băţul de chibrit căzu din mâna lui ca o picătură galbenă şi…

VUUUUM

Aoleu, fra…

Ochii îi scăpărară când coada cometei mici se ridică şi-l plesni peste obraz. Se dădu înapoi; se gândise c-o să ardă ca… lichidul cu care stropeai cărbunele pentru grătar, dar banca se aprinse ca o torţă mare ale cărei flăcări atingeau deja tavanul.

Ardea prea tare.

Lumina dansa, zburătăcea pe pereţii clasei şi o ghirlandă mare din litere de hârtie decupate care atârna deasupra băncii lui Jonny se desprinse şi căzu cu P-ul şi Q-ul arzând. Cealaltă jumătate a ghirlandei se legănă într-un cerc larg şi câteva litere aprinse căzură pe banca lui Tomas care se aprinse imediat cu

acelaşi

VUUUUM

sunet aspirat, explodând, în timp ce Oskar părăsi sala de clasă alergând, cu ghiozdanul izbindu-i-se de spate.

Şi dacă ia foc toată şcoala…

Când ajunse la capătul coridorului, sună clopoţelul. Un zbârnâit metalic umplu clădirea şi Oskar îşi dădu seama că era alarma care se declanşa în caz de incendiu abia când ajunse la capătul palierului.

În curtea şcolii, celălalt clopoţel încerca să adune iritat elevii absenţi, chemă la apel fantomele şcolii şi-l petrecu pe Oskar aproape până acasă.

Se linişti abia când ajunse la vechiul magazin Konsum şi nu mai auzi sunetul. Îşi continuă drumul spre casă liniştit.

În oglinda din baie, observă că-şi pârlise vârfurile genelor. Când le atinse cu degetul, vârfurile încreţite se prefăcură în scrum şi căzură.

Miercuri, 11 noiembrie

Nu se duse la şcoală. Îl durea capul. Telefonul sună pe la nouă. Nu răspunse. Pe la prânz, îi văzu pe Tommy şi pe mama lui trecând pe sub fereastră. Tommy mergea aplecat, târându-şi picioarele. Ca un bătrân. Oskar se ascunse sub pervaz când îi văzu.

Telefonul sună din oră în oră. Până la urmă, pe la doisprezece, ridică receptorul.

— Da, sunt Oskar.

— Bună. Bertil Svanberg. Mă cunoşti. Sunt directorul şcolii la care…

Oskar îi închise telefonul în nas. Directorul sună din nou. Oskar stătu şi se uită un timp la telefon. Şi-l imagină pe directorul şcolii, stând în cancelarie, cu sacoul lui în carouri, bătând darabana şi făcând feţe-feţe. Apoi se îmbrăcă şi coborî la subsol.

Se jucă puţin cu puzzle-ul, vârî mâna în lădiţa albă de lemn în care strălucea oul de sticlă, împrăştiat în mii de bucăţele. Eli luase la el doar câteva bancnote de o mie şi cubul. Oskar închise cutia plină cu piese de puzzle, o deschise pe cealaltă şi scotoci prin bancnotele foşnitoare. Apucă un pumn de bani şi îl aruncă pe jos. Apoi îşi umplu buzunarele. Scoase bancnotele una câte una şi se jucă de-a „Băiatul cu pantaloni de aur” până când se plictisi. La picioarele lui se aflau douăsprezece bancnote mototolite de o mie şi şapte de o sută.

Adună bancnotele de o mie într-un morman şi le îndoi. Pe cele de o sută le aşeză înapoi şi închise cutia. Apoi urcă la el, căută un plic curat şi puse bancnotele de o mie în el. După care stătu cu plicul în mână şi se gândi la ce avea de făcut. Nu voia să scrie nimic, de frică să nu-i recunoască scrisul.

Telefonul sună.

Termină odată. Înţelege că nu mai exist.

Cineva voia să aibă o discuţie cu el. Cineva voia să-l întrebe dacă-şi dădea seama de gravitatea faptelor lui. Da, îşi dădea seama. Chiar foarte bine. Tomas şi Jonny îşi dădeau seama şi ei. Chiar foarte bine. N-avea ce să mai discute cu nimeni.

Se duse la biroul lui şi-şi scoase setul de ştampile cu litere.

Ştampilă mijlocul plicului cu un T şi un O. Primul M îi ieşi cam înclinat, dar cel de-al doilea era drept. La fel şi Y-ul.

Când deschise uşa de la scara lui Tommy era mai speriat decât fusese la şcoală în seara precedentă. Cu inima bătându-i puternic, strecură plicul în cutia poştală a lui Tommy, încercând să nu facă niciun zgomot. Nu voia să vină cineva la uşă sau să fie văzut prin fereastră.

Nu veni nimeni şi, când se întoarse acasă, Oskar se simţi un pic mai bine. Un timp. Până când îl apucă din nou.

N-ar trebui… să fiu aici.

Mama se întoarse acasă pe la trei, cu câteva ore înainte de ora obişnuită. Oskar stătea în camera de zi şi asculta Vikingii. Mama intră în cameră, ridică acul de la pick-up şi opri aparatul. După chipul ei, Oskar îşi dădu seama că aflase.

— Cum te simţi?

— Nu prea bine.

— Nu…

Mama oftă şi se aşeză pe canapea.

— M-a sunat directorul. De la şcoală. La serviciu. Mi-a zis că… a fost un incendiu. La şcoală.

— Aha. Şi a ars toată şcoala?

— Nu, dar…

Mama închise gura şi fixă cu privirea covorul. Apoi îşi ridică ochii şi întâlni privirea lui Oskar.

— Oskar. Tu eşti de vină, nu-i aşa?

Oskar se uită drept în ochii ei şi spuse:

— Nu.

Pauză.

— Pentru c-am auzit că au ars o grămadă de lucruri, dar… mi-au zis că… a început la banca lui Jonny… şi-a lui Tomas.

— Aha.

— Şi bineînţeles c-au crezut c-ai fost tu.

— N-am fost eu.

Mama rămase în aceeaşi poziţie pe canapea şi oftă adânc. Stăteau la un metru unul de celălalt, la o distanţă infinită.

— Vor să… stea de vorbă cu tine.

— Dar eu nu vreau să stau de vorbă cu ei.

Se părea c-avea să fie o seară lungă. Şi la televizor nu se întâmpla nimic interesant.

În noaptea aceea, Oskar nu reuşi să adoarmă. Se dădu jos din pat şi se apropie tiptil de geam. Avea impresia că văzuse pe

cineva în căsuţa de pe tobogan. Dar îşi închipuise doar, bineînţeles. Cu toate astea, continuă să se holbeze la umbra aceea de jos, până când pleoapele i se îngreunară.

Dar nu reuşi să adoarmă nicicum. Ciocăni încet în perete. Niciun răspuns. Doar sunetul gol al propriilor degete pe suprafaţa de beton, bătând la o uşă care n-avea să se mai deschidă niciodată.

Joi, 12 noiembrie

Dimineaţa, Oskar vomită şi mama îi dădu voie să mai stea acasă o zi. Cu toate că nu dormise decât vreo două ore, nu reuşea să se odihnească. Neliniştea îi rodea corpul şi-l mâna nebuneşte prin casă. Făcu câteva ture prin camere, ridică diverse obiecte, se uită la ele şi le aşeză la loc.

Avea impresia că trebuie să *facă* ceva. Că avea de îndeplinit o sarcină. Un lucru absolut necesar. Dar nu reuşea să-şi dea seama *ce anume.*

Un timp, crezuse că era vorba de *chestia cu focul,* cu banca lui Jonny şi a lui Tomas. După care îşi spusese că nu, că era *faza cu banii* pentru Tommy. Dar nu era *niciuna, nici* alta. Era altceva.

Piesa de teatru grandioasă se terminase. Acum se plimba pe scena goală, neluminată şi aduna cu mătura lucrurile uitate pe-acolo. Dacă era *altceva…*

Dar ce?

Poştaşul sosi pe la unsprezece cu o singură scrisoare. Inima îi tresări în piept când ridică şi întoarse plicul.

Scrisoarea îi era adresată mamei lui. În colţul din dreapta, sus, se vedea o ştampilă cu „Inspectoratul Şcolar din Regiunea Angby – Sud”. O făcu ferfeniţă fără a o citi, aruncă bucăţelele de hârtie în toaletă şi trase apa. Apoi îi păru rău. Dar era prea târziu. Nu-l interesa conţinutul scrisorii, dar ştia c-o să complice lucrurile dacă începea să se amestece, în loc să lase totul aşa cum era.

Nu c-ar fi contat, oricum.

Se dezbrăcă şi-şi puse halatul de baie. Se postă în faţa oglinzii din hol şi începu să se studieze. Se prefăcu că e altcineva. Se aplecă înainte ca să sărute oglinda. În clipa în care atinse suprafaţa rece cu buzele, auzi telefonul. Ridică receptorul fără a sta pe gânduri.

— Oskar?

— Da.

— Salut. Fernando sunt.

— Ce?

— Avila. Profesorul Avila.

— Aha. Bună ziua.

— Voiam doar să te întreb… vii diseară la antrenament?

— Sunt un pic… bolnav.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște. Oskar auzea respirația profesorului. Unu. Doi. Apoi:

— Oskar. Dacă ai făcut. Sau n-ai făcut. Mie nu-mi pasă. Dacă vrei vorbești, dacă nu vrei, nu vorbești. Dar tu trebuie venit la antrenament.

— De ce…?

— Pentru că Oskar, nu poți să stai ca un *caracol,* cum îi zice… ca melcul. În casa lui. Dacă nu ești bolnav te faci bolnav. Ești bolnav?

— … da.

— Vezi, trebuie antrenament. Exerciţiu fizic. Vii diseară.

— Și ceilalți?

— Ceilalți? Ce e cu ceilalți? Dacă se prostesc, le zic buuuu și nu mai fac. Dar nu sunt proști. E antrenament.

Oskar nu spuse nimic.

— OK? Vii?

— Da…

— Bine. Ne vedem.

Oskar puse receptorul în furcă și în jurul lui se făcu din nou liniște. Nu voia să se ducă la antrenament. Dar ar fi vrut să-l vadă pe profesor. Poate să se ducă mai devreme, să-l caute la birou… Și să se întoarcă acasă înainte să înceapă antrenamentul.

Profesorul n-ar fi fost de acord, dar…

Mai dădu câteva ture prin apartament. Își puse treningul în sacul pentru antrenament, mai mult din lipsă de ocupație. Bine că nu-i dăduse foc și băncii lui Micke. Micke venea și el la antrenament. Oare cât a ars, de fapt?

Pe cine să întrebe…

Pe la trei telefonul sună din nou. Oskar ezită, dar ridică receptorul, gândindu-se că nu mai aveau de ce să-l sune de la școală. Doar trimiseseră deja plicul.

— Da. Oskar.

— Sal’t. Johan.

— Salut.

— Care-i faza?

— Așa și-așa.

— Vrei să facem ceva diseară?

— Ăăă… când?

— Păi… pe la şapte, să zicem?
— Nu e bine. La şapte am… antrenament.
— Aha, OK. Păcat. Pa-pa.
— Johan?
— Da?
— Am… auzit c-a ars. Clasa. Ce s-a întâmplat, ce s-a… distrus?
— Ah, nu. Câteva bănci. Atât.
— Doar atât?
— Daaa… şi câteva… hârtii, caiete, din astea.
— Aha, OK.
— Banca ta n-a păţit nimic.
— Da. Bine.
— OK. Salut.
— Salut.

Oskar puse receptorul în furcă. Stomacul i se strânse. Avusese impresia că *ştiau cu toţii* c-a fost el. Dar din câte înţelesese de la Johan, nu era aşa deloc. Şi mama-i spusese că a ars o *grămadă.* Dar poate c-a exagerat. Bineînţeles.

Oskar alese să-l creadă pe Johan. Doar a fost acolo şi-a *văzut.*

*

— Aoleu, fraaate…

Johan puse receptorul în furcă şi se uită în jur c-o privire nesigură. Jimmy scutură din cap şi scoase fumul de ţigară pe fereastra camerei lui Jonny.

— Aşa o porcărie n-am mai auzit.

Johan spuse pe un ton umil:

— Nu-i aşa de uşor, să ştii.

Jimmy se uită la Jonny care stătea pe pat şi mototolea un ciucure de la cuvertură.

— N-ai zis tu c-a ars jumătate din clasă? Parcă aşa ziceai.

Jonny dădu din cap.

— Toţi îl urăsc din clasă.

— Şi tu… – Jimmy se întoarse din nou spre Johan – tu-i zici c-a ars… ce-ai zis? Aşa. C-a ars nişte hârtie. Crezi c-a înghiţit-o?

Johan scutură jenat din cap.

— Nu ştiam ce să-i zic. M-am gândit că… o să intre la bănuieli dacă-i spun că…

— Da, da. Aia e. Dă-o-n mă-sa. Să sperăm c-o să apară, dobitocul.

Johan se uită la Jonny, apoi la Jimmy. Amândoi aveau ochii goi, se gândeau la seara următoare.

— Ce vreţi să faceţi?

Jimmy se aplecă înainte, scuturâ scrumul de pe mâneca bluzei şi spuse încet:

— A dat foc. A ars tot ce ne-a rămas de la *tata.* Aşa că ce avem de făcut… Nu trebuie să te… intereseze prea tare. Ai înţeles?

*

Mama ajunse acasă pe la cinci şi jumătate. Minciunile şi lipsa de încredere din seara precedentă atârnau în continuare în aer ca o ceaţă rece, şi mama se duse direct în bucătărie şi începu să trântească vasele mai tare decât de obicei. Oskar închise uşa. Se întinse pe pat şi se holbă la tavan.

Ar putea să iasă. În curte. Sau să coboare la subsol. Să se ducă până-n piaţă. Sau să ia metroul. Dar nu exista niciun loc… niciun alt loc în care să se fi… nimic.

O auzi pe mama ducându-se la telefon şi formând un număr cu multe cifre. Numărul lui tata, probabil.

Oskar începu să tremure.

Trase pătura pe el, se ridică şi-şi sprijini ceafa de perete. Ciuli urechea, încercând să audă discuţia părinţilor lui. Dac-ar fi putut să discute cu tata. Dar nu putea. Nu mai vorbise cu el deloc de atunci.

Oskar se înfăşură în pătură. Era o căpetenie de indieni căreia nu-i păsa de nimic. Vocea mamei urcă un ton. După un timp începu să ţipe şi căpetenia indienilor se prăbuşi pe pat şi-şi acoperi capul cu pătura, lipindu-şi palmele de urechi.

În capul meu e aşa de linişte. E ca în… cosmos.

Oskar desenă planete, transformând petele şi bulinele colorate din faţa ochilor în sisteme solare îndepărtate pe care le străbătea cu nava lui. Ateriză pe comete, mai zbură puţin, sări din navă şi pluti prin spaţiu până când cineva trase pătura de pe el şi Oskar deschise ochii.

Era mama. Cu buzele strânse. Îi vorbi pe un ton răstit:

— Aha. Mi-a povestit tata… că sâmbătă… că ai… ai… unde-ai fost? N-auzi? Unde-ai dormit? Poţi să-mi spui unde-ai fost?

Mama smuci pătura, apucând colţul de lângă gura lui. Gâtul lui Oskar se încordă, devenind un singur tendon dur şi îngroşat.

— Gata, nu te mai duci la el. Niciodată. Ai auzit? De ce nu mi-ai zis nimic? Aoleu… nenorocitul. De ce naiba mai face copii? Gata cu vizitele. N-are decât să stea acolo şi să bea cât o vrea. Ai auzit? N-avem nevoie de el. Îmi vine să…

Mama se întoarse brusc cu spatele şi trânti uşa de se

cutremurară pereţii. Oskar o auzi formând din nou numărul lung. Când greşi o cifră, înjură şi o luă de la capăt. La câteva secunde după ce formă şi ultima cifră, începu să ţipe din nou.

Oskar se strecură afară de sub pătură, îşi luă sacul cu echipamentul sport şi ieşi în hol. Mama era prea ocupată să ţipe la tata, aşa că nu-l observă când îşi puse bocancii în picioare şi se duse la uşă fără să-şi lege şireturile.

Îl văzu abia când ieşi în casa scărilor.

— Alo! Unde crezi că te duci?

Oskar trânti uşa şi coborî scările în fugă. Continuă să alerge spre bazin lipăind cu tălpile bocancilor.

*

— Roger, Prebbe…

Jimmy arătă cu furculiţa de plastic spre băieţii care ieşeau de la metrou. Înghiţitura de salată cu creveţi din sendviş îi stătuse în gât lui Jonny şi fu nevoit să mai înghită o dată. Se uită întrebător la fratele lui, dar atenţia lui Jimmy se îndreptase spre cei doi care se apropiară de chioşcul cu hotdog. Băieţii îl salutară.

Roger era un băiat slab, cu păr lung şi răvăşit. Purta geacă de piele. Avea tenul plin de cratere mici şi oarecum scofâlcit, din cauza oaselor care ieşeau în evidenţă şi a ochilor care păreau anormal de mari.

Prebbe purta o geacă de blugi cu mânecile tăiate şi un tricou, cu toate că afară nu erau mai mult de două-trei grade. Şi era imens. Avea părul tăiat scurt. Arăta ca un paraşutist ieşit din formă.

Jimmy le spuse ceva, arătă cu degetul, şi băieţii plecară în direcţia staţiei de transformare de deasupra şinelor de metrou. Jonny şopti:

— De ce-au… venit?

— Ca să ne ajute, bineînţeles.

— Avem nevoie de ajutor?

Jimmy pufni pe nas şi scutură din cap, vrând, parcă, să spună că Jonny habar n-avea de cum mergeau treburile astea.

— Şi cu profu’? Ce-ai de gând?

— Cu Avila?

— Da. Crezi c-o să ne lase să intrăm acolo şi să… ştii tu?

La asta Jonny nu mai primi niciun răspuns, aşa că-şi urmă fratele în spatele micii clădiri din cărămidă. Roger şi Prebbe stăteau ascunşi, cu mâinile în buzunare, şi băteau din picioare. Jimmy scoase un portţigaret argintiu, îl deschise şi îl întinse

spre băieţi.

Roger studie cele şase ţigări rulate de mână şi spuse:

— Gata rulate, asta da. Ce să zic, mulţumesc… – şi înşfăcă ţigara cea mai groasă cu degetele.

Prebbe se strâmbă, ceea ce-l făcu să semene cu moşnegii ăia de pe balcon din *Muppets.*

— O să se strice dacă mai stau mult acolo.

Jimmy legănă portţigaretul cu un gest de gazdă mărinimoasă şi spuse:

— Te plângi ca o babă tâmpită. Le-am făcut acu' o oră. Să ştii că nu-i căcat din ăla marocan cu care vă-ncurcaţi voi. Asta-i marfă de marfă.

Prebbe îşi înghiţi următoarea replică şi luă o ţigară. Ceru un foc de la Roger.

Jonny se uită la fratele lui. Faţa lui Jimmy se distingea clar în lumina de pe peron. Jonny îl admira. Se întreba dac-o să ajungă vreodată ca el, dac-o să îndrăznească să-i spună unuia ca Prebbe „babă tâmpită".

Jimmy luă o ţigară la rândul lui şi o aprinse. Bucăţica de hârtie rulată din vârf luă foc şi arse puţin înainte de-a se transforma în scânteie. Jimmy trase puternic din ţigară şi Jonny fu învăluit de un miros dulceag, mirosul pe care-l simţea tot timpul pe hainele lui Jimmy.

Fumară în linişte un timp. Apoi Roger întinse ţigara spre Jonny.

— Vrei un fum?

Jonny vru să întindă mâna spre ţigară, dar Jimmy îl plesni pe Roger peste umăr.

— Idiotule. Vrei să ajungă ca tine, sau ce?

— Ar fi mişto.

— Poate pentru tine. Nu şi pentru el.

Roger înălţă din umeri şi-şi retrase oferta.

Se făcu şase jumate până când îşi terminară ţigările. Jimmy le vorbi răspicat, pronunţând fiecare cuvânt de parc-ar fi dat formă unei sculpturi complicate.

— OK. El e… Jonny. Frati-miu.

Roger şi Prebbe aprobară din cap, dându-i de înţeles că ştiau cine e. Jimmy îl apucă pe Jonny de bărbie cu un gest stângaci şi-i întoarse capul într-o parte, arătându-le profilul celor doi.

— Uitaţi-vă la urechea lui. Ce i-a făcut. Ăla pe care v-am zis să-l… aranjaţi.

Roger făcu un pas înainte şi se uită la urechea lui Jonny cu ochii mijiţi.

— Mamă, frate, spuse, ţâţâind. Arată ca pixu'.

— N-am nevoie de… păreri de… specialişti. Taci din gură şi ascultă. Uitaţi cum facem…

*

Gratiile uşilor care despărţeau pereţii de cărămidă de pe coridor erau date în lături. Paşii lui Oskar făcură plici-plici pe drumul ce ducea spre uşa clubului de înot. Oskar îşi scoase bocancii şi deschise uşa. Căldura umedă îi acoperi faţa şi un nor de aburi se năpusti pe coridorul rece. Se grăbi să intre şi să închidă uşa după el.

Îşi aruncă bocancii din picioare şi intră în vestiar. Vestiarul era gol. De la duşuri se auzeau apa curgând şi o voce groasă care cânta:

Besame, besame mucho
Como si fuera esta noche la ultima vez…

Profesorul. Oskar se aşeză pe o bancă cu geaca pe el şi aşteptă. După un timp, bălăceala şi cântecul se terminară şi profesorul ieşi cu un prosop înfăşurat în jurul mijlocului. Avea pieptul acoperit complet de păr negru şi creţ, cu fire cărunte din loc în loc. Lui Oskar i se păru că arată ca o specie de pe o altă planetă. Profesorul îl văzu şi zâmbi larg.

— Oskar! Ai ieşit din carapace, am văzut.

Oskar dădu din cap.

— Nu prea mai aveam… loc.

Profesorul izbucni în râs şi se scărpină pe piept. Degetele îi dispărură în lâna pe care o avea acolo.

— Ai venit devreme.

— Da, mă gândeam…

Oskar ridică din umeri. Profesorul se opri din scărpinat.

— Te-ai gândit…?

— Nu ştiu.

— Vrei să discuţi?

— Nu, doar că…

— Ia să te văd.

Profesorul făcu doi paşi rapizi într-o parte şi-i studie faţa. Apoi dădu din cap:

— Aha. OK.

— Ce… e?

— Tu ai fost.

Profesorul arătă spre ochii lui.

— Văd. Te-ai ars pe sprânceană. Nu. Cum îi zice… Dedesubt. Gean…

— Gene?

— La gene. Exact. Şi puţin pe păr. Hm. Dacă vrei să nu ştie nimeni sigur să tunzi. Puţin. Gene… genele cresc repede. Luni nu mai e. Benzină?

— Alcool denaturat.

Profesorul suflă aerul printre buze şi scutură din cap.

— Forte pericolos. Probabil… – profesorul îşi răsuci degetul arătător pe lângă tâmpla lui Oskar… – eşti puţin nebun. Nu tare. Dar puţin. De ce alcool?

— L-am… găsit pe jos.

— L-ai găsit? Unde?

Oskar se uită la chipul profesorului; un pietroi umed şi prietenos. Şi simţea că vrea să-i povestească. Să-i spună tot. Doar că nu ştia de unde să înceapă. Profesorul aşteptă. Apoi spuse:

— Jocul cu focul e forte pericolos. Poţi să obişnuieşti. Nu e metodă bună. Mai bine cu antrenament.

Oskar încuviinţă dând din cap şi sentimentul dispăru. Profesorul era un tip de treabă, dar n-ar fi înţeles.

— Acum schimbă-te şi îţi arăt puţină tehnică la haltere. Împins culcat. OK?

Profesorul se întoarse şi vru să se ducă în biroul lui. În faţa uşii se opri.

— Şi Oskar. Nu trebuie să faci griji. Nu zic la nimeni dacă tu nu vrei. Bine? Putem să vorbim după antrenament.

Oskar se schimbă. Când termină, sosiră Patrik şi Hasse, doi băieţi din a 6-a A. Îl salutară, dar lui Oskar i se păru că s-au uitat cam prea lung la el şi, când intrară în sala de antrenament, auzi că începură să şuşotească.

Îl cuprinse un sentiment de nelinişte. Îi păru rău că venise. Dar profesorul ieşi şi el, îmbrăcat în tricou şi pantaloni scurţi, şi-i arătă cum să ridice halterele mai uşor. Tehnica secretă consta în sprijinirea greutăţii pe vârful degetelor şi Oskar reuşi să ridice 28 de kilograme; cu două kilograme mai mult decât data trecută. Profesorul notă noul record în carneţelul său.

Mai sosiră câţiva băieţi, printre ei aflându-se şi Micke. Zâmbea, ca de obicei, secretos, un zâmbet care putea să însemne orice, de la „ţi-am adus un cadou” până la „acum îţi

trag un pumn în gură”.

De data asta părea că vrea să-i transmită mesajul din urmă, chiar dacă nu-şi dădea seama.

În drum spre bazin, fu prins din urmă de Jonny care îl rugă să facă o chestie. Jonny voia să glumească puţin pe seama lui Oskar. Lui Micke i se păru o idee bună. Îi plăceau glumele. În plus, în incendiul de marţi a ars toată colecţia lui de abţibilduri cu jucători de hochei, aşa că o glumă mică pe seama lui Oskar nu l-ar fi deranjat deloc.

Dar până una-alta, zâmbi.

Antrenamentul continuă. Oskar avea impresia că ceilalţi se uitau ciudat la el, dar, când încerca să-i privească în ochi, îşi fereau privirile. Abia aştepta să plece.

… hai… *pleacă…*

Pleacă şi gata. Dar profesorul de sport nu-l scăpa din ochi. Continua să-l încurajeze şi chiar n-avea cum să plece. În plus, prefera să stea acolo decât acasă.

Când termină antrenamentul, Oskar se simţea atât de epuizat, încât nici n-avea puterea să se mai simtă rău. Se duse la duş după ce intrară ceilalţi şi se spălă cu spatele la ei. Nu c-ar fi avut vreo importanţă. Toţi făceau duş în pielea goală.

Stătu un timp în spatele peretelui de sticlă dintre sala de duşuri şi piscină, şterse aburul de pe sticlă şi-i privi pe ceilalţi care săreau de pe marginea bazinului, se fugăreau sau îşi aruncau mingi. Şi îşi dădu seama din nou. Nu era ceva ce se putea exprima prin cuvinte; mai degrabă un sentiment puternic şi atât.

Sunt singur. Sunt… complet singur.

Apoi profesorul îl văzu şi-i făcu semn să intre, să sară în bazin. Oskar coborî încet cele câteva trepte scurte, se duse la marginea bazinului şi se uită la apa colorată într-un albastru chimic. Nu mai avea putere să sară, aşa că intră în apă coborând scăriţa încet, apoi se scufundă în apa destul de rece.

Micke stătea pe marginea bazinului, zâmbea şi dădea din cap spre el. Oskar înotă câţiva metri în direcţia opusă, spre profesorul Avila.

— Orre!

Cu coada ochiului, văzu mingea care zbura spre el, prea târziu însă. Mingea îl împroşcă în ochi cu apă cu clor. Lui Oskar îi dădură lacrimile. Îşi frecă ochii şi, când se uită în sus, apucă

să-l vadă pe profesorul care stătea şi se uita la el cu o expresie… compătimitoare?

Sau batjocoritoare.

Poate-şi închipuia, dar lovi mingea care plutea în faţa lui şi se scufundă. Îşi lăsă capul să alunece sub apă până când părul începu să-i gâdile urechile. Întinse braţele şi pluti cu faţa în jos pe suprafaţa apei, legănându-se. Se prefăcu mort.

Ar fi plutit acolo o eternitate.

Îşi imagină că nu trebuie să se mai ridice, nu trebuie să se mai uite în ochii celor care, până la urmă, nu voiau decât să-i facă rău. Sau că, atunci când o să-şi ridice capul, lumea n-o să mai fie acolo. Că-n locul ei n-o să mai rămână nimic decât o întindere albastră.

Dar chiar dacă avea urechile sub apă, sunetele distante, dar stridente ale lumii din jur reuşiră să pătrundă până la el, iar când scoase capul din apă, lumea era, bineînţeles, tot acolo; zgomotoasă, răsunând cu ecou.

Micke dispăruse de pe marginea bazinului şi ceilalţi copii păreau prinşi într-un joc; un fel de volei. Mingea albă zbură prin aer, ieşind în evidenţă pe fundalul negru al ferestrelor îngheţate. Oskar înotă până când ajunse într-unul dintre colţurile din capătul adânc al bazinului. Stătu acolo şi se uită la ceilalţi.

Micke apăru dinspre duşurile aflate în cealaltă parte a sălii şi strigă:

— Domn’ profesor! Vă sună telefonul în birou!

Profesorul mormăi ceva şi plecă, înconjurând bazinul. Dădu din cap spre Micke şi intră la duşuri. Oskar îi mai văzu doar conturul şters în spatele sticlei aburite.

Apoi dispăru.

Nici nu plecă bine Micke din vestiar, că băieţii erau deja pe poziţii.

Jonny şi Jimmy se strecurară în sala de antrenamente; Roger şi Prebbe se lipiră de peretele de lângă cadrul uşii. Îl auziră pe Micke strigând din sala în care era bazinul şi se pregătiră.

Se auzi lipăitul unor tălpi goale prin sala de antrenamente şi, după câteva secunde, profesorul Avila intră pe uşa vestiarului şi se duse în biroul lui. Prebbe îşi înfăşurase deja şosetele lungi pline de monede în jurul mâinii pentru a-l putea lovi din plin. În clipa în care profesorul ajunse la uşă şi se opri cu spatele la el, Prebbe făcu un pas în faţă şi legănă greutatea spre ceafa lui.

Prebbe nu era genul discret, în niciun caz, şi probabil că profesorul auzise ceva pentru că, la jumătatea elanului, îşi întoarse capul într-o parte şi lovitura îl nimeri undeva deasupra urechii. Efectul fu, totuşi, cel aşteptat. Profesorul se înclină într-o parte şi înainte, se lovi cu capul de muchia uşii şi alunecă pe podea.

Prebbe se aşeză pe pieptul lui şi îşi puse grămada de monede în palmă ca să-l lovească dintr-un unghi mai controlat în caz c-ar fi fost nevoie. Dar nu părea să fie. Braţele profesorului tremurară puţin, dar nu făcu nici cel mai mic gest de împotrivire. Prebbe nu credea că era mort. Nu arăta mort, în orice caz.

Roger se apropie de ei şi se aplecă peste corpul întins cu o mină mirată, de parcă n-ar mai fi văzut aşa ceva.

— E turc sau ce?

— Ştie dracu'. Ia-i cheile.

În timp ce scotocea prin buzunarele pantalonilor scurţi ai profesorului, Roger îi zări pe Jonny şi pe Jimmy ieşind din sala de antrenamente şi îndreptându-se spre bazin. Găsi cheile şi începu să le probeze, verificând dacă se potrivesc la yala de la uşa biroului, şi aruncă o privire piezişă spre Avila.

— E păros ca o maimuţă. E turc, sută-n sută.

— Hai, frate, lasă-mă.

Roger oftă şi continuă să probeze cheile.

— Ţi-am zis doar ca să ştii, poate te simţi mai bine dacă ştii că…

— Dă-o dracu' acum. N-am chef.

Roger găsi cheia potrivită şi descuie uşa. Înainte de a intra, arătă spre profesor şi spuse:

— Nu prea-i bine să stai în poziţia aia. N-o să poată respira şi…

Prebbe alunecă de pe pieptul lui şi se aşeză lângă corpul nemişcat, ridicând şosetele cu monede în caz c-ar fi încercat ceva.

Roger căută prin buzunarele hainei găsite în birou. Dădu peste un portofel cu trei sute de coroane. Într-un sertar al biroului, pe care reuşi să-l descuie după câteva încercări, găsi zece abonamente neştampilate. Le luă şi pe acelea.

Nu puteai să zici c-au dat lovitura. Dar nu despre asta era vorba acum. Pură răzbunare. Asta era.

Oskar stătea în continuare în colţul bazinului şi făcea bule de

aer în apă, când îi văzu pe Jonny şi Jimmy. Nu se speriase din prima, era mai degrabă nervos.

Nu se dezbrăcaseră şi asta-l deranja.

Nu-şi scoseseră nici măcar pantofii şi Oskar ştia că profesorul ţinea la chestiile astea…

Fu cuprins de frică abia când Jimmy se apropie de marginea bazinului şi începu să cerceteze apa. Îl întâlnise de câteva ori, în treacăt, şi-i păruse înfricoşător deja pe-atunci. Acum mai avea ceva şi-n ochi… şi felul în care-şi rotea capul…

La fel ca Tommy şi ceilalţi, după ce-au…

Jimmy îi întâlni privirea şi Oskar îşi dădu seama, tremurând, că e… gol. Jimmy avea haine pe el, avea o armură. Oskar stătea în apa rece, cu fiecare centimetru al pielii descoperit. Jimmy dădu din cap spre Jonny, formă cu mâna un semicerc în aer şi cei doi se apropiară de Oskar din direcţii diferite. Jimmy le strigă celorlalţi din mers:

— Hai, căraţi-vă de aici! Roiu! Ieşiţi din apă!

Ceilalţi stăteau nemişcaţi sau călcau apa neştiind ce să facă. Jimmy se opri pe marginea bazinului, scoase un briceag din buzunarul gecii, îl desfăcu şi-l întinse spre grupul de băieţi, ţinându-l ca pe o săgeată. Împunse aerul de câteva ori, cu vârful îndreptat spre celălalt capăt al bazinului.

Oskar se retrăsese în colţ şi se uita tremurând la ceilalţi băieţi care înotau rapid sau înaintau cu greu prin apă, lăsându-l singur în bazin.

Profesorul… unde-i profesorul…

O mână îl apucă de păr. Degetele se împletiră cu şuviţele, până când începu să-l usture la rădăcini, şi capul îi fu smucit înapoi. Deasupra lui îl auzi pe Jonny:

— E frate-meu, căcatule.

Capul lui Oskar fu izbit de marginea bazinului de câteva ori şi apa îi zbură pe lângă urechi, timp în care Jimmy ajunse din capătul celălalt şi se lăsă pe vine lângă el, cu briceagul în mână.

— Salut, Oskar.

Oskar înghiţi apă şi începu să tuşească. Fiecare mişcare sacadată, provocată de tuşit, înteţi durerea de la rădăcina părului. Jonny îl trăgea şi mai tare. Când termină de tuşit, Jimmy îndoi lama pe faianţa de pe margine.

— Auzi, ştii ce mă gândeam? C-ar fi mişto să facem o întrecere. Stai aşa şi nu mişca…

Briceagul trecu chiar deasupra frunţii lui. Jimmy îl pasă lui Jonny, preluând rolul lui şi-l apucă de păr. Oskar nu îndrăzni să

facă nimic. Se uitase puţin în ochii lui Jimmy având impresia că-i nebun. Părea atât de plin de ură încât nu puteai să-l priveşti în ochi.

Îi înghesuiră capul în colţul bazinului. Dădea din braţe prin apă neputincios, fără a avea vreun punct de sprijin. Îi căută pe ceilalţi. Micke stătea chiar în faţă, la capătul scurt al bazinului, rânjind în continuare, curios. Ceilalţi păreau mai mult speriaţi.

N-avea să-i sară nimeni în ajutor.

— Aşa, deci… da, e supersimplu. N-avem decât câteva reguli. Te bagi sub apă şi stai acolo… cinci minute, să zicem. Dacă reuşeşti, îţi crestăm puţin obrazul sau ceva de genu'. Ca amintire, mă gândesc. Şi dacă nu, atunci… atunci e de rău. Când scoţi capul, îţi scot un ochi. OK? Ai înţeles regulile?

Oskar ridică buzele deasupra apei. Spuse sacadat, împroşcând cu apă în jurul lui:

— … nu am cum…

Jimmy scutură din cap.

— Asta-i problema *ta,* deja. Vezi ceasul ăla de-acolo? Începem în zece secunde. Cinci minute. Sau urechea. Vezi, să nu uiţi să tragi aer în piept. Zece… nouă… opt… şapte…

Oskar încercă să se îndepărteze, împingându-se cu picioarele, dar pentru asta ar fi trebuit să stea pe vârfuri ca să poată scoate capul din apă de tot, iar mâna lui Jimmy îl ţinea de păr, ceea ce-l împiedica să se mişte.

Dacă-mi smulg părul de-acolo… cumva… cinci minute…

Când încercase asta singur, nu reuşise să stea decât trei. Aproape trei.

— Şase… cinci… patru… trei…

Profesorul. Profesorul o să apară înainte să…

— Doi… unu… zero!

Oskar apucă să respire doar pe jumătate înainte ca Jimmy să-i împingă capul sub apă. Îşi pierdu echilibrul şi jumătatea inferioară a corpului i se ridică încet la suprafaţă până când începu să plutească, ţinând capul înclinat spre piept, la vreo zece centimetri sub apă. Scalpul îi luă foc la contactul cu apa plină de clor, care-i pătrunse în rănile şi juliturile de pe cap.

Panica îl cuprinse după nici un minut.

Căscă ochii şi văzu doar azuriu… şi fâşii de roz care plutiră dinspre capul lui prin faţa ochilor, în timp ce încercă în zadar să se ţină de ceva. Picioarele împroşcară apa la suprafaţă şi azuriul din faţa ochilor se sparse, transformat în valuri de lumină.

Din gură îi ieşiră bule de aer şi întinse braţele în lături,

plutind pe spate, cu privirea atrasă de albul neoanelor care se legănau pe tavan. Inima-i bătea ca o mână care lovea un geam şi, când apucă să tragă apa pe nas, un soi de linişte i se răspândi prin tot corpul. Dar inima îi bătea mai repede, mai persistent, nu voia să se oprească şi continua să zvâcnească deznădăjduită, încercând să găsească un punct stabil. Fără folos.

Capul îi fu împins şi mai adânc. Şi, în mod ciudat, se gândi:

Mai bine aşa. Decât cu ochiul.

După două minute, Micke începu să se simtă al dracului de prost.

Părea că… arătau de parcă ar fi avut de gând… Se uită la ceilalţi băieţi, dar nimeni nu părea dornic să facă ceva. Micke spuse şi el doar cu jumătate de gură:

— Hai, băi, Jonny… Ce dracu'…

Dar Jonny nu părea să-l fi auzit. Stătea nemişcat în genunchi pe marginea bazinului, ţinând vârful briceagului deasupra siluetei maronii care se mişca sub apă.

Micke se uită spre duşuri. De ce pizda mă-sii nu venea odată profesorul? Patrik alergase după el, de ce nu mai venea odată? Micke se trase în colţ, lângă uşile de sticlă care dădeau spre întunericul de afară, şi îşi încrucişă braţele pe piept.

Văzu cu coada ochiului ceva căzând de pe acoperiş. Cineva începu să bată tare în uşi, făcându-le să tremure în balamale.

Micke se ridică pe vârfuri, se uită pe geamul din sticlă obişnuită şi văzu o fetiţă. Fetiţa ridică faţa spre el.

— Spune-mi să intru!

— C… ce?

Micke întoarse capul şi se uită din nou spre bazin. Corpul lui Oskar nu se mai mişca, dar Jonny stătea tot acolo, aplecat peste margine, ţinându-i capul sub apă. Pe Micke îl duru în gât când îşi înghiţi saliva.

Fac orice. Numai să se termine.

Pumnii loviră geamurile de afară şi mai nerăbdători. Micke privi întunericul. Când fata deschise gura şi ţipă la el, Micke văzu că… dinţii ei… şi ceva îi atârna pe sub braţe.

— Zi că pot să intru!

Orice.

Micke dădu din cap şi şopti:

— Poţi să intri.

Fata se retrase de lângă uşă şi dispăru în bezna de afară. Chestia care atârna pe sub braţele ei străluci şi fata se făcu

nevăzută. Micke se întoarse din nou spre bazin. Jimmy scoase capul lui Oskar de sub apă şi luă briceagul de la Jonny, îl apropie de faţa lui Oskar şi-l ţinti spre ochiul lui.

Pe fundalul ferestrei negre din mijloc se văzu o pată de lumină şi, într-o fracţiune de secundă, geamul explodă în mii de cioburi.

Sticla securizată nu se spărgea ca sticla obişnuită. Explodă în mii de bucăţele mici şi rotunde, care căzură ca o ploaie pe marginea bazinului, zburară prin sală, se împrăştiară prin apă şi străluciră ca o puzderie de stele.

Epilog
Vineri, 1 3 noiembrie

Vineri, treisprezece…

Gunnar Holmberg stătea în cancelaria goală şi încerca să-şi ordoneze notiţele.

Petrecuse toată ziua la şcoala din Blackeberg; cercetase locul faptei, discutase cu elevii. Doi experţi ai poliţiei şi un specialist de la Laboratorul Naţional de Criminalistică erau încă acolo şi adunau probe.

Doi tineri fuseseră ucişi la bazin în seara precedentă. Şi un al treilea… era dat dispărut.

Discutase chiar şi cu Marie-Louise, diriginta clasei. Află că băiatul dispărut, Oskar Eriksson, era cel care ridicase mâna şi-i răspunse la întrebarea aia cu heroina, cu trei săptămâni în urmă. Gunnar Holmberg îşi amintea de el.

Păi… am citit o grămadă despre asta, şi-aşa.

Îşi aminti şi de faptul că se aşteptase să fie primul care să vrea să se urce în maşina lui. Probabil c-ar fi dat şi-o tură cu el, dac-ar fi vrut. L-ar fi încurajat puţin, dac-ar fi putut. Dar băiatul nu ieşise în curte.

Şi acum nu mai era.

Gunnar trecu repede prin notiţele lui referitoare la ce-i spuseseră băieţii care se aflau în bazin în seara precedentă. Mărturia lor era destul de uniformă şi fiecare spusese acelaşi cuvânt: înger.

Oskar Eriksson fusese salvat de un înger.

Acelaşi înger care, conform mărturiilor, le smulsese capetele lui Jonny şi lui Jimmy Forsberg şi le lăsase pe fundul bazinului.

Când Gunnar îi povestise asta fotografului de la Criminalistică, pus să pozeze cu o cameră subacvatică capetele smulse, acesta-i spusese:

— Ăla n-a venit din rai, fii tu sigur.

Nu, nu…

Gunnar privi pe fereastră şi încercă să găsească o explicaţie plauzibilă.

În curtea şcolii, drapelul era coborât pe jumătate.

Doi psihologi au fost de faţă când a discutat cu băieţii care

fuseseră la bazin, deoarece majoritatea prezentau semne îngrijorătoare, discutând mult prea degajat despre evenimente, de parcă ar fi povestit un film, ceva ce nu s-a întâmplat în realitate. Şi asta şi voiau să creadă..

Problema era că rezultatele analizelor de laborator în ceea ce privea urmele de sânge întăreau mărturiile băieţilor.

Urmele de sânge au fost găsite în locuri (pe tavan, pe grinzi) care îţi lăsau impresia că cel care le lăsase plutea… în aer sau zbura. Asta încercau să explice acum. Să elimine ca posibilitate. Ca explicaţie plauzibilă.

Şi aveau să reuşească, sigur.

Profesorul de sport al băieţilor era la terapie intensivă cu o comoţie cerebrală destul de gravă şi medicii spuneau că n-o să-şi recapete auzul prea curând. Şi oricum, sigur n-avea să le dea niciun indiciu nou.

Gunnar îşi apăsă tâmplele cu mâinile până când i se îngustară ochii şi coborî privirea spre notiţele lui:

„înger… aripi… capul a explodat… pumnalul… au încercat să-l înece pe Oskar… Oskar era vineţiu… colţi ca de leu… l-a luat de acolo pe Oskar…"

Şi singurul lucru care-i veni în minte fu:

Ar trebui să plec în concediu.

— E al tău bagajul?

Stefan Larsson, controlorul de pe ruta Stockholm-Karlstad, arătă cu degetul spre geamantanul de pe etajeră. Nu prea mai vezi aşa ceva în zilele noastre. Nu era un geamantan, era mai degrabă un… *cufăr.*

Băiatul din compartiment dădu din cap şi îi întinse biletul. Stefan îl perforă.

— Te aşteaptă cineva?

Băiatul scutură din cap.

— Nu-i aşa de greu cum pare.

— Nu, nu. Ce-ai acolo, dacă-mi permiţi?

— Tot felul de lucruri.

Stefan se uită la ceas şi perforă aerul cu instrumentul lui.

— O să ajungem abia pe seară.

— Îhâm.

— Cutiile. Sunt tot ale tale?

— Da.

— Nu vreau să mă bag… dar cum o să le iei…?

— O să mă ajute cineva. Mai târziu.

— Aha. Da, da. OK. Călătorie plăcută, atunci.

— Mulţumesc.

Stefan trase uşa compartimentului şi se duse la următorul. Băiatul părea descurcăreţ. Dac-ar fi avut atâta de cărat, n-ar fi arătat atât de *bucuros* ca el.

Dar, când eşti tânăr, e altfel.